

Chuyện Gì Thế Đây? Thật Bực Mình!

Contents

Chuyện Gì Thế Đây? Thật Bực Mình!	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	17
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	20
15. Chương 15	21
16. Chương 16	23
17. Chương 17	24
18. Chương 18	25
19. Chương 19	26
20. Chương 20	28
21. Chương 21	29
22. Chương 22	30
23. Chương 23	31
24. Chương 24	33
25. Chương 25	34
26. Chương 26	35
27. Chương 27	37
28. Chương 28	39
29. Chương 29	40
30. Chương 30	41
31. Chương 31	42
32. Chương 32	44
33. Chương 33	45
34. Chương 34	46
35. Chương 35	48
36. Chương 36	50
37. Chương 37	52
38. Chương 38	54
39. Chương 39	55
40. Chương 40	57
41. Chương 41	58

42. Chương 42	60
43. Chương 43	61
44. Chương 44	62
45. Chương 45	64
46. Chương 46	65
47. Chương 47	66
48. Chương 48	68
49. Chương 49	69
50. Chương 50	71
51. Chương 51	72
52. Chương 52	74
53. Chương 53	75
54. Chương 54	76
55. Chương 55	78
56. Chương 56	80
57. Chương 57	81
58. Chương 58	83
59. Chương 59	84
60. Chương 60	86
61. Chương 61	88
62. Chương 62	89
63. Chương 63	91
64. Chương 64	93
65. Chương 65	94
66. Chương 66	96
67. Chương 67	97
68. Chương 68	99
69. Chương 69	101
70. Chương 70	103
71. Chương 71	104
72. Chương 72	106
73. Chương 73	108
74. Chương 74	110
75. Chương 75	112
76. Chương 76	114
77. Chương 77	116
78. Chương 78	118
79. Chương 79	121
80. Chương 80	124
81. Chương 81	126
82. Chương 82	130
83. Chương 83	133
84. Chương 84	134
85. Chương 85	137
86. Chương 86	139
87. Chương 87	140
88. Chương 88	142
89. Chương 89	144
90. Chương 90	146
91. Chương 91	148
92. Chương 92	151
93. Chương 93	153
94. Chương 94	156
95. Chương 95	156

96. Chương 96	159
97. Chương 97	161
98. Chương 98	163

Chuyện Gì Thế Đây? Thật Bực Mình!

Giới thiệu

Chuyện Gì Thế Đây? Thật Bực Mình! Đọc truyện bạn sẽ thấy sự gần gũi quen thuộc trong chính tác

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-gi-the-nay-that-buc-minh>

1. Chương 1

Một buổi tối khá đẹp tại Tp HCM, tại một góc nhỏ ở Quận 1, nó – đang ngồi vò đầu bứt tóc, không biết nên làm cho xong. nó đang đưa ra một quyết định quan trọng nhất cuộc đời, đang trong lúc thế này mà cái bao tử lại kiu (thói quen ăn khuya của nó không thể bỏ được). thế là nó đành dừng lại mà xuống đường kiếm gì ăn với suy nghĩ “có thực mới vực được đạo”. Ăn xong, coi người rất dễ bùn ngủ, vậy là nó đã quên bẵng đi cái quyết định đó mà về phòng, nhảy phóc lên giường ngủ ngay lập tức.

sáng hôm sau:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!! tối qua mình làm gì thế này!!! quyết định sao đây??? Huhuhu, tôi phải làm sao đây trời?

Sự việc là thế này, nó muốn vừa đi học, vừa đi làm nhưng mà thời gian biểu của nó không có. nếu nó mà đi học không thì sẽ phụ thuộc tài chính vào gia đình, nếu như vậy thì 2 ông bà già sẽ có cơ hội bắt nó làm này làm nọ với điệp khúc “bố mẹ làm việc cực khổ nuôi mày khôn lớn để bây giờ mày cãi lại không nghe vậy hả?”. nó đã chán nghe lắm rồi. nhưng nếu nó đi làm thì lại không đi học được. nghĩ đi nghĩ lại một lúc, đối với nó, đam mê thì phải làm, vì vậy nó nhắm mắt đưa ra quyết định. **NÓ SẼ CHỈ HỌC THÔI.** hok đi làm thêm nữa

sau đó nó lấy chiếc Future Neo đen ra, (tất nhiên là sau khi đã làm vsen, thay đồ), nó chọn địa điểm hạ cánh đầu tiên là VUS trên Nguyễn Thị Minh Khai, một khóa TOEFT là cần cho nó (haha, nó nhỉnh hơn hẳn ở phần này), nó học 3,5,7 từ 6h30 đến 9h30. sau đó nó ghé Nhà VHTN trên Phạm Ngọc Thạch, 2,4,6 nó học bóng rổ từ 5h30 đến 7h (hồi ở quê thích quá nhưng chưa có cơ hội học), 3,5,7 học nhảy hiện đại từ 5h15 đến 6h15. Điểm đáp cuối cùng là Đại học KHXH &NV, nó đi thẳng vào phòng K05. đăng kí học Hàn ngữ 2,4,6 từ 7h15 đến 8h45.

Lúc nó đăng kí xong, cũng là lúc nó quyết định không có bạn trai.

- sao con có bf được đây, học vậy thì đi với ai, không khí thì có!!! – nó ngược lên trời than thở

nó lại không ngờ rằng, ngay lúc nó bước ra khỏi VUS, thì cũng có một thằng con trai bước ngang qua đó, vào đăng kí học. Sau khi thi thử, nó được vào luôn TOEFT 70-80, hẳn thì vào được Academic Eng 3. Hẳn thua nó 2 lớp. nó vừa ra khỏi nhà văn hóa thanh niên thì hẳn lại chạy vào, nói chính xác hơn là có người chở hẳn thui. nó thì ăn mặc nhìn vào thì .... girl sụp đổ, trong rất phong cách.

tin động trời xảy ra, lớp nhảy thiếu trợ giảng, lớp bóng rổ thiếu giáo viên vì ông này mới tai nạn gãy chân vào bệnh viện xong, trong khi lần này học viên lại đăng kí đông.

- giờ chúng ta phải làm sao đây? – mọi người xì xầm bàn tán

- Cách..... cộp cộp....có chuyện gì mà mọi người lại ồn ào vậy? – giám đốc nói

- Thưa, hiện chúng ta đang thiếu giáo viên cùng trợ giảng cho 2 lớp mới – một người trong đám lên tiếng

- Vậy sao..... giữ im lặng một hồi người đó chột mỉm cười và nói:

- không sao, tôi đã tìm được người phù hợp rồi. ngày kia chúng ta sẽ rõ. nói xong, người đó ra đi, để lại một nụ cười nhạt, làm ọi người vừa bốt lo, nhưng lại bàn tán sôi nổi hơn (chax ai cũng biết là ai đó)

Nó đang đi ngang qua lãnh sự quán của Mĩ trên đường Lê Duẩn, miệng ngân nga hát bài “never say never” của Justin .... đang vui thì tự nhiên có ai đó gọi, nó cực kì ghét chuyện này vì nó không thích bị phá khi đang nghe nhạc, thật không ngờ lửa tức giận ngày càng tăng khi đó lại là một kẻ rồi hơi phá máy, nó muốn “TRÚT GIẬN”.

đang mải lúi húi chỉnh lại sợi dây nghe, nó vô tình đụng phải hẳn. đầu nó đập vào ngực hẳn, chân nó đạp lên chân hẳn!!! Nike đen vs Nike trắng. nike đen là nó mang, nike trắng là hẳn mang. nó la oai oái, đang bực mình còn gặp tên kia. chỉ tại hẳn đang mải nghĩ tới lời đề nghị của người đó

- này, tên kia, đi hok nhìn đường hả, cái chỗ này cũng rộng chứ bộ nhỏ hay sao mà đi tông vào người ta – nó tức mặc dù không phải do hẳn toàn bộ, ai bửu hẳn không thấy được lỗi của nó, đang tức nó xả luôn

- uh, tôi vậy đó thì sao, mắt cô để đâu mà lại tông vào tôi, vậy chẳng phải cô không khác gì tôi sao?? – hẳn cười khinh khỉnh, bình tĩnh đáp lại cô với đôi mắt coi thường

- anh là người hay là đá mà cơ thể cứng vậy, đầu tôi hiện đang rất đau, tôi muốn anh đền bù về tổn thương vật chất cũng như tinh thần cho tôi, RIGHT NOW!!! – nó đang tức, giờ tức hơn

- e hèm, e hèm, xin lỗi nhưng mong hai anh chị có thể đứng lên rùi hãy nói chiến tiếp được không? vì hiện tại đây là phía trước lãnh sự quán – một anh bộ đội nói khê

- ơ, ơ, còn không bỏ tay ra... nhanh, tôi cần đứng dậy – nó ú, ơ nói không ra lời, vừa tức vừa quê. thực ra là vậy, nó đang đi với tốc độ tên lửa, hẳn thì đi với tốc độ phim chiếu chậm, nên khi nó đâm vào, cả hai mất thăng bằng, nó nằm lên người hẳn, theo quán tính hẳn ôm eo nó, 2 người ở tư thế đó cãi lộn nãy giờ. potay

- chỉ tại tôi thấy có ai đó thấy tôi đẹp trai, lợi dụng cơ hội để được nằm lên người tôi nên tôi miễn cưỡng chấp nhận một lần – hẳn vênh váo nói với vẻ đầy tự tin

- anh....anh.... được lắm – nó tức muốn lộn ruột mà không nói được. từ trước tới giờ, chưa ai dám hạ thấp giá trị nó như vậy.

- người có văn hóa thì sẽ không cãi nhau nơi công cộng – nó quay ngoắt mặt bỏ đi với một cái tướng không thể chảnh hơn được nữa. vừa đi nó vừa cười, loay hoay viết gì đó trên cái sấp sticky note

- cô, cô..... được lắm – hẳn cắn răng nói, biết là nếu mình nói nữa sẽ trúng bẫy nên làm thỉnh bỏ đi, mỗi người đi về một hướng

- BUP!!! – nó đột ngột cười nhạt một cái, quay đầu 180 độ, với phóng độ tên lửa mà một đứa chạy maraton như nó có thừa, nó chạy lại dán tờ giấy lên trán hẳn (chax phải bật cao lắm dán mới tới), không dừng ở đó, thụi 1 đấm vào bụng, đập một cái vào chân rùi nó bỏ chạy – lêu, lêu, lêu stupid (đồ ngốc) nó cười hả hê rùi chạy khuất mắt

- hự, đau quá, con nhỏ đáng ghét, hãy đợi đấy!!! – hẳn tức tối ôm bụng, ngồi xuống vì đi không nổi, mặc dù nhỏ đánh không đau nhưng lại trúng điểm yếu nên...

- “kẻ sĩ diện chính là kẻ ngu ngốc!! anh đúng là đồ ngốc, không hện gặp lại” – nó đã để lại lời nói đó trên tờ giấy, còn kí tên mới chết chứ - Đinh Ngọc Trúc Quyên_
- Cái tên cũng cá tính thật – anh bộ đội này giờ đứng im xem, bây giờ mới lên tiếng nhưng ...
- câu đó không dành cho anh nói, Đinh Ngọc Trúc Quyên – hẳn ta nói chỉ đủ 2 ng nghe nhưng lời nói đầy uy lực cũng với hàn khí toát ra, anh bộ đội phải quay trở lại chỗ cũ
- haha, không lẽ ông trời giúp ta – anh ta thầm nghĩ trong khi đang nhặt lên 2 thẻ vào lớp của nó – một cái học nhảy, cái còn lại học bóng rổ - nó đánh rơi khi đánh hẳn.
- chắc chắn chúng ta sẽ gặp lại, đồ đáng ghét. cô chết với tôi rùi – nói xong, hẳn quay lại nhìn nơi mà hình bóng nó khuất, sau đó, nhanh chóng vào xe, kiu tài xế chở về, tối nay nó không đi bar , CHUYỆN LẠ HAY SAO MÃ CÔNG TỬ NHÀ LẠI KHÔNG ĐI BAR???

2. Chương 2

Vậy là nó đã về nước được 3 ngày, nhân lúc đang được nghỉ học nên nó mới sang london chơi với ông bác. Chủ nhật, nó tự thưởng ình một bữa ngủ nướng xem như là ngày cuối cùng nó được thế, vì bắt đầu tuần sau là một chuỗi ngày “học, học nữa, học chết lun”.

10h sáng, thò đầu ra khỏi chăn, ngược nhìn những tia nắng lọt vào phòng, nó quyết định đi ngủ tiếp. nhưng cái bao tử bỗng đình công liên tục, nó vừa tức vừa hậm hực đi làm vsen.

-biết vậy tối qua ăn 2 gói mì Vua bếp là được rùi? – nó vừa đi vừa nói

xong đâu vào đó, nó ghé KFC làm bữa trưa (hok phải nó phung phí mà là muốn làm gì thì làm, giờ KFC, tối mì tum cũng oke).

Địa điểm: lầu 4, Diamond Store

Một con nhỏ nhìn trai hok ra, gái hok giống – nó, một đôi nike đen, đầu mũ lưỡi trai cụp, hoa tai bên đen, bên trắng, thun bamboo, sơ mi blue caro trắng xanh bên ngoài, jeans tối gối, headphone trên cổ!!! nhìn manly cực. rẽ trái vào KFC:

-chào mừng quý khách!!! – cô nhân viên hỏi, ko dám kiu là anh hay chị vì khó xác định

-uhm, cho tôi 1 phần cơm bò bít tết, 1 gà giòn cay, 1 gà quay, 1 khoai tây chiên lớn và 1 pepsi lớn – nó điềm nhiên thao thao hữu tuyệt về những thứ nó muốn ăn mà hok để ý tới phản ứng của cô nhân viên – chỉ 2 từ “cứng họng”

-Vâng, tổng cộng của quý khách là ....

-tôi có thể trả bằng thẻ được ko?

-Dạ được

-Xin cho hỏi quý khách đi mấy người, vì thức ăn hơi nhiều nên sẽ đem lên chậm, mong quý khách thông cảm, nhân viên chúng tôi sẽ đem ra ngay

-không sao, chị cứ từ từ làm – giọng nó cứ đều đều

Lầu 4, Diamond Store, rẽ trái là KFC, rẽ phải là khu trò chơi. Tại đây có 3 hotboy RMIT đang “điên cuồng” nhảy theo điệu nhạc, 3 tên này phải nói là nhảy cực cực kỳ đẹp (dân trong nghề mà).

-ọc, ọc – bụng của thằng nào áh? – hẳn câu gắt hỏi, vì đang chơi vui

-thôi, tao với thằng tự đói rùi, mình qua kia ăn đi, cũng trưa rùi – phong nhẹ nhàng đáp

Vừa vào, hấn cùng hai tên kia trở mắt ngạc nhiên vì cô nhân viên đang đẩy khay thức ăn về phía tụi nó trong khi tụi nó chỉ mới vào

-ơ, ơ, chị ơi..... đây là? – Tụi đang còn ú ớ nói

-đâu cần phải đối xử quá tốt với những người đẹp.... – hấn tự tin khẳng định, đang nói thấy cái khay bị đưa đi, we một cục

-vâng, chào 3 anh, cho hỏi 3 anh dùng gì vậy ạ? – cô này nói giọng ngọt như mía lùi áh.

nhìn khay thức ăn được đem tới chỗ nó, cô ta lẩm bẫm: ăn gì mà như heo?

không ngờ bị 3 tên kia nghe được, ko hện mà gặp, 3 tên cùng nhìn nhau, ngạc nhiên pha lẫn tò mò, không biết ai mà “oách” zì??

Hấn lướt mắt 1 lượt tìm chỗ và bỗng nhiên dừng lại tại một điểm, hấn cười nhạt

-Hi, headphone! hấn nói, nhìn “đểu” vô cùng

-Mày quen thằng này hả? – phong ngây thơ hỏi, nghĩ nó là boy mới đầu

nó vừa đeo tai nghe, vừa cặm cùi ăn nên hok có nghe hấn ta gọi. bị què một cục trước 2 thằng bạn – 2 thằng này đang tím mặt vì nhin cười. Hấn đưa tay tháo headphone ra, lịch sự hỏi lại nó.

-mình phải kiểm chế dù gì đây cũng là nơi công cộng – hấn thầm nghĩ trong lòng

nó ngược mắt lên nhìn, chớp chớp, ngây thơ vô (vàn) tội, đáp lại rất lịch sự:

-xin lỗi, anh là ai vậy? tôi và anh có quen nhau hử? – nó nuốt vội miếng thịt gà, uống một hớp pepsi rồi mới nói (đối với nó bạn là số 1, ăn là số 2, chơi là số 3 và người ta là số 4)

-ah ha, hum nay hấn đeo 1 cặp kính trông cute cực và “giống người” hơn – nó thầm nghĩ, đối với nó, hấn như quỷ xui xẻo mà diêm vương cho ám theo, với IQ của nó dư sức nhớ được tên đáng ghét này

-Cô ..... Một người như tôi đây, đẹp trai, phong độ mà cô không nhớ đúng là trí nhớ kém thật – hấn mỉa mai trả thù cho bỗ tức. hấn tự hỏi “mình có bao giờ rảnh hơi mà vênh mặt chảnh chệch với ai đâu, tại sao hum nay lại làm thế trước nhỏ này?? CHIỆN GÌ THỂ NÀY? THẬT BỤC MÌNH!?! Hấn khẽ chau mày. nó nhận ra

-ồ. là vậy sao. mà công nhận là anh cũng đẹp trai, phong độ (câu này là thật) nhưng làm sao giờ. tôi không bao giờ lưu trữ những hình ảnh đẹp mà vô tác dụng trong đầu. anh có thể tháo kính ra không? biết đâu tôi nhận ra thì sao?

-hấn rậm rập làm theo? không hiểu tại sao lại nghe lời nó – thấy hối hận ngay lập tức.

-ah ha, trông anh rất giống một người. ah, sticky ..... - nó đang nói, thành linh, nó bị 2 kẻ lạ mặt chạy tới đánh tới tấp, không thấy trời đất. nó chỉ biết chịu trận vì quá bất ngờ, vừa tức 3 tên đáng ghét ko cứu nó.

-Ai dám đánh con nhỏ này?? – nó tức tối la lên và nín ngay lập tức khi ....

3. Chương 3

-là 2 con này đây? Sao nhỏ kia, định làm gì tụi này? Mày đối xử với bạn bè kiểu đó hả? Mày về nước được mấy ngày rồi, vậy mà lại trồn tụi tao? _ Bình vừa tức tối vừa nói

-Còn thuê phòng trọ ở riêng nữa chứ, thật là ... không xem tụi tao là bạn chí cốt sao? – Bình tức tối bao nhiêu thì Phương cứ giọng đều đều bấy nhiêu, chỉ có nó hiểu bão tố khi nào đến mà thôi

-thôi thôi, 2 má ơi, trời đánh còn tránh bữa ăn, 2 má cho con ăn xong nốt bữa sáng này đã – nó nói nhẹ nhàng để hạ hỏa 2 con bạn

về phía đối diện, 3 tên tròn mắt ngạc nhiên vì lần đầu tiên trên quả đất này có 3 đứa con gái không thèm đếm xỉa đến sự tồn tại của 3 đứa tụi nó – vì thực tế, tụi nó là mẫu người lí tưởng của nhiều cô gái, đang không biết làm gì cho khỏi quê – vì 2 bên đang kình nhau, càng không thể lui đi chỗ khác, vì có nhiều người đang nhìn tụi nó. may thay là Tự kịp thời lên tiếng:

-Ừa, đây là bạn của em hả Bình? – Tự tươi cười nói

-hả, mà quen con nhỏ này sao Tự, tao nhớ đây đâu phải gu của mày? – long vừa nhăn nhó vừa nói

-tôi thấy anh đây mắt bình thường đó, còn anh đi khám mắt đi là vừa, hứ! – Phương đốp chát, trả đũa giùm con bạn.

-thôi, ngưng chiến tranh lại xem nào. đây là em gái của bạn-gái-của-tui!!! được chưa?

“hả” – 4 người kia đồng thanh há hốc!!! chỉ có Tự và Bình là bình thường. không thèm đếm xỉa đến tình trạng của họ.

-mà anh quen bạn em hả anh Tự?

-Không, tình cờ thui ah, nhỏ này quen thằng này nè, không phải 2 anh đâu!!

Chỉ chờ có thế, Long nhanh miệng nói mọi người zô bàn rồi lon ton chạy đi mua thêm 2 phần ăn. vừa về, tên này mở miệng nói: “mong 2 cô bé XINH ĐẸP bỏ qua cho anh cái tội CÓ MẮT MÀ NHƯ MÙ của anh lúc nãy”, vừa nói Long vừa nhăn mặt từ xinh đẹp cho Phương nghe. Phương nghe mà tức đến mắt nổi đom đóm, định lên tiếng cãi lại nhưng Bình đã lên tiếng giảng hòa: “thôi thôi, mình ăn đi, tao cũng đói rùi Phương ơi”

6 người ngồi một bàn mà cứ như hai thế giới. tình hình là thế này, 4 người kia thì vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả, Long và Phương cứ thế mà cãi lộn, khổ cho Bình và Tự, phải làm người giải hòa và tìm chủ đề nói chuyện để không có chiến tranh nữa. Còn nó và hấn thì đúng là 2 thế giới nhưng lại trong một thế giới – thế giới im lặng, nó thì cứ cầm cúi gặm đùi gà và cánh gà, còn mút mút tay nữa – thói quen của nó – giống slogan của kfc: vị ngon trên từng ngón tay.

hấn nhìn nó ăn thì không thể ăn nổi nữa. hấn chìm dần vào dòng suy nghĩ và vô thức ngấm nó một cách “trắng trợn” nhưng nó vẫn ăn bình thường, hấn dần nhận ra nó rất dễ thương, đôi má phúng phính, mái tóc ngang vai tô thêm nét duyên, cá tính cho nó.

nó đặc biệt và rất lạ, trong mắt nó hấn không bằng miếng đùi gà, tự nhiên hấn cảm thấy ghen tị với miếng ... đùi.. gà. nó rất thú vị, hấn muốn biết nhiều về nó hơn, nó là người đầu tiên không bị hấn tác động, hầu hết các cô gái ngồi gần hấn trong cự li một mét là đã không thể ăn một cách ngon lành thế được (vì mãi ngắm trai đẹp), vậy mà nó lại rất thoải mái trong khi 2 người ngồi gần nhau trong cự li 0,5 m (0.5 m là không gian riêng tư, cá nhân bao quanh mỗi người).

-hey, anh gì ơi? anh còn ổn chứ? sao cứ nhìn nhỏ bạn tôi như muốn nuốt chửng vậy? – Phương quơ quơ tay trước mặt hấn. Hấn choàng tỉnh, đang chưa biết cãi lại làm sao thì tên Long nhảy vào cứu cánh.

-ê, tối qua mày thức khuya lắm phải không? sorry mày vì gần đây không đưa tụi mày đi bar được, nên tiêu chuẩn ngắm nhìn cũng bị giảm phải ko? – Long tỏ vẻ lo lắng và hỏi lỗi hỏi hấn

-ê, anh kia, làm gì mà động chạm đến bạn tôi vậy? bọn anh là đồ con trai hư hỏng, chỉ biết chơi bời, trong đầu mấy anh thì nghĩ tới gì, không lẽ chỉ có bar, vũ trường và gái thối sao? thật đúng là – Phương vừa tức tối, vừa **** Long, Phương là vậy, chỉ cần đụng chạm hay hạ thấp bạn của mình thì Phương sẽ như vậy

Thấy vậy, Bình vội can ngăn vì dù gì cũng có anh Tự - bạn trai của chị mình, nên can Bình. Long thì đúng là ngờ người thật, lần đầu tiên có một đứa con gái dám mắng xối xả vào anh như thế. Đang trong lúc nước sôi thế này, nó đột nhiên ngược lên nói “ăn xong rùi, về không 2 you?”. Chớp lấy cơ hội, Bình kéo tay Phương cùng nó ra về, trước khi về không quên chào anh Tự, chỉ có anh Tự thui.

-anh hãy đợi đấy, tôi sẽ cho anh biết tay, dám nói bạn tôi thế sao? – Phương kiên quyết

-ui, sao anh Tự lại có bạn như thế, còn đi bar nữa, về méc chị hai mới được – Bình nghĩ

-công nhận gà ngon thiệt, hình như lúc này có ai đó muốn giết mình hay sao mà nhìn mình chằm chằm, thôi kệ, không quan tâm, chiều nay làm gì đây? – Nó ngây thơ mà nghĩ thế

3 đứa, 3 suy nghĩ, nhưng cùng đích đến là nhà nó. 3 đứa nó bắt đầu xuống lầu 3, lúc đó cũng có 3 cặp mắt nhìn theo bóng dáng “nhỏ xinh” của 3 đứa.

-nhất định phải trả thù con nhỏ này, không thể bỏ qua, dám hạ nhục mình thế hả? rồi cô sẽ phải đau khổ bé àh? – Long cười nhạt như vừa nghĩ ra kế gì đó hay lắm.

-nhóc Bình này cũng dễ thương nhỉ? ah, hay là mình ....? – Tự cười to một tiếng như hiểu ra được điều gì, làm Long giật mình, nhưng rồi cũng mặc kệ

-Cô nhóc này dễ thương thật, nực cười, mình lại không bằng miếng đùi gà trong mắt nhỏ sao?? – hấn thất vọng cười buồn.

“Có lẽ em đã cuốn hút tôi từ giây phút đó”

Vừa về đến phòng trọ, nó liền bị 2 nhỏ bạn tra tấn bằng những cực hình “man dã” mà chỉ có những girl ở chung phòng trọ hay ktx thường chọc nhau. vì không thể chịu được nên nó đã khai ra tất tần tật, những ngày qua làm gì, đi đâu, ăn gì, mấy giờ ngủ, gặp ai, có gì xảy ra ko, nói chung là tường thuật lại tất cả, ko bỏ gì hết. vì vậy chuyện tông hấn tại lãnh sự quán, 2 nhỏ bạn của nó biết lun.

-tụi mình sẽ làm thế này, thế này rùi thế này, okie?? – phương hí hửng sau khi đã vạch ra kế hoạch

-uhm tao thấy được ah, mày thông minh thật áh phương? – nó tấm tắc khen

-nhưng tao thấy kế này hơi con nít, ah, nhớ nhẹ tay cho anh Tự, tao thấy anh ấy hiền hơn 2 tên kia? được chứ? – Bình năn nỉ

-ok! – 2 đứa còn lại đồng thanh.

và kế hoạch bắt đầu. hôm sau, Phương với Bình đi đăng kí học tất cả các lớp mà nó đã đăng kí để học chung. tụi nó còn rủ nhau học bơi vào buổi sáng nữa. cùng lúc đó, tại phòng quản lí nhà VHTN, có 3 chàng trai ở trong đó, trao đổi điều kiện gì đó

-cháu sẽ đồng ý dạy ở đây với điều kiện cháu sẽ dạy lớp này, và có 2 người này làm phụ tá – tên đó nói, tuy tự xưng mình là cháu nhưng thực ra hấn đang “ép buộc” người kia thì đúng hơn

-được, bác đồng ý, nhưng tại sao? lớp hiện tại có vấn đề gì sao?

-không có gì, chỉ là như thế. bác cũng không cần biết đâu.

-ê, lớp có nhiều girl xinh không? học nhảy chắc là quần ngắn, áo ba lỗ đúng không mày? – tên thứ 2 hỏi tên thứ 3

-tao không biết mà cũng không quan tâm đâu, tao có rùi – tên thứ 3 đứng đưng đáp lại làm tên này cut húng.

3 tên này không ai khác chính là Phong, Long và Tự. Xong đâu vào đó, 3 tên bước ra ngoài, cùng lúc đó, 3 đứa này bước vào. 2 bên gặp nhau ở cổng. Nhỏ Phương thì cực kỳ bực mình vì không hề muốn gặp tên Long lúc này, đang vui vẻ nói chuyện, gặp tên này thấy cut húng. còn Tự thì nở một nụ cười bí hiểm. Nó thì không có phản ứng gì với hấn. nó đi qua hấn luôn. Hấn quá đỗi bất ngờ, chẳng lẽ nó ghét hấn tới mức độ đó sao?

-“tôi sẽ làm em từ từ yêu tôi, nhóc àh! ‘Hấn cười nhạt mà suy nghĩ, ngay sau đó:

-Em Đinh Ngọc Trúc Quyên, học lớp nhảy hiện đại ca 1 từ 5h15 đến 6h15 các buổi 3,5,7. Em Đinh Ngọc Trúc Quyên, học lớp bóng rổ ca 1 từ 5h30 đến 7h, các buổi 2,4,6.

-ê, đó là bạn em mà? – Bình ngạc nhiên hỏi hấn nhưng lại nhìn Tự

-hả? đó là thẻ vào lớp của tui mà? sao anh có được nó, tôi bị mất tìm mấy ngày nay. không lẽ anh lại ăn cắp, nhưng có tên tôi rồi, anh có ăn cắp cũng không dùng được đâu. mau trả lại tôi đây? – Nó cố tình ****

khéo hẳn nhằm chọc tức hẳn cho hả dạ. nhưng ngược lại với dự đoán của nó, hẳn không tức giận, ngược lại còn cười nói với nó:

-hôm gặp em tại lãnh sự quán, em làm rơi, tôi nhặt được nhưng chưa có cơ hội trả. xin lỗi cô bé. – hẳn vừa nói, vừa cười, đưa tay ra trả cho nó.

trông hẳn bây giờ không khác gì thiên thần. Nó ngó người ra như tượng, không những nó mà 4 người kia cũng vậy. lần đầu 2 thằng bạn thân thấy hẳn hiền đến thế, 2 cô bé kia cũng không khác gì.

-chúng ta sẽ còn gặp lại, cô bé của tôi – hẳn cúi người xuống, thì thầm vào tai cô bé, sau đó hôn nhẹ vành tai cô, cười mỉm một cái và quay người bỏ đi.

-gặp ... gặp ... lại sao? không có đâu? mơ đi đồ sát gái!!

hơi thở nóng hổi của hẳn phả vào tai, má và cổ của cô bé, làm cho cô bé cứng người, trong cơ thể như có dòng điện chạy qua, nó có cảm giác tê tê. đôi má phúng phính lúc này đã biết đâu mất nhường chỗ cho đôi má đỏ như gấc, càng ngày càng đỏ. Đây là lần đầu tiên có một thằng con trai ở gần nó như thế. đã vậy, còn kiss tai nó nữa chứ. nó không hiểu tại sao lại thấy tê tê, nó bắt đầu cảm thấy bức bối vì không hiểu **CHUYỆN GÌ THẾ NÀY!?! THẬT BỰC MÌNH !?!**

Nhưng chuyện tương lai ai mà ngờ được. Rắc rối – có thể gọi là thế, bất ngờ - một chút cho cuộc sống thêm bất ngờ, thú vị - có lẽ, hạnh phúc – chắc chắn, đau khổ - không bao giờ tách khỏi hạnh phúc, tất cả bắt đầu nhấn nút Start kể từ khi đôi môi đó chạm vào vành tai đó.

4. Chương 4

3 tên Phong, Long, Tự tuy ăn chơi nhưng học cũng rất đỉnh, kết quả học tập luôn đứng nhất khóa vì vậy nên 3 tên này cúp hẳn một tuần khi học kì mới chỉ vừa bắt đầu. cũng chính vì vậy nên nó, tuy học cùng trường nhưng lại không hề biết. năm nay, nó tiếp tục công việc mà 12 năm qua nó vẫn làm – thủ quỹ.

học kì bắt đầu, 3 đứa nó không còn nhiều thời gian gặp nhau nữa, tuy cùng phòng trọ nhưng mới sáng sớm thì “hồn ai nấy giữ rồi”. học xong ở trường, nó chạy nhanh về nhà, thay ngay bộ đồ thể thao, vẫn đôi nike đen, nó phóng xe đạp tới nhà vhtn để học luôn, không kịp ăn tối.

tới nơi, nó kịp gặp 2 con bạn. 3 đứa đang tò mò, háo hức không biết ai sẽ dạy mình, thầy như thế nào, buổi học ra sao thì thấy có 3 tên đáng ghét đang đi ra. Bình tuy không ghét anh Tự nhưng ở chung với hai con bạn hoài, bắt đầu có hiệu ứng “lan truyền”.

-hey, chào em. hôm nay học bóng rổ ở đây sao? – Tự mỉm cười chào hỏi Bình

-dạ, em.... – Bình không kịp hoàn thành câu trả lời thì phải nín lặng vì nhận được 2 viên đạn từ 2 con bạn

-haizz, bầu trời hôm nay đâu có mây đen u ám đâu, mà sao lại xuất hiện 3 sinh vật lạ ở đây vậy ta? – nó nhìn trời rồi bâng quơ hỏi

-này, cô nói ai vậy con nhỏ kia? – Long tím mặt, quát lại

-là 3 anh đó, nhìn mặt anh đâu đến nỗi **KHÔNG THÔNG MINH** đến vậy, tiếc nhỉ? – Phương cố tình nhấn mạnh 3 chữ, vừa nói vừa lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối

-Để xem ai phải tiếc đây? – hẳn buông một câu, ngay lập tức:

“TẤT CẢ CÁC EM TẬP TRUNG LẠI ĐÂY, CHUẨN BỊ KHỞI ĐỘNG”

-HẢ????? – bây giờ thì mắt và miệng 3 đứa không thể mở rộng hơn được nữa

-Sao kì vậy? tại sao lại là 3 tên đó. trời ơi, sao có thể kiu thầy xưng em với 3 tên đó? – nó nhăn nhó nói

-không thể được? không thể nào? – Phương bức xúc

-nhưng nếu bỏ thì phí tiền lắm, chúng ta không nên bỏ - Bình còn chút tỉnh táo nhắc nhở

-“nè, 3 cô kia, có học không, không thì tránh chỗ khác, 3 cô đang làm vật cản đường đó” – Hấn cố tình lớn tiếng quát tụi nó, lấy uy trước lớp

-Anh...?? – Phương định lên tiếng cãi

-dạ, con biết rồi thầy ơi. cho tụi CON xin lỗi 3 THẦY ạh – nó lễ phép xin lỗi làm 2 con bạn thân ngớ người, chưa đầy vài giây sau, 2 con bạn cũng cúi đầu xin lỗi cho phải đạo:

-dạ, tụi con xin lỗi, tụi con còn nhỏ dại, mong 3 thầy bỏ qua lần này – như kịch bản có sẵn, 2 đứa nói y nhau

-cô..... được lắm – hấn bị nó làm cho tức chết. sống đến ngần này tuổi, lần đầu tiên nó bị người khác kiu là thầy, xưng là con

sau một lúc khởi động, 3 tên bắt đầu dạy những động tác cơ bản ọi người, tụi nó cũng chăm chú theo dõi, vì tụi nó rất thích bóng rổ và có khả năng tiếp thu nhanh. 3 tên này đến lần lượt từng người để kiểm tra xem đúng kỹ thuật chưa, nhưng lại không tới chỗ 3 đứa nó. được vậy, 3 đứa càng thích, tự học lẫn nhau, xem chừng rất chuẩn. Đang cười nói với nhau, bỗng nó thấy một cảnh tượng làm nó khó chịu, mặc dù cảnh này có level thấp hơn nhiều so với những cảnh nó từng thấy nhưng không hiểu sao nó thấy khó chịu lắm.

5. Chương 5

“Hấn đang gần gũi thân mật với một con nhỏ nào đó, tất nhiên không phải nó. nhỏ đó đi học bóng rổ mà mặc quần đùi ngắn, áo ba lỗ. hấn đang chỉnh tư thế cho nó, một tay đặt trên eo nhỏ, một tay thì đang chỉnh góc độ chân. sau đó hấn đứng lên, một tay cầm tay của nhỏ đó lên, tay còn lại ôm chặt eo, còn thì thâm vào tai nhỏ đó. 2 người cười với nhau”

-thầy ơi, con có chỗ này không hiểu, thầy chỉ cho con với – nó dùng giọng ngọt ngào nhất để gọi, lúc này nó làm theo cảm xúc mà thôi

-cơ hội trả thù đó 2 cô, đừng nhìn tui như thế - nó vội bào chữa cho hành động của mình khi thấy 2 nhỏ bạn đang liếc liếc để.

-2 thầy ơi, 2 tụi con cũng thắc mắc – Phương và Bình đồng thanh đáp

“cơ hội trả thù của ta đã đến, hehe” – tên Long trầm nghĩ, một nụ cười đều xuất hiện khi tiến tới gần Phương

“nhóc này lại có kế gì rồi, đúng là người mình đang tìm cho...” Tự cười, và tiến tới Bình

-sao? 3 em có gì thắc mắc – cả 3 tên cùng nói và cùng quay qua nhìn nhau

-dạ, thầy xem con đứng tư thế này có gì sai không ạ? – 3 đứa trả lời sau đó kéo 3 tên ra 3 góc

Bụp.....Cốp....Rầm tiếp theo sau là Ai da....Ui cha....Ax!!!!

3 âm thanh đầu là 3 cú va chạm giữa thiên thạch và trái đất. lợi dụng lúc 3 tên đang chăm chú chỉ bảo, 3 cô này mới trả thù. Nó giả vờ đứng sai tư thế rồi đạp lên chân hấn và cù chỗ lên lưng hấn một cái. Còn nhỏ Phương cũng không thua gì. Ngay lúc tên Long cứ tưởng cơ hội đến rồi, cúi đầu xuống nhìn, nhỏ này giả vờ không biết hấn ta đang cúi, ngược đầu lên, tặng miến phỉ cho hấn một “cốp” rõ đau. Long bị chảy máu môi do bị răng cắn vào. Bình thì có nhẹ nhàng hơn, vì dù gì Tự cũng là anh rể tương lai mà. Bình giả vờ không biết đứng làm sao, lóng ngóng một lúc thì gạt chân làm Tự té “rầm”. Vì bị ghét lây, uất ức quá nên Tự mắng Bình theo phản xạ.

-Này, con nhỏ kia, cô cố tình gây sự hả? - Ở ba góc khác nhau, nhưng cả ba tên cùng đồng thanh quát to

-huhuhu, thầy ơi, con xin lỗi, con không hề cố ý đâu. thầy đừng như vậy, thầy la con, con sợ lắm. huhuhu, hu oa, hu oa... - 3 con nháy mắt nhau rồi cùng khóc to lên. làm 3 tên không biết làm thế nào.

Quá bối rối trước cảnh tượng này, trong khi tất cả mọi người trên sân đều đang đổ dồn lên họ. May mắn, lúc đó chuông báo hiệu hết giờ, 3 đứa ngay lập tức im bật, chạy ra lấy túi đồ, và biến nhanh. 3 đứa nó rời đi nhanh như một cơn gió, vì bây giờ là 7h và 15 phút nữa, lớp Hàn ngữ sẽ bắt đầu.

“Suýt nữa mình đã ôm nhỏ để đỡ dành rồi” – Hấn rùng mình nghĩ

“nhỏ đó khóc trông dễ thương thật, hả, mình đang nghĩ gì vậy, đang làm gì vậy, cô ta mà dễ thương àh, mà điên rồi Long ah” – Long vừa nghĩ vừa lắc đầu. CHUYỆN GÌ THẾ NÀY!?! THẬT BỰC MÌNH

“chắc mình phải rời vai diễn, có lẽ kế hoạch cần tiến hành sớm nếu không sẽ bị chết oan mà không hay biết” – Tự suy tư một mình

3 đứa nó vừa mới vào lớp thì cô cũng vào.

-Phù, may mà kịp – Bình nói

-Này, lúc này 2 cậu diễn xuất giỏi thật, sao chúng ta lại hok học làm diễn viên nhỉ? – nó nháy mắt với 2 con bạn

-không ngờ 3 tên đó ngốc thật, haha – Phương nói, bất chợt cô nhớ lại gương mặt tên Long lúc nhìn cô khóc, tên đó cứ như người mất hồn

6. Chương 6

8h45 tối, lớp học tan, 3 đứa lang thang cuốc bộ về. Khi đi ngang lãnh sự quán, nó tự dừng nhớ lại lần đầu gặp hấn. không hiểu sao lại nghĩ tới lời thì thầm của hấn. cơ thể nó tự nhiên tăng độ đột ngột, nó vội lắc đầu để xóa hình ảnh của hấn

Tối đến, 6 con người 6 dòng suy nghĩ. Mỗi người chìm sâu trong tư tưởng của bản thân.

“Lần đầu mình lại muốn tìm hiểu về một cô gái. cảm giác thú vị thật. nhóc này thật hay, hoàn toàn khác những cô gái khác, không bị ảnh hưởng của mình sao? mình nhất định không thất bại. Trước giờ mình chưa hề có ý định tán bất kì ai, có lẽ sẽ bắt đầu từ đây.” hấn miên man suy nghĩ và dần chìm vào giấc ngủ với nụ cười trên môi

“Tại sao lúc chiều mình lại khó chịu, hấn gần gũi ai thì kệ hấn. Mình chỉ gặp hấn có mấy lần chứ mấy. chắc chắn không thể nhanh chóng có tình cảm với hấn như trong phim được. hơn nữa, mình không bị sức hút của hấn ảnh hưởng mà. nhưng phải công nhận là hấn đẹp trai thật, và chơi bóng rổ giỏi quá chừng. mình phải học tập” – nó cứ đơn giản thế

“ui. lúc chiều thấy có lỗi với anh Tự quá. chị An ơi, em xin lỗi. Ai bủ anh Tự lại làm bạn với 2 tên kia chi” – Bình tự biện mình và ngủ lúc nào ko biết

“có lẽ ngày mai kế hoạch sẽ khởi động. Bé yêu, nhớ em quá. anh rời vai rồi, không biết nhóc Bình sẽ ra sao? chắc sẽ ổn” – Tự hài lòng với kế hoạch mình vạch ra

“Tại sao lúc chiều cô ta lại khóc dễ dàng như vậy, có bao giờ cô ta xuống nước với mình như vậy đâu. ax, sao mình lại nhớ tới cô ta trước khi ngủ thế này, thôi, mặc kệ vậy” – long lắc đầu, cố quên hình ảnh Phương khóc nhè ra khỏi suy nghĩ

“Sao khó ngủ vậy ta, chắc có kẻ rửa thầm mình rồi. Nhất định không tha cho kẻ đó. nhưng phải xử xong tên Long đáng ghét kia đã. Nhưng lúc chiều thấy hấn cứ ngơ mặt ra, trông cũng cute mà. hả? trời ơi? sao con lại nghĩ về tên đó thế này. Ba mẹ ơi, tha lỗi cho con” – Phương chìm dần vào giấc ngủ

Lại 1 ngày thú vị trôi qua. Số lần họ chạm mặt cứ thế mà tăng lên. Liệu 6 người này còn gặp nhau trong tình huống dở khóc, dở cười nào không?

7. Chương 7

Tetetete.....chiếc đồng hồ báo hiệu là đã 4:20 phút sáng. “Cái đồng hồ dở hơi” – nói xong thì nó với tay tắt và ngủ tiếp

4:21 phút, tititititit...đồng hồ mèo kity của bình reo “ôi, tao ghét mày cái đồng hồ quỷ quái” – bình gõ hẳn cục pin ra khỏi cái đồng hồ

4:22 phút, tén tèn ten tèn, tèn ten tén tèn, tentententen..... “Trời ơi là trời” cả 3 đứa điên máu hét lên vì bị phá giấc. Phương bèn rút luôn phích điện và lằm bằm “Đồ dở hơi”

Xong đâu vào đó, 3 con lại trùm chăn ngủ tiếp. cứ tưởng hạnh phúc nào ngờ

4:25 phút, chiếc điện thoại không nắp của nó reo bài No other của Super Junior, bài mà nó rất kết!!! Nghe mà nó không buồn tắt luôn. Cứ tưởng thế là hết thì điện thoại của Bình vang tiếp bài Sick enough to die của MC Mong ft Mellow. Thấy vậy điện thoại của Phương đâu chịu “câm nín”, vang ngay bài Wedding dress của TaeYang.

“Hay là đập bể cho khỏe” – Nghĩ là làm, 3 đứa cầm lên định ném thì điện thoại Bình reo lên lần nữa, hiện thông báo nhắc nhở

“dậy tập thể dục cho khỏe nào 3 quý cô nương! Không được để 3 tên thầy già kia ăn hiếp” . bình vội ngăn con bạn và nhắc nhở về giao kèo mà 3 đứa đã lập vào tối qua.

Sợ 2 con bạn lại ngủ tiếp vì cô biết 2 đứa này là trùm ham ngủ. Bình vội phóng ra bật công tắc đèn, giật tung cái mùng, cuộn nhanh lại trong tay và cho nó vào một góc. Để 2 đứa kia không có thời gian để phản kháng, bình giựt lẹ 2 cái chăn, gấp, gấp, gấp “phù” , cuối cùng cũng gấp được. Sau đó, bình thực hiện bước cuối cùng để 2 đứa kia phải dậy, bình chạy ra mở quạt hết công suất.

Thấy lạnh quá mà tìm hoài không thấy cái chăn, nó biết là không thể tiếp tục, bắt chợt hình ảnh của hẳn và con nhỏ đó ủa về, làm nó tức sôi máu, mặt nó hầm hầm đi thẳng vào nhà tắm để làm vệ sinh cá nhân. Chỉ tội cho cánh cửa tội nghiệp, bị nó giập tên kia rồi đập cho cánh cửa vài cái. Bình thấy vậy tưởng mình làm hơi quá, bình từ từ đi lại nhà tắm, trong khi phương bắt đầu ngồi dậy.

-ê quyen, tao...tao...tao...xin lỗi vì làm hơi quá ngen!!! tại tao sợ là 2 tụi mày không dậy rồi kế hoạch của tụi mình bị đổ vỡ, ... mà mà bỏ qua cho tao ngen – Bình lí nhí nói mà không dám nhìn mặt nó. khổ nỗi là nó lại không chú ý, nó đang hí hục đánh răng nên không để ý. thấy nó làm thình vậy thì bình bắt đầu rưng rưng nước mắt

đứng nhìn và nghe nãy giờ, thấy bình vậy, phương cũng nghĩ là nó hơi quá, đâu cần phải giận dữ vậy.

-thôi, nín đi cô nương mít ướt. để tui!!! – phương an ủi bình rồi quay qua nói với nó – ê, mà có cần thiết phải làm dữ đến thế này không con kia – phương quay qua nói với nó

-hử??? mà nói gì zì? hehe, nó lại tao nghe được hem. nãy giờ hok để ý!!! – nó quay qua, miệng thì đầy kem, tay cầm bàn chải, tay kia thì gỡ đầu – hử, bình ơi, sao mà khóc zì? con phương làm gì mà hả? – nó ngạc nhiên hỏi bình và giả bộ nhìn hầm hầm phương!!!

phương thấy vậy liền hiểu ngay là nó không để tâm chiến lúc nãy, nên kéo bình zô súc miệng, vệ sinh cá nhân lun.

10 phút sau, đúng 4:40, 3 đứa nó đã có mặt tại nhà thể thao. trong này có sân để tập thể dục, cũng khá tiện lợi. tất nhiên là tối hôm trước tụi nó đã tới nài nỉ bác bảo vệ là cho tụi nó vào sớm.

tụi nó làm tất cả những động tác khởi động mà hôm qua tụi nó học. trí nhớ 3 đứa này đúng là kinh khủng. nhớ hết không bỏ. trước hết, tụi nó xoay cổ tay cổ chân, nó làm người hô hiệu lệnh, sau đó là xoay đầu, căng tay, rồi đưa tay ra sau, sau đó là bắt chéo chân và đưa 2 tay vào nhau, đưa lên trên, rồi lại đưa xuống dưới. rồi lại ép dọc, ép ngang, chạy bước nhỏ, nâng cao đùi, chân chạm mông và một số động tác bổ trợ.

xong đâu vào đó, 3 đứa chạy quanh sân 3 vòng. chờ ơi, khỏe kinh!!! khởi động vậy mà còn sức chạy. 3 đứa nó đeo headphone, vừa tập vừa chạy nên cũng không để ý là đang có người tiến lại gần. không phải chỉ có một người, mấy người này nhìn “nham nhở” lắm, tên nào tên nấy đều có nụ cười thật khó diễn tả, nụ cười đó vừa thể hiện một niềm vui khi họ nhìn thấy thứ họ muốn, tuy nhiên nụ cười đó như là một bằng chứng cho thấy một kế hoạch “được ra đời”.

chạy xong 3 vòng, tụi nó đi bộ và sau đó thì nằm luôn ra sân.

“Bộp, bộp, bộp”

Đang nhắm mắt tận hưởng bầu không khí buổi sớm của Sài thành, nó nghe tiếng bộp bộp vang lên. tính nó thì cực kì ghét bị quấy rầy khi nó đang nghe nhạc. vẫn nhắm mắt lại, nó lay con phươg:

-mày xem thử nguồn gốc của cái âm thanh chết tiệt kia là gì đi?

con phươg tuy quậy phá dữ dằn nhưng nó cũng cực kì bay bổng, phươg thích không gian yên tĩnh, chính những tiếng vỗ tay đó làm cho bầu không khí bị xáo động. phươg quay qua nói với bình:

-ê bình, mày xem thử sinh vật “kinh dị” nào phát ra thứ tiếng đó vậy?

nó và phươg là 2 đứa có khứu giác cực kì nhạy cảm. khi mấy tên này bước vào, nó đã ngửi được mùi thơm nồng nàn của Ramus men, mùi thơm thoang thoảng nhưng nam tính của X-men, cũng như mùi thơm nhẹ nhàng cuốn hút của doctor men. khởi nói cũng biết nó biết là mấy người này là con trai. đợi hoài mà không thấy bình trả lời, nó nói phươg xem thử bình ra sao thì lại không nghe thấy gì. bực mình nó cũng ngồi dậy, và :

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!

8. Chương 8

-mấy anh.....mấy anh....làm gì ở đây?

-đồ dè xòm, đồ vô liêm sỉ, đồ đáng ghét, đồ xấu xa, đồ mất nét, đồ vô duyên, đồ bất lịch sự, đồ đục nước thả câu, đồ....bla bla bla – 3 đứa xả một tràng để **** mấy tên đó, nghĩ được gì là **** liền, làm 3 tên kia cứng họng, mặt từ ngạc nhiên đến đỏ gay vì tức sau đó giãn ra vì buồn cười

mấy người này không ai khác mà lại chính là bộ ba kẻ thù của tụi nó – 3 tên thầy già!!! Hôm nay đi tập thể dục, để át thì 3 đứa mặc đều mặc áo ba lỗ, áo sơ mi khoác ngoài và vấy dành cho dân thể thao. Lúc này chạy mệt quá nên 3 con nằm luôn ra sân vận động nghỉ, hướng người ra ngay lối vào, vì vậy nên khi 3 tên này vào thì đã thấy...!

-này, 3 cô **** đủ chưa hả? – long tức quá, không kiềm chế được **** lại. không không lại bị sỉ nhục như vậy nên tức điên máu lên. hơn nữa, đứa **** nhiều nhất lại là phươg nên làm long ghét thêm

-hey, 3 cô nương, tại sao lại **** tụi này nặng vậy hả? con gái gì đâu mà lại mặc váy nằm giữa sân thể này? 3 cô có biết giữ ý tứ là gì không? lấy quyền gì mà **** tụi này hả 3 con nhỏ này – hấn lên tiếng giảng dạy cho 3 đứa

-làm như 3 cô có giá lắm sao? xì, mấy cái đó tụi này thấy hoài, đừng tưởng tụi này đục...đục... - long đang cãi lại

-đục nước thả câu thưa ông cố, ngay cả câu đó mà cũng không biết thì đừng lên tiếng nói người khác, xì!! – nó chớp cơ hội cãi lại.

-mà tại sao 3 anh....anh lại...lại ở đây? – bình nãy giờ mới lên tiếng

-tụi này là khách quen của cái chỗ này!!! ngày nào mà không đến, xui thay hôm nay có 3 con “quỷ nhỏ” nào nhẩy vô làm bầu không khí bị “nhiễm trùng” nặng rồi, chắc không tập được đâu tụi mày ơi – thấy nó cãi

lại, hấn không tha, phán lại mấy câu làm thẳng long ôm bụng cười sảng sặc, tự im lặng nãy giờ nghe mà cũng bật cười

Nãy giờ tự chỉ làm thình mà đứng nhìn Bình. Anh có rất nhiều câu hỏi trong đầu, anh rất muốn tìm lời giải đáp nhưng không biết tìm vào đâu. nhưng anh biết rằng mình nhất định phải bảo vệ bình bởi vì anh đã hứa với 2 người nào đó là vậy.

Tức khùng cả lên, bình nhìn hiền thế mà còn tức thì nói gì 2 đứa kia. Đặc biệt mỗi khi tức lên thì đầu óc nó hoạt động rất nhanh, IQ tăng vọt. Nó kéo 2 con bạn ra một góc sân bàn bạc bỏ mặc 3 tên này đứng như trời chồng giữa sân. Tụi nó xì xầm gì gì đó, nhưng cứ thấy phương thì gật đầu lia lịa còn bình thì lắc đầu trông có vẻ rất hoảng sợ. Sau một lúc hội ý, nó và phương bỗng đứng thẳng người lên, hai tay vòng trước ngực, còn nhịp chân nữa rồi nhìn thẳng vào bình với một ánh mắt rất kiên định

-thôi, thôi, đừng nhìn tao như thế nổi cả da gà, tham gia thì tham gia, làm gì ghê vậy 2 má!!! – bình sợ quá nhưng mà đã là bạn thì phải theo 2 đứa. tuy thấy có lỗi nhưng mà kệ, lương tâm bây giờ bị tính quậy phá đè bẹp rồi

trong lúc tụi nó chụm đầu “bàn bạc sách lược” thì 3 tên bắt đầu cảm thấy lo lắng. Không hện mà gặp, 3 tên cùng cười và nói “sắp có chuyện hay xem rùi”. sau đó tự trầm ngâm nhìn bình, trong lòng thầm nghĩ cô bé này định làm gì mình đây. 2 tên kia cũng vậy thôi. trong mắt mỗi người là mỗi thẳng.

Là một đứa con gái, lại nhạy cảm nên bình biết ngay là có người nhìn mình, quay ra thì lại thấy người đó chính là Tự. Bình giật mình khi thấy ánh nhìn đó, nó không giống như của anh trai dành cho em gái, bình cảm nhận được sự quan tâm trong đó, nồng nàn trong đó. nhưng “Tự là bạn trai của chị An mà”. không thể được, cô lắc lắc đầu để xóa hình ảnh của Tự đi. Xong đầu vào đó, 3 đứa hùng hổ tiến về chỗ mấy tên này. Nếu có ai nhìn thấy cảnh này thì cứ y như là có 3 con cừu non đang tiến lại gần 3 con hổ già vậy!!! nhưng đâu có ai biết được “nhỏ nhỏ mà cũng có zỏ như ai”.

3 đứa tiến tới gần mấy tên này, trên môi nở một nụ cười rất là đều, bắt chợt làm mấy tên này rùng mình, lùi lại một tí. chỉ có tự là không có phản ứng gì, chỉ nhìn Bình thôi. làm cô rất bối rối. may là có phương húc nhẹ vào người, nếu không thì chắc bình đã đứng yên như tượng

-mấy....mấy cô định làm gì? – long lấp bắp hỏi

3 đứa không trả lời mà chỉ cười thôi. nụ cười vụt tắt!!! 3 đứa lao vào ôm lấy 3 tên kia!!!

-HẢ???????????????? – 3 tên chỉ biết há mồm

NHÂN VẬT MỚI:

Trương Hải An: chị gái của trương hải bình, chỉ hơn cô một tuổi, rất yêu thương em gái. An thông minh, lanh lợi, dễ thương và hiện là bạn gái của Tự.

9. Chương 9

“tại sao lại ôm mình!!! sao tim đập nhanh thế này? mình bị gì vậy trời???? CHUYỆN GÌ THẾ NÀY, THẬT BỰC MÌNH”

“hơ, sao cảm giác lạ thấy này, uiiiiiii, tim đập nhanh quá, khó thở quá, má ơi cứu con. CHUYỆN GÌ THẾ NÀY! THẬT BỰC MÌNH nhưng thôi kệ, trót phóng lao rồi, đành theo lao thôi”

lợi dụng lúc 3 tên này mất cảnh giác và còn sốc thì 3 đứa nhanh chóng tiến hành theo kế hoạch.

về phần nó, sau khi ôm chầm lấy hấn, nó kiễng chân lên, hôn nhẹ lên má nhưng thực ra là nó liếm nhẹ má của hấn!!! làm cho toàn bộ giác quan hấn ta ngừng. sau đó nó thì thào vào tai hấn “Không hện gặp lại”. Câu nói này nó đã nói với hấn 2 lần rùi đó. Sau đó nó nhìn hấn cười và “bụp” , nó cho hấn một đấm zô bụng!!! 3 giây sau hấn mới rớt từ trên thiên đường xuống. “hự” hấn ôm bụng mà ngồi xuống vì nó dùng

lực cũng khá mạnh. nó nhìn thấy vậy tự nhiên thấy hơi tội hần, nhưng cảm giác đó chỉ chóng qua và ngay lập tức bộ mặt hã hê đã hiện lên trước mặt hần.

còn về phần phương, con này còn tinh ranh hơn, phương không liếm như nó, mà còn độc hơn. phương kiễng chân lên, lấy tay luồn vào tóc long và kéo gương mặt anh ta sát vào. sau đó nó cắn vào tai long một cái “cho anh chết nè! đồ đáng ghét”. ngay sau đó, phương cũng giống nó, cho tên long một đấm vào bụng. vì quá bất ngờ nên anh không phòng thủ trước “ui da, con nhỏ chết tiệt này”. tên này không ngồi mà đứng ôm bụng vì phương yếu hơn nó nên dùng lực tất nhiên không bằng

còn về phần bình thì đúng là đau khổ hơn 2 con bạn, vừa yếu lại lùn nữa, bình cố gắng dùng sức để kéo đầu tự xuống để thu hẹp khoảng cách thực hiện kế hoạch. bình không dám làm giống phương – luồn tay vào tóc của tự, vì đây là một động tác làm cho người khác phải thấy thoải mái, trong khi tự lại là anh rể tương lai. “bình, mày phải làm cho anh ta mất cảnh giác. tên tự này nhìn vậy thôi chứ khó xơi nhất đó. mày phải kiss vào mũi anh ta, có vậy mới đánh lạc hướng được”. đang miên man suy nghĩ

-ê, con kia, mày có nhanh không thì bảo – 2 đứa này thúc giục vì tự nó làm xong rồi. tranh thủ lúc hần và long đang ôm bụng thì lo hồi thúc bình

nghe vậy, bình sực tỉnh, dùng hết sức, kiễng hết chân lên, đang cố gắng thì tự nhiên bình thấy Tự cười, sau đó anh ta tự nguyện cúi đầu xuống, thấy vậy, bình tuy hơi sững sờ nhưng vẫn cố gắng lấy lại bình tĩnh. bình kiss nhẹ mũi của anh ta, cứ tưởng anh ta cứng người, ai ngờ đâu, anh ta ngược nhẹ mặt lên và hôn lấy bình. nụ hôn của anh ta không bạo lực, chỉ phớt nhẹ thôi nhưng cũng đủ làm tim ai ngừng đập. có lẽ tại bình hành động khá chậm nên bị Tự đoán được ý đồ.

bây giờ thì đúng là bình đứng người thật. Ặc, Ặc, “anh ấy làm gì vậy? chị An, huhu!!!” nghĩ tới chị của mình, bình tức quá, đẩy Tự ra, quên luôn cả cái gọi là “first kiss”. lúc này bình cũng cóc thềm quan tâm nữa, vì cô đang tức cho chị gái mình (dù gì thì từ nhỏ tới giờ bình cũng đã kiss bao nhiêu là thứ rồi). chùi miệng và thụi một cái vào bụng. sau đó còn đạp vào chân một cái nữa. Tự đã đoán trước nên không bị đau cho lắm. anh lại thấy buồn cười khi thấy gương mặt bình đỏ như gấc.

-haha, trời phạt, ai bửu chơi xấu tụi này – hần và long đang ôm bụng ngồi đất thấy bình bị tự kiss thì cười nghiêng ngả

điên máu quá, 2 đứa này nhảy vô cho tên tự một trận. sau đó bỏ đi. trước khi đi nó còn phán: “Lần sau mà gặp lại thì mấy anh chết với tụi này”

“anh cũng rất muốn gặp lại nhox để xem nhox sẽ cho anh chết thể nào?” – 3 tên chỉ nghĩ thầm trong lòng thôi

Ra tới ngoài cổng, mặt 3 đứa đều rất vui vì đã trả thù được. ba đứa quyết định đi kiếm gì ăn xem như làm tiệc ăn mừng. còn chuyện gì đến thì đến sau. vừa ra tới cổng, 3 đứa lễ phép chào chú bảo vệ

-mấy đứa hạnh phúc hen. tập thể dục mà cũng đi cùng nhau – ông bảo vệ nói

-hả???? – 3 đứa đồng thanh hỏi, nhìn mặt ngu kinh

-còn giả vờ nữa? 3 cậu đó kia? lần đầu thấy 3 cậu ấy dẫn bò theo. 3 cậu nhox đó tốt lắm. mấy cháu thật may mắn.

-hì hì hì – 3 đứa chỉ biết cười trừ, gãi đầu rồi chào đi.

tụi nó biết là bị hiểu lầm rồi, nhưng mà tính làm biếng lười giải thích nên vậy. Tính tụi nó là vậy, nếu nó cảm thấy người này không quan trọng thì nó chẳng buồn giải thích.

Khổ nỗi, lúc nó ôm hần và phương ôm long thì bị ông bảo vệ thấy. lúc ông vừa quay ra thì 2 tên này bị bụp. Sau khi mở cổng cho khách xong, ông quay lại thì đúng ngay lúc bình kiss mũi Tự, và bị tự chơi lại. ông chứng kiến hết tất cả những cảnh “cần thấy” nên bây giờ hiểu lầm là phải rồi.

“CẢM GIÁC NÀY THÍCH THẬT”

“CẢM GIÁC NÀY THÚ VỊ GHÊ”

10. Chương 10

hôm nay 3 đứa nó đều không phải đi học, vì vậy tụi nó quyết định là đi uống cà phê terrace!!!

-ê, sao mà mày có kế hoạch đó hay vậy? – phương tò mò hỏi

-hehe, dân du lịch mà mày. tao có học môn tâm lý mà. bà cô của tao nói là:

“các nhà khoa học nghiên cứu và cho biết con người khi đứng trước một thảm họa hoặc một thứ gì đó mà lần đầu họ trải qua trong đời hoặc một chuyện quá bất ngờ vượt ngoài tầm kiểm soát – tức lúc đó não bộ của họ phải nhận một lượng thông tin kinh khủng thì thường phản ứng theo 3 hướng sau: 10% - 15% là bình tĩnh và tìm phương án giải quyết, 15% là khóc thét lên và chỉ biết gậy rối còn 70% là đóng băng và chôn chân tại chỗ.” – nó thao thao giảng giải trong khi 2 đứa kia vừa nghe vừa gật gù đồng ý

-ê, vậy là tên phong và long là rơi vào trường hợp thứ 3 rồi – phương mừng rỡ nói như mới hiểu ra. tụi nó biết được tên mấy tên này là vị hôn học bóng rổ họ đã giới thiệu

-hichic, vậy là anh Tự rơi vào trường hợp đầu rồi – Bình thút thít trả lời

-anh cái đầu mày nè – vừa nói nó vừa cốc nhẹ đầu bình

-uh, anh cái gì, anh mà dám đi kiss em gái của bạn gái mình sao? mày phải cảnh báo chị của mày đi bình – phương cũng lên tiếng nhắc nhở vì tụi nó đều thấy lạ

-uhm, tao biết rồi, thanks tụi mày!!! “hic, vậy là nụ hôn đầu của con tiêu rồi” – bình nghĩ

-hey you, cảm giác kiss ra sao zì? – nó tò mò hỏi

-uh, nói đi cho bạn bè chí cốt đây biết với coi – phương ủng hộ làm bình phải sắc nước, ho lấy ho để.

-uhm, thì .....thì.....nó..... – bình lắp bắp trả lời, vừa ngại mà vừa không biết giải thích làm sao

-ê con này, nói mau, không thì về phòng tụi tao dùng “phòng luật” xử mày giờ - nó nham nhở nhắc bình

-đúng, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, phòng có phòng luật – phương thêm vào

-thì,,,, tao cũng không biết giải thích cụ thể. tụi mày cứ tìm người mà kiss đi, nhưng tóm lại là nó có vị ngọt đó. ngọt hơn cả li bạc xỉu này luôn. vừa nói bình vừa cầm li lên nhâm nhi. nhưng vị ngọt này rất thanh, không ình cảm giác chán và gây ớn. nó còn tuyệt vời hơn glucozo. hihi – bình cố gắng diễn tả và bật cười khi thấy mặt 2 con bạn ngu đi vì không thể hình dung. thực ra bình còn nhiều suy nghĩ lắm, nhưng lần này bình tự cho phép bản thân giữ những suy nghĩ đó cho riêng mình

3 đứa tuy là con gái nhưng lại thích uống cà phê. và mỗi đứa có phong cách riêng. Phương thì thích cà phê đen, phương luôn thích cái gì đó nguyên chất, không pha tạp, lại đậm đà đúng bản chất. Nó thì ngược lại, nó thích cà phê sữa, cà phê đen thì đắng lắm, nhạt nhẽo phải thêm chút sữa cho ngọt ngào nồng nàn, giống như cuộc sống vậy, phải có hạnh phúc nữa!!! còn bình thì đúng là không gọi là cà phê nữa. vì lúc nào ly của cô cũng sữa nhiều hơn cà phê, cô rất thích ngọt, vị ngọt thì êm dịu, không khó chịu, ngọt ngọt.

chỉ qua khẩu vị cà phê thì cũng dễ hiểu tính cách của 3 cô này rồi. Phương thì nóng nảy, mạnh mẽ nhưng đôi lúc cũng yếu đuối giống như khi người uống lỡ tay bỏ quá nhiều đường. nó thì vừa mạnh mẽ, vừa bình tĩnh, thông minh và lanh lợi hơn. vừa mạnh mẽ lại ngọt ngào giống như sự hòa quyện của sữa và cà phê. còn bình lại nhẹ nhàng, dịu dàng như vị ngọt của sữa. nhưng đôi khi cũng mạnh mẽ cũng giống như khi uống bạc xỉu, vô tình ta cảm nhận được vị đắng của cà phê.

đi chơi, dạo hết góc này góc nọ xong, 3 đứa về phòng đánh giắc trưa!!! Trước khi ngủ thì hình ảnh ban sáng lại ùa về. trong lúc tụi nó đang thảnh thơi thì ở đâu đó có 3 tên “bình thường không phải, điên điên thì chưa tới”.

11. Chương 11

tại nhà Tự:

-này, cảm ơn anh đã giới thiệu cho em cô bé đó. cô nhox này thú vị lắm – Tự nói với một người ở trong phòng, vừa nói anh vừa lấy tay chạm nhẹ môi mình và còn cười nham nhở.

-hả? mà làm gì con bé rồi?

-ê, không lẽ mà hôn nó rồi hả? – người đó chạy tới hỏi

-hehe, cảm giác tuyệt lắm! anh thì chắc dư biết hen. cảm giác này đúng là khác hẳn khi em xem phim

-là nụ hôn đầu của con bé đó thằng quý này – vừa nói người đó vừa thụi nó một cái

-thì em đây cũng là lần đầu đó chứ. thôi, ngủ đây. hôn xong kiệt sức rồi – hehe, nói xong tự chạy vội ra ngoài không kéo bị anh ta quynh

về phòng tự thả mình lên giường, miên man với những suy nghĩ rồi ngủ lúc nào không biết. “môi nhox này nhìn thế mà ngon thật. tuy mình chỉ hôn nhẹ nhưng cũng đủ tạo ra một dòng điện thế 2000V chạy xẹt người rồi. chắc chắn mình sẽ làm lần nữa, không chỉ một mà nhiều lần. hôm nay còn toàn mạng thế này là may rồi. phải cẩn thận thôi. Trương Hải Bình, 1m55, sinh viên khoa kiến trúc trường đại học kiến trúc, em sẽ là cô gái của tôi”

Tại một ngôi nhà to nhưng không lớn, có một tên điên đang vò đầu bứt tóc, xé gối xé mền. “chời ơi, mà điên rồi long ơi, sao mà có thể nghĩ là lúc đó nhỏ đó sẽ hôn mà hả?” nghĩ thế, long thả người phịch xuống chiếc đệm. “tại sao lúc nhỏ đó luôn tay vào tóc mình, mình lại thấy thoải mái thế, đây đâu phải là lần đầu đâu?” “Hơi thở nóng hổi của em phả vào tai tôi, giác quan tôi ngừng thở vì em, vì hơi thở đó, giọng nói đó, mùi thơm đó. đôi bàn tay em chỉ được chạm vào tôi mà thôi!!! hơi thở đó, mình thật sự muốn nuốt lấy. aixxxx, mình lại bị điên vì một cô bé thế này sao?”

căn nhà này thì cũng không khá khẩm hơn!!! một thằng ngồi trên giường trầm ngâm, tai đeo headphone, khuôn mặt anh ta trông thật là bình lặng. anh ta nhắm mắt lại tựa hồ như đang ngủ. nhưng thực ra thì trong đầu đang có một cuộc hỗn chiến.

-axxxxxxxxx, bực quá vì con nhỏ này mà không được yên

phong điên người quát. thực sự anh cũng không hiểu nổi tại sao bản thân lại thế! “tại sao em lại làm hành động như thế với tôi vậy hả đồ ngốc”. thật sự lúc đó, hắn chỉ muốn ôm chầm lấy nó, và ngẫu nhiên đôi môi kia, xử tội “cái lưỡi” kia vì dám thách thức hắn. thực ra lúc nó le lưỡi liếm nhẹ má hắn, không phải vì bất ngờ mà hắn đứng người nhưng mà tại vì lí do hoàn toàn ngược lại. lúc “cái chạm” đó xảy ra, các giác quan của hắn không những không ngừng hoạt động mà lại hoạt động với công suất tối đa. đôi tay hắn chỉ muốn siết quanh vòng eo của nó thôi, đôi môi của hắn chỉ muốn tìm nó. hắn phải cố gắng tỉnh táo để không chế!!! “sax, chưa bao giờ mình có cảm giác này cả? những con nhỏ đợt trước dù nó có xấn tới thì mình cũng đâu có ham muốn vậy đâu?” “may mà lúc đó nhỏ thụi mình, nếu không thì.....” suy nghĩ dở dang, hắn băng quơ đưa đôi mắt nhìn ra ban công và thì thầm:

-sẽ có một ngày em là của anh

về phần 3 cô nương thì lạc quan khỏi nói. nhưng cứ hắt xì liên tục

-ê, không lẽ tại hôm vừa rùi mình dậy sớm mà bình rùi sao??? hixhix – nó than thở với hai con bạn hồng kiếm có để mai khỏi phải dậy sớm

-tao nghĩ chắc tại có ai đó ghét bộ ba tụi mình nên đang nói xấu hả? – phương nói

-thôi đi, sao tụi mày bị quan quá zì, biết đâu có ai thâm xương chộm nhớ sao nẹ? hehehe – bình sửa lại

thế là 3 cô cười sặc sụa trước câu nói của mình mà đâu hay câu nói đó đang dần thành hiện thực. đùa giỡn với nhau một lúc thì đưa nào về giường đưa đó ngủ.

13. Chương 13

Ngày đi tập thể dục đầu tiên đã gặp phải 3 cái “sao chổi”, vì vậy nên tụi nó ở nhà luôn, làm biếng dậy tập thể dục. Gần đây, Bình đã tải phim Inu yasha về xem, nên tối nào, 3 con cũng làm “cú mèo” thức tới 2, 3 h sáng rồi mới ngủ. Vì vậy nên hok có sức đâu mà dậy nữa.

Nói đến 3 tên kia, chỉ mới dạy tụi nó học bóng rổ được một buổi thì đã biến đâu mất tăm, báo hại tụi nó phải nghỉ học bóng rổ, khi nào 3 tên này dạy, thì trung tâm sẽ liên hệ. Hiện tại 3 đứa đã không ưa gì tên đó rồi, bây giờ còn vì 3 tên này mà tụi nó không được học bóng rổ nữa nên tụi nó càng ghét hơn.

-tối nay không có bóng rổ? – nó xụ mặt ngồi một cục trên giường

-mấy tên trời đánh kia, bọn họ làm gì mà bạn “hội đồng” vậy chứ!! làm như là anh em ruột, cứ đánh nhau như cao su vậy ý? – phương tức tối thêm vào

-haaaaaa???? hay là họ là gay??? có khi nào không ta? – nó hét lên làm 2 con bạn giật cả mình

-haizz. tuy tao biết mày không thông minh nhưng tao không nghĩ mày lại .... đến mức độ đó? – bình vừa nói vừa ra vẻ bất ngờ và chia buồn

-hở??? – nó nhăn mặt ra không hiểu. đúng là đôi khi nó cũng không thông minh thật

-haizz, anh Tự là người iu của chị An?? vậy làm sao anh Tự là gay được mà m kiu 3 người đó là bộ ba gayman chứ? – bình giải thích

-người iu cái đầu mày áh? – không đợi nó nói, phương chớp ngay, cốc vào đầu bình một cái

-haizz, nghe cho rõ đây con ranh. vậy tao hỏi mày thằng nào kiss mày? bạn trai của chị mày mà zị hả? tên đó chax có vấn đề goy – nó nói

3 đứa ngồi tám một lúc thì cơn buồn ngủ ập đến. tụi nó rơi vào tình trạng thiếu ngủ mấy ngày nay, vì vậy tụi nó quyết định hum nay sẽ đi ngủ sớm.

ngay lúc 3 cô nương nhà ta nhắm mắt lại, thì trên trời cũng xuất hiện 3 vì sao băng!!! 3 vì sao này đã tình nguyện rơi xuống để báo điểm gỡ ọi người, vì hôm nay một chiến động trời xảy ra. 3 đứa nó đi ngủ sớm, khi mà đồng hồ chỉ mới điểm 7 giờ tối – thời khắc quay quần bên mâm cơm gia đình, các bác, cô chú công nhân dọn vệ sinh làm việc, các trung tâm ngoại ngữ sáng đèn, phòng tụi nó tối om!!!

tại một góc nào đó trên đường Thi sách, tại lầu 2 quán ăn Hàn quốc Han Kang, một hợp đồng hợp tác đã được kí kết giữa tập đoàn du lịch giải trí Hàn quốc và Tập đoàn khách sạn Inter Continental. Vị giám đốc trẻ tuổi Việt Nam đang bắt tay với người đại diện bên Hàn Quốc, sau đó 2 bên dùng bữa.

Khó mà tin được một cậu con trai 20 tuổi lại có thể đủ năng lực đứng ra kí kết một hợp đồng tầm cỡ như thế. Kể được nhắc đến không là ai khác, chính hấn – Trịnh quốc phong. Bỗng điện thoại hấn ta reo:

-xin lỗi, tôi có việc gấp phải đi, mong các vị thứ lỗi. các vị ở lại dùng bữa ngon miệng cùng với mọi người (câu này nói bằng tiếng anh)

vừa đi xuống, hấn vừa thay đổi hình dạng. Hấn ghé vào WC, lấy nước làm cho ướt đi mái tóc, để cho nó rũ xuống. Sau đó, hấn dùng tay hất ngược lên. Sau đó, hấn tháo cravat ra, mở khuya cúc nơi tay áo, mở 2 cúc áo trên, tất nhiên là cởi hấn cả chiếc áo vest đen. Trông hấn bây giờ cứ như một chén cơm mới được múc ra từ trong nồi, nóng rạo rục, làm người ăn phải nhìn một cách ngáy ngất, nuốt nước miếng ừng ực.

-hey man!!! – Tự vẫy tay gọi hấn

Từ trong chiếc xe thể thao Black Wave, 2 tên bạn chí cốt đang chờ hấn. Con đường Thi sách như được sáng hấn lên!!! 3 anh chàng đẹp trai, manly hết cỡ, sexy hết ga!! Đợi hấn leo vào xe, Tự phóng ngay chiếc BW tới Black Dragon Club – nơi thân quen của bọn này!!!

14. Chương 14

theo các nhà khoa học ngâm cứu, con người một ngày thì chỉ cần ngủ 10 tiếng là đủ vậy mà 3 cô nàng này ngủ từ 7h tối đến tận 4h sáng hôm sau mới dậy.

4h sáng, tại một nơi gọi là “phòng trọ của 3 con quỷ nhỏ”:

-ôì, tao muốn ngủ tiếp mà!!! – phương rên rỉ khi bị 2 con bạn lôi dậy. trong 3 đứa thì phương là đứa trùm ngủ nướng.

-thôi dậy đi mà, lâu rồi tụi mình cũng không tập thể dục mà!! – bình cố gắng lay phương dậy

-ê, dậy mau con heo nướng kia!! – vừa nói nó vừa tặng cho con bạn một cú đập miễn phí

Xoẹt, xoẹt, không khí trong phòng bắt đầu có mùi thuốc súng!!

-Ặc, thui tao zô súc miệng trước hen – nó lo vọt lẹ

4h30, 3 đứa đã có mặt tại công viên!!! không khí buổi sáng sớm còn khá là mát mẻ, hôm nay đường xá cũng vẫn còn yên ắng vì vậy 3 đứa quyết định đầu tiên là đi dạo trước rồi hẵng tính tiếp. lâu lâu mới có cơ hội thưởng thức cái không gian yên tĩnh này. Sự nhớ ra mối nợ lúc sáng, Phương liền vội xử tội nó. Thế là nó bắt đầu bỏ chạy, còn Phương thì học tốc đuổi theo. Bình thì thể lực yếu nhất nhóm, chỉ là yếu so với hai đứa kia thôi, chứ tụi con gái bình thường, đối với bình là phẩy ruồi. Nó vừa chạy, vừa quay lại, lè lưỡi lêu lêu con bạn mà không thèm để ý xem thử phía trước mình có gì không?

-ê, Quyên, cẩn thận kia mà! – Phương hét hoảng la lên khi cô thấy.... (thấy gì? từ từ rồ)

-xì, mà dụ cho tao đứng lại áh hả? lúc sáng tao búp mà đau vậy chax chax mà sẽ xử đẹp tao. lêu lêu – nó lại không thèm tin, thử hỏi ai trong tình trạng “ngàn cân treo sợi xích” thế này, dám tin mới lạ. và thế là, chuyện gì đến cũng phải đến

BỤP

-ôì, cái quỷ gì mà cứng như đá vậy nè – nó té, không cần biết là nó tông trúng cái gì, người hay vật, tức quá nên nó nói đại

-là đại ca của tao nè, con nhỏ kia!! Mà đi để mắt ở dưới để giày hay sao mà không thấy hả? – một tên lạ mặt nói

tình hình thì ôi thôi!!! 3 cô gái bé nhỏ đang đứng đối diện với 5 thằng trâu xe. cơ bắp nổi cuộn cuộn, tên nào cũng áo ba lỗ, đeo khuyên tai. mặt mày thì láng o. nhìn sơ cũng đủ biết tụi này không dễ ăn. Nó nuốt Ưc một cái và cố gắng lấy bình tĩnh

“không xong rồi, đụng phải thứ dữ rồi” – phương lo lắng chạy đến

“trời ơi, tập thể dục mà cũng không xong, tụi này khó xử đây. mà còn có gì đó không bình thường nữa” – bình hét hoảng chạy tới vì hiện giờ cô đang ở khá xa

“là phúc thì không phải là họa, là họa thì không tránh khỏi. quyên ơi, mà phải bình tĩnh lại. mà mà làm sao thì 2 con bạn mà cũng die theo mày đó” – nó đang cố gắng trấn an. Nó đang ngược cổ lên nhìn 5 cái cột trời, 1m66 của nó không có nghĩa gì cả. 2 con bạn thì còn ở xa tít tắp.

-ê, thằng kia!!! Mà mới là đồ mắt để dưới gót chân. mắt mày lé hay sao mà không thấy tao không bị mù, 2 con mắt t rõ ràng đang trên khuôn mặt của tao đây – nó vừa nói, vừa chống nạnh, còn héch mặt lên nữa. “chết cha, lỡ nói rồi. tiêu đời nhà ma mình rồi” – nó hối hận ngay lập tức khi nhìn thấy vẻ mặt của tên cầm đầu

Hắn ta đang giơ tay lên, chuẩn bị giáng cho nó một cái tát. với sức trâu bò cỡ tên này, có mà nó vỡ quai hàm. nó tự nghĩ. nhưng nó cố tự trấn an bản thân rằng hắn sẽ không đánh con gái. Hình ảnh trước khi nó nhắm mắt lại là bàn tay hắn chỉ cách mặt nó vài cm. “Ừa, sao không đau gì hết ta. Hắn ta dừng lại sao? Chắc vậy” – nó đang mừng thầm thì bỗng có một tiếng nói cắt ngang dòng suy nghĩ

-Phương ơi!!! Mà có sao hok? – Bình lo lắng hỏi

Nó bàng hoàng nhìn xuống!!! Trời ơi, con Phương. chính là con phương. đứa mà sáng nay nó mới đá ột cú vì tội ngủ nướng. Bây giờ đang nằm dưới đất, một bên má bắt đầu đỏ tấy, máu chảy ra từ khước miệng. Nó điếng người đi. Nó chưa biết xử lí ra sao. với sức mạnh của thằng đó thì sao con bạn của nó chịu nổi đây.

Ở phía bên kia đường, có 3 tên con trai - một-đẹp trai, hai-phong độ, ba-lãng tử, vừa chạy bộ, vừa đeo tai nghe nhạc. Bỗng Lãng tử dừng lại. Và 2 tên còn lại cũng dừng lại vì thấy lạ. Lãng tử đứng thần thờ suy nghĩ

“Tại sao lại nghe thấy tiếng cô nhox này ở đây. Nơi này đâu phải là chỗ để cô ấy tới. Không lẽ là có ảo giác. Rõ ràng mà”. Nghĩ thế, tên này vội dáo dác ngó tìm xung quanh. Và rồi một cảnh tượng “hãi hùng” đập vào mắt anh ta. Nhưng sau đó, anh ta vội thở phào nhẹ nhõm. Vì cô bé đó không sao.

thấy thằng bạn của mình xoay qua tìm gì đó thì 2 cậu còn lại cũng không hiểu. chỉ đứng nhìn chờ đợi. Ngay lập tức, thấy tên này đau khổ, sau đó gương mặt lại dần ra như được giải thoát. 2 tên liền chuyển hướng nhìn theo thằng bạn của mình. 2 tên này cũng hóa tượng theo

“tại sao con nhỏ đó lại nằm dưới đất thế kia? Tại sao? con nhỏ này có bao giờ yếu đuối vậy đâu?” – Đẹp trai tự hỏi mình khi trong mắt anh giờ đây chỉ có duy nhất hình ảnh một cô gái bé nhỏ nằm dưới nền đất lạnh lẽo. Anh tự dưng lại thấy đau lòng, đau như cắt “Chuyện gì đã xảy ra với em” con tim anh thổn thức tự hỏi chính mình. Nắm lấy ngực áo. Anh chạy vội qua.

“Nhóc này, sao lại đứng như trời trồng và ngơ ngác thế kia? Không bình thường tí nào. Qua xem thử thôi” – nghĩ là làm, Phong độ cũng chạy qua đường.

Vậy là cả 3 cùng chạy qua đường.

15. Chương 15

Lãng tử - Tự, Đẹp trai – Long, Phong độ - Phong, 3 thiên thần đen đang băng qua đường để cứu “3 con thỏ con” – theo suy nghĩ của 3 anh!!!

-Ê, mà có sao hok phương, có sao hok zậy mà? mà làm gì đó để chứng minh cho tao biết não bộ của mà không bị chấn động đi? – nó vừa lo lắng vừa lay lay con bạn để hỏi

-Haizz, mà phải có giả thuyết thì tao mới chứng minh được chứ? – phương vừa lấy tay xoa má vừa trả lời

-Giả thuyết là mẹ bị thằng GAY kia búp, xem võ quai hàm ạch – nó chào thua tinh thần lạc quan của nhỏ bạn, đến nước này rồi mà còn giả thuyết với chả chứng minh

Xệt, xệt, mùi khói bốc lên trong không khí. Nó vận dụng hết IQ của mình để xem thử nó vừa gây gì?

“Ahhhhhhhhh, chết cha con rồi, điên điên tự dưng gọi thằng đó là GAY” – nó trầm nghĩ, mếu máo nhìn 2 con bạn

“Mày điên hả con Quyên kia, tao mà bị vậy, tao cũng đập chết mày chứ nói gì mấy thằng khùng này” – Bình dùng ánh mắt truyền đạt cho nó

“Haizz, đúng là bạn của con, trời ạch” – Phương chỉ còn lắc đầu thở dài

-Đành vậy, tội mình dùng định lý Pi – ta – go chế!!! – nó lắc đầu ngao ngán đề nghị

-okie!!!!!! – 2 đứa kia gật đầu cái rụp

nói xong, 2 đứa đỡ con phương đứng dậy, và:

-ạ, cho tội em xin lỗi mấy anh ạch! – “Ặc, gớm quá!” 3 đứa đồng thanh xin lỗi

-Búp!!! – 3 đứa nó nháy mắt với nhau xong, là cho lên gói 3 tên này liền, ngay trúng chỗ hiểm.

Ngay sau đó, bỏ chạy ngay lập tức. Phương vì mới bị đánh xong nên còn hơi choáng, may là có nó, nó nắm vội tay Phương kéo đi. Vừa chạy, 3 đứa này còn quay mặt lại, lêu lêu 5 tên kia, làm bọn chúng tức tối, đuổi theo càng sung sức. và rồi....

BỤP!!!

Lần này hok phải là mình nó tông trúng “đá” nữa, mà là 3 đứa đều tông vào “vật thể không lạ, nhưng đáng ghét” – Haizz, tặc cữ không bỏ mà, đi đứng gì mà không nhìn trước, chỉ toàn nhìn sau. Lần này, 3 đứa tông với một tốc độ và sức mạnh kinh khủng hơn nữa.

Vốn dĩ, 3 tên Gay kia bị tụi nó “bụp” đau quá, nên hok thèm dí theo, vì bọn chúng nghĩ là 3 đứa này chẳng xinh đẹp gì, không thèm ganh tị, “GAY” mà, chỉ có hứng thú với boy thôi. Nhưng hiện giờ, 5 tên này đã tìa được 3 công tử nhà ta, còn thấy 3 nhỏ đang nằm gọn trong vòng tay của họ nữa, máu ghen nổi lên, quyết định hùng hổ tới “đập” 3 con nhỏ với tư cách là “tình địch”

Quay về phần 3 đứa, một cảnh tượng hoành tráng đang “phô” ra. Hấn tựa lưng vào gốc cây, một tay ôm nó (tay để ở đâu thì hok biết àh ngenh, tở hok chứng kiến, để hỏi nó”, một tay xoa đầu, vì vừa mới đập vào cây

-Này, bỏ tay anh ra khỏi eo của tui ngay!!! – Nó hét lớn

-???? – Hấn chưa hiểu gì, lần đầu tiên có đứa được hấn ôm mà hok chịu, còn bị mắng nữa chứ. Lẽ ra người mắng phải là hấn chứ

-haha, nhột, nhột quá, bỏ tay ra đi – nó vừa cười, vừa lấy tay đập đập vào ngực hấn. Hình ảnh này không thể nào mà tình tứ hơn được trong mắt thằng GAY đại ca, tên này tìa nó liền, quyết xử con nhỏ 10 chết 1 sống

Phương và Long thì nòng nòng hơn một xíu, Long nằm trên ghế đá, Phương nằm dè lên. Chẳng là ngay phía sau Long là một chiếc ghế đá xinh xinh, bị Phương tông nên “thuận đà” kéo cô nàng xún lun (cái này sao giống lợi dụng hỷ?).

Còn TỰ và Bình, 2 người nằm bịch cả xuống đất, vì sợ cô bé bị đau nên anh đã ôm trọn Bình vào lòng. Bình mạnh mẽ thế mà lại cứ y như con thỏ con khi bên cạnh TỰ. Bình còn nghe được tiếng tim đập của TỰ nữa.

-ui, tim anh đập nhanh và rõ quá!!! – Bình vô tình lấy tay chạm lên ngực của TỰ, cô bạn này chỉ là ngạc nhiên khi thấy tim người, mà sao đập nhanh vậy thôi

Hành động này của cô bạn, làm TỰ thoáng giật mình, anh tự hỏi là tại sao? tại vì mới bị té hay vì là cô bé!!!

-mấy anh, mấy anh àh, mấy anh không sao chứ?

cả 6 cặp mắt đều lúng lúng, tìm kiếm nguồn gốc của âm thanh vừa được phát ra

Oẹ, Ặc, Sax, mỗi cô nương cho ra một âm thanh!!! Sốc toàn tập bộ 6!! Ai mà nghĩ ra là mấy tên GAY này lại “kinh dị” đến thế. tưởng tượng sao nổi mà 5 thằng đờ con, lực lưỡng lại đang yếu điệu thực nữ thể kia chứ.

-khoan, mấy anh dừng lại!! – Nó ra lệnh cho 5 tên kia. Mặc dù tức lắm, nhưng vì đang đứng trước Phong, Long và TỰ nên 5 tên này “lột xác” hoàn toàn

Nháy mắt nhau một cái, 3 “cô gái bé bỏng” nắm tay 3 “thằng con trai mới lớn” chạy ù về phía trước.

Nó nghĩ đi nghĩ lại thì đúng là “tẩu” là thượng sách. 6 đứa nó mà có gộp lại thì cũng không bụp nổi. Vì sợ bị mất mặt nên 3 tên này lo chạy nhanh lên trước, siết chặt tay 3 cô bé này, rùi chạy. Bất ngờ vì cái siết tay, nhưng rùi cũng tập trung chạy.

Chạy được một lúc, thấy không bị đuổi theo nữa nên họ dừng lại. Vừa đúng lúc mặt trời mọc, cảnh vật thật đẹp, lãng mạn. thì:

16. Chương 16

-ọc, ọc, ọc – âm thanh trong trẻo vang vọng, làm bầu không khí nên thơ bay đi mất.

“Chắc cô bé này sẽ xấu hổ lắm đây” – 3 tên này những tưởng vì chuyện này mà 3 đứa sẽ cúi đầu e thẹn vì xấu hổ (trí tưởng tượng quá xa vời) trong khi thực tế thì lại hơi ôi:

vừa lấy tay xoa xoa bụng, bình làm mặt xụ, lay lay tay nhỏ Phương:

-ê, tao đói quá Phương àh. hix, tao đói quá mày ơi

-haizz, tao cũng đói chơ mỗ chứ có thua gì mày đâu mà mày rên dữ vậy, chừa cho tao rên với. – Phương đáp lời bình. hai đứa cùng quay qua nó

-Quyên oiiiiiiiiiiiiiiii!!!

-dạ, dạ, con biết rồi, con lay 2 má. bụng của con cũng đang biểu tình đây, đang phất cờ đập đổ té bào biểu bì thành dạ dày đây nè. thôi, để tao dẫn 2 đứa mày đi ăn. dẫn thôi àh nha – nó phải nói nhanh để bịt miệng 2 nhỏ bạn. rồi quay qua 3 tên:

-nè, mấy anh có đói không, đói thì đi ăn chung luôn cũng được, không thì đứng đó ngắm cảnh đẹp tiếp đi. – nó hỏi

thấy 3 tên này vẫn còn như người mất hồn (chỉ tại bị sốc quá, lên đầu tiên thấy có kiểu con gái như vậy, hơi ôi)

-vậy mấy anh có đi không? – Bình hỏi

-không đi hả? không đi thì thôi, đỡ tốn. đi thôi Bình ơi, chúng ta sẽ ăn no say – phương đáp lời, không cho bất kì tên nào kịp há họng/

3 đứa nó, đứa xướng, đứa ca, đứa phụ hoạ, làm 3 thằng đứng đó cứng họng. vốn khi nghe nó mời, hẳn mừng mở cờ trong bụng, đang còn định lên mặt “nể tình cô mời, tôi sẽ đi”, nhưng tiếc thay, lời chưa kịp thốt ra khỏi cuống họng thì đã bị 2 con bạn của nhỏ đập lại lộn xuống bao tử. => tức trào máu

không hơn gì Phong, Long và Tự cũng tức sôi máu. vừa ngạc nhiên mà vừa tức. Lần đầu tiên trong đời 3 cu cậu nhà ta được dịp chứng kiến hiện tượng lạ. chưa bao giờ họ thấy cô gái nào bụng kêu ọc ọc mà mặt vẫn tỉnh như ruồi như vậy. lấy lại suy nghĩ nhanh chóng, long gọi:

-hey, chúng tôi đói, chúng tôi dù có ĐẸP TRAI đến đâu thì vẫn là người, vẫn biết đói và vẫn phải ăn để sống chứ 3 cô nương!!! – long còn cố tình nhấn mạnh 2 từ đó

-hơ, anh sao mà nói đúng vậy ta. tao thấy đúng đó tụi mày, chớ cảnh cũng có lúc biết đói, huống chi là người – phương đáp, mà lòng cười hả dạ, liếc xéo hẳn một cái

-nè, mấy anh có đi thì đi lẹ lẹ giùm cái, tụi tui đói lắm lắm rùi đây – bình vừa nói vừa xoa xoa cái bụng đói meo của mình

3 tên nửa muốn đi, nửa không muốn, bị nhỏ Phương đem ra so sánh với chó cảnh mới đau, nhục gì đâu luôn. tức lắm chứ, vì thế nên 3 tên này mới quyết định đi ăn chung để trả thù 3 cô nhà ta.

về phần 3 nhỏ thì “niềm vui trào dâng” khi **** được 3 tên đó.

3 nhỏ đi trước, 3 tên này đi sau.

-hey, tới nơi rồi nè – nó nói

-qua đường thôi – hẳn nói, vì hẳn thực ra cũng đói gần chết rồi.

-ơ, qua đường làm cái gì? – nó ngây thơ hỏi

haizz, tình hình cụ thể là thế này. 6 ng đang đứng bên này đường, nhưng bên này đường chỉ có cà phê và một quán ăn sáng vỉa hè, còn bên kia là nhà hàng. mục tiêu của 3 đứa này thì là cái quán ven đường, trong khi 3 công tử nhà ta thì lại ham hố cái nhà hàng to kia. hậu quả là 3 tên dẫn mặt ngu ra, không hiểu nổi ý của nó là gì.

-haizz, thôi kệ mấy tên đó đi quyên, mình ăn đi, tao đói lắm lắm rồi. – bình hồi thức

và thế là 3 đứa nắm tay nhau đi tới chỗ đó, 3 tên lần đầu trong đời mồm a, mắt o. giờ mới biết 3 cô gái này lợi hại tới mức độ nào. quả thật là thú vị, hôm nay họ đã hiểu hơn về Quyên, Bình và Phương, họ càng thấy họ thú vị hơn, bình dân hơn và cũng hơn “man” hơn!!!

-thôi đi nào, để xem 3 con quỷ nhỏ đó định làm gì tiếp – hấn nói với 2 thằng bạn

-dành vậy thôi, ko lẽ không ăn thì trúng kệ mấy con nhỏ này àh – long uể oải trả lời vì cậu cũng đói không kém

-Go, go – Tự động viên 2 thằng bạn

Nhìn lại 3 nhỏ mới nói, cố tình dẫn 3 thằng này tới nhằm mục đích phá 3 tên này cho hả dạ.

17. Chương 17

-ôi, 3 cô công chúa nhà ta, sao hôm nay đột xuất đến thế này!!! – bà chủ quán nói

-ui, cô đừng kêu tội cháu như vậy, hihh – nó cười tươi đáp lễ, vội lấy chén phụ bác, trông ngoan hiền thấy mồ luôn.

-ây, tội cháu mà công chúa gì, quỷ nữ còn quậy không bằng tội cháu mà, bác cứ gọi thế, cháu ăn mắt ngon – Phương vừa nói vừa lấy những gia vị cần dùng ra

-tội con phải ăn ủng hộ cho bác chứ nè – Bình vừa nói vừa lấy tay dụi dụi cái mũi hồng hồng xinh xinh

ôi, chỉ 3 củ chỉ đơn giản, hiền lành, nữ tính của tội nó thôi, mà đã làm cho 3 trái tim ở đâu đó, trái thì lơ mắt một nhịp, trái thì ngừng đập còn trái thì tăng nhanh một nhịp. tội nó nào hay bản thân mình lại có sức ảnh hưởng như vậy. tội nó không nhận ra và cả ba tên này cũng không nhận ra, nhưng với một người từng trải như bà chủ quán, liếc cái cũng thấy. đoán sơ tình hình, bà vội gọi 3 cậu này lại ngồi luôn, nghe thế, 3 tên này lật đật chạy tới.

lần đầu tiên 3 tên này ăn “street food”, và cũng đã hiểu tại sao người nước ngoài tới việt nam lại thích ăn chúng, không cần quan tâm là món gì, vì nó thực sự rất ngon, mang đậm nét bình dân, pha thêm tấm lòng người nấu, chút quan tâm, cõi mở của người bán, cứ như ăn món mẹ nấu, vừa bình dân, giản dị. nhờ thế, mà khoảng cách giữa 6 con người đã xích lại gần nhau hơn!!!

ăn xong, 3 đứa đón taxi về. còn 3 tên này thì đi bộ, vì cũng gần khách sạn nhà tên Phong mà.

vô ưu, vô lo đã tạo ra 3 cô gái vô tư không thể nào vô tư hơn được. họ không hề hay biết sức ảnh hưởng của họ đã tăng dần đối với 3 tên kia. còn 3 tên kia, từ những anh chàng đa tình, quậy phá, ăn chơi thì đã phải bất ngờ về tội nó. nhờ gặp được 3 cô gái này, họ mới biết thức ăn đường phố là gì, tại sao nó lại ngon lại thu hút!!! hôm nay thực sự, họ đã bị ấn tượng.

“tại sao lúc sáng, con nhỏ đó lại gặp “xịt” inh???” – long chìm dần vào cái suy nghĩ này. 2 người cứ như chó mèo, nước lửa, không ai chịu nhường ai, vậy mà hôm nay, Phương lại gấp thức ăn cho Long. hầy, con Phương nó là vậy mà, cứ có thức ăn thì nó dễ tính vô cùng, với lại người ta không đụng nó thì nó chắc chắn không đụng lại. chỉ là tên Long này chưa hiểu tính nó mà thôi. chỉ với một củ chỉ hiền thực, nữ tính đó, mà đã làm cho bao tử Long ngưng tiêu hoá một phút.

“haha, không thể tin được, nhỏ này lại đáp ứng sự nhờ vả của mình” – Phong cười thầm mà suy nghĩ hoài không ra. Lúc này ăn sáng xong, hấn nhờ nó lấy giùm ly nước, trong khi nó đang “hì hục” làm việc, thực ra có khát gì đâu, chỉ muốn gây sự thôi, hấn còn đang chờ được nghe nó ****, thì nó lại tạm ngưng công việc, lấy nước cho hấn, còn quay qua cười và nhắc nhở hấn uống từ từ coi chừng bị sặc. “Oh my ghost!!! nhỏ này chắc điên rồi, sao tự nhiên tốt đột xuất vậy, phải đề phòng thôi”. vừa mừng lại bất ngờ còn lo lắng nữa, hấn sợ bị nhỏ chơi!!! haiz, chỉ một củ chỉ lịch sự tốt bụng của nhỏ, đủ làm tim ai điêu đứng

“có thiệt là em của chị An không vậy chời, mình phải đánh giá lại thôi” – Tự nhủ thầm. Anh hoàn toàn sốc với bữa sáng hôm nay. nhìn bình nhỏ thế, yếu nhất hiền nhất trong 3 đứa, vậy mà ăn tới 3 tô, ặc, ặc, ăn khoẻ như trâu. trong khi Tự ăn có một tô là điều đứng rồi, một phần vì sốc quá nên anh cũng ăn không nổi nữa. Đói quá nên Bình tập trung vào ăn, cứ ăn xong một tô, Bình lại nỏ một nụ cười thật tươi với cô chủ quán, rồi Bình lại lấy tô nữa mà ăn. Chẳng hiểu sao Tự không ăn nữa, chỉ ngồi nhìn cô bé ăn và ước ao “nụ cười của em có thể chỉ dành ình tôi được không?” cậu chàng tự hỏi chính mình, nhìn bình ăn một cách ngon lành .

tuần sau, nó có một bài kiểm tra về các loại rượu, mà nó thì mù tịt. Chẳng biết hôm nay là ngày gì mà bà chị họ Tuyết yêu quý lại gọi điện cho nó, thế là 2 chị em nó 8 quên thời gian, trong cuộc nói chuyện, nó đã rên rĩ với bà chị về bài kiểm tra, thế là được chị iu giúp đỡ. Chẳng là chị Tuyết có một cô bạn thân hiện đang kinh doanh một club cũng đang khá nổi tiếng không kém Black Dragon, đó chính là Red Dragon. thực ra mà nói Black Dragon là của chồng còn Red Dragon là của vợ. Cô bạn thân của Tuyết vì đang gây lộn với chồng nên mới mở cái club này, đặc biệt là tại đây rượu có rất nhiều.

nhanh như cắt, tối thứ 2, học xong tiếng Hàn, nó đi tới club đó. nó vốn biết club là một nơi không nên đến đối với một đứa con gái như nó, nhưng hết cách rồi, với lại tới đó, nó đâu có ăn chơi. Cứ thấy nó lén lén, lút lút đã vậy còn không chịu về nhà chung mà kiu là đi công chiện nên Phương và Bình quyết định tra khảo nó. Nó nhất định không khai, vì ai hiểu lắm nó cũng được nhưng 2 con bạn thân này thì không, nó sợ nói ra thì sẽ bị hiểu lầm.

-Bây giờ mày có chịu nói không hả con khỉ Quyên kia? – Phương bực mình quát

-Tao khùng lắm rùi àh nha, bạn bè mà giấu giấu giếm giếm vậy áh hả? nói không? không nói hả? xử nó Phương – tức quá nên Bình tự hỏi tự trả lời, rồi 2 đứa nhảy vô chọc cù lét nó.

-Thôi, tao.....nói, ...tao .....nói....mà. ....2 đứa .....mày .....ngưng....lại – nó vừa cười, vừa thở phì phò mà nói

Sau một lúc, nó đã khai ra hết cho 2 con bạn hiểu, không những bị hiểu lầm mà 2 đứa này còn thấy hứng thú nữa mới đau chứ. Phương và Bình còn năn nỉ nó cho đi ké cho biết. nói là cho biết chứ 2 con này cũng quậy không thu a gì nó. haizz, đúng là bạn bè, một ruột với nhau. nó lắc đầu rùi cũng 2 con bạn thẳng tiến Club Red Dragon.

tới nơi, nó được chị Lan – cô bạn thân của chị Tuyết nó tiếp đón tận tình và nồng nhiệt. Sau đó, chị cho 3 đứa vào phòng để tụi nó tự tìm hiểu các loại rượu. Vì giờ này là giờ khá đông khách nên chị lo ra tiếp đón, để 3 đứa ở lại tự mày mò, tìm hiểu xem vị rượu, hương rượu. nhưng khổ là chị Lan lại quên nói cái nào mạnh, cái nào nhẹ. và thế là thăm hoá được “nhấn nút” bắt đầu.

18. Chương 18

Chị Lan vừa đi ra, 3 đứa liền khui ngay mỗi đứa một chai (hix, Sour định viết luôn loại rượu mà lại hok biết tên nên sorry), nó là whisky, phương thì voka và bình thì là chai rượu to nhất – big bang. 3 đứa tụi nó rót ra mỗi đứa một ly, và nhấp nhấp thử, thấy nó cũng ngọt ngọt nên 3 đứa tí tưng...

-1, 2, 3, dzô!!!

-1, 2, 3 raaaaaa!!!!

3 đứa cụng 3 cái ly vào nhau rùi ực ực ực!!!

-ẻ, rượu này uống chung với đá ngon y như nước ngọt, ngon quá àh – nó nói

-xì, rượu mày sao mà ngon bằng của tao được, chảnh hả mày – Phương vừa nói vừa thách nó uống thêm một ly nữa

-thôi, thôi, 2 chị ngưng cho em nhờ, tự nhiên vì 2 loại rượu mà lại cãi nhau vậy sao – Bình đưa tay can ngăn và không quên rót ỉnh một ly

-ờ ha, mà nói cũng có..... – nó và phương đang gật gù thì ...

-rượu của 2 đứa mà đều thua tao tất, cái của tao là ngon nhất vì thế hai đứa mà giành nhau cũng vô ích, hahaha – bình vừa cười vừa nốc cạn ly rượu

Vậy là nỗi lo mà 3 ông cha, 3 người bố, 3 ông tía cùng 3 bà má, 3 người mẹ, 3 u lo hôm rài giờ đã thành hiện thực. Quay lại kí ức 14 năm về trước:

-ah, chào ba mẹ bé Quyên – ba Bình nói

-hihi, tôi cũng rất vui gặp được ba mẹ bé Bình đây – mẹ Quyên nói

-nè, quên gia đình chúng tôi sao – mẹ Phương nói

3 gia đình gặp nhau trò chuyện, 3 bà mẹ cùng nhau bếp núc, 3 ông bố ngồi tán phét, đánh cờ nhăm nháp ly trà. Tối giờ cơm, mọi người tập trung, gọi hoài không thấy 3 cô con gái nhà mình đâu, vội luống cuống đi tìm. Khi gần tới cửa phòng của Quyên thì:

-hihi, haha, hehe – 3 âm thanh trong trẻo vang khắp căn phòng

-nước này là gì mà ngon vậy Quyên? – Phương hỏi

-uhm, uhm, chí lý chí lý, ngon xiệc lun, nước gì vậy mà, mà nói đi về tao xin ba tao mua nè – Bình lắc lắc tay nó năn nỉ

-hehe, đó là ..... tao đâu biết đâu – Nó tỉnh bơ đáp làm 2 con bạn xém chút táp phải con ruồi

-Ý MÀY LÀ SAOOOOOOOOO? – 2 đứa bạn nổi khùng

-thì tối hôm kia, tao thấy ba ta gắp đá bỏ vô ly, rồi rót nước này vào, tao hỏi ba tao là ba đang uống cái gì, ba tao nói là “nước tăng lực”. Tao hỏi là có ngon không? Ba tao nói “đây là thứ nước tuyệt nhất trần đời” – nó thao thao kể lại cho con bạn nghe mà không để ý bên ngoài có 10 con mắt đang kè cổ ba nó

-vậy vậy cái chai...hức....hức...này thì sao? – Phương cầm chai rượu đã cạn gần thấy đáy của mình lên mà hỏi

-Ba nói đó là “nước giải sầu”, tao thấy hay hay nên ày uống, tại lúc này tao thấy mà buồn – nó nói với Phương

-uh, mà nói đúng lúc này tao hơi buồn nhưng giờ tao vui goy, hahahaha!!! – Phương cười – “Xem ra ba mà là nói thật áh quyên – Bình thêm vào”

-NƯỚC GIẢI SẦU HẢ ÔNG XÃ!!! – má nó néo ba nó một cái rở đầu, ông biết là lỗi của mình nên cảm lạng chịu đựng, nuốt nước..... vào bụng

-còn.....còn...cái...này thì sao? – Bình giơ cái chai không lên hỏi.....

-ahhhhhhhh, tao biết – 3 đứa đồng thanh

19. Chương 19

Thì ra là bởi vì ở nhà 3 đứa đều có rượu này. Nhưng ngay sau đó một cuộc cãi nhau xảy ra

-Ba tao nói nó là “nước thần tiên” uống vào sẽ hạnh phúc và không phải đau khổ - Phương kiên quyết khẳng định

-Sai, ba tao nói là “nước may mắn”, uống vào sẽ gặp may mắn, xui xẻo sẽ đi mau – Bình nói

-Tụi mày tào lao, ba tao nói nó là “nước tình yêu”, uống vào thì mày sẽ biết ai yêu mày ai ghét mày – Nó vênh cổ lên cãi

thế là 3 đứa thành một cái chợ, cãi tới cãi lui, trong khi “tam quốc diễn nghĩa” sắp xảy ra thì 3 ông bố bà mẹ xông vào. Phù, may mà kịp lúc. Qua hôm đó, ông bà mới biết 3 đứa này có khả năng uống rượu, vì không đứa nhỏ nào có khả năng nốc hết một chai rượu ngoại mà còn nguyên

Quay lại hiện thực, 3 đứa cũng đã bắt đầu gây lộn xem nước của ai là ngon nhất!!! Tuy nhiên vì đã trưởng thành nên tụi nó không trẻ con nữa, tụi nó quyết định sẽ thử rượu của 2 người còn lại. Ực, ực, ực, tụi nó vì không biết cái nào ngon hơn nên luân phiên uống.

dẫu biết 3 đứa có khả năng uống rượu tiềm ẩn nhưng sai lầm của tụi nó là tụi nó uống 3 thứ này vào chung. Whisky thì nồng nàn như gió, Vodka thì mạnh mẽ như nước, Big bang thì cháy bỏng như lửa. Lửa cháy, gió thổi vào lửa cháy lại càng to, nước tạt vào làm bùng lên cuộc chiến, gió thổi vừa làm lửa cháy to vừa lại nước cuốn mạnh => cả 3 đứa nóng như lửa đốt.

người ta có câu “Đã xui lại thêm xui”, 3 đứa này đúng là thế. Cơ thể 3 đứa đang nóng thế này, khó chịu thế này, nốc 3 chai y chứ ít gì, mà lúc này chị Lan quên bật máy điều hoà lên, làm cho căn phòng thêm ngột ngạt, nóng nực. Vì nóng quá chịu không nổi, nên 3 đứa mò ra ngoài vì tụi nó cảm nhận được chút gió thổi nhẹ nhẹ trên mặt.

Mất nhắm, mất mở, bước đi loạng choạng, 3 cô gái này chính vì không thủy mị, lại danh đá, mạnh mẽ, giờ thêm rượu vào không khác gì 3 tên “bặm trợn”!!! Cổ họng vừa nóng, lại khô khốc nên 3 đứa đang lần mò đến quầy bar, kiu anh phục vụ cho 3 ly nước đá để uống cho giải khát. Không biết tên này bị gì, nhưng theo các bác sĩ viện hàn lâm y học mỹ, các nhà nghiên cứu bậc tài của thế kỷ đã chẩn đoán như sau:

1.Hoặc là tai tên này bị điếc

2.Club quá ồn nên hẳn nghe không rõ

3.Tên này ngây ngất trước vẻ khêu gợi của 3 nhỏ - tụi nó mặc jeans, áo sơ mi. Vì đang nóng trong người nên mặt tụi nó ửng hồng, trán lấm tấm vài giọt mồ hôi, tay thì đang len lỏi vào tóc

Kết quả, tên phục vụ này nghe từ nước đá thành tên một loại rượu. Vì muốn lấy sự chú ý của 3 nhỏ, nên tên này làm luôn 3 ly cocktail, tên này tung tung rồi hứng hứng sau đó rót ra. 3 đứa tuy thắc mắc tại sao nước đá lại phải màu mè hoa lá mè như vậy, nhưng vì rượu làm mờ tâm trí cộng thêm nhìn thấy đẹp đẹp nên 3 đứa cạn ly zô luôn!!!

vừa uống vào thì một phản ứng hoá học đã xảy ra trong dạ dày của tụi nó. Bùm bùm bùm. Ly cocktail vừa rồi như một quả bom hạt nhân nguyên tử, thả vào lửa sẽ làm nó cháy to hơn gây ra núi lửa, mắc ma phun trào, thả vào nước sẽ làm ra một vụ nổ ngầm, gây ra sóng thần, san bằng được cả Thái Lan. Và bây giờ tụi nó đang phải hứng chịu hậu quả do núi lửa và sóng thần mang lại, Cực cực cực kỳ khó chịu. tụi nó chỉ muốn Nước mà thôi.

Trong đầu 3 đứa chỉ có một chữ NƯỚC, miệng cũng chỉ lẩm bảm NƯỚC, NƯỚC.

đang đi thì nó va phải một cô gái, nó chưa kịp xin lỗi thì đã bị con nhỏ đó tát ột cái không biết đất trời gì luôn, nó đang chưa kịp định thần thì Bình vội vịn nó, Phương nhảy ra tát con nhỏ đó một cái té xuống sàn. Ôi, đang say thế này, trong người đang bức bối, lại thấy nhỏ bạn bị đánh. Phương liền thẳng tay dùng hết sức tát nhỏ đó, vừa trả thù cho bạn vừa xả stress mà Phương đang có!!!

-hic, anh ơi, nó đánh em – con nhỏ đó đang vừa khóc, vừa òng ẹo dựa vào tên kia

-Mày chán sống rồi hay sao mà dám động vào cục cưng của tao – Thăng đó nhìn thấy 5 vết tay thì xót xa, đau lòng.

-Tao muốn Nước – nó nói

-Tao nói tao muốn Nước – Phương tới xách cổ áo thăng đó, vì Phương nghĩ thăng này có nước

-Nước đâu, nước – bình sắp chịu hết nổi

-Biển – tên này hất tay một cái làm 3 đứa loạng choạng đi lùi, may là nó và Bình kịp đỡ phương, không thì móng của nhỏ Phương đã tiếp đất

Bống.....

-Bụp , tên khốn, mày dám xô bạn tao vậy hả? mày mà là đàn ông hả? đồ biển thái – Nó điên quá khi thấy nhỏ bạn bị xô một cách tàn bạo

Tên này vừa định giơ tay lên tát nó thì bống có một cánh tay giữ tay tên này lại, bóp chặt khiến tên này phải chau mày vì đau đớn. Sau đó, phía sau Phương xuất hiện một người lạ, phía sau Bình cũng một người và phía sau nó cũng có một người, nhưng người làm tên này hoảng sợ nhất chính là người đứng phía sau Bình. Cả 3 tên này đang đỡ 3 nhỏ.

-Biển – người đứng sau bình ra lệnh, bọn này liền chườn ngay

-Cho tụi em một phòng đi chị lan, phòng của 3 cô bé này thì càng tốt – tên đứng phía sau nó nói

-Nhanh nhanh lên chị - Tên đứng phía sau Phương nói

3 tên này định bước đi thì.....

20. Chương 20

-Uhm.... đừng có đi mà – Phương vừa nói vừa vòng tay ôm eo Long

-Uhm.... không buông đâu, mát quá àh hihi – Bình choàng tay qua cổ Tự

-Thơm quá, thơm quá đi mát – Nó dụi dụi đầu vào lồng ngực của hắn, hít lấy hít để hương thơm nam tính của hắn.

Hơ, hắn đang mặc áo sơ mi đen, tháo 2 cúc trên, nó thì cứ như con chó nhỏ dụi đầu và mũi mình vào bờ ngực sần chắc của hắn. “Em đang tra tấn tôi sao?” – hắn đau đầu tự hỏi.

Bất chợt 3 tên đông cứng người vì hành động “thảm hoạ” của 3 nhỏ.

Như thường lệ, 3 tên này luôn luôn mặc bộ ba sơ mi khi đi club vì thể Long và Tự cũng thoát không được. Đứng càng lâu 3 tên càng bị tra tấn càng nhiều, gương mặt khổ sở do dự không biết phải làm sao.

“Nếu người đứng đây không phải là mình thì chuyện gì xảy ra” – Có cho nhắm mắt lại, thả hồn theo gió rùi tưởng tượng thì 3 tên này cũng không giám, hehe, có ngày đại thiếu gia cũng biết sợ rồi.

Dù biết là 3 nhỏ đang say nhưng “cô ấy làm thế vì đó là cậu” câu nói ấy cứ văng vẳng trong đầu – câu này là do đầu trâu mặt ngựa nói.

cái gì cũng có sự đối lập với nó, và trong tình huống này cũng vậy. Đối với tâm trí 3 cô gái mới lớn này, thân nhiệt của 3 thằng con trai đang đứng đây chính là 3 tảng băng cực mát lạnh. Thực tế mà nói, cơ thể 3 nhỏ đang nóng dần lên, vì thể tự nào bộ điều khiển họ tìm kiếm nguồn giải nhiệt.

Bây giờ tụi nó không còn ôm nữa và đặt hẳn tay lên bờ ngực của họ luôn. Hơ, nóng quá – 6 con người, 6 nhịp đập, 6 dòng suy nghĩ

-Hahaha, ôi 3 cậu nhà tôi ơi, mau đưa 3 con quý nhỏ này vào thôi – Chị Lan thấy 3 tên cứng đờ người bởi hành động cú con của 3 đứa này thì ngạc nhiên và bật cười.

Đường đường mang danh công tử ăn chơi, khiến biết bao nhiêu cô điên đảo (nhưng tuyệt nhiên chưa qua đêm với ai bao giờ, còn nụ hôn đầu đó), thế mà giờ lại thảm thế này. “Chắc còn nhiều chuyện thú vị sắp xảy ra” – Chị Lan trầm nghĩ.

3 tên này buộc phải vác 3 đứa vào vì tụi nó không chịu đi đâu hết. Vừa thả được 3 con quý nhỏ xuống sofa thì 3 tên lại một lần nữa được ngạc nhiên miễn phí. Không thể tin được, chỉ có 3 cái xác nhỏ bé thế mà làm sạch 3 chai rượu ngoại.

-nóng quá – Bình nói

-uh, nóng thiệt – Phương nghe giọng nhỏ bạn quen quen bất giác đồng ý

-Nóng quá đi, chịu hết nổi goy’ - Nó cũng đồng ý

Bất chợt, tụi nó lấy tay đặt lên cúc áo đầu tiên và.....

21. Chương 21

haizz, phải làm cho 3 nhỏ này tỉnh thôi, không chắc điên mất. Ngay lúc 3 nhỏ đặt tay lên cúc áo thì 3 tên kịp nhào vô giữ lại được cánh tay.

“Phù”

“Hên quá”

“May vừa kịp lúc”

hơ, cái này gọi là tự đưa mình vô tròng. Khi 3 tên này vừa tới gần thì 3 mùi hương đó lại một lần nữa xộc vào mũi 3 nhỏ. Nó nghĩ thấy mùi X-men, Bình nghĩ thấy mùi Romano còn Phương thì nghĩ thấy mùi Ramus Men. Bỗng nhiên 3 đứa đứng dậy, kéo cổ 3 tên này xuống và .....

Ặc, dúi mũi vào mái tóc!!!

Một bí mật mà FBI cũng phải giữ kín cho tới giờ đó là tụi nó rất thích những mùi đó. Tụi nó ngại không dám nói ra vì sợ bị người ta kiu là biến thái. Có lần 3 đứa đi mua về phòng, để làm bình xịt phòng => Pó tay toàn tập

Không kịp đề phòng, 3 tên ngã xuống sofa cùng với 3 nhỏ. Bỗng:

-uhm, không thích mùi này, tránh ra, tránh ra – 3 đứa vội đẩy 3 tên này ra

“Trời ơi, chuyện gì thế này, axx, bực mình àh nha” – có 3 con khỉ đứng trong phòng vô đầu bút tóc – í, phải là vô đầu bút lông, khỉ thì làm gì có tóc”. 3 đứa nó thực ra mỗi đứa chỉ thích một mũi, nó thích X-men, Phương thích Ramus còn Bình thích Romano. Nhưng khi 3 tên này cũng ngồi xuống sofa 1 lúc thì 3 mũi này trộn lẫn vào nhau nên tụi nó mới kiu không thích.

“Để tao trước” – Hấn nói rùi bế hấn nó vào trong phòng tắm. Vừa vào tới nơi, không thèm để cho nó có kịp quậy phá nữa, hấn liền lấy vòi sen xịt vào nó cho nó tỉnh. Vừa cầm xịt xịt được mấy cái thì “RẦM” – chuyện gì xảy ra rồi???

Câu trả lời là không biết, chỉ biết một lúc sau, mặt hấn hằm hằm ôm nó ra mặc cho nó đang cào cấu, đánh đấm hấn vì hấn không thả nó xuống mà cứ bế bổng nó lên thế này. Vừa bước ra thì

-hahahaahahaha, mày bị sao vậy Phong – Long cười

-hahahaha, đau bụng chết đi được, mày mà cũng có ngày này sao – Tụi nhả mặt cười vì đau bụng

-2 đứa mày chết đi, lo mà đi lo cho bé con của tụi mày đi

Tụi thì cũng không may mắn hơn, tuy Bình ngoan ngoãn không đấm đá như nó, nhưng khi bị dội nước trong phòng tắm thì Bình ngộ nguậy, lúc lắc cái đầu liên tục làm Tụi cực khổ, điên đảo vì phải né những cái quất đầu đốn từ mái tóc dài kia. “Sao con phải khổ thế này”.

Thế là Tụi cũng xong, chỉ còn mình Long. Lúc đó, có thể hình dung thế này, từ trái qua là Long, Phương, Tụi, Bình, Nó và Hấn. Chính vì Phương ngồi giữa 2 thằng con trai nên cô không thể nào nghĩ mùi một cách được chính xác nữa. Ngay lúc Long cúi xuống định..... bé cô nương này vào thì:

-Bụp, tránh ra, tránh ra, không muốn mùi này, đi – Phương đánh đập loạn xạ nhằm đuổi Long ra xa

Cậu nhả mặt, tức tối vì bị đối xử thế này.

-2 thằng mày tự làm đi, tao không tốt bụng nữa – Long tức tối nói dù trong lòng không muốn. Cậu thấy khó chịu khi thấy hắn đi lại gần Phương, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười vì ....

-Á, cô làm gì vậy – Hắn tức điên lên vì bị Phương đập ột cái

-không thích, không thích – Phương bắt đầu mít ướt

-Để tớ - Tự vừa nói xong, quay qua là ăn ngay một tát không cố tình của nhỏ Phương

-Ax, đau quá đi. mềo con của mày dữ quá Long àh.

Phương không hề thích 2 mùi đó, và cô bạn cảm nhận được đây không phải là người cô muốn. ??? “Đành thử lại vậy” – Long nhủ thầm

-papa, bé Phương muốn “nước thần tiên” của bé Phương. huhu, papa ơi, bé Phương muốn “thần tiên” của bé Phương.

Chời ơi, nhìn Phương bây giờ yêu không tả nổi, hai má hồng hồng đỏ, mặt phụng phịu giận dỗi, miệng cứ chu ra mà khóc, Long chợt thấy Phương thật dễ thương, đầu mắt rồi cô gái danh đá lúc này vừa mới búp cậu. Nhưng những giọt nước mắt giận hờn của Phương bắt chợt làm Long thấy xót, cậu vội chạy tới. Tuy lo lắng nhưng vẫn chưa dám tới gần. Còn Phong và Tự thì ngồi ở chỗ xa vì sợ bị đập, vừa phải chịu trận với 2 cô kia.

Khi Long đang tới gần, Phương đã ngửi thấy mùi “manly” quyến rũ quen thuộc của Long. “này em đừng có mà đánh tôi nữa đấy!! “ – hơ, đối xứng hô từ lúc nào vậy trời. Long còn đang chưa biết nên làm gì thì Phương đã.....

22. Chương 22

Trong phòng nhiệt độ bỗng tăng vùn vụt, trong khi 3 đứa nó cứ nheo nheo như 3 con sâu thì 3 thằng này lại cứng như 3 khúc gỗ mặc cho 3 đứa muốn làm gì thì làm. Nó thì cứ lấy tay mà xoa xoa cái đầu của hắn vì tóc hắn ướt nên rất mát. Bình thì đang dựa lưng vào người Tự vì anh này đang lau tóc cho nhỏ. Còn Long và Phương thì, ôi thôi, tình trạng của 2 đứa cũng chính là nguyên nhân khiến Phong và Tự cứng người. Quay lại vài giây trước:

Long vừa lại gần Phương, chỉ vừa đưa tay ra thì mùi hương quyến rũ của tên này đã ngay lập tức xộc vào mũi Phương. Cô bé Phương đang say này cứ nghĩ là papa đã đưa “thần tiên” cho nhỏ nên nhỏ đã đứng dậy ôm lấy Long, nếu chỉ ôm không thì nói làm gì, chiếu chặm cảnh này:

Phương đứng bật dậy..... đưa tay ra với lấy cổ của Long..... Long bị bất ngờ chưa chuẩn bị nên đã bị Phương kéo vào, tay chân luống cuống không biết để đâu..... Phương đang say nên mất lực nên ngồi liền xuống..... Long đang thất thần vì quá gần với Phương nên bị “mất ý thức tạm thời”.....3s.....2s.....1s.... RẦM. .... Phương ngồi bịch xuống ghế, lấy tay kéo theo cái cổ của Long xuống..... Vì quá bất ngờ nên Long không xác định được, chỉ biết mặt cậu hiện giờ đang tiếp xúc với một vùng da mịn màng, trắng hồng nhưng đang toát ra hơi nóng.....1s.....2s.....3s..... – tên lửa được phóng – cuối cùng Long cũng đã xác định là mặt cậu đang đập phía trên ngực của Phương.

Vì nhỏ này đang ôm lấy mái tóc của Long, vừa xoa vừa ngửi _ “Long này sẽ ko bao giờ xài tới Ramus Men nữa” – long tự thề với chính mình. Bây giờ mặt cậu đỏ cứ như lấy ớt băm + cà chua chín nhừ + dầu đà lạt + thêm chút bột cà ri khô + nửa lít siro dâu, máu trong cơ thể dồn tất cả lên mặt, dẫn đến hậu quả các cơ quan khác bị thiếu máu nên đình công không làm việc, vì thế nên Long không làm gì được, ngồi chịu trận, cậu không còn sức để đẩy nhỏ Phương ra. Hơ, trong khi đó, nhỏ này cứ vô tư kéo sát mặt Long vào để tha hồ vuốt ve mái tóc.

...

1s

....

5s

....

30s

....

60s

....

“TENG” – thần kinh hoạt động bình thường trở lại

-ah ha ha ha ha, mày bị gì vậy Long – Hấn vừa nói vừa cười vừa chỉ vào Long

-haha, thằng Long bị liệt bán thân rồi kìa Phong, mày nhìn đi. nửa cơ thể dưới cứng đơ, chân hok hoạt động vậy mà tay vẫn ôm eo nhỏ Phương, đúng là thằng 35, chắc chắc – Tự bồi vào thêm

-ê Long, mày dùng loại phấn nền nào mà da mặt đỏ thế, kakakakaka – Hấn xía xói

-Tự mau mau, thả bé cứng của mày ra, chạy tới hô hấp nhân tạo cho thằng Long mau, nó sắp thở không nổi kìa – Hấn típ

-Đâu đâu? – Tự giả vờ vừa hỏi vừa quan tâm

-2 THẲNG MÀY CHỌC TAO ĐỦ CHƯA??? – Bề ngoài, Long tức điên máu, bị 2 thằng bạn chí cốt chọc mình trong hoàn cảnh này, đủ làm Long nhảy tới giết chết 2 thằng bạn, nhưng vì nhỏ đang nắm áo nên tên này hok đi đâu được hết.

Bên ngoài là thế, nhưng bên trong lại khác. Long thầm cảm ơn hai thằng bạn vì nếu không có mấy tiếng bô bô của tụi nó thì chắc bản thân vẫn chưa tỉnh.

-2 thằng mày đợi đấy – Long gầm gè nói.

Sau đó, Long bế nhỏ Phương vào nhà tắm dội nước cho tỉnh. Vừa bế nhỏ này lên thì Long nghe được tiếng kêu thất thanh của 2 con khỉ đực xông chuồng. Quay ra mới biết là 2 thằng bạn chết tiệt

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, thả anh ra, mau lên – Tự hét

-Á aaaaaaaaaaaaaahhhhhhhhhhhhh, đừng cần nữa, anh xin lỗi nhóc mà – Hấn nói

Vừa bế Phương vào phòng tắm, Long vừa cười: đáng đời 2 tụi mày. hehe.

23. Chương 23

Sau khi Long đã yên vị cùng Phương trong phòng tắm bỏ mặc một bãi chiến trường ngoài này.

-ui da, đừng cần nữa, mau buông anh ra đi nhok! – Hấn rên rỉ

-sao mà răng nhỏ này “sắc bén” vậy? – Tự xuýt xoa

Lên cỡ mấy thời gian của đô – rê – mon, khởi hành quay về thời điểm 2 tên này xía xói Long. Vì mải chọc ghẹo thằng bạn mà 2 tên này không tập trung chuyên môn – lau khô tóc cho 2 nhỏ - Quyên và Bình. Hậu quả là 2 tên này không phải là lau tóc mà cứ xoa xoa đầu làm rối hết tóc của tụi nó, làm tụi nó khó chịu nên bux tuk mà trả thù.

Vì Bình đang quay lưng lại với Tự nên tay của anh chàng này đang quàng qua cổ của nhỏ, thiên thời địa lợi nhân hoà, Bình không ngần ngại cầm luôn 2 hàm răng trắng sáng vào cánh tay của Tự. Liếc qua bên phải thì tên Phong cũng không hạnh phúc gì hơn bằng bạn mình.

Tuy là bạn với nhau, nhưng 2 nhỏ này thường có những cái ngược rất thú vị, điển hình là lần này, nhỏ Bình thì quay lưng lại với Tự nhưng nó lại quay mặt đối diện với hắn vì thế nó không thể cắn tay hắn được.

“Xẹt xẹt, băng bị xước – tua từ từ”

Nó vươn hai tay đặt lên vai hắn, di chuyển dần dần lên trên

-Này em làm gì thế? – Hắn ngu ngơ hỏi

“Báo cáo, đã tiếp cận được mục tiêu” – Tế bào biểu bì của bàn tay báo cáo về bộ não, thùy trái + thùy phải hoạt động hết công suất, thêm vào bán cầu não trái và bán cầu não phải nhận lệnh, điều khiển đến cơ miệng:

-Cơ miệng mở ra – Não bộ ra lệnh

-Yes madam – Cơ miệng nhận lệnh

-Này, đôi môi, hoạt động cùng lúc với cơ miệng, nhanh – Não bộ nhắc nhở

-Dạ, vâng vâng – Đôi môi đáp

-Răng – chuẩn bị, sẵn sàng – Não bộ phát hiệu lệnh

-okie – Răng báo cáo

-Tấn công – Não bộ phát lệnh tiến xuất

Để phối hợp ăn ý và giúp đỡ nhau, đôi chân của nó chuyển tư thế từ ngồi sang quỳ, đầu nghiêng 50 độ, cái miệng nho nhỏ của nó đã hạ cánh an toàn trên vành tai phải của hắn.

-Phập ..... úi mẹ ơi, aaaaaaaaaaaaaaaaa – Hắn la toáng lên

-yeah, đoàn kết đoàn kết đại đoàn kết, thành công thành công đại thành công, Việt Nam muôn năm – Não bộ, cơ miệng, chân, tay tung hô

Xuýt xoa cũng đủ, liếc nhau cũng đủ, rên rĩ cũng đủ và 3 tên này nghĩ thế này là quá đủ, nhưng một điều mà ai cũng biết – thực tế thì luôn phũ phàng – và đối với thực tế thì như thế này là chưa đủ.

-Hahahaha, trông mày bây giờ không khác gì con cún nhà tao đâu Phong àh – Tự một tay xoa tóc cho Bình, tay còn lại thì xoa cái tay đau đó, còn mắt híp lại vì cười nhiều, miệng thì ngoác ra – xiếc là mất hình tượng (Phong – còn gì đâu mà mất, này giờ mất hết goy)

Trông lúc này, đúng thật là không thể nhận ra được Trịnh Quốc Phong, con trai duy nhất của tập đoàn khách sạn Inter Continental – chi nhánh Việt Nam

“Áo thì ướt đẫm, mái tóc vẫn ướt nhẹp vì chưa kịp lau khô, rũ xuống, nước nhỏ tóc tóc” – nhìn giống chú chó nhỏ bị ướt mưa trông tội nghiệp quá chừng vì đã kiệt sức vì nó (hở, làm gì mà kiệt sức vậy ta?)

Ai quan tâm hắn thì cứ việc, nó không thèm vì bây giờ nó đang trở thành kẻ độc ác – Nó vừa cắn tai hắn xong, vẫn còn chưa thoả nên ko chịu nhả ra, hắn phải dùng hết 36 kế cộng thêm 1 kế của hắn (kế gì thì hok biết) nó mới nhả ra. Chỉ là nhả ra thôi chứ không thả 2 tay ra. 2 bàn tay ấy tiếp tục làm việc, lần mò vào mái tóc của hắn mà xoa. Hành động này là một hành động vừa vô thức – vì nó sẽ không nhớ bản thân đã làm, cũng là một hành động có chủ ý – vì nó cố tình mà, ai bửi tóc hắn ướt nên rất mát, xoa xoa vào như thế vừa tạo cảm giác mát mẻ cũng như mát xa đôi bàn tay. Tại sao hắn bị như vậy?

Xoẹt, xoẹt, tua lại lúc 2 anh chị vào buồng tắm!!!

Vừa đưa nó vào tới phòng tắm, hắn cố gắng dội nước nhỏ. Tại nó đang say nên sức lực không còn, đi đứng thì không vững trong khi sàn nhà lại nhiều nước, dễ té. Hắn thì cứ lo lắng, cộng thêm nó tựa vào người hắn nên hắn không thể nào tạt nước nó, làm thế hắn sẽ bị ướt theo.

Teng, đã có cách!!!

Hắn để nó ngồi lên cái ghế xộp trong phòng, hắn thì ngồi trên thành bồn tắm, nhìn sơ thì có vẻ không vững chắc nhưng tại hắn quen ngồi thế nên “chắc là không sao!” – hắn nghĩ. Vừa cầm vòi hoa sen, xịt, xịt, xịt, thì:

-RẦM – nó bất thành linh đứng dậy, quay mặt lại với hắn, mắt thẳng bằng, nên té luôn theo hướng hắn đang ngồi.

Hậu quả là hắn bị té vào bồn tắm ướt nhẹp.

2 tên đang hồi tưởng thì một âm thanh xé toạc màn đêm vang vọng đến

-AAAAAAAAA, cứu tao, cứu tao....vớì...ặc...cứu....

24. Chương 24

-Mày tự cứu mình đi thằng kia – Phong và Tự cùng quát

2 cậu này đã bị 2 đứa làm cho bầm dập nên mặc kệ sống chết của Long. Vừa may lúc đó, chị Lan vào, trông thấy 2 thằng mà cũng tội nghiệp.

-May quá, chị Lan mau vào giúp thằng trời đánh trong kia đi – Phong thở dài nhờ vả

-Có mỗi một đứa con gái mà cũng không lo xong, còn kêu cứu nữa, tao nản giùm nó – Tự than vãn

Haizz, nói người mà không nghĩ lại mình. Chứ không phải Tự cũng đang đau đầu chỉ vì một đứa con gái. Đang mông lung suy nghĩ thì chị Lan và Long đã lôi được nhỏ Phương ra trong tình trạng 2 người này đầy xà phòng.

-Này, chị thấy mấy đứa ướt hết quần áo rồi, hay để chị lấy vài bộ đồ ấy đưa thay đỡ - Chị Lan đề nghị

-Thôi chị à, lát nữa tụi em đem mấy nhỏ này về khách sạn rồi thay luôn – Phong mệt mỏi nói mà không để ý mình dùng từ gì và gây ra hậu quả gì

chị Lan há hốc mồm, không biết nên làm sao

-mấy...mấy....mấy đứa tiến triển nhanh tới mức đó sao?

-haizz, chị hiểu lầm ý thằng khùng này rồi, nhà nó có khách sạn, lát tụi em về đó nghỉ chứ không có gì mờ ám đâu – Tự giải thích

-Thôi, chị lấy giùm em một chai rượu nếp – Long nói

-Thêm một chai rượu đế Gò Đen – Tự thêm vào

-nếu được, chị cho em xin một chai rượu cần chính hiệu, càng lâu năm càng tốt – Phong bổ sung

Biết 3 tên này đang mệt mỏi nên chị cũng chưa hỏi mục đích. Chị Lan vội chạy đi tìm 3 chai rượu đó. Tình thế của 3 tên thật thảm, bị 3 nhỏ phá phách này giờ nên gần như kiệt sức. Lát sau chị Lan quay trở vào với 3 chai rượu trên tay. Cô vội vã đặt xuống

-Mấy đứa cần gì nữa không?

-Chị cho em xin 3 cái ly uống rượu đá – Hắn nói

Sau khi 3 cái ly được đặt trên bàn, Phong cố gắng ngồi nhồm dậy để pha rượu. May là nó đã hài lòng với tư thế hiện có – gọi là nó lạm dụng hắn thì đúng hơn – nó ngồi trong lòng hắn, 1 tay ôm cổ hắn, 1 tay nắm áo hắn, đầu dụi vào ngực hắn – hơ, không thể lãng mạn hơn - .

Nhìn thấy gương mặt khó hiểu của chị Lan, Tự và Long lần lượt giải thích cho chị hiểu.

-Vì 3 nhỏ này, uống toàn bộ là rượu Tây – Tự bắt đầu

-Như chị thấy, bằng chứng đây Vodka, Big Bang, Whisky – Long chứng minh

-Mà 3 đĩa này lại tu sạch sẽ không còn giọt nào nên Phong đang pha trộn 3 rượu truyền thống của Việt Nam vào – Tự

-Để có thể ép 3 nhỏ nôn ra hết mấy thứ chất lỏng vừa rồi – Long

-Vì thế, phiền chị chuẩn bị cho tụi em 3 cái gì đó có thể đựng được những thứ mà 3 nhỏ sẽ tống ra – Tự kết thúc

Chị thấy Phong pha cũng gần xong rồi nên vội chạy đi lấy 3 cái thau. Vừa quay lại thì nhìn thấy thứ chất lỏng sóng sánh màu vàng đục trong 3 cái ly với lượng y nhau, trên đầu chị đặt một dấu chấm hỏi to đùng. Phong biết sớm muộn gì cũng phải nói nên cậu giải thích luôn

-em đã cho 1/5 ly là rượu cần, 1/3 của 4/5 còn lại của ly là rượu đế và 1/2 của phần ly còn lại là rượu nếp. Tụi em sẽ cho 3 con nhỏ quậy phá này uống số rượu này để giải rượu

-Sao, sao mấy đứa biết được cách này – Chị Lan tò mò hỏi

-Tại em từng bị vậy và bọn em đã tìm ra cách này một lần tình cờ, tuy rằng lúc nó hơi quá liều nhưng cũng trị được. – Tự thú nhận

-Vì vậy, tụi em nghiên cứu và thử nghiệm tìm ra lượng thích hợp để pha – Long kết thúc bài giải thích

Thấy chị Lan đã hiểu nên Phong, Long, Tự bắt đầu. Trong tình hình thế này, 3 tên này thừa biết chỉ duy có một cách để cho 3 nhỏ này có thể uống được hết số rượu này vì thế nên đã đuổi khéo chị Lan ra. Trước khi bắt đầu, Phong vội lên tiếng

-Này 2 thằng mày cẩn thận, cách này tuy không nguy hiểm, nhưng đó là đối với người thường, chứ 3 nhỏ này thì tao không tin được

-ukm, mày nói đúng, tao cũng định nhắc nhở - Tự nói

-Hi vọng là tụi mình không bị tàn phế, cổ lên. làm thôi – Long nói

Đổ mọi người họ dùng cách gì?

25. Chương 25

Vừa nói xong là 3 người bắt đầu cầm 3 ly rượu lên và uống một ngụm, vị của hỗn hợp này tương đối dễ chịu nên không gây khó dễ cho lắm. Mỗi tên nghĩ ra một cách để cho 3 nhỏ uống, bắt đầu với Phong.

Hắn đặt môi mình lên đôi môi bé bỏng đang mở hờ như mời gọi của nhỏ trong khi nhỏ đang khoác tay lên cổ của hắn, trong chẳng khác gì một cặp tụi nguyệt. Vừa chạm đôi môi ấy, trong lòng Phong đã có một cảm giác là lạ, lần đầu tiên cậu chạm vào đôi môi của một cô gái như thế (ăn chơi như thế nhưng có mấy ai biết Phong vẫn còn nụ hôn đầu đời), nhanh chóng, cuồng phong nổi dậy trong lòng cậu, lần át đi cái lí trí gọi là cho nó uống rượu để tỉnh. Giờ đây trong lòng hắn chỉ có ngự trị ý muốn chiếm đoạt đôi môi nhỏ xinh ấy, hắn không muốn ngẫu nhiên hay khai hoang, chỉ muốn thưởng thức nó một cách từ từ. Đôi môi nó khá mịn màng, đỏ hồng trông rất ngon. Chính vì mãi suy nghĩ nên hắn đã để tư thế đó khá lâu, rượu không vào mà môi cứ chạm.

Đang vô tư thưởng thức cái “thoải mái” của mình, tự nhiên nó cảm thấy có gì đó mềm mại đang chấn ở trên miệng mình, làm nó không thở được. Tuy đôi môi ấy chỉ cử động nhẹ, nhưng cứ làm nó thấy khó chịu và thế là nó mở miệng ra. Ngay lúc nó mở miệng ra, hắn như choàng tỉnh giấc, mắt mở to vì hắn cứ nghĩ nó đón nhận nụ hôn ấy, và sắp có phim để đóng chung với nhỏ nhưng...

-Á đau – Hắn rên rỉ

Nhỏ mở miệng ra và cắn vào môi hẳn một cái, nhằm tống khứ cái vật mềm mại đó ra khỏi miệng mình. Hẳn vì bị cắn bất ngờ nên sắc và nuốt luôn ngụm rượu ấy vào. Cảm giác bị đau ấy đã kéo lý trí hẳn về. “àh ha, mình bị sao vậy nè, nhỏ này đâu đã bỏ bùa mê gì đâu, sao lại làm mình khổ sở thế”. Lấy tay gỡ trán mình, hẳn lại hớp một ngụm thứ 2, và cho nhỏ uống, lần này thì ko xảy ra gì bất ngờ vì hẳn đã đánh nhanh rút gọn. Nhưng nhằm để trả thù cho cái đau lúc đó, hẳn đã cố tính uống mỗi ngụm ít lại, và thế lại tên Phong này đã “hôn” nó nhiều lần hơn bình thường.

Mỗi người một tính cách, dù cho có là bạn của nhau đi chăng nữa. Khác hẳn với Phong, Tự lại là một người hoàn toàn khác. Cậu có ý muốn chiếm đoạt khá cao, tấn công nhanh và không chần chừ. Ngay khi vừa đặt môi mình lên môi của Bình, Tự cảm nhận được sự khao khát, ham muốn chiếm lấy nhỏ một cách mãnh liệt, không chần chừ, không dục dằng như Phong, cậu ngay lập tức dùng kiếu hôn của người Mỹ. Cậu nhanh chóng dùng lưỡi tách miệng Bình ra và dùng lưỡi mình đẩy phần rượu kia vào miệng nhỏ. Cứ nghĩ là nhân tiện sẽ ghé thăm “thế giới” của Bình nên Tự đã hoàn toàn quên mất lời dặn của Phong: “3 nhỏ này không phải người bình thường”. Sự khao khát, ham muốn mãnh liệt của con người thường dẫn đến những hậu quả tất yếu và sẽ nhận được những bài học đáng nhớ.

-Phập – Bình cắn lưỡi Tự một cái

Đang mơ màng, Bình đột nhiên cảm thấy có gì đó mềm mại nhưng cứ như con trăn đang trong miệng mình. Hơn thế nữa, có một ít nước đang dần chảy xuống cổ họng cô. Khi thứ nước ấy vào bao tử, một cuộc chiến tranh xảy ra trong đó, khiến cô khó chịu và muốn có một không gian thoải mái. Vậy mà lại có một thứ thì đó đáng ghét đang trong miệng mình, không suy nghĩ nhiều, cô dùng răng nanh của mình mà “phập” cho cái thứ đáng ghét ấy một trận.

Vì bị “tự vệ” bất ngờ nên Tự bị đau thấu da, thịt. Lưỡi là một bộ phận nhạy cảm, trên đó tập trung khá nhiều dây thần kinh cũng như dây thanh âm nên Tự được một vố đau đớn. Thấy Tự ôm miệng mình, hẳn cười

-haha, đáng đời nha con. ai biểu mà yạm dụng chi. tao nói rồi mà ko nghe. kakaka – Phong nói

-hơ hơ, đã bảo là 3 nhỏ này không như người bình thường mà sao lại xài chiêu bình thường – Long nói

-Mày thì dùng cách gì, nói nghe xem coi – Tự tức tối nói

-Thôi, nhiều chuyện, lo làm của mày đi – Long nói , sau đó cậu quay mặt lại đối diện với Phương

26. Chương 26

Trong 3 cặp đôi Quyên – Phong, Bình – Tự, Phương – Long thì cặp Phương – Long là chưa nồng nàn nhất. Long tuy nóng nảy như thế nhưng cái level tình trường của cậu còn non nớt xa so với 2 thằng bạn thân. Long và Phương thì suốt ngày chỉ có cãi lộn với khía nhau vì vậy khi giúp Phương uống rượu để giải rượu thì cậu không có ý đồ xấu như thằng bạn.

Có ai đã nghe câu “con trai thù dai” chưa? Có đấy, sự thật là vậy . Long cho tới giờ vẫn nhớ tới cú quỳnh lúc nãy nên cậu cố gắng làm càng nhanh càng tốt. Không chần chừ cậu nốc nguyên một ngụm lớn, cúi xuống, dùng tay bóp nhẹ miệng Phương để mở miệng cô bạn này ra.

Đang ngủ ngon lành, tự dưng Phương thấy đau nơi miệng mình, lấy tay chạm lên thì cô cảm nhận được có một bàn tay của ai đó đang bóp miệng mình, vừa bực mình, vừa khó chịu, Phương cố gắng gỡ bàn tay đó ra. Nhưng xui thay, trên thế giới này, liệu có được bao nhiêu phụ nữ chân chính có thể quật ngã một người đàn ông chân chính, Phương cũng không phải là trường hợp đặc biệt, mọi cố gắng của cô đều là con số không so với chút sức lực bé tẻo tèo mà Long sử dụng.

Thấy người con gái trước mặt mình đã thôi vùng vẫy, Long nhanh chóng cúi người xuống, kề miệng mình vào và nhanh chóng đưa thứ chất lỏng sảng sảng đó vào miệng Phương, tay thì nâng cằm cô lên để rượu có thể chảy nhanh xuống.

“Yeah, thành công rồi, còn 1 ngụm nữa thôi” – Long vừa nghĩ như thế, chuẩn bị rời miệng Phương thì:

-Ào!!!!!!!!!!

Toàn bộ phần rượu mà cậu cố công cho Phương uống đã bị cô bạn tổng trả lại không thiếu một giọt, thậm chí còn nhiều hơn (Ặc, Ặc). Long vì bị bất ngờ nên đã bị sặc một cú đau đớn. Rượu nồng nồng cay cay, sặc lên cả mũi, mắt, tai, hơi rượu gần như xộc lên cả não, làm cậu choáng váng tới những 3s, 1....2....3... Tỉnh!!! Long cố gắng lấy lại thăng bằng và thở lấy hơi.

Đang yên đang lành, tự nhiên bị bóp miệng, đã vậy còn bị ép uống cái chất gì đó mà Phương không thích, từ nhỏ, Phương chỉ thích uống rượu trái cây, cô tự mua tự làm. Vì bực quá nên cô đã cố gắng tổng ngược lại thứ chất lỏng ấy cho kẻ mà cô cho là đáng ghét.

-hahaha, Phong, tao nhớ lúc nãy có thằng nào **** tao ghê lắm, thế mà bây giờ còn thê thảm hơn tao kìa, haha – Tự cười sặc sụa

-Haizz, mày làm nhanh đi, 1 phút nữa chú Phúc sẽ tới đón đó – Phong thở dài vì thằng bạn mình đã trót quên 3 nhỏ này không phải loại con gái mà tụi nó từng tiếp xúc trước đây.

Sau đó, Long đã thận trọng hơn và cũng xong, Đúng lúc chú Phúc cũng tới, lấy áo khoác của mình phủ lên người từng đứa, 3 cậu hiên ngang bế 3 cô công chúa nhỏ ra xe. Chiếc xe ngay lập tức phóng đi giữa con đường thưa dần bóng người thẳng tiến khách sạn Inter Continental trên Hai Bà Trưng.

Vừa thấy Phong bế một cô bé về, quản lý khách sạn đã hết sức giật mình. Còn chưa kịp hoàn hồn thì Tự và Long xuất hiện, trên tay ôm 2 nhỏ bạn của nó, thì quản lý bị choáng, lùi lại. Đã vậy, 3 con nhỏ này cũng rất biết lợi dụng, ôm chặt cổ 3 tên này không buông, làm ai nhìn vào cũng tưởng 3 cặp tình nhân. Hơn thế nữa, từ xưa tới giờ bộ ba ăn chơi này chưa bao giờ bế con gái về khách sạn của Phong, càng không đích thân đưa vào phòng của họ. Phục vụ phòng thì vừa ganh tị lại vừa tò mò. Phòng của Phong thì chỉ có bà ** nuôi – Lan là được vào. Bà đã nuôi lớn Phong từ nhỏ và cũng thường xuyên chăm sóc 2 cậu kia, vì thế nên 3 tên này coi bà như người trong nhà.

Phong không bao giờ cho phép bất kì phục vụ nào đặt chân vào phòng mình, duy chỉ bà Lan, tổng quản lý và 2 thằng bạn. bây giờ 3 đứa nó chính là 3 người ngoại lệ đầu tiên. 3 đứa này cần được thay đồ, trong khi bà Lan lại lớn tuổi nên nếu để một mình 3 trong phòng với 3 nhỏ này, thì 3 tên này e rằng sẽ có án mạng xảy ra. 6 mắt nhìn nhau, như chợt hiểu ý, 3 tên chụm lại, đưa một tay ra

-1,2,3 ..... Tay trắng tay đen ..... ôi, sao trắng hết vậy – 3 thằng đồng thời hô

-Này, 3 con làm gì thế - Bà Lan hỏi

-Thì tụi nhóc này định tay trắng tay đen, đứa nào ra trước thì sẽ bế thiên thần của người đó vào cho bà thay đồ trước – Tổng quản lý chậm rãi phân tích

-Cô ta mà là thiên thần của con ak, xin thua, là ác quỷ thì đúng hơn – 3 tên lại đồng thời hét lên.

-Thôi, 3 cậu thôi cho bà nhờ. Từ xưa tới giờ, chơi cái này, có bao giờ 3 cậu tìm được người thắng chưa? – Bà Lan hỏi. 3 tên đành ngậm ngùi vì sự thực thì họ chưa bao giờ phân thắng bại chỉ qua vài lượt chơi.

-Thôi, để bà xem đứa con gái nào phản ứng mạnh mẽ nhất.

Nói xong, 8 người cùng vào phòng của Phong. Bà bảo 3 cậu đặt 3 nhỏ lên giường, trong 3 đứa thì chỉ có nó và Bình là buông tay, còn Phương không những không buông ra mà còn ôm chặt hơn.

-haha, cô bé này thương con rồi đấy Long ơi, sau này sẽ rất thú vị đây – Bà Lan nói mà làm cho Long gương đờ chín mặt

Cuối cùng thì cũng thay xong. 3 cậu đành đau lòng nhường 3 chiếc giường yêu quý cho 3 nhỏ ngủ và mình thì lết xác qua 3 phòng Deluxe ngủ.

Trước khi ngủ, 3 nhỏ bắt chợt mỉm cười trên môi mà không biết đâu đó trong dãy lầu này, có 3 tên con trai đã chìm sâu vào giấc ngủ sau một ngày “thảm họa”

27. Chương 27

Sáng hôm sau, 3 đứa nó tỉnh giấc. Lần đầu trong đời 3 đứa được ngủ trong phòng Suite nên sung sướng. Giường thì rộng, nệm lại chất lượng, êm nữa. Không những thế, phòng rất thoáng, điều hoà chạy êm ru, cạnh mỗi giường đều có một cái bàn, trên mỗi bàn để một lọ hoa nhỏ cắm 1 cành hồng. Giữa phòng được trang trí một bình hoa nhài, hương hoa thơm thoang thoang. Đang chìm đắm trong một không gian tuyệt vời, đang thưởng thức mùi hoa nhài thì nó vô tình ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức hoà quyện trong không khí, Bình lại ngửi thấy hương nắng mai, còn Phương – cô bạn lại cảm nhận được làn gió mát đang mơn man nhẹ nhàng trên làn da thì 3 cô nàng lại nghe:

-Thôi, để 3 con quỷ nhỏ đó ngủ đi, mình ăn trước vậy. – Hấn nói

Đang ngủ ngon, đột nhiên nghe thấy tiếng con trai, nó giật bản mình ngồi dậy, dáo dác nhìn xuống bản thân, sau đó, nhìn xung quanh, thấy 2 con bạn cũng vừa thức dậy, bản thân bình an vô sự nên nó không còn lo lắng. Và nó cứ nghĩ là lúc này mình nghe nhầm

-Làm gì mà kiểm tra kĩ vậy, bọn em không đủ sức hấp dẫn bọn này đâu – Hấn vừa chống cằm vừa cười nói với nó

Nó giật mình quay ra phía giữa phòng, thì ra có 3 tên đáng ghét đang ngồi đó. Nó chưa kịp há mồm hét thì:

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa – Bình hét hoảng hét lên

-mấy....mấy....mấy....anh...làm.... – Phương đang lấp bắp

-Mấy anh làm gì mà ngồi ở đây, ý nhỏ Phương là vậy – Nó bình thản trả lời

-Không có gì xảy ra hết, chắc tối qua tội mình bị say quá nên 3 tên này đưa vào khách sạn ngủ á. Tao kiểm tra rồi, tội mày bình yên vô sự, 3 tên này nói họ cảm thấy bản thân chưa xứng nên không dám đụng tới – Nó vừa giải thích cho 2 con bạn hiểu, vừa ho khụ khụ để nín cười khi thấy mặt 3 tên đang tức đến tím tái

-Thôi, đói bụng rồi. VSCN thoyyyyyyyyy – Phương giật bản người dậy, gấp chăn gối và kéo 2 con bạn vào nhà VS..

45s sau:

-Hù!!!! – 3 đứa nó len lén chạy ra, hù 3 thằng này vì 3 tên này đang quay lưng lại

-Sặc, LÀM GÌ VẬY HẢ? – Long bực bội quát lên vì bị sặc sữa

-Thì hù chứ làm gì, hỏi thừa, anh có thật là hơn tui 1 tuổi ko vậy, haizz, tứ chi phát triển..... Tứ chi phát triển rồi cái gì nữa mà – Phương quay qua hỏi nó

-Thôi thôi, vào ăn thôi, đói bụng rồi chứ? – Hấn nói chặn ngay không kịp để nó hả hống trả lời, nếu không thì chắc chiến tranh giữa Long và Phương sẽ xảy ra nữa mất.

Mọi người vừa ngồi vô bàn, Tự này giờ im lặng đành lên tiếng vì thắc mắc quá, ko chịu nổi

-Mấy em VSCN gì mà nhanh vậy, 45s – Tự hỏi

-Có gì đâu, phân tích đi Bình – Nó vừa nói, vừa với tay lấy 3 miếng Sandwich ỗi đứa một cái

-Thì lấy kem 5s, súc miệng 30s, còn gì nữa Phương? – Bình vừa nói vừa gấp 3 miếng trứng cho 3 đứa

-Hết 35s rồi đúng không? – Phương hỏi 3 thằng gặt đầu. 3 tên này mỉm cười một cách không kiểm soát khi thấy thái độ “giáo sư” khi trình bày của tụi nó

-Còn 10s, 7s rửa mặt, 3s chùi tay cho khô. Xong chưa? – Vừa nói xong, nó quay sang hỏi Bình xem miếng sandwich kẹp trứng của mình xong chưa

-Ăn thôi, chúc mọi người ngon miệng – Phương nói

-Chúc 3 anh ăn ngon – Bình nói

-Chúc 2 đứa mày ngon miệng, và 3 anh nuốt trôi – Nó chúc

Ăn sáng xong đâu vào đó, 3 tên ngồi kể cho bọn nó nghe mọi chuyện xảy ra vào tối hôm qua, tất nhiên đã được chỉnh sửa toàn bộ, chỉ kể những chi tiết đúng như cái tên “sự thật”. Tối khoảng 9h, tụi nó rời khách sạn. Đi cùng 3 tên này xuống mà tụi nó cứ thắc mắc vì mọi người cứ nhìn tụi nó với con mắt ngưỡng mộ có, thán phục cũng có mà tò mò cũng có, đôi khi còn xem thường. Điên quá nó gọi một cô trong 3 cô phục vụ phòng đang chỉ chỗ tụi nó:

-Cô kia, cô lại đây được không? – Nó ngược mặt lên hỏi, tâm trạng đang cực kì khó chịu

-Có gì không ạ? Tôi phải đi làm việc ngay ạ - Cô phục vụ nói, mặt khinh khỉnh

-Cho hỏi tại sao cô cứ nhìn tụi này hoài vậy – Phương cất lời vì cô bạn cũng cảm nhận được

-À, cũng không có gì đâu ạ, chỉ là lần đầu nhìn thấy cậu chủ cùng bạn dẫn gái về khách sạn nên chúng tôi hơi bất ngờ - Cô ta trả lời

-Cô .....Chát

Nó vừa định mở miệng cãi thì Bình đã nhanh tay tặng miễn phí ngay cho con nhỏ phục vụ một cái. Bình chúa ghét loại con gái như thế, đã vậy còn bị nói là “gái”, dù cho có là cô ta vô tình hay cố ý.

-NÓI, là cô vô tình hay cố ý nói tụi này là GÁI hả? – Bình túm cổ áo cô phục vụ mà nhắc lên, tuy vóc dáng nhỏ nhưng sức có thừa.

Tiếng hét của Bình cùng tiếng vang của cái tát đã làm cho 3 tên này chú ý – Vì lúc này họ bạn nói chuyện với bà Lan và ông tổng quản lí. 5 người họ quay lại và tiến tới chỗ nó.

-hic, hic, huhuhu Phương ơi – Bình đột nhiên oà khóc và ôm lấy Phương.

Tự thấy vậy liền chạy vội tới, cậu chợt thấy hơi lạ lạ khi nghe tiếng khóc của Bình, cậu không muốn nghe thấy tiếng khóc của Bình, nó làm cậu khó chịu.

-Ồ, cô làm chức tổ trưởng cơ đấy. Oai nhỉ. Nhưng em nói cho chị biết nè chị gái và chị nghe cho rõ đây: tụi em không thuộc hạng thiếu tiền mà đi làm Gái đâu, chị hiểu không? hơn nữa, tiền của em đổi ra đồng keng 200 đồng đủ để chết chị đó. **ĐỪNG CHỈ DỰA VÀO HOÀN CẢNH MÀ ĐÁNH GIÁ NHÂN PHẨM NGƯỜI KHÁC** – Nó tức giận nói

-Dù chị vô tình hay cố ý tôi đều không hối hận khi tặng chị cho nó. – Bình đã nín khóc và lên tiếng, cô không hay biết 5 người đứng phía sau đã tới và nghe thấy hết.

-Nếu là cô vô tình, xem như bạn tôi tặng cô để cô có thêm một bài học, còn nếu cô cố tình, thì một cái là chưa đủ - Phương vừa nói, vừa chuẩn bị tặng thêm cho nhỏ phục vụ cái nữa thì nó ngăn cản kêu ngừng

Lúc đó, hần đã nghe và cũng đã hiểu. Chuyện này cậu không xen vào vì cậu biết ông tổng quản lý tự biết cách rồi. Vừa quay lại, 3 nhỏ gặp ngay 5 người đó, họ nói chuyện qua lại một xíu, bà Lan hỏi thăm xem 3 đứa có ngủ ngon không, vì bà biết 3 đứa nó có thể ảnh hưởng đến 3 thằng này

-Em không sao chứ Bình? – Tự ôn tồn hỏi

-Uhm, em không sao đâu – Bình trả lời

-Nó mà không sao. Trong đời, nó ghét nhất là bị kêu như thế mà.- Phương lên tiếng – Sao mà lại ngăn tao, con nhỏ đó cố tình mà, lẽ ra phải cho nó thêm cái nữa – Phương quay qua nó

-Thôi, tha thứ được thì cứ tha thứ - Nó nói

Vừa đi tới tiền sảnh, Tự quay qua nói với Phong:

-Tao biết đây là việc nhân sự của khách sạn nhà mày, nhưng tao mong mày có thể cho con nhỏ phục vụ lúc này nghỉ việc được chứ? Nếu không lần sau tao mà gặp lại, chắc con nhỏ đó tao không bỏ qua đâu – Tự nói với Phong

-Chỉ nghỉ việc thôi hả? hay là cho cô ta không xin được lun – Phong cười hì hì vừa hỏi

-Thôi, chừa cho người ta con đường sống chứ mày – Tự vỗ vai thằng bạn tốt

28. Chương 28

Sau khi nói chuyện với nhau xong, 3 tên này quay ra thì thấy 3 nhỏ đang trong trạng thái “đơ như cây cơ”

-Ủa? Sao thằng...thằng...Trung lại...lại... - Nó há hốc mồm, lấp bắp hỏi, tay thì chỉ chỉ về phía quầy tiếp tân nơi đang có một cặp trai tài gái sắc làm thủ tục check – in

-Là...là nó hả? – Bình hấp... hỏi, không biết là đang tự kỉ hay là hỏi ai

-Nhỏ đó là ai vậy? sao.. thằng này lại vào khách sạn.... – Phương hỏi

Nhìn thấy 3 đứa này bất động như vậy, tụi bọn hắn cũng không khỏi thắc mắc nên hỏi thăm. Lay lay người nó một lúc, cuối cùng hắn cũng đã thành công trong việc kéo hồn nó từ trên dây điện cao thế xuống.

-Tên con trai đó là ai mà mấy em lại nhìn đơ người thế kia?

-Ặc, tên đó là bạn thân học chung cấp 3 với tụi tui đó, nhưng không hiểu sao lại đi chung một hot girl như thế? – Nó lấy tay gãi cằm suy nghĩ đăm chiêu

-Hơ, nhìn thôi cũng đủ nhỏ nước miếng rồi – Phương vô thức nói ra câu đó, nói xong, không hẹn mà 3 đứa cùng quay lại nhìn xem 3 tên đó có như lời nhỏ Phương không, ai dè lại nhận được 3 cái trừng mắt khi thể

-Má ơi, không lẽ..... - 3 đứa nhìn nhau tự suy diễn, tự hỏi nhưng chưa trả lời

-Thôi, 3 cô nương đừng có đứng ở đó mà đoán mò, muốn biết thì đi theo – Tự lên tiếng vì anh cũng bất ngờ với đầu óc sâu bọ của Bình

-Nếu mà là thật thì cậu chết chắc với tụi này Trung ạ!!!! 3 nhỏ nắm chặt tay thành nắm đấm quyết tâm cao

Nhìn thấy 2 người đó sắp vào thang máy nên 3 tên này vội vàng nắm tay kéo 3 nhỏ đi (í, nắm tay rồi kìa). 3 đứa tuy hơi bất ngờ nhưng cũng để mặc cho bàn tay mình nắm yên trong bàn tay lớn của 3 tên này. “Cũng bình thường thôi mà, hồi xưa mình cũng nắm tay con trai chơi trò chơi hoài mà!” – 3 con nhỏ con suy nghĩ ngây thơ như thế mà đầu hay phía trước họ có 3 con hồ ly vừa nở một nụ cười nơi khoe môi.

6 người vừa bước vào thang máy thì 2 ng đó cũng vừa vào. Vì sợ bị phát hiện nên 3 nhỏ đứng trong cùng, 3 tên đứng phía trước để che (lợi thế nhờ vào chiều à). Sau đó thì 2 ng đó vào, Trung không phát hiện ra. 3 đứa thở phào nhẹ nhõm. Thang máy vừa lên tới lầu 1 thì lại có 1 người vào (thang máy hiện là 9 người). Tiêu chuẩn thang máy này là chứa được 15 người lớn. Vì thế nên ko gian vẫn còn rộng rãi, nhưng sau đó, khi lên lầu 5, có 2 gia đình bước vào. tổng cộng là 8ng. vì thế tình thế hiện giờ rất “mờ ám”. Thang máy thì không báo “overload” nhưng không gian lại chật hơn hẳn, bên cạnh đó những đứa trẻ này quậy, có một bé sơ sinh đang khóc nữa. Hơ, phải lên tới tầng 13, trong khi lại phải ghé qua khá nhiều tầng nên thời gian cứ như nhân thêm mấy lần. 3 tên này cứ bị mấy người phía trước đẩy lùi, đẩy hoài nên cuối cùng đã đụng trúng 3 nhỏ, may mà tụi nó phản ứng nhanh, lấy tay mình chống về phía lưng của 3 tên nên ko có gì xảy ra.

Sợ nó thấy khó chịu nên hắn quay mặt lại đối diện với nó, 2 tay chống lên thành thang máy (ui, giống tư thế tấn công quá, mờ ám, ặc ặc). Nó tuy da mặt dày thiệt nhưng trong tình huống này thì không thể không đỏ mặt, hắn đứng quá gần, còn chống hai tay gần ngay chỗ lỗ tai của nó, nó có thể cảm nhận được hơi nóng toát ra từ làn da ấy. Ngay lúc đó nó mới nhận thấy Phương có vẻ không bình thường.

Phương từ nhỏ đã không thích nghe thấy tiếng em bé khóc mà hiện tại trong thang máy lại đang có cái âm thanh đó nên Phương cảm thấy khó chịu cực kỳ. Thấy vậy, nên hắn thúc Long một cái, như chợt hiểu ý (Ặc, sao thông minh vậy ta????) liền quay lại, lấy 2 bàn tay của mình bịt lỗ tai của Phương lại. Phương tuy hơi bất ngờ bởi hành động quan tâm này, mà người đó lại là Long nhưng cô bạn vẫn chấp nhận vì hiện giờ đó là giải pháp duy nhất. 2 tay của Phương đang phải chống vào bờ ngực của Long. Thấy 2 thằng bạn đều đang “mờ ám” như vậy, Tự thấy không có gì làm nên cũng bất chước. (pó tay).

Cuối cùng cũng lên tới tầng 13.

Trung và cô gái bí ẩn kia vào chung một phòng trước sự há hốc cùng thất vọng của 3 đứa nó

“không lẽ thằng Trung là vậy sao?” – Phương nghĩ

“mặc dù đoán thế này nhưng vẫn sốc” – Bình nghĩ

“không được, phải tìm hiểu cho rõ ngọn nguồn” – Nó quyết tâm

Cùng lúc đó có một anh phục vụ đi ngang, mắt nó liền loé sáng, 1 ý nghĩa vụt qua và nó chạy lại chụp tay anh phục vụ.....

29. Chương 29

-Này anh đẹp trai ơi!!! Em và anh cần nói chuyện riêng, 2 ta kím phòng nào zô nói chuyện riêng được ko? – Nó vừa nói, mắt vừa chớp chớp, tía lia tía lia làm cho anh phục vụ chỉ biết đơ như tượng

-Này, ở tầng này còn phòng nào trống không? – Nó quay ngoắt qua hỏi hấn

Một người đẹp trai ngồi ngồi, học giỏi, nhà giàu như hấn đây, mà nó chưa bao giờ gọi hấn một câu “anh đẹp trai”, đang còn so đo, tính đoán “chuẩn” đẹp trai giữa hấn – một giám đốc khách sạn và tên kia – một nhân viên phục vụ. Đang “ghen” mà nó lại còn hỏi “phòng để 2 ng nói chuyện riêng” >”<, bõng=“” trên=“” trời=“” một=“” ngôi=“” sao=“” xet=“” xet=“” qua=“” bay=“” vào=“” lâu=“” 13=“” của=“” khách=“” sạn=“” inter=“” continental,=“” rồi=“” bay=“” vào=“” đầu=“” hấn=“” –=“” haizz,=“” tại=“” thông=“” minh=“” quá=“” nên=“” hấn=“” đâm=“” ra=“” nghĩ=“” bậy=“” bạ=“” (bậy=“” gì=“” thì=“” sour=“” hem=“” biết).=“” vì=“” thế=“” nên=“” hấn=“” thuận=“” tay=“” chỉ=“” đại=“” một=“” phòng=“” mặc=“” dù=“” hấn=“” không=“” biết=“” là=“” phòng=“” đó=“” có=“” trống=“” hay=“” không.=“”>

Nghe hấn chỉ vậy, nó không thèm quan tâm mọi người, trong mắt nó chỉ có mỗi hình ảnh của anh phục vụ, ngoài ra thì không có “vẻ mặt thối mác của 2 nhỏ bạn, khuôn mặt đen xì của hấn, đôi vai run run và đang cố nhịn cười của Tự cộng thêm dấu chấm hỏi trước mặt Long”. Nó kéo anh phục vụ tới trước cửa phòng, chuẩn bị gõ cửa thì .....

-khoan, mày bình tĩnh lại coi coi kia – Phương lên tiếng ngăn cản

-Này, mày chưa xác định được trong phòng có khách hay không hơn nữa, có phải.....mày định lột đồ anh đẹp trai kia à, hehe – Bình vừa nói, mắt thì nheo lại về “đểu” không thể tả rồi Tự cùng Phương xoa xoa tay....

-Hay là cho tụi tao tham gia lột với, yên tâm, không cần share – Phương cùng Bình chớp chớp nhìn nó

-Để bản cô nương đây suy nghĩ – Nó vừa đặt tay lên cằm suy nghĩ về rất đăm chiêu, sau đó nhìn lướt anh phục vụ và nói : “2 đứa mày muốn phần trên hay dưới”

-ý, sau mày lại hỏi vậy, nhìn anh ý đồ mặt kia – Bình nói

-còn 3 anh này thì xanh mặt ka’, hí hí – Phương thêm vào

Ặc, 3 thằng này tròn xoe mắt nhìn “2 con tiểu hồ ly” đang “nhỏ nước miếng” nhìn miếng mồi trong tay “con đại hồ ly” mà trong đầu đều chung một câu “đúng là bản chất đàn bà”, 3 thằng thực sự không thể tin vào mắt mình. Không những chỉ có 3 “nạn nhân” sau khi chứng kiến sự lột xác từ 3 con cừ non thành 3 con hồ ly, mà con một người nữa chính là anh phục vụ. Sau khi biết mục đích của nó lại cộng thêm sự “thèm thuồng” của 2 nhỏ bạn của nó, anh phục vụ bắt đầu run rẩy (ê, tụi tui hok có thèm thuồng à nha!!! – bít goy’)

- xin xin .... giám đốc cho phép tôi đi .... làm công việc tiếp tục – anh phục vụ run rẩy nói, gương đôi mắt tội nghiệp của chú cún lên nhìn Phong

-Uhm, cậu đi đi – Hấn thở dài phất tay “giải thoát” cho anh ta

-ơ, ơ .... – Nó còn đang ú ớ, khuôn mặt 3 đứa thể hiện sự tiếc nuối như con hồ ly để sống con mồi

-Thôi, vào phòng rồi bàn tiếp – Hấn nói rồi kéo 2 thằng bạn thoát khỏi côi “sốc” về thực tại

-ơ, sao ko vào phòng này, lúc nãy anh nói phòng trống mà – Nó thối mác khi thấy bọn hấn đi hướng ngược lại

-Nãy giờ tôi có phòng đó trống không? – Hấn quay lại, cười đểu vào mặt nó

-Nhưng lúc này tôi hỏi anh.. anh đã – Nó hỏi

-Cái đó tôi chỉ đưa ngón tay về phía căn phòng chứ không hề nói gì à nha – Hấn nhếch mép, sau đó quay lại vác vai 2 thằng bạn

30. Chương 30

Vừa vào phòng, nó đã sốt sắng nói ra kế hoạch của mình.

-Này, mọi người lại đây, lên lên lên!!! Thời gian đã rất khẩn cấp rồi! – Nó nói, lấy tay vẫy vẫy 3 tên còn lại, vì 3 tên này đang ở ngay cửa

-Tới rồi đây. Kế gì nói đi – Long cau có nói

-Kế hoạch là thế này, bla bla mô mô mô ..... Thấy sao? – Nó vừa nói, mặt vừa héch lên, miệng nở một nụ cười “tự tin là chính mình”, 2 tay thì chống hông, trông kênh không chịu được

-Xi, thì cũng..... Chuẩn, chuẩn ko cần chỉnh – Tự vừa mở miệng “Xi” thì 2 con bạn của nó đã vỗ tay khen “Chuẩn”, làm cho ai đó đớp không khí, mặt đỏ gay

-Chính vì thế anh mau kiu giúp một nữ phục vụ lên, hơn nữa đem theo một chút đồ ăn nha – Nó quay qua nói với hấn một cách ngọt ngào

-Món gì? – Hấn hỏi, nhưng sau khi hỏi xong, Phong chỉ hỏi hấn “Ước chi tôi đừng hỏi”

5 phút sau, một nữ phục vụ “hơi bị xinh” đã có mặt tại phòng. Không phải mang theo một khay đồ ăn, mà là một xe đồ ăn. Nào là sữa đậu nành, tôm hấp bia, bào ngư, nấm xào, cá chiên xù, bún thịt nướng, ... (Đừng hỏi vì sao đem cho khách mà nhiều thế, vì đáp án có ngay”

Nó vừa xắn tay áo lên (vì nó mặc áo sơ mi của hấn mà, bà Lan cố tình đó, đúng là “gừng càng già càng cay”), huýt 2 con bạn, hùng hổ tới xe đẩy đồ ăn, một tay chống hông, một tay chỉ.

-Có thực mới vực được đạo – Nó háng giọng nó

-Yeah – Bình và Phương giơ tay lên trời hô, kèm theo là 3 tiếng “bịch, bịch, bịch”

Hấn đang nằm trên giường thì rớt đất, Tự té ghế, Long té từ trong nhà tắm bước ra, nghe xong, trượt be te rồi té.

-Ukm, xem nào. Món này để lại, lấy món này, món này, à, món kia, món đó nữa. Được chưa ta???? Không, thêm món này nữa đi, chứ chẳng Trung ăn không hết đâu. ....Sao còn nhiều vậy ta, thôi, lấy thêm món này, món cạnh góc trái xe nữa. .... Được chưa nhí??? Hình như chưa ổn, thêm món này nữa, à, món dưới nữa nè. okie, được rồi – Nó vừa nói xong, thì 3 thằng há mỏ luôn, ko còn là há mồm nữa

Lúc đem vào rõ ràng là một xe đẩy 3 tầng, 2 tầng là thức ăn, nước uống, một tầng là để chén, đĩa, ly, muỗng đũa. Vậy mà bây giờ, trên xe, chỉ còn đúng một đĩa trái cây. Phương và Bình thì không thêm ngạc nhiên hay thắc mắc, nó chỉ món nào, 2 đứa lấy món đó. Không chần chờ lâu nữa, 3 đứa nhảy vào xử. Vừa bỏ cái đũa gà vào miệng nó quay qua chị phục vụ nói:

-Ị ơi, ị ẻ ồ ại ây oy y y – Nó nói xong, mặt chị phục vụ chỉ có một dấu chấm hỏi

-On ày ó ói là ị ẻ ại ộ ồ ụ c oy y y, ị à ông ỉu à – Bình giải thích cho chị phục vụ hiểu

-Ày u óá, ói ị ai à ỉu ược, ó y ị - Phương vừa nhai, vừa cười

Rõ khổ, nó nói đã đủ phức tạp, 2 con bạn nhảy vào còn điên thêm. “Ăn cũng không xong”, nó đang định nuốt trôi rồi giải thích khi thấy bộ mặt ngờ nghệch của cô phục vụ này.

-Haizz, cô đang ăn đũa gà nói là: “Chị ơi, chị để đồ lại đây roy đy đy” – Hấn giải thích, đúng là không được yên với cô này

-Còn cái cô đang mút cọng bún nói với chị là: “Con này nó nói là chị để lại bộ đồ phục vụ roy đy đy” – Tự giải thích cho chị phục vụ, mà mắt cứ dán vào cái miệng đang chu ra mút bún của Bình (tại sao lại nhìn, có ai “xông minh” mới bít thoy)

-Con nhỏ cuối cùng, đang ăn như heo kia nói : “Mày ngu quá, nói zị ai mà hiểu được, sorry chị” – Long là nhà phiên dịch cuối cùng

Chị phục vụ nghe xong, thì vội chạy vào trong nhà tắm, cởi bộ đồng phục ngoài ra, sau đó vội vàng rời khỏi phòng vì “khiếp đảm cộng sợ hãi”. 3 nhỏ thật sự không biết sức ăn của 3 nhỏ kinh khủng tới mức độ nào. phải gọi là “quét sạch không còn một bóng quân thù”

“Phù, may mà nhỏ đó không để ý”. Lúc này, Long vô tình nói nhỏ Phương là heo, may là cô bạn đang chăm chú ăn nên không biết, nếu không thì không ai biết hậu quả. có lẽ ngày mai báo thanh niên sẽ lên trang nhất với tít “Cậu út Highland Coffee và lẩu 13 Inter Continental”. nghĩ tới thôi, tự nhiên Long toát mồ hôi.

Sau khi đánh giặc xong, cứu nước nhà xong, giải quyết hạn hán cũng như lũ lụt xong, 3 nhỏ quay qua hỏi:

-nè, sao 3 anh lại hiểu ngôn ngữ Miên của chúng tôi

-Hơ, đó mà là ngôn ngữ Miên á, cô có bị..... – Lại là Long chooc chooc

-Nghe đây, giải thích đi Bình – Phương nói

-Miên viết tắt từ chữ Miêng, chúng tôi chỉ nói ngôn ngữ này khi đang ăn, vì thế sẽ có một số âm bị nuốt, từ đó, chúng tôi bỏ chữ “g” và dấu nặng – xem như nó bị nuốt – Bình trầm ngâm giải thích

-Mà nói đi, sao mấy anh hiểu – Nó hỏi

-Xời, 3 anh đây thông minh mà, chiến nhỏ như con sâu – 3 tên hất mặt, vuốt tóc ra sau, ưỡn ngực, mắt nhìn lên trần nhà

Thấy không gian bỗng im lặng lạ thường, 3 tên đành dời mắt từ trần nhà xuống chỗ tụi nó, thì thấy 3 đứa nó tay bịt miệng, tay ôm bụng, xếp thẳng hàng kéo vào nhà tắm

-Ê, vừa phải thôi nha. Phản ứng zị là hơi bị quá à nha >”< -=” long=”” xì=”” khói=”” khi=”” thấy=”” bộ=”” dạng=”” mút=”” ói=”” của=”” 3=”” đứa.=”>

-Tại 3 người chảnh ch... quá mà – Nó nói

-Cô nói ai chảnh cho.... ê ê, tui ko nói anh chảnh cho nha, chảnh ch là chảnh chệ - Hấn đang định la nó thì nó đã nhảy vào họng cái

-Ai bảo anh nhắc tới sâu – Phương ôm bụng nói

Sau đó, 3 đứa nó kéo nhau vào nhà tắm, đóng cửa. 3 tên ở bên ngoài thấy hồi lỗi, vì ăn nói vô ý tứ, làm cho tụi nó phải nôn oẹ thế. 3 tên cáo già này cứ nghĩ như thế vì chỉ toàn nghe “oẹ, oẹ” phát ra từ nhà tắm, chứ nào có hay, họ đã nằm trong tay 3 con quỷ to này rồi. Tụi nó thì ôm bụng phì cười trong này, chỉ cố bịt miệng để không cười to.

31. Chương 31

Loay hoay một lúc, Phương và Bình mới mò đầu ra. Không thấy nó ra cùng, nên hấn vội hỏi:

-Nhỏ Quyên đâu? Sao chỉ có 2 em ra?

-Anh này hỏi hay thiệt, thì tất nhiên là.... á – Phương đang định trả lời là nó đang thay đồ trong đó thì bị Bình thúc ột cái

-Ui, mày có sao ko Phương, tao vô ý đập lên chân mày, xin lỗi nha (Bình chớp chớp mắt nhìn Phương – 3 tên nhìn zô thấy Bình cứ như cún con hồi lỗi, rất rất là tội nghiệp, trong khi chỉ có Phương mới thấy được sự thật :

Cuộc nói chuyện trong thinh lặng:

-Ai bảo mày nói cho 3 ông này nghe – Bình hỏi

-Ờ thì ..... – Phương ú ơ

-Thôi thôi, có trò hay phá con Quyên đây, mày chỉ cần gặt đầu đồng ý thoy – Bình chớp chớp mắt lúc này đây

-Ừ, tao bỏ qua ày đó. Mày liệu hồn, làm gì thì làm, tao mà bị đau là mày chết, nhớ chưa bạn Bình cu....te – Phương đồng ý như Bình nói, đồng thời đe dọa Bình, vậy mà 3 thằng – đặc biệt là Long – lại nghĩ Phương hiền lành

Sực nhớ kế hoạch của mình, Bình xoa tay vào nhau, miệng nhếch một nụ cười, “kaka, lần này ày toi bởi hoa lá lun nghen con Quyên kia, kakaka”

-ủa, sao nó lâu ra vậy? lúc nãy nghe nó nói là nó thấy hơi khó chịu buồn nôn nên ở trong đó thêm xíu mà ta – Bình giả vờ lo lắng, đôi vai run run như sắp khóc mà nào ai hay cô ấy đang nín cười

-hở, sao tao biết, hay zô xem coi, lờ như ... - Phương bỏ lửng câu, xoay ánh mắt đưa từ Bình sang Phong

Quả nhiên Phong dính bẫy đi ngay vào phòng tắm. Vì đây là phòng Suite, lại dành cho 3 thằng này nên khá rộng, vì thế nó và hấn đã tách biệt hoàn toàn với 4 ng này. Phong bề ngoài thì tỏ vẻ không lo lắng, nhưng trong lòng sốt ruột khi nghĩ tới tính hấp tấp và hậu đậu của nó “có phải ăn nhiều bị bội thực chẳng? hay trong thức ăn bị dị ứng? hay ăn tùm lum mà giờ không tiêu? á, có khi nào con nhỏ này bị trượt té trong đó? éc, hay đập đầu vào cái bồn tắm rồi?” càng nghĩ hấn càng lo, bước chân càng nhanh, chốc lát đã tới phòng tắm, hấn vội vội vàng vàng gõ cửa (thực ra muốn mở luôn nhưng sợ bị nó chém nên kìm nén gõ cửa – đồ con trai ham hố). Nó thì đang hí hửng ngắm chính mình trong gương, trông cũng ra dáng cô phục vụ, vừa chuẩn bị ra thì nghe tiếng hấn gọi, liền tò mò mở cửa.

Nó vừa mở cửa, hấn vừa đưa tay cốc lên cánh cửa và thề là “binh” – một đồi đất đỏ mọc trên trán nó. “cắm hờn, phẫn nộ, tức giận, điên tiết, muốn giết người” là cảm giác của nó lúc này – ngược lại “lo lắng, xót xa, hối hận, run rẩy, sợ hãi, không muốn chết” – là cảm giác của hấn. Trong mắt nó bây giờ không còn hình ảnh của hấn nữa, cũng ko có hình ảnh của căn phòng để xướng, chỉ còn ảnh một con cún bị quay trên ngọn lửa được đun bằng mắc – ma!!!!

-Tôi xin lỗi, em không sao chứ. Thật lòng xin lỗi, vì lo lắng quá nên tôi mới gõ cửa mạnh thế - Hấn không muốn mình là con cún đó nên vội vàng xin lỗi

-aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa – Nó thảm hét trong đầu

Nó tiến, hấn lùi, nó tiến hai, hấn lùi một, tới khi hấn không lùi nữa (ec, vậy thì lúc đầu đứng yên đi – hấn và nó: nhiều chịn), hai tay chống hông, hất mặt kênh lên nhìn hấn:

-ai khiến anh phải lo lắng, tui thay đổi thì anh cần gì lo. Không lẽ anh lo tôi không biết mặc đồ

-ơ, thì bạn em nói với tôi là em thấy khó chịu trong người nên tôi... - Phong chưa nói hết câu

-Đứa nào nói với anh – Không kịp để hấn dứt câu, nó đã kiễng chân lên, túm lấy cổ áo hấn xách lên (ec, có ai túm cổ mà người bị túm thì cúi xuống, còn người túm thì kiễng chân lên không) vậy mới thám thía câu: giặc đến nhà đàn bà cũng đánh.

-Tất nhiên là Bình và Phương rồi – Hấn giờ mới biết nó dữ cỡ nào “chắc 2 cô bé kia tiêu rồi”

Thả áo hấn ra, nó hằm hằm đi ra phòng, biết trước chuyện có trồn cũng không xong nên Bình và Phương vội chạy tới hỏi han. Thấy nó im lặng 2 con bạn tự động bước lùi dần, bịt tai lại, chỉ có 3 tên kia là không “phòng bị”

-Tụi mày tin tao lột sạch đồ 2 đứa mày trước mặt Long và Tụ không

Câu nói ấy vang lên như một quả bom nguyên tử - hạt nhân bạo kích, gây ra chấn động cho toàn bộ toà nhà Inter Continental chạy từ tầng hầm lên đỉnh lầu, đến nỗi bây chím đang ở trên tầng thượng phải bay tán đi vì tưởng có thiên tai, Long thì phun toàn bộ nước ra ngoài, Tụ làm rớt ly. Trong các nhà vệ sinh nữ thì mọi người hét táng loạn vì nghe có 2 chữ “lột đồ”, tưởng có biến thái. Bộ phận kỹ thuật thì tập trung để sửa các vết rạn nứt, thay kính vỡ. Bộ phận tiếp tân làm việc hết tốc lực để giải thích với các vị khách

đang nghỉ tại khách sạn, chấn động trên còn làm lệch đường ống dẫn nước cùng dẫn khí, làm các kỹ thuật viên phải đau đầu.

_ Ê, con tác giả kia, nổ vừa thôi, tui chỉ hét chứ có cho nổ thật đâu? Cô đúng là đồ.....

_ keke, tui biết tui có tài sáng tạo mà. hahaha

_Nín – xách cổ áo.

32. Chương 32

Hét xong, làm chấn động xong, nó cười với 2 con bạn rồi đi qua phòng của Trung. Trông nó rất ra dáng nhân viên phục vụ (đúng là dân trong ngành có khác – hừ, chứ sao), với dáng đi uyển chuyển, đặt đĩa trái cây lên xe đẩy cùng chai rượu vang, nó nhẹ nhàng ra khỏi phòng. Tiến tới trước cửa phòng, nó hít hơi lấy thêm tự tin. Nó nhủ thầm “mày mà làm gì bậy bạ là chết với con này nghen Trung”.

-Cốc, cốc, cốc – tiếng gõ cửa vang lên một cách “rùng rợn”, vắng vắng dọc theo hành lang im ắng

-Có chuyện gì không chị - Một cô gái chạy ra mở cửa

Nó “ngất ngây” toàn tập hết 3s, hoàn hồn lại ngay. Trước mặt nó xuất hiện một cô bé rất dễ thương, tóc cột xéo qua 1 bên, mặc chiếc áo sơ mi khổ rộng, nhìn xuống thấy ngay cặp đùi trắng nõn, tuy chiều cao hơi khiêm tốn, nhưng chính vì thế lại làm cô bé thêm dễ thương gấp đôi.

“Á, khoan, hình như chỉ có mặc áo. Ec, sexy vậy sao?” – Nó tự hỏi

“Phen này mày chết chắc rồi Trung, con người ta ngây thơ vậy mà mày dám rủ vào khách sạn sao? mới vào Hồ Chí Minh được một năm mà đua đòi hả?” – Mặt nó hầm hầm sát khí

-chị ơi, chị có sao không? – Cô bé to tròn mắt hỏi thăm nó

-Hỳ, chị không sao? Cám ơn bé nha – nó cười rồi đẩy chiếc xe vào, may thay là nó đã thấy được chiếc quần jean ngắn đã bị tà áo che. Nó thở hắt ra, cứ như nín thở này giờ

-Chị không sao thật chứ? – Cô bé lại hỏi

Vừa vào tới nơi, nó chưa kịp nắm bắt tình hình thì đã có một giọng “ngọt mía lùì” vang lên:

-Em yêu, có chuyện gì vậy? – Trung hỏi

Bỗng cô bé thấy trên đầu nó có lửa bốc cháy, nhưng lạ thay là tóc nó không cháy. Thấy cô bé im re, Trung liền quay ra, ngạc nhiên tới nổi há hốc mồm, nhìn lên bộ đồ cô bé kia đang mặc, nhìn lại mình “ôi má ơi, con đang ở trần, lại nằm phè phỡn trên giường thế này, thế nào con nhỏ này cũng nghĩ.....”.

-Quyên ơi, mày bình tĩnh, nghe tao nói. Mọi chuyện không như mày nghĩ đâu, từ từ nghen. – Trung run rẩy nói khi thấy nó xắn tay áo, tháo giày

Hỏi sao nó bình tĩnh được, vừa quay qua tìm chủ nhân của giọng nói thì nó thấy một hình ảnh chường ko thể chường hơn. Thằng Trung bạn của nó, đang nằm trên giường, không mặc áo, chỉ mặc mỗi cái quần kaki tới đầu gối, đang nằm trên giường đọc tạp chí. Đã vậy còn “Em yêu”, cô bé lại dễ thương, ăn mặc lại hở rồi còn hang như thế.

-Hừ, mọi chuyện không như tao nghĩ, không lẽ như mày nghĩ hả???????????????? – Nó “hả” một tiếng thật nhẹ nhàng, lẳng đọng không lẽ, kéo gió rét từ cao áp thấp bắc phi về lầu 13 khách sạn

-Thực sự là vậy, tao nói mày sẽ hiểu ngay. Em, cản chị đó, nếu không em sẽ mất anh đó – Trung nói

Tháo giày xong, xắn tay áo xong, nó leo lên giường. Các tế bào trong cơ thể nó đồng thanh hô “Giết 35” – kaka, phen này tao xử đẹp mày Trung à. Trâu trẻ mà đi gặm cỏ non hả? Cỏ non để trâu già gặm chứ, trâu

già còn toàn răng rụng với răng yếu, để nó ăn cỏ non đi chứ (Ấy, sao lại nói vậy? Trâu già thì cho ăn cám húp nước, khỏi nhai. Còn trâu trẻ để ăn cỏ non cho đủ chất mà phát triển chứ - IM - Dạ em nín, hichic)

-Dạ chị Quyên tha em, bình tĩnh mà nghe em nói đã. - Trung vội chấp tay lạy nó ngay khi tay nó túm được một lùm tóc của Trung

nó vốn dĩ chỉ định nún tóc Trung rồi béo má, ai dè thằng này tưởng bị giựt tóc như mấy zụ con gái quánh nhau. Ngồi nói một lúc nó cũng đã nắn được tình hình. Cô bé này tên Mai. Lưu Nhất Mai em gái của Lưu Nhất Trung, năm nay học 12, đi vào đây chơi với anh trai. Ở nhà 2 anh em có thói quen, ăn mặc “tắm biết” - mát là chỉ tiêu hàng đầu, sexy là thứ 2, vì vậy nên nhìn cũng quen, không có cảm xúc. “haizz, bó tay”.

Học chung và chơi thân với nhau 3 năm thế nhưng 3 đứa nó lại không biết thằng bạn của mình có em gái ruột. Bó tay.

-À, mà tại sao mày lại ăn mặc như vậy? - Trung hỏi

-Thì tao phải kiếm có vào phòng mày, ngăn cản mày ăn cỏ non

-Mà khách sạn này đâu phải mày muốn giả làm phục vụ là làm đâu mày

-Chuyện dài lắm, tao biếng kể/

-Ừa, vậy còn 2 con quý cái kia đâu - Trung hỏi, đối với Trung

-A, ra chị là quý đầu đàn. Anh trai em luôn gọi chị như thế - Mai lên tiếng

-à ha, ra vậy hả? Hay lắm Trung à, giỏi lắm - Nó cười mà đè nén nộ khí

33. Chương 33

Những tưởng nó đi một phút là về, ai ngờ đã 3 phút trôi qua mà vẫn không thấy nó, 2 con bạn đâm ra lo lắng (Ec, má ơi, đi thám thính mà làm như chạy đi rửa tay, mới có 3 phút - Xẹt!!! - Dạ em im). Suy nghĩ một hồi khoảng 10s, Bình quay qua nói với hấn - là Phong đó:

-Anh có thể cho em... à cho tui (ngay khi nhận được bom bi từ mắt Phương, Bình phải sửa xưng hô lại) một nhân viên phục vụ phòng nữ ngay bây giờ không, càng nhanh càng tốt á.

-okie, được mà. Nhóc con được 10s đi

Phong nói, sau đó nhấn nút yêu cầu bộ phận phục vụ phòng cử ngay nhân viên lâu 13 đi vào. Khi cô nhân viên bước vào thì 5 người choáng toàn tập. Đây mà là đồng phục nhân viên phục vụ sao? Hầu như ai ai cũng biết nhân viên phục vụ khách sạn là mang áo váy dài qua đầu gối, vừa tạo ra được sự đồng nhất, chuyên nghiệp, lại xây dựng được hình ảnh đặc trưng cho nhân viên. Hơn nữa, đồng phục nhân viên nữ có thể tôn tạo thêm vẻ đẹp của họ, vừa nhã nhặn, lịch thiệp mang phong cách phục vụ chuyên nghiệp, lại lịch sự, nhẹ nhàng.

Vậy mà “bà cô trẻ” đang đứng trước mặt 2 cô gái và 3 chàng trai này lại diện một chiếc đồng phục đã tự chỉnh sửa, váy ngắn trên đầu gối một gang tay. Nhìn chẳng giống là phục vụ, giống đi “câu cá” hơn. Trang điểm lòe loẹt, môi đỏ má hồng, nước hoa nồng, toàn để kích thích người đối diện. Bình thấy thì sững sờ, tuy cô vẫn hay mặc jean ngắn ở nhà, nhưng Bình biết lựa nơi lựa chốn mà mặc. Chưa khi nào Bình mặc đồ ngắn như thế ngoài nơi công cộng. Tuy vậy “an toàn con bạn là số 1”, “trí tò mò của chính bản thân là trên hết”, cô đành ngậm ngọt nuốt chua mà kéo cô phục vụ kia vào phòng tắm để đổi đồ. Thay xong, Bình chạy vèo ra khỏi phòng, chỉ chào mọi người một câu “tui đi đây” “tao đi đây Phương, mày đợi tin vui đi”. Sau đó Bình nháy mắt, phất tay và biến mất sau cánh cửa.

Mọi việc diễn ra vốn vẹn trong vòng 15s, nhưng đôi chân đó, làn da đó, nụ cười đó, tiếng nói đó, ánh mắt đó, bàn tay đó, thân ảnh đó, mái tóc đó, đã được một ống kính thu vào, không hề bỏ sót bất kì chi tiết nào. Nhẹ nhàng, thâm lặng, dịu dàng, ấm áp, “hình bóng em đã dần khắc sâu vào tâm trí tôi, cần gác trống trong tim tôi dần đã có em ngự trị, ngày qua ngày hình bóng ấy lại càng rõ ràng hơn, và có lẽ...” - con tim

Tự đã thẫn thức khi thấy hình ảnh của Bình, nhưng chỉ sau này khi đã biết bản thân yêu Bình, Tự mới có thể thốt lên được. Còn bây giờ đối với Tự đó là một căn bệnh “Chuyện gì thế này, thật bực mình!!!”

Và cũng 5s sau đó, phòng nhân sự đã đuổi việc một nhân viên, cửa sau của khách sạn có một “thiên thần” đang khóc lóc. Mọi người đi qua đều tự hỏi

“Ôi, em - thiên thần hay ác quỷ?”

Tự phương nào đã đến với đời anh

Anh không xứng, anh thật sự không xứng

Xin em đừng đến với đời anh”

-Sour húng tác -

Bình sau khi chạy ra khỏi phòng, đóng cửa lại, thì vội lấy tay để lên ngực, trấn an con tim mình

“Tim ơi tao xin mày đừng đập

Đừng đập như thế tội nghiệp tao

Hơi thở dồn dập và gắt gao

Tim ơi vì tao mày đừng đập”

-Sour húng tác -

Bình gần như không kiểm soát được nhịp tim của mình. Chỉ cần tưởng tượng ra anh Tự sẽ thấy cô trong bộ dạng thế anh, “anh ấy sẽ nghĩ gì?” “anh ấy thấy như thế nào?” “...” sau khi tự hỏi bản thân nhiều lần, câu hỏi cuối cùng cũng vang lên “Nhưng anh ấy là bạn trai của chị An, con tim mày sao thế vậy Bình?”. Một nụ cười buồn trên gương mặt Bình. Hít lấy một hơi thật sâu, Bình thay đổi ánh nhìn, kiên quyết (phải đi “cứu” Quyên mà).

-Cốc, cốc, cốc – Tiếng gõ cửa vang lên, tâm trạng của người trong và ngoài cánh cửa như 2 thế giới.

-Cốc, cốc, cốc, Ai gọi đó. Tôi là thổ, nếu là thổ cho xem tai, nếu là nai cho xem gạc, nếu là hạc cho xem chân, nếu là trăn cho xem lưỡi, nếu là.... Dạ có việc gì không ạ? – Bé Mai nín vì thấy Bình.

Trông Bình hiện giờ khá là cute với bộ “váy” ngắn của cô phục vụ lúc nãy, bị Mai nhìn không chớp mắt, Bình thấy hơi ngượng. Đang bối rối chưa biết phải nói lý do gì thì Bình nghe giọng của con bạn mình:

-Ê, mày có chịu thua không? Tao nói nãy giờ mà không nghe. Thua đi mày

Bình nghe mà cứ tưởng nó đang bị chuyện gì, gặp thêm bé Mai đang ăn mặc như thế nên đâm ra lo lắng. Bình chạy ào vào, làm cho Mai cũng bất ngờ. Vừa vào tới nơi, Bình thấy một cảnh tượng khiến cô muốn đốt cháy một toà nhà. Mắt nhìn xa xăm, 2 tay siết chặt, một câu nói nhẹ nhàng được phán ra:

-2 đứa mày đang làm cái gì?

2 đứa Trung và Quyên đang làm gì mà khiến Bình điên lên như vậy? Tại sao Bình lại điên lên.

34. Chương 34

Hơ, cảnh mà Bình được thấy là nó và thằng Trung đang chơi ô ăn quan bằng hột dưa hấu. Bình thay đổi tư thế, mắt nhìn thẳng vào 2 đứa bạn của mình, hai tay khoanh lại, mặt hầm hầm “sinh khí” nhắm hướng 2 đứa tiền tới.

-Ê, Bình, mày bình tĩnh lại nào!!! Hehe, gương mặt này ít khi tao thấy lắm – Nó nói (Ui, có lúc chị Quyên cũng mất phong độ nữa hả? – Dạ, em biết, em im)

-Ê, mày.... nói gì đi – Nó quay qua nói với thằng Trung

-Gương mặt này sao thấy quen quen ta – Trung không những không an ủi mà còn bỏ thêm củi vào lửa. Đã vậy còn để tay lên cằm, mắt nhìn xa xăm như thi sĩ để suy nghĩ. (ec, thi sĩ ở trần, ặc ặc, khó tiêu quá, zô WC tí – Hừ)

-NÀY!!! 2 đứa mày có là bạn tao không HẢ? – Bình hai tay chống hông hét lên

-Có, tất nhiên là có rồi. Bình cute, hiền lành, nhân đạo là bạn của tụi mình mà, đúng ko Trung – Nó trả lời Bình mà cứ như đang tự kỉ

-Đúng, tất nhiên là thế - Trung vỗ tay hưởng ứng

Bỗng dưng Bình nhẹ giọng: Vậy sao chơi ô ăn quan mà không rủ tao?

-Hả? Bịch – Nó và Trung sốc toàn tập

Bé Mai đang nghe nhạc qua headphone nên không bị ảnh hưởng. Nó thì “Hả” một cái rõ to, đủ để nhét một con cua biển vào. Còn Trung thì đang ngồi ở mép giường nên bị té ngã xuống đất.

Sau khi sốc toàn tập, 3 đứa nó tụ tập lại, chơi ô ăn quan hình tam giác. Trận đấu bắt đầu với một không khí kịch liệt. 3 đứa tay trắng tay đen thì nó được đi trước. Đang chuẩn bị bắt đầu đi thì thấy con bạn mình xì mặt, nó hiểu ngay ra vấn đề.

-Thoy thoy, bạn Bình dễ thương, mình nhường cho bạn đi trước nè. (Đi đi má, đồ...) – Nó nói

Nghe nó nói thế, Bình cười tươi hớn hở ra mặt, đi mà không thèm suy nghĩ. Căn phòng này thì không khí thi đấu kịch liệt chẳng bù cho không khí phòng bên cạnh. Phương cứ thế đi tới đi lui vì tò mò chứ không phải lo lắng. Nhưng 3 tên lại cứ tưởng là Phương đang lo lắng nên cũng trấn an.

Im lặng một lúc, Phương quyết định qua phòng xem. Chắc khoảng độ 3 phút sau đó. Thấy Phương không thay y phục nên Long lên tiếng:

-Cô không giả làm nhân viên à?

-Giờ này rồi còn giả gì nữa. Chắc chắn bọn nó đang chơi cái gì bên đó rồi bắt mình đợi đó. Đi qua đó đi. – Phương nói mà 3 anh chàng nghe rằm rắp.

Cả 4 người hùng hồn tiến ra cửa.

-Rằm, rằm, rằm – Tiếng gõ cửa mạnh bạo vang lên, nó không còn là chú thỏ con “cốc, cốc, cốc” nữa, mà đã trở thành con khủng long cái đang đi tìm quả trứng thất lạc của mình

3 đứa nó đang suy tính đường đi nước bước trong trận ô ăn quan nên không để ý âm thanh động trời đó, thấy thế, bé Mai buộc phải rời mắt khỏi tờ tạp chí, chạy ra mở cửa.

-Làm gì mà gõ cửa phòng người ta rằm rằm vậy hả? – Mai mở cửa bực mình nói

-Ồ, em...em.....chị xin lỗi nhưng chị muốn gặp người đang ở trong đó. uhm..... không phiền chứ - Phương áp úng nói

Thực ra lúc mới qua, Phương cũng điên lắm, nhưng khi vừa thấy bé Mai ăn mặc ‘mát mẻ’ như vậy cô bạn phút chốc ngại ngùng thay cho bé Mai trước mặt 3 thằng – nhất là Long (đừng hỏi vì sao lại là anh ấy), tuy nhiên Phương lại không biết bé Mai bị nhìn hoài nên chai mặt (nhưng không mài mòn đường được), còn 3 thằng đã từng gặp những người còn mát hơn thế này nữa hay còn gọi là mát đỉnh điểm, nên lại không có cảm xúc với hình ảnh bé Mai (ấy vậy mà có ai đó thấy mấy chị nhà ta lại tìm đập thành thích mới đau – Cô nói ai vậy tác giả? – Ai biết đâu, thôi viết tiếp).

Bỏ khách đứng đó, Mai quay lại tiếp tục với tờ tạp chí thân yêu, vì cô biết khá rõ về 3 cô bạn “quỷ quái” của anh trai mình, vì thế Mai không hề mấy may lo lắng về tính mạng của anh mình. Chắc chắn sẽ không bị thẩm sát.

-Ê, 3 đứa mày làm gì vậy hả? còn nữa, cô bé ăn mặc mát mẻ này là ai? – Phương tức giận nói

-..... Một khoảng lặng cho căn phòng và 1 phút bình yên cho lâu 13

-CÓ TRẢ LỜI TAO KHÔNG 3 ĐỨA CHẾT BẦM KIA – Phương điên tiết hét lên, chạy tới gõ đầu mỗi đứa một cái

-hả? hả? hả? Màý hỏi cái gì? mà sao giờ mới qua. Đợi xíu đi, tụi t sắp hết ván rồi – Nó nói

-cậu thắc mắc về con nhỏ mát mẻ kia hả? nó là em gái tớ đây – Lưu Nhất Mai

-Ồ, mà.....eeee cho tao chơi với coi – Phương cũng nhảy zô tham gia

.....

Căn phòng tĩnh lặng một lát, chỉ còn nghe tiếng thở đều đều và tiếng gió thổi. Bất chợt tụi nó sực nhớ tới sự “tồn tại” và hiện diện của 3 tên này nên mới giật mình quay lại, họ đã ngồi yên vị từ lúc nào nhưng ánh mắt có mức sát thương cao – trong suy nghĩ của 3 nhỏ là thế, còn trong suy nghĩ của Trung lại khác. Trung, cùng là con trai với nhau nên cậu cảm nhận được sự ghen tị cũng như tức tối mà họ dành ình, ai bảo một mình mình ngồi chơi với 3 nhỏ này, Trung đoán rằng 3 nhỏ này là bảo bối của 3 tên kia. Vì thế, cậu vội lên tiếng cứu lấy mình:

-3 anh cũng lại đây chơi cho vui

-Chúng tôi không biết trò đó là gì nên không biết chơi

-Hả???????????? – Lần này là có 5 người hả? – Mai, Trung, Quyên, Phương và Bình

-Các anh từ trên trời rơi xuống hả? – Nó ngơ ngác hỏi

-.....

-Thôi thôi, không sao, lại đây tụi tui chỉ cho chơi nè, vui lắm lun. – Phương nói, ngoắc ngoắc cái tay như vậy cún, ấy vậy mà 3 anh chàng cũng ngoan ngoãn nghe theo. Ngu mới không đi, để tên Trung hưởng lợi một mình à. Điều đó là không thể.

Sau một lúc đã chỉ cho 3 tên này cách chơi thì họ bắt đầu vào cuộc với một trận ô ăn quan có thể xem như hiện đại và quy mô nhất trong lịch sử ô ăn quan việt nam với 8 người chơi. Ô ăn quan từng là một trò chơi phổ biến một thời của Việt Nam, tuy nhiên vì xã hội trở nên hiện đại nên các trò chơi dân gian truyền thống đã dần bị biến mất, mọi người nếu có biết cũng chỉ biết thông qua sách vở. Thử hỏi có được bao nhiêu trẻ em sống và lớn lên tại thị thành có tuổi thơ gắn với những trò chơi dân gian như thế này: ô ăn quan, bắn bị, đá đẽ, đá kiến, bắt cút, dùng những cọng cỏ để câu kiến lên từ hang, đá cỏ gà, đập chuồn chuồn....

Tuổi thơ của 3 anh chàng nhà ta đều đã thiếu vắng đi những cái đó, kể ra thì không bao nhiêu nhưng đâu đó thì họ vẫn thiếu mất đi hình ảnh Việt Nam gần gũi hiền hoà. Ngược lại với 3 tên đó thì tụi nó lại có một tuổi thơ đầy vui vẻ với những trò chơi đó. Và đâu ai hay rằng 3 cậu con trai ấy sẽ được 1 lần tận mắt, tận tay, tận chân chơi những trò chơi đó. Gặp được 3 nhỏ xem như là một sự thay đổi trong cuộc đời họ.

-Khoan, cho hỏi cái ô to này là gì? – Tụi thắc mắc

-À... Đó là ô quan, một ô quan này bằng 2 ô dân đó. Ăn được ô quan thì tỉ lệ thắng là khá cao. Cách ăn ô quan cũng giống như ăn ô dân vậy thoy – Bình đang mở miệng giải thích thì Trung chen vào nói, đúng là nhiều chuyện. hậu quả là nhận ngay 8 con mắt liếc nhìn, 1 cặp mắt khó chịu.

Lầu 13 lại trở về bình yên như lúc đầu, đâu đó trong toà khách sạn hiện đại bậc nhất này lại có một nhóm người đang chụm đầu lại .....

35. Chương 35

7h tụi nó đã có mặt tại tiền sảnh Furama Resort – Resort 5 sao nổi tiếng nhất tại Đà Nẵng, với sự lãnh đạo của Chủ tịch hội đồng quản trị - Đinh Anh Tú cùng chị gái của Phong – Trịnh Thuỳ Hương – Tổng giám đốc Furama Resort (cô này là vợ của Tú) (Sour đặt cho có tên, mọi người không cần phải nhớ chi ết). Tụi nó ở đây gồm có 3 cô nàng quậy phá đang chạy hết góc vách của tiền sảnh mà chụp hình – Quyên, Bình và Phương, 3 “anh chàng đẹp trai ngồi ngồi làm các cô nhân viên nhìn phải chớp mắt – đang nói chuyện với anh Tú và chị Hương. Ngoài ra còn có Trung và em gái của mình là Mai.

Họ đã đứng như thế được 10 phút vừa để ngắm cảnh, nói chuyện nhưng cái chính là chờ thêm 2 nhân vật nữa: một là Trịnh Hoàng Kiên – em họ mới từ nước ngoài về của Phong và Đào Minh Phụng – em gái cưng của Long.

“Vù”, “Xoẹt”, “Kít”, “Két”

2 chiếc xe Mercedes xanh dương đậu trước sảnh tiếp đón của khu resort cao cấp, các nhân viên nhanh chóng chạy tới mở cửa. Từ trên chiếc xe mui trần xuất hiện một cậu con trai rất là cá tính với chiếc quần hộp xám xanh, chiếc áo phông cụt tay, trên tay xách một cái balo nhỏ, đó chính là Kiên.

-Anh iu quý, em nhớ anh quá chừng – Từ xa, Kiên đã thấy Phong – với chiều cao lý tưởng như thế thì có đui mới không thấy.

Kiên chạy tới, vứt balo xuống, ôm lấy Phong cứ như lâu ngày chưa gặp trong khi mới tuần trước cậu ta vừa qua Việt Nam chơi xong. Vì nghe tin Phong cùng 2 anh bạn đi Đà Nẵng chơi, đặc biệt trong chuyến đi này còn có girl xinh tên Kiên mới trốn bố mẹ bên Anh mà zọt qua.

-Ax, chào 3 quý cô nương, cho anh đây tự giới thiệu anh là.....

-“Bụp” “Bốp” “Cốc” – Phong, Tự, Long mỗi người tặng miễn phí cho Kiên một cái vì tội dám cua “người của họ”

Vốn đã quen tính của 3 người họ nên khi bị quánh như vậy, Kiên đã hiểu ngay đây là đối tượng “hiếm mà quý” (vì bất kì khi nào họ như vậy, Kiên hiểu ngay là họ nghiêm túc). Kiên đã biết mình không nên có ý định gì với 3 cô gái này.

-Đây là Kiên, em họ của Phong mới từ Anh về, bằng tuổi mấy nhóc đó – Tự lên tiếng

-Hi, rất vui làm quen cậu – Nó mới nghe thấy “từ Anh về” là tí tởn làm quen vì nó mún lợi dụng Kiên để thực hành tiếng Anh thêm.

-Ukm, mình cũng rất vui khi gặp cậu – Bình cũng chào đón

-We e to Vietnam – Phương nói một câu tiếng Anh và nhe răng cười xinh ơi là xinh

Ax, tình thế thật là tiến thoái lưỡng nan cho Kiên. Hiện tại thì 3 nhóc này đều đang đưa tay ra bắt tay với Kiên, với một nụ cười không thể tươi và thân thiện hơn được nữa. Trước mắt là thế, nhưng làm gì cũng phải quan sát trước sau, phía trước là vậy, còn phía sau thì cũng có 3 cặp mắt đang sát khí trùng trùng tấn công vào tâm lý của Kiên với nội dung “Đừng dại dột mà đụng vào đồ của anh”.

“Hu hu, chời ơi, cứu con với. Con ăn ở cũng có phạm tội với ai đâu. Giờ phải làm sao đây?”. Kiên đang lưỡng lự không biết nên làm sao, ông trời thấy thế nên cũng không ép Kiên làm gì nữa

“Rất vui được gặp 3 chị” – Một tiếng nói nhí nhảnh vang lên kèm theo một nụ cười trên miệng, đồng thời cô bé đã ôm mỗi người một cái thay vì cái bắt tay kia. Sau đó quay lại cười nhạt với bọn của Phong.

Đứng quan sát từ xa đã lâu, Phụng đã nhanh chóng nhìn ra được ai là người mà anh trai mình để ý. Nhưng cô lại vô cùng ngạc nhiên khi 2 người bạn của anh mình cũng đã có người để ý. Vì thấy tên Việt Kiều kia đã ngu ngốc đụng vào đồ của mấy anh nên cô ra giải cứu một lần. Tuy chỉ là một nhóc con học lớp 12 nhưng Phụng là một cô bé phát triển khá nhanh về tư duy và đầu óc. Khi vừa ôm tụi nó, Phụng đã có thể đánh giá thân hình của 3 cô bạn đồng thời thái độ của 3 cô bạn khi bị người lạ ôm – kết lại một câu là “rất ngây thơ và dễ bị lợi dụng”. Quay qua nhìn 3 người anh của mình, Phụng liếc một cái cùng câu đánh giá “Không ngờ mấy anh lại có tiêu chuẩn thấp đến thế”.

Không những không tức giận khi Phụng chê “người con gái của họ”, họ chỉ cười nhẹ vì họ biết Phụng đã đánh giá sai. Lợi dụng 2 bên đang “liếc mắt đưa lời”, Kiên mon men chạy qua làm quen với Mai.

Người cũng đã đủ, đứng cũng mỗi chân, cười cũng mỗi miệng, liếc cũng đã mỗi mắt, mọi người tới quây tiếp tân nhận phòng. Vừa tới quây tiếp tân, 3 đứa nó đã kéo tay 3 tên lại và hỏi:

-cho chúng tôi.....à không, cho Quyên, Phương và Bình ở phòng Ocean View được không? – tụi nó hỏi, thay đổi xưng hô và cười tươi nhất có thể

Long và TỰ lập tức liếc Phong – “mày mà thử không đồng ý đi – TỰ nói” “Cơ hội cho tụi mình đó – Long nhắc nhở”. Không phụ lòng đe dọa của 2 thằng bạn, Phong “Ừ” rất chắc nịch. Quay qua bàn tiếp tân, 3 đứa nó rêu:

-Chị ơi, cho tụi em một phòng Ocean View. – Nó hồ hởi yêu cầu

-Dạ, ... thưa.... – Cô nhân viên ấp úng

-Có chuyện gì, nói mau lên, tôi không muốn mất thời gian với nhân viên của chị tôi – Phong lên tiếng bực bội khi thấy “đôi mày nó chau lại, mặt hơi buồn” và 2 cái liếc như muốn ăn tươi nuốt sống của Long và TỰ khi họ thấy Phương và Bình buồn

-Dạ, hiện tại resort chỉ còn 1 phòng Ocean View, nhưng đó lại là phòng mà con gái của phó tổng giám đốc hay lui tới nghỉ. Hôm nay cô ấy cũng tới ạ. – Cô nhân viên tiếp tân giải thích rõ

Vừa nhắc Tào tháo, tào tháo tới liền. Một tràng cười rộn rã, lạnh lốt, chói tai vang lên ngay cửa sảnh tiếp đón và các nữ nhân vật chính xuất hiện. Không phải 1 mà là 5 cô nàng chân dài.

-Cho tôi phòng như thường lệ - Cô thiên kim của phó tổng giám đốc nói

-.....

-Này, cô bị điếc hả? Sao không mau đưa chìa khoá phòng

-Phòng này chúng tôi tới trước đã đặt rồi – TỰ lên tiếng

-Hơ, mấy anh tưởng tới trước là có thể lấy sao... - Cô ta lên tiếng

-Gọi giám đốc quản lý phòng đến đây cho tôi – Cô ta yêu cầu nhân viên tiếp tân

-Ừ, thế cũng tốt, cô làm đi – Phong nói, cười nhạt một cái, ấy vậy mà làm cô ta đỏ mặt

“Ax, ghét mấy con nhỏ này quá” – tụi nó thấy gai mắt. Nhưng hơn hết, lại có một dự cảm không lành cho chuyến đi này. Không hẹn mà gặp, 5 cô gái lại cùng lo lắng ột điều gì đó sẽ xảy ra trong những ngày tới, không biết là hên hay xui đây.

36. Chương 36

-Tại sao lại phải rắc rối mọi chuyện lên như vậy, rõ ràng chúng ta tới trước cơ mà – Bình thắc mắc với 2 nhỏ bạn

-Vì đó là phòng của chúng tôi - Con nhỏ kia lên tiếng

-Phòng của cô á? – Phương nhắc lại

-Xin lỗi nhưng thưa quý cô, cho tôi hỏi cô có bao giờ trải ga giường, lau nhà vệ sinh, chùi sàn nhà, thay bình hoa, giặt màn, lau kính hay bất kì vật dụng vào căn phòng đó chưa? Nếu chưa thì nín bớt lại đi. Nếu nói phòng đó là của nhân viên khách sạn xem ra tôi còn chấp nhận được. Nói gì cũng phải nhìn trước sau chứ - Nó điên quá, giãng cho con này 1 trận (dám đụng tới dân nhà hàng khách sạn như nó >”<>

-Hi, hi , hi – 3 cậu chàng cười tí tởn khi thấy nó tạt cho nhỏ đó 1 gáo nước lạnh như thế

-ha ha ha, hay lắm “love” ơi, văn 6.6 mà lai láng nhỉ - Trung cười

-Chuyện, ... “love” mà – tụi nó nghe Trung khen mà lại >lên mặt< cho=“” nhỏ=“” kia=“” “bóc=“”>

Vài phút sau, vị quản lý cũng tới. Vừa tới, ông đã ngay lập tức nhận ra Phong. Ông vội biết chuyện không hay, nhưng cũng đã xác định bản thân nên nghe theo phe nào. Làm quản lý trong khách sạn đã nhiều năm, ông cũng dự biết “dung nhan” những người máu mặt. Vì thế, chuyện Phong là em trai của Tổng giám đốc – phu nhân của Chủ tịch hội đồng quản trị. Tuy nhiên chuyện đó lại không quan trọng bằng việc Phong là cổ đông lớn thứ 3 trong công ty, chỉ đứng sau Chủ tịch và tổng giám đốc, hơn nữa đứng sau Phong còn có TỰ và Long, 2 vị cổ đông đứng thứ 5,6. Còn Phó tổng giám đốc – cha của con nhỏ đồng đảng này thì chỉ đứng thứ 4. Tình thế “chiến trận” đã dễ dàng nhận ra phần thắng thuộc về ai. :D

Sau khi nghe nhân viên trình báo lại, quản lý đã vội lấy chìa khoá 3 phòng có “view” tốt nhất, trong đó có một cái là Ocean View, sau đó, ông đưa cho Phong. Tụi nó cầm được chìa khoá phòng mà hả hê trong bụng, “cảm giác chiến thắng” đang tràn ngập, làm tụi nó không giấu nổi nụ cười, làm ai đó không kìm được sao xuyên

-Win roy, ô la la, ye ye’ - Nó cười tí tởn, chân nhảy chân sáo ra tới thang máy, làm anh nhân viên trực thang phải nín cười, vai run bần bật trông khổ sở

-Gà vẫn là gà, vịt vẫn là vịt, chim sẻ vẫn là chim sẻ, quạ đen vẫn là quạ đen – Phương, Bình, bé Mai và Phụng, lần lượt nói 1 câu. Vì thấy chiện này thú vị và mấy con nhỏ đó đáng bị thế nên Phụng mới cố tình nói “Quạ đen vẫn là quạ đen” :D

Tụi nó đi, bỏ lại ông quản lý khổ sở giải thích cho “công chúa” của phó tổng giám đốc hiểu tại sao. Nghe xong, cô ta đã thấy Phong là đối tượng mà cô có thể “cưa đổ”, hơn thế, nếu “bắt” được Phong thì địa thế của cô ta và cha mình sẽ được nâng cao. Nghĩ thế cô ta liền yêu cầu một phòng gần phòng của họ.

Có ai đã nghe câu “Con gái là chúa nhạy cảm” chưa? Chính thế, khi chọn Phong làm đối tượng, cô ta cũng xác định đâu là “tình địch” của mình? Ấy vậy mà nó thì cứ ngây thơ ăn chơi, đùa giỡn.

Lên tới phòng, ai về phòng nấy để nghỉ ngơi vì ai cũng đã mệt. 5 đứa nó 1 phòng, 5 tên này 1 phòng và 5 cô gái kia 1 phòng. Không khí trong dãy hành lang dường như đông cứng lại chuẩn bị đón nhận một trận..... (trận gì Sour hem biết)

Tại phòng của 5 bọn nó:

-Kể cũng thú vị nhỉ, mới hôm qua ở Sài gòn, giờ đã là Đà Nẵng – Nó vừa nằm, vươn dài chân tay trên giường vừa nói

-uk, mới hôm qua ở miền Nam, giờ đã miền Trung – Phương ngồi bịch xuống nệm và nói

-Ừ? sao lại có chuyện đi này vậy mấy chị - Phụng là người duy nhất không biết lý do.

-haha, thì 4 tên đó – không tính Kiên em của Phong nhen, chơi ô ăn quan, thua tụi chị và bé Mai, nên phải tổ chức đi :D

Chỉ chơi được 2 ngày thứ 7, chủ nhật và sáng thứ 2 quay về nên tụi nó tranh thủ chơi hết mình, quậy hết sức. Sau khi sắp xếp đồ đạc đâu vào đó, tụi nó quyết định đi biển trước. Mỗi đứa chọn một bộ đồ tiện để đi dạo nhất, bước ra thì tụi nó trông khá lạ lạ. Nó diện ình một cái áo thun, quần sọt ngắn tới đầu gối, giày bata và mũ lưỡi trai, nhìn cũng hơi khó nhận ra là nó – một đứa con gái. Bình thì chọn ình một cái áo váy dài tới ngang đùi mặc chung với quần ngắn trên đầu gối nửa gang tay, 2 cái vòng đeo tay màu xanh và một đôi dày bata kiểu. Phương thì chọn ình một đôi dày bata cổ cao, áo ba lỗ và sơ mi ngoài caro, một cái váy quần.

Thấy 3 cô này hí hửng đi chơi, khiến Mai và Phụng cũng ham hố muốn theo. Dù gì, 2 cô bé này cũng nhỏ tuổi hơn tụi nó nên tâm lý dễ bị ảnh hưởng dù cố tỏ ra mình là người lớn. 2 cô bạn này chọn đồ có vẻ gợi cảm ơn, 2 người đều quần jean ngắn, Mai thì màu xanh bạc, Phụng thì đen xanh. Mai chọn ình một cái áo thun hở một bên vai, tóc xoã xuống (yêu quá..) còn Phụng thì một chiếc sơ mi trắng cột 2 tà lại với nhau (sexy quá...).

4 cô gái và 1 chàng trai – trong ánh mắt và suy nghĩ của tất cả những ai thấy họ, bước vào thang máy, nó ở giữa, mũ hơi sụp, thêm cặp kính cận, Phụng và Mai một bên – đại diện cho cái đẹp gợi cảm, Bình và Phương một bên – đại diện cho cái đẹp thuần khiết. Ai nhìn cũng ganh tị với nó, vì 4 cô gái vây quanh nó nhìn rất tuyệt. Thang máy “ting” một cái, cánh cửa mở ra, khi nó chuẩn bị mở thì nó sực nhớ tụi nó hok có máy chụp hình. Vì thế khi nhân viên thang máy đưa tay mời tụi nó bước ra, nhất là gửi cho nó một đôi mắt ngưỡng mộ thì nó chỉ biết “khóc” vì bị hiểu lầm nhưng cũng đồng thời tạo cho nó cảm giác thích thú.

-Xin lỗi, chúng tôi cần lên trên lại vì để quên một số thứ - Nó vừa nói, tặng một nụ cười cho tên này.

Cùng lúc đó, 4 đứa con gái đứng bên cạnh vai run lên, người ngoài nhìn vào thì tưởng họ đang nén giận khi thấy nó tặng cho tên đó nụ cười thiên thần như thế (phải nín để giữ nét nữ tính đoá mà..... “Xẹt”)...nhưng

có ai nào biết thực tế là tụi này đang nén cười khi thấy gương mặt ngất ngây như con gà tây của anh nhân viên trực thang máy. Thang máy vừa đóng lại “tinh” thì:

-Ha, ha, ha, ha... Thấy không? Mà có sức hút đó – Bình nói

-Làm anh í chết lên chết xuống, kaka – bé Mai cũng tham gia

-Ha, ha, ha, ôi đau bụng chết mất – Phương và Phụng cười

Cửa thang máy mở ra, họ vội chạy về phòng để lấy máy ảnh. Hậu đậu tới thế là cùng, cả 5 cô ko ai đem theo hết. Thế là đành lủi thủi qua phòng mí tên kia để mượn.

-Cốc, mở cửa ra coi Trung – Phương kiu

Trung vừa mở ra thì thấy 4 đứa kia khá quen, tốn 5s để nhận ra là 2 con bạn của mình, con em mình, và ..... cô bé mà Trung đang tia.... để cửa đổ (ec, nham hiểm thế là cùng.....Vậy thì sao? con trai mà :D). 1,2,3,4.....4,3,2,1.....1,2,3,4.....4,3,2,1 đếm tới đếm lui Trung vẫn thấy thiếu một đứa, chính là nó.....

-Con Quyên đâu, còn thằng nhóc này là ai? Á à, định của em gái tao hả nhóc con.... Tao nói ày biết là tao..... – trung đang định nói tiếp thì bỗng nín ngay vì đã thấy được sợi dây chuyền trên cổ nó

-Chuyện gì vậy trung? – 4 ng còn lại bước ra

4 nữ 1 nam vs 5 nam.....

37. Chương 37

Vừa nhìn thấy 5 con nhỏ đứng trước cửa phòng, thì tâm can của mí anh chàng này lộn tùng phèo. Ngoại trừ hấn – Phong ra, thì 4 anh chàng còn lại đều hok muốn cho họ ra biển.

“Thật may vì mình đã chọn con nhóc này, không thì giờ chắc cũng phải khó chịu như mấy thằng kia, haha” – Phong thầm nghĩ trong lòng khi anh nhận ra ngay là nó đang khoác trên người một bộ đồ dễ gây hiểu nhầm giới tính

“không muốn cho con nhỏ này đi ra biển gì hết” – 4 anh chàng còn lại trở thành đồng chí với nhau

-E hèm, mấy anh đã nhìn đủ chưa, đã ngắm đủ chưa, mỗi mắt chưa, chảy hết nước miếng rồi kìa – Nó háng giọng lên tiếng

Nghe nó nói thế, mấy anh chàng này vội vàng để tay sờ lên miệng nhưng đâu có gì đâu, bị què một cục làm nó cười ngất nghêo. Nụ cười ấy tuy đơn thuần chỉ là cười, là ôm bụng, là ngất nghêo, cũng không ai để ý duy chỉ một người. Có đôi khi lý trí không kiểm soát được hành động, làm xong rồi bạn mới ý thức bản thân đang làm gì.

Chính nụ cười đó, âm thanh trong trẻo đó, làm bờ môi ai đó khê nhếch lên, nở một nụ cười hài lòng nhưng lại pha chút ngây ngất. Từ phía căn phòng, một cánh tay vươn ra, một bàn tay di chuyển từ từ và cuối cùng đặt lên ..... đầu của Quyên.

Theo kiến thức hoá học về nguyên tử thì chúng luôn hoạt động, dao động tại chỗ hoặc kết hợp thành phân tử, chúng không đứng yên, luôn hoạt động để tạo năng lượng. Tuy nhiên tình yêu là thứ thuốc thần kì và cũng là thứ thuốc độc – vì thế cần đọc kĩ hướng dẫn sử dụng trước khi dùng – và trong chính khoảnh khắc ấy, mọi thứ như ngưng đọng, không khí cũng thế, mọi nguyên tử đều ngưng hoạt động nhường chỗ lại cho 2 con người, 2 ánh mắt, 2 nhịp thở, thế giới xung quanh dường như biến mất, chỉ có duy “anh nhìn em”. Bàn tay Phong di chuyển dần từ trên đầu nhỏ, di chuyển dần dần xuống..... vị trí lúc đầu. Thấy tình thế sắp không ổn nên Tự vội kéo tay Phong lại, lấy tay mình đặt lên đầu nó và nói:

-Này, em quậy quá nhen. Vậy nói đi, gặp bọn anh làm gì?

Chỉ với một hành động đó của Tự nhưng cũng vô tình tác động đến Bình, cô bạn nhanh chóng quay lại về mặt ban đầu tuy trong lòng cô tự ước rằng bàn tay của Tự sẽ đặt lên mái tóc của mình. Khi yêu thì con người hay mù quáng, hay ước ao, và muốn sở hữu. Dù biết rằng Tự là bạn trai của chị gái mình, nhưng Bình không tài nào lý giải được cảm xúc của cô đối với Tự, và rồi cô đã lên mạng tìm hiểu thử “định nghĩa”

của những cảm xúc đó. Bình dù có muốn cũng không thể điều khiển, kìm chế cho thứ tình cảm này ngưng mãnh liệt, nếu tiếp xúc với Tự nhiều, thì cảm xúc này càng mạnh mẽ, nhưng nếu không gặp Tự thì cô sẽ buồn, sẽ cảm thấy vô vị. Đã nhiều lần Bình tự hỏi mình phải làm gì, làm thế nào nhưng bản thân cô không tìm ra câu trả lời, thôi thì.... “để mai tính” :D

-À, tụi này định mượn máy chụp hình. Tụi này đi ra biển chơi..... – Phương trả lời

-Tụi anh đi chung làm thợ chụp ảnh được chứ? – Tự đề nghị

-Không – Bình lên tiếng làm tự hơi bất ngờ và hụt hẫng vì cứ nghĩ cô bé không muốn gần mình

-Mấy you có thể đi theo nhưng làm người mẫu biển để tụi này chụp, okie chứ? – Nó đề nghị còn nhe răng cười làm í tên này từ chối được mới cùi.

Thế là cả ngày hôm đó, tụi nó dạo biển, chụp hình, mọi thứ đều rất là yên bình một cách kỳ lạ.

Lúc tối về phòng, nó mới vô tình được biết là mấy con nhỏ kia đã trả phòng từ sớm và rời khách sạn. Tuy hơi thắc mắc nhưng nó không thuộc loại người vô công rồi nghề lo cho người đứng.

Ngày hôm sau, tụi nó tranh thủ đi khu vui chơi Bà Nà – khu vui chơi trong nhà lớn thứ 3 thế giới, sau đó ghé cầu xoay trên sông Hàn và ra bán đảo Sơn Trà.

7h tối, tụi nó tắt cả đèn đang có mặt trên máy bay. Bây giờ hẳn đã hiểu tại sao nó lại chủ động đòi ngồi cạnh mình. Nhìn gương mặt nó ngủ nhìn yêu lắm cơ, có thể tả được nhưng không biết tả bao giờ mới hết.

..... Máy bay chuẩn bị cất cánh mong quý khách ổn định chỗ ngồi

-Này, Trung mày đổi chỗ cho tao đi – Nó nói với Trung vì tên bạn của nó đang ngồi cạnh Phong

-Ừ - Trung tuy hok hiểu mô tê gì nhưng vẫn làm theo. Nếu mà đổi thì Trung sẽ được ngồi với Phụng, ngu mới không chịu, hehe

..... Um.....um

Bây giờ nó đang yên giấc trên bờ vai của hắn, ngủ trông thật thoải mái

-Nhóc con, em thông minh lắm. Lợi dụng anh thế sao, ngủ ngon đến thế cơ à. Nhưng không có gì là miễn phí, em biết chứ, phải trả lại anh cái gì chứ - Hấn thì thăm vào tai nó, làm nó thấy nhột nhột, nhẹ nhàng cựa quậy.

Hấn lợi dụng lúc nó cựa quậy, luồn tay ra phía sau và.....ôm eo nó, kéo nó sát vào người mình, dùng tay kia tựa đầu nó vào vai mình.

Bất chợt đèn trong khoang tắt. Tại một hàng ghế nào đó, có một gương mặt sát gần một gương mặt, một bờ môi chạm nhẹ một bờ môi, một ai đó phải kiềm chế lại mình, một ai đó lại thấy cảm giác lạ, có gì đó mềm mại, ướt ướt vừa chạm vào môi ai đó, ai đó lại không thấy khó chịu, ai đó lại vô tình cười nhẹ làm ai đó thốn thốn và ai đó lại ham muốn có cảm giác thế này một lần nữa và một lần nữa

-Cái giá thế này mới được chứ nhóc – Tay đặt nhẹ trên bờ môi của nó, Phong thì thăm

-Có lẽ em sẽ yêu tôi – Phong nhìn nó khi thấy nó cười nhẹ trên môi

Trên khoang hạng vip của máy bay, 5 cặp “tình nhân” tình tứ dựa vào nhau ngủ một giấc thật yên bình.

Ngoài kia, bầu trời bắt đầu kéo mây đen tới, mọi thứ dần trở nên u ám như báo hiệu một trận bão sắp đổ bộ sau 2 ngày “trời trong gió lặng” .....

38. Chương 38

Vừa từ Đà Nẵng trở về, tụi nó lại bị guồng xoay học tập cuốn vào nên cũng không còn thời gian đụng mặt với bọn mấy tên này. Người ta thì cứ nói “xa mặt cách lòng”, còn tụi nó thì lại “càng xa càng nhớ”. Lần đầu tiên trong đời, trong suốt 19 năm học đường, nó mới bắt đầu bị “cảm nắng” một người.

Nó vừa phải học bài, tiểu luận trên trường lại thêm thi cuối khoá tiếng Anh và tiếng Hàn, đầu óc nó quay tui tui, suốt ngày nó chỉ có học, nhà và trường, gần như nó chỉ sống chung với “nỗi nhớ nhung” hần. Tuy không phải là nhớ như điên như đói nhưng nỗi nhớ này làm nó khó chịu, nó muốn gặp hần, nó muốn thấy hần, nó muốn được hần chọc ghẹo, muốn nghe giọng nói của hần. Mỗi lần định lên đi nhìn hần thì nó lại bị bạn bè gọi lại hỏi han và đóng tiền quỹ (nó làm thủ quỹ mà), và thế là nó lại không đi được. Còn 2 cô bạn của nó thì sao? Có lẽ họ cũng như thế hay là hơn thế.... -

Con người ai cũng có thời kì gọi là “điên loạn”, nó thì bị cuốn vào vòng xoay học tập, còn Bình thì lại bị đè ngập đầu với đồng đồ án kiến trúc, nguyên lý thiết kế, Bình hầu như ở nhà, không ăn, chỉ uống, cả ngày cô cặm cụi vẽ vẽ, im lặng như một bức tượng, có hỏi han cũng không trả lời, có cả khi Bình ngồi vẽ từ 6h sáng đến 3h sáng hôm sau, cả ngày cô chỉ lót dạ vài miếng bánh mì hay gói mì tôm.

Nhìn 2 con bạn của mình như thế, Phương cũng không thể thương xót giùm vì hiện giờ, tình hình của cô cũng không khá hơn, Phương phải vừa kham thuyết trình nhóm, vừa làm một đồng bài tập cho giữa kì, về nhà là ngồi ngay vào máy tính làm powerpoint, sáng sớm hay chiều chiều lại đi quay clip, có hôm đi quay cả ngày, lên lớp thì cặm cụi làm bài tập trao đổi với tụi bạn, thời gian cứ thế mà vèo vèo trôi.

Sống chung một nhà nhưng trong quãng thời gian này, tụi nó học như điên, có về nhà cũng ít tiếp xúc, nói chuyện với nhau, vì mệt mỏi quá, mà thời gian lại có hạn, công việc thì chất chồng, tụi nó mỗi đứa một việc cặm cụi làm ở mỗi góc phòng, khi nào đuối quá thì lết lên giường đi ngủ.

Thời gian 1 tuần thấm thoát trôi qua.....Sau cơn bão còn lại bãi tha ma, dọn xong bãi tha ma, mọi thứ lại thật xinh đẹp.....

Nó đã hoàn thành xong tiểu luận, Bình cũng xong đồ án, Phương cũng xong thuyết trình, vừa về đến phòng là 3 đứa nó ôm nhau vòng tròn, nhảy tưng tưng trên 3 cái giường đã được chụm lại.

-ui, tao nhớ 2 đứa mày quá – Nó nói

-Ukm, tao cũng vậy. Nhưng cho tao xin lỗi về 1 tuần điên điên vừa rồi, tụi mày biết mà, khi vẽ tao cần tập trung cao độ - Bình gãi gãi đầu

-Okie, Okie...Tao bỏ qua. tao cũng vậy, bận quá, giờ cũng thuyết trình xong rồi – Phương nói

Để kỉ niệm sự kiện này, nó đã đi chợ và mua một đồng đồ về để nấu ăn. Nó thì không giỏi nấu ăn nên chỉ giúp Phương làm những việc vặt vãnh và chế biến những món ăn đơn giản. Phương tuy đánh đá thế nhưng lại là một đầu bếp chính hăng. Lúc cô học cấp 3 thì cô đã có cơ hội gặp được Yan Can Cook, nên cô cũng đã học được vài chiêu làm của riêng. Trong chuyện nấu ăn thì người hậu đậu nhất là Bình, không bẻ chén, thì cũng bẻ ly, không lấy đường thành muốn thì cũng tiêu xay thành cà phê, vì thế Bình được giao đi mua nước uống. :D

Vì chỗ bán loại nước mà tụi nó thích thì hơi xa cộng thêm tính hậu đậu và ngơ ngơ của Bình nên cô đi khá lâu. Về tới nhà thì 2 nhỏ bạn đang chống cằm ngồi chờ trên bàn ăn.

-Hihi, sorry 2 bạn iu dẫu, tại đường kẹt xe nên tao đi đường tắt, ai dè nó lạc luôn – Bình gãi đầu giải thích và nhe răng cười cầu hoà

-Thoy thoy, zô lệ má, con đói hằm nhun oy nè – nó vừa ngậm cục đá nhỏ vừa nói

Đánh chén xong đã đời, tụi nó nhìn nhau rồi nhìn bãi tha ma mà tụi nó mới tạo ra. Nó vừa mở miệng:

-Hay là tụi mình.....

-Không được, dọn đi, 3 đứa cùng dọn – Bình lên tiếng liền vì thừa biết nó định trốn việc

Loay hoay một hồi, tụi nó cũng đã dọn xong. 3 đứa nó leo lên nóc nhà ngồi ngắm sao, đêm nay thật nhiều sao.....

Nỗi nhớ nhưng có thể giết chết 1 người, câu nói đó hoàn toàn có thể đúng..... Trong một tuần qua, không gặp được nó, hần nhớ nó gần như phát điên, dù có đến trường cũng không gặp được, thế là hần lao đầu vào công việc, trong 1 tuần qua, hần làm tổng giám đốc tập sự, hần lao đầu vào công việc để quên nó, nhưng chỉ cần hần ngưng một lúc thì hình ảnh của nó lại ùa về lấp đầy tâm trí hần. Dư vị của nụ hôn đó vẫn quần lầy hần, hình ảnh đôi môi hé mở như mời gọi của nó ám ảnh hần, làm Trịnh Quốc Phong phải ngày đêm khao khát.

Trong một tuần qua, Long và Tự cũng lao đầu vào công việc của bản thân, 3 thằng cũng ít gặp nhau. Chỉ trong vòng 1 tuần, đúng 1 tuần, hệ thống Highland Coffee mở rộng được thêm 20 chi nhánh trên toàn địa bàn thành phố và có khá nhiều quán cà phê bị phá sản và rơi vào tay Highland Coffee. Cũng trong chính thời gian này, các băng đảng xã hội đen cũng như phía cảnh sát đã có một phen giật mình vì đã có 19 băng đảng khét tiếng bị xoá sổ trên địa bàn thành phố cùng với sự phát triển lớn mạnh và mở rộng địa bàn một cách đột ngột của DARK – băng đảng của gia đình nhà Tự.

Có thể thấy, nỗi nhớ nhưng có thể giết chết nhiều người. Chỉ vì nhớ nó mà nhiều khách sạn đã bị thu mua, sát nhập vào Inter Continental, chỉ vì nhớ Bình mà nhiều băng đảng phải đổ máu, phải biến mất, chỉ vì nhớ Phương mà nhiều quán cà phê phải phá sản, đóng cửa..... Nỗi nhớ thật có sức tàn phá.....chỉ trong 1 tuần, nếu trong 1 tháng thì sao.....không dám nghĩ tới

Nhưng trong 1 tuần này, tại RMIT cũng đã có một sự thay đổi lớn mà không ai trong 6 người kia biết. Đó chính là 5 con ả hồ ly đã chuyển trường từ Đà Nẵng vào Hồ Chí Minh, và lập tức được nhận chức “5 nàng Mỹ Nhân Ngư”. 5 con này xin vào khoa Quản trị kinh doanh và nghiêm nhiên trở thành đàn em lớp dưới của 3 tên này. Trong một tuần đó, 5 con này cũng đã lập ra một fan club cho 3 chàng trai này, số lượng fan hâm mộ cũng đã lên tới 4 con số.....thật kinh khủng.....

Ngắm trăng đã đời, tụi nó quyết định ghé quán Bar Red Dragon để gặp chị Lan, ngâm cứu rượu và phụ chị ấy một tay..... Cùng lúc đó tại sảnh khách sạn Inter, cũng có 3 chàng trai quyết định đi Bar, sau một hồi nói qua nói lại, 3 chàng trai quyết định lên chiếc BW phóng thẳng tới Red Dragon.

Tại quán Bar:

-A, em chào chị Lan, lâu quá hok gặp, em nhớ chị quá aaaaaaaaa – Nó nói, ráng ngân dài chữ a ra

-Ukm, em nữa, em nữa, em cũng nhớ chị lắm lắm lun đó – Bình và Phương cũng xí xọn theo, thế là cả 3 đứa nó ôm chị Lan

-Thôi thôi, 3 cô tha cho chị nhờ, mún làm việc chứ gì, lần này chị trả lương cho tiêu vặt, chịu hok? – Chị Lan vừa nói vừa béo má tụi nó

-Oh yeah, xương chị Lan nhứt – Tụi nó thay phiên nhau “chọt muoa chọt”

3 đứa nó mỗi đứa phục vụ một góc, tại khu vực Bình phục vụ bỗng xuất hiện 5 vị “mỹ nhân ngư”. Họ ngồi vào một cái bàn tròn, ngay lập tức bọn này đã tia thấy Bình. 5 con này thì hần ai cũng biết. Bọn này đã điều tra, hỏi han và biết được là tụi nó làm việc tại bar này (vì thế 5 con này mới mò tới). Bọn chúng gọi nước và kêu Bình mang tới. Khi Bình vừa tới nơi thì.....bọn nó cười nửa miệng và “RẦM”. Bình bị té, toàn bộ ly nước bị rơi và bể toàn bộ, nhân lúc mọi người không chú ý, con ả đầu đàn đã lấy ly rượu còn nguyên duy nhất tự tạt lên người mình, sau đó cô ta cười khẩy

-Sắp có kịch hay xem rồi tụi mày – Con ả cười đểu, nháy mắt với 4 con kia.....

39. Chương 39

-Này, con nhỏ kia, cô làm cái gì vậy hả? có biết chiếc váy này đáng giá bao nhiêu không?

Thấy ồn ào nên chị Lan vội chạy tới, cả nó và Phương cũng ngưng công việc của mình mà chạy qua xem vì hướng phát ra tiếng ồn ngay chỗ nhỏ Bình đang trực. Bình thì lại cứ ngỡ đó là lỗi của mình thật nên còn đang định lên tiếng xin lỗi, ngay lúc đó nó lên tiếng:

-Có chuyện gì vậy Bình?

Nó và Phương chơi với Bình từ nhỏ nên cũng dư hiểu tính của Bình, tuy là cô bạn hậu đậu nhưng trong công việc thì hầu như không có chuyện để xảy ra sai sót. Tình cờ, cả 3 đứa nó đều nhận ra 5 vị khách này chính là bọn mà tụi nó gặp ở Đà Nẵng. Cười nhếch nhẹ môi, nó tặng cho 5 “mỹ nhân ngư” một cái nhìn khinh bỉ, vì nó dư hiểu bọn này đã gài Bình.

-chủ quán, chị xem đi. Nhân viên của chị làm ăn thế này sao? Dù gì đây cũng là quán Bar lớn nhất nhì thành phố này mà lại tuyển nhân viên tiêu chuẩn thấp vậy sao? – Cô ta thấy mọi người im lặng, những tưởng bản thân mình đang được mọi người ủng hộ, cộng thêm thấy Bình cứ cúi gằm mặt xuống cùng nét mặt lo lắng của chị Lan nên cố tình lớn tiếng

-Vâng, vâng, xin lỗi quý khách, là do phía chúng tôi tuyển nhân viên còn chưa có kinh nghiệm, mong quý cô dễ thương đây bỏ qua cho. – chị Lan đành xuống nước, nhận được thì nhận, dù gì chị cũng phải làm ăn lâu dài

.....Điều 1: Khách hàng là thượng đế

Điều 2: Nếu khách hàng sai, hãy đọc lại điều 1.....

Cả nó và chị Lan đều dư hiểu cái nguyên tắc này, nhưng đối với nó, bọn này không phải là khách hàng.

-Ấy, ấy, chị chủ quán, chị có làm sai gì đâu mà phải xin lỗi. Em đây cũng không phải đứa nhỏ nhen gì, chỉ cần bạn phục vụ này cúi đầu xin lỗi và lau giày cho em thì em bỏ qua. – Vừa nói nhỏ này vừa tỏ ra cực kì thân thiện, tốt bụng cứ như thiên thần, cộng thêm mấy cái mồm há ra của bọn háo sắc làm cho cô ta thêm “dương dương tự đắc”

“Bà già nó, vậy mà kêu là không nhỏ nhen, dám chơi con bạn mình như vậy” – Nó và Phương cùng nghĩ khi 2 đứa bắt gặp ánh mắt của đối phương

Chị Lan thấy tình hình có vẻ căng, vì chị biết mấy con nhỏ này sẽ không bỏ qua cho 3 đứa nó, mà 3 đứa nó đời nào chịu xin lỗi “nhất là nó – Trúc Quyên”. Chị vội đuối khéo 3 đứa vào, lấy cớ trời cũng khuya nên cho 3 đứa về trước. Nó biết ý nên kéo 2 đứa kia vào, thấy Bình còn do dự nên nó dừng lại, thả tay Bình ra, khoanh 2 tay trước ngực:

-Khi đồng ý làm bạn của tao, tao đã nói gì với mày?

-Không bao giờ xin lỗi khi mình không có lỗi đặc biệt là đối với những kẻ tiểu nhân, bỉ ổi, đê tiện không đáng để mình nói chuyện – Bình lí nhí trả lời nhưng cũng đủ làm một số người bật cười làm con nhỏ “mỹ nhân ngư” tức xì khói, khói bay vù vù trên đầu.

-Nhớ vậy là tốt, chúng ta đi. Chị Lan cho em xin phép, hôm nay 3 đứa em về trước vậy. – Nó nói bình thản như không có gì xảy ra

Nó vừa gượng bước đi thì “Không biết con cái nhà ai mà lại vô văn hoá đến thế. Loại gái phục vụ làm trong Bar rồi mà còn bày đặt giữ thể diện. Bố mẹ cô rút cuộc làm nghề gì mà lại để con cái mình thế này, chắc cũng giống vậy. Ha tụi mày ha? – Con nhỏ đó lên tiếng, rồi còn quay qua 4 con kia “ha tụi mày ha” để bọn kia hòa theo tán thưởng

Phương và Bình ngược lên nhìn nhau, rồi nhìn nó, rồi nhìn 5 con “cá” rồi cùng lắc đầu, cùng thở dài và cùng nghĩ “lần này, con quỷ cái này tiêu với nhỏ Quyên rồi”

Nó cười nhạt, một nụ cười mang làn gió của Bắc cực, mang hơi thở của Nam cực và mang sự tức giận phun trào của núi lửa, nó quay sang xin lỗi chị Lan làm chị Lan tuy không hiểu gì nhưng cũng biết sắp có 1 vở nhạc kịch hay, vì thế chị chỉ mỉm cười.....Haizz, đúng là bạn của chị Tuyết có khác.

Nó quay người qua con “cá” đó, thở một cái, ngược lên nhìn, và.....cười:

-Muốn tôi xin lỗi cũng đâu cần nhục mạ cha mẹ tôi như thế..... – Nó nói

-Được, cô biết.....- Con “cá” này thấy nó xuống nước liền đớp lời nó, ai dè bị “ngợp nước”

Chưa nói hết câu thì .....Chát – 5 ngón tay nhỏ nhắn của nó in rõ mồn một trên gương mặt con “cá” – cái này là dành cho những kẻ dám nói lời như thế đối với cha mẹ con này

-Cô, cô dám.....Rào – Nó cầm ngay ly rượu sẵn tiện đổ từ trên đầu cô ta đổ xuống – Váy ướt rồi, giày cũng ướt, vậy để tôi giúp cô làm cho đầu và áo ướt như vậy mới giống một con chuột lột xem như thay mặt cha mẹ cô giúp cô tỉnh một lần.

Bị làm nhục như thế con “cá” này tức lắm, cô ta liền vớ ngay 1 cái ly rượu vang trong tầm tay của mình mà tạt vào nó, trên môi còn nở một nụ cười hả hê vì nghĩ rằng mình đã trả thù được nhưng “trời tính ko bằng nó tính”

“Bộp.....Rộp.....Xoảng”

Nhanh như nó có thể, nó đưa tay ra đỡ cái ly đó, ngay lúc rượu sắp tràn ly thì lại không tràn được, con “cá” trợn ngược mắt vì không thể tin được chuyện trước mắt mình, NÓ – Trúc Quyên, 5 ngón tay nhỏ nhắn chụp ngay thành ly, dùng một chút lực, cái ly bắt đầu nứt và “rộp”.....chiếc ly thủy tinh vỡ thành từng mảnh không thương tiếc cùng lúc tiếng thủy tinh rơi loảng xoảng trên nền nhà. Lúc chiếc ly bị bể cũng là lúc những giọt máu nóng hồi hoà quyên cùng những giọt rượu còn vương tạo thành một màu nâu đỏ. Mùi máu bắt đầu lan toả ra xung quanh.

-Rượu vang đúng là ngon tuyệt, tinh chất chiết xuất từ những quả nho ngon ngọt, đúng là một thức uống thưởng thức hoài vẫn thấy ngon – Nó đưa một ngón tay chảy máu của mình lên đầu lưỡi nhấm nháp, nhìn con “cá” kia bằng nửa con mắt, nó gần như lột xác, không còn là một con bé nhí nhố thường ngày.

Bình và Phương bắt đầu thấy lo, Bình thấy hơi sợ thì đúng hơn. Nó ít khi có những trạng thái thế này, nhưng một khi nó đã thế này thì rất khó mà khống chế nó nếu người đó dám liều mình. Nhìn bàn tay đầy máu của nhỏ bạn mình, Phương và Bình rất lo lắng vì sợ nó bị mất máu nhiều.

-Quyên, ...quyên ơi, mày ổn chứ? Bình tĩnh lại đi Quyên ơi, tao.....- Phương lên tiếng, Bình thì bắt đầu thút thít vì cô bạn này rất sợ máu, mà lại là con Quyên đang chảy nên Bình đâm ra sợ và lo lắng bội phần

-Sao, mày muốn ném thử không con kia – Giọng nói nó nhẹ tênh, vô hồn, dùng ánh mắt trống rỗng thì con “cá” làm cho cô ta zây đành dạch.

Nó một tay hướng về phía mặt con “cá”, khi cánh tay nó vừa vươn ra thì.....

40. Chương 40

Nó tiến 1 bước, con “cá” lùi 1 bước, cứ thế con “cá” lùi đụng cái bàn. Nó giờ đây đã vượt tầm kiểm soát của chính bản thân mình. Bình và Phương trông thật sự rất sợ.

Đã có ai nói ọi người biết rằng nó từ nhỏ đã như thế này chưa? Lúc nhỏ nó có một chú chó con rất là dễ thương, nó là con gái cưng nên cũng không có anh chị em gì nhiều. Nó cực kỳ yêu thương chú chó nhỏ đó. Thế nhưng một hôm nó đang chơi cùng bạn bè và chú chó nhỏ trên vỉa hè ven đường. Trong nhà lúc đó đang mở tiệc, và đã có ai đó cất tiếng gọi nó, nó thả con chó xuống, băng qua đường và chạy vào nhà, nhưng nó nào hay, chú chó đó cũng chạy theo, và rồi..... “kít”.... người bạn của nó đã ra đi mãi mãi.

Vũng máu đỏ bao bọc xung quanh chú chó nhỏ lông xù, màu lông trắng dần dần nhuộm màu đỏ, hằng đêm về sau, nó chẳng có được giấc ngủ bình yên, nó luôn tự trách mình. Thức dậy sau giấc mộng, giữa lúc nửa đêm, cô đơn lạnh lẽo vây quanh nó, đầu rồi hình bóng người bạn của nó, đầu rồi những hơi thở nhẹ của chú chó “Vicky” trong phòng, và rồi nước mắt lại chảy, lại rơi rồi lại rơi, nó không nhớ nổi nó đã khóc nhiều tới mức độ nào nữa. Chỉ biết nó đã phải nhập viện vì cơ thể mất quá nhiều nước. Sau lần tỉnh dậy ấy, nó mới biết được ba mẹ nó trong thời gian qua lo lắng cho nó cỡ nào, nó khóc vì chú chó nhỏ bao nhiêu thì hằng đêm mẹ nó cũng thao thức lo lắng khóc vì nó bấy nhiêu, nó tự cảm thấy mình có lỗi với gia đình bạn bè. Và nó bắt đầu đi học lại. Từ đó trở đi, không bao giờ nó **** ai là “ngu như dog nữa” mà là “ngu như bò hay lợn gì đó” :D

Vết thương nào rồi cũng để lại sẹo, dù bạn có đi spa đi chấng nữa. Tuy nó vui cười, mạnh mẽ, nghị lực, tràn trề sức sống nhưng hồi ức đó vẫn mãi trong đầu nó. Nếu nó thấy máu thì hồi ức đó, nó sẽ lại mất hoàn toàn kiểm soát, và hầu như rất khó kiểm soát khi bây giờ nó đã có karate đai đen. Đây cũng là lý do mà Phương không cho nó nấu ăn chính :D

Nó đi ngang một cái bàn, tay nó vơ lấy 1 chai wishky đang uống dở, nó đưa vào miệng, uống một hơi. Thả chai rượu xuống, nước mắt nó chợt chảy ra. Ai cũng ngỡ ngàng trước những hành động của nó, cả con “cá” đang sợ khiếp vía cũng phải ngạc nhiên vì cô ta không thể hiểu nổi hành động của nó. Bỗng chợt nó bật cười nhẹ, nhìn bàn tay đầy máu của mình, nó đổ rượu lên bàn tay ấy, sau đó quẹt đi vết rượu còn vương nơi khoe miệng.

Bất chợt nó vung tay lên, nhắm hướng con “cá” mà đưa chai rượu tới. Mọi người ai cũng bàng hoàng trước những thay đổi cảm xúc cũng như hành động của nó. Hầu như trong quán không ai phản ứng kịp. Con “cá” thì chỉ quá sợ hãi, ôm đầu cúi xuống, 4 con bạn của nó thì chỉ há mồm trông chờ kì tích. Phương và Bình vì quá sợ nên bất động trong vài giây, sau đó vội vàng chạy tới ngăn cản nhưng lại có ai đó kéo họ lại.

“Choang.....Xoảng”

Mùi máu lại một lần nữa quyện vào bầu không khí cũng hương rượu wishky, mọi người im phăng phắc. Con “cá” nghe tiếng thủy tinh vỡ, nghe tiếng những giọt rượu tóc tách rơi, mọi người đều như im bất để lắng nghe âm thanh sự sống. Bỗng một giọng nói cất lên, âm thanh nghe trong trẻo, vừa ngây thơ lại như hồi lỗi, thút thít mà nói:

-Vicky, tao xin lỗi mày. Hic, tao xin lỗi mày nhiều lắm Vicky à.....

Nó mơ màng trong kí ức, đôi mắt ướt đẫm dòng nước mắt. Buông miệng chai rượu vỡ toang xuống đất, nó đưa bàn tay mình lên, chạm vào vết thương mà chính nó vừa tạo ra cho người con trai ấy – người đang đứng trước mặt nó – chạm vào dòng máu nóng hồi đang từ từ rỉ ra từ miệng vết thương. Người con trai ấy chỉ đứng bất động, lặng im nhìn cô bé trước mặt mình

-Hic, mày bị thương có nặng lắm hok? Chúng ta cùng về nhà nhe, tao sẽ băng bó vết thương ày..... – Nó nói

-..... Người đối diện vẫn im lặng không nói.

Trong đôi mắt anh bây giờ chứa đựng đầy sự đau thương. Người con gái anh có tình cảm đã phải chịu đựng nỗi khổ thế này suốt bao năm qua sao. Người con trai ấy chính là Phong.

Thấy Phong im lặng đứng nhìn nó, con “cá” tưởng anh chàng đến giúp mình, liền chạy lại thút thít khóc, kể lể. Thế giới như chỉ còn có nó trong mắt Phong, cậu nhẹ nhàng vuốt má nó, vén những sợi tóc rũ rượi vào vành tai, dùng 2 bàn tay mình ôm trọn gương mặt nó và lau đi dòng nước mắt của nó.

Thấy con “cá” có những hành động đó, nỗi thương bạn, cũng nỗi uất ức này giờ kìm chế, Bình như điên lên khi thấy nhỏ bạn mình lại bị khốn đốn trong kí ức đó. Và cái gì xảy ra cũng xảy ra, tức nước thì vỡ đê.....

41. Chương 41

- “Chát”.....cô biến ngay cho tôi, vì cô mà nhìn bạn tôi nè, biến đi – Bình giáng cho con “cá” một cái tát trời đánh, bao nhiêu sức lực vốn có, cô dồn nén vào cái bạt tai ấy. ....

Thấy con bạn mình bị đánh, 4 con kia liền hung hăng xông lên, thấy vậy Phương vội vơ đại 1 cái chai và giơ lên, vừa định mở miệng dọa tụi nó khi thấy tụi nó bắt đầu hoảng sợ thì:

-Chúng ta về nhà nhe Vicky – Nó nói

-Uk, chúng ta về - Phong nhẹ nhàng trả lời.....

Lấy trong túi quần ra chiếc khăn tay, Phong cẩn thận nâng bàn tay nhỏ nhắn của nó lên, cột lại vết thương. Từ từ, chậm rãi, cậu bế nhỏ lên, nâng niu nhẹ nhàng trong tay mình, từ từ rời khỏi quán bar.

Thấy 2 đứa nó rời đi, Tự ra hiệu cho đám đàn em có mặt trong bar, tổng cộng 5 con “cá ươn” ra khỏi Bar. Gỡ chai rượu trong tay Phương, Long nắm tay cô bạn rồi kéo Phương đi, thấy Phương còn ngang bướng, Long thì thầm vào tai Phương..... “nếu em không nghe lời, tôi sẽ cưỡng hôn em ngay tại đây”.....giờ phút này mà còn có thể trêu chọc Phương, đúng thật chỉ có Long mà thôi. Chỉ một câu nói, làm Phương như bưng tỉnh, 2 cái má lúm đồng tiền chợt ửng đỏ nhẹ, trông đáng yêu vô cùng. Vô tình làm tim ai kia xao xuyến, muốn lấy về cất làm của riêng ..... “Ôi, em đang dụ dỗ tôi cưỡng hôn em sao, nhok?”

Chạy vội theo Phong, Tự lấy chiếc khăn của mình lau sơ vết thương cho thẳng bạn. Mở cửa chiếc BW cho thẳng bạn, để Phong ngồi vào, Tự rút điện thoại kiu ng đem chiếc moto ra ình :D. Lúc sau, Long và Phương cũng đi ra, thấy mặt Phương ửng đỏ, Bình tuy hơi thắc mắc nhưng cũng ko còn tâm trạng. Điều bây giờ quan trọng là làm sao cho nó trở lại bình thường. Những lần trước nó bị vậy, phải mất 3 ngày để nó bình thường lại.....

Vì lúc đến, 3 thằng đi có một chiếc xe nên bị giờ, Tự và Bình sẽ đi moto chung về, Long lái xe chở Phương và 2 ng kia về nhà.

Lòng thầm cảm ơn ông trời vì đã xúi bản thân tới quán Bar đó. Phong luôn sợ hãi khi nghĩ rằng nếu như đêm nay mình không tới. Thực ra 3 người họ đã tới khá sớm, ngồi nhìn 3 cô bạn lẳng xăng phục vụ. Một cái cau mày chợt hiện lên khi họ thấy bọn 5 con cá kia, 3 tên này vẫn nhớ đã gặp 5 con cá ở Đà Nẵng. Ngay sau đó, mọi chuyện đã diễn ra, tìm Phong như giật thót khi thấy bàn tay nó bóp nát cái ly. Ngay giây phút ánh mắt nó trở nên vô cảm, vô tận, Phong đã biết mình cần làm điều gì đó.

Tự cười bản thân khi lãnh một cú từ cô gái mình yêu, Phong chưa bao giờ tưởng tượng ra được. Anh càng không thể tưởng tượng ra được nó lại có những giây phút đau khổ thế này.

Siết chặt cái ôm của mình hơn vào vòng eo của nó, hấn nhìn nó với ánh mắt trĩu mến. Bình yên nhắm mắt, dựa vào bờ vai của hấn, nó như chìm trong cơn mơ. Khi hấn nhẹ siết chặt cái ôm, nó cũng đồng thời siết chặt hơn vòng tay quanh cổ hấn, tựa hấn đầu mình lên bờ vai săn chắc của người con trai mà nó gọi là “Vicky”. Phả ra từng hơi thở nóng hổi mà nhẹ nhàng, nhịp thở đều đều, lồng ngực nhấp nhô lên xuống như báo hiệu sự sống.....nó thành thoi trong kí ức ngày xưa, chưa bao giờ nó thấy bình yên như thế.

“Ông trời ơi, người đang thách thức sức chịu đựng của con sao? Tuy con là một người đàn ông tốt nhưng con cũng là đàn ông mà” – Phong thầm ngược nhìn trần xe mà than trách

>>>>>>>>Anh mà là đàn ông á? Thiệt hem đó?< ....xì,=“” còn=“” tem=“” lun=“” nè,=“” hừ.....=“”>>>>>Còn tem mà ... “sức chịu đựng có hạn”...đàn ông tốt mới ghê<.....nói nữa=“” chắm=“” dút=“” ko=“” đóng=“” vai=“” phong=“” à=“” ghen.....=“”>>>>>>Thoy, em im, anh Phong dữ quá, hic hic

2 ghế sau là thế, còn 2 ghế trước.....Chơi thân với Tự từ lâu nên Long đã quen những chuyện máu me như thế, hơn nữa Long xác định Quyên là đối tượng của thẳng bạn mình, một mình Phong đã dư xử lí nên cậu nhà thấy rất thoải mái..... Nhìn cái phản ứng đáng yêu của Phương mà Long chỉ muốn ghẹo. Không biết đào đâu ra số điện thoại của Phương, Long vừa lái xe vừa soạn tin nhắn....

“Tít...tít” chuông báo hiệu tin nhắn của Phương. Màn hình thông báo “Bạn có 1 tin nhắn mới từ số....016767xxxx4.....Nội dung:

“Em đang dụ dỗ tôi cưỡng hôn em sao?” – Ec, đọc xong tin nhắn, Phương đỏ mặt, nhưng ko phải vì ngược mà là tức xì khói. Hôm nay tên Long này ăn trúng cái gì mà dám chọc ghẹo mình như thế, càng nghĩ Phương càng tức. Cô bạn ngồi “tự kỉ” .....2 tay nắm chặt, phồng mang trợn má, thổi phù phù cho đỡ tức. “Tít ..tít” . Lại có một tin nhắn. lần này nội dung dài hơn

“Nếu em còn như thế nữa, tôi sẽ kít xe và cưỡng hôn em thật đó. Đừng thử thách tôi chứ? Có kít xe thì 2 hành khách phía sau cũng ko phiền đâu” – Đọc xong, Phương trợn tròn mắt, nhìn qua thì Long tặng lại cô bạn 1 nụ cười rất chi là đều. Báo hiệu nguy hiểm nên Phương ngoan ngoãn nuốt cục tức vào người, nhìn cảnh bên ngoài thông qua cửa sổ xe. Phía sau là xe của Tự đang chạy theo.

Không khí xe dần im lặng, chỉ còn hơi thở nhẹ nhàng.....chiếc BW nhẹ nhàng lướt nhẹ trong gió với đúng cái tên “Black Wave”.....tiến thẳng biệt thự nhà Phong.....

42. Chương 42

Không biết nên gọi Tự là thằng bạn chí cốt hay thằng bạn trời đánh của Phong nữa. Trong lúc Phong đang lo lắng cho nó thì Tự lại nghĩ cách để có thể ở bên cạnh Bình một mình. Lẽ ra chỉ tốn 10 phút đi mô tô là tới nhà, nhưng giờ đã thành 1 tiếng. Lý do là bị lạc nên Tự đã chạy tùm lum đường vòng quanh cả thành phố. Lạc gì mà khôn thể không biết toàn lạc vào những con đường đẹp nhất thành phố, có hoa, có đài phun nước, có cây xanh, có những công trình kiến trúc nhìn mà lé mắt. Và Tự đã thành công khi làm cho Bình quên lun cô bạn của mình mà đi với Tự.

Xe đang chạy từ từ bỗng dừng tăng tốc đột ngột làm Bình giật mình, vì sợ quá nên cô ôm chặt lấy Tự, chỉ một hành động vô tình như thế đã làm cho khoé môi ai nở một nụ cười.

-Xin lỗi, anh tăng tốc đột ngột mà không nói trước, em có sợ lắm không? – Tự nói với một giọng hối lỗi (hừ, xiệc là mutu mô)

-Um...dạ không sao, tại em bất cẩn – Bình lí nhí trả lời mà mặt ửng đỏ

Vừa thấy Bình định rút 2 cánh tay quanh bụng mình về, Tự vội chụp lấy, giữ lại mà nói “Anh nghĩ em nên để thế này, ngồi phía trước làm bia đỡ đạn nên rất là lạnh đó”. Tự còn cố tình nhấn mạnh 4 chữ “làm bia đỡ đạn”.....Thiệt là.....

Bình nhìn lên thân ảnh phía trước cách mình không quá 5cm, cô đang ôm người con trai phía trước....thật là không thể tin được đã vậy còn ôm này giờ. Hôm nay anh mặc áo sơ mi đen cụt tay, làm lộ rõ từng múi cơ bắp săn chắc cùng làn da mịn của mình, lâu lâu Tự còn vô tình giả vờ đụng tay vào tay Bình, để cho cô biết hiện tại, tay anh đang lạnh thế nào “đừng mơ mà rút tay về nhe cô bé ngốc”.

Bình vẫn còn lúng túng sau cái ôm lúc nãy, lúc đó phần vòng 1 của cô đã vô tình chạm vào cái lưng to đùng của Tự. Ai mà chả biết đó là vùng nhạy cảm của con gái, Bình cũng thế. Chỉ cần nghĩ tới việc Tự cũng cảm nhận được, cô chỉ muốn độn thổ. Vậy mà.....trời bắt đầu se lạnh hơn, sợ Bình bị lạnh nên Tự chạy với một tốc độ vừa, thấy cô thỉnh thoảng không hỏi han gì cùng với làn hơi thở đều đều cứ phả vào lưng của mình, Tự biết cô đã ngủ. Bỗng một nụ cười gian ác nở trên môi Tự cùng lúc trong đầu cậu nghĩ “lát có thứ để ăn thử roy, kakaka” (éc, anh định ăn thử thứ gì zà *nháy mắt, chớp chớp, ngây thơ hỏi*.....ăn gì lát biết.....*nhưng sao em thấy anh gian gian*.....cái này ngon lắm à nha.....thoy, đi đi, ko nhiều chuyện nữa.....)

Cố tình phóng lệ hơn một tí, một phần là vì cuối cùng Tự cũng đã nhớ ra là mình cần phải về nhà xem thằng bạn mình ra sao (ôi, đồ trọng sắc quên bạn.....Ê, mà nói gì con nhỏ kia.....dạ, hok có gì hết, hìhì, thoy, anh chạy xe típ đi.....). Nhưng đó chỉ là một phần, phần còn lại mới quan trọng. Theo quy luật nguyên nhân – kết quả (có quy luật này hok ta) chúng ta có chuỗi sự kiện sau: trời tối nên Tự chạy xe nhanh 1 tí, mà nhanh 1 tí thì sẽ lạnh 1 tí, mà lạnh 1 tí thì cần phải được sưởi cho ấm thêm 1 tí, mà muốn ấm thêm 1 tí thì Bình phải ôm Tự thêm 1 tí, mà ôm Tự thêm 1 tí thì Bình phải siết chặt tay hơn 1 tí, mà muốn siết chặt tay hơn 1 tí thì Bình phải ngồi gần hơn 1 tí, mà Bình mà ngồi gần hơn 1 tí thì cái gì cần đụng nó cũng sẽ đụng hơn 1 tí.....cái gì mà đụng thêm 1 tí thì làm cho ai đó vô tình phát hiện ra 1 tí và cũng đỏ mặt thêm 1 tí.

Nhìn Bình say sưa ngủ trên lưng mình, Tự biết là cô nhóc đã mệt lắm rồi, nhưng vẫn tìm cớ để trách mắng. Tự vừa chạy xe vừa tự kỉ

“Em ngủ mà cũng muốn dụ dỗ tôi sao. Đúng là gậy ông đập lưng ông. Tại sao em lại ngây thơ thế này, dụ em được 1 xí tôi lại muốn có em nhiều hơn 1 tí, được gần em một xí tôi lại muốn gần hơn 1 tí.....Liệu cô ấy có yêu con như con yêu cô ấy không?” – Ngược mắt lên hỏi ông trời, Tự tự cười chính mình.....có lúc cậu cũng hy vọng như thế ư.....

Cúi cùng cũng tới nhà Phong (khiếp, đi gì mà lâu vậy, ranh đến thế là cùng, haizz), Tự chậm chậm dừng xe một cách nhẹ nhất, vừa thấy lão quản gia ra, Tự nhanh chóng “Suýt”. Chỉ cần nhìn thì ông cũng hiểu. Chậm chậm mở cửa nhẹ để Tự chạy xe vào gara, ông thềm cười vì cuối cùng 3 thằng nhỏ mà ông cực nhọc chăm sóc, dạy dỗ đã tìm được 1 người mà mình quan tâm. Ông nào hay sắp có phim coi (hehe)

“Cạch” “Cạch”

Tự dừng xe, gạt chân chống xuống, cửa gara cũng đóng, đèn được bật lên, 1 nụ cười rất rất chi là.....không bình thường xuất hiện trên khoé môi của Tự khi anh bước xuống xe. Cốc nhẹ vào đầu Bình để làm cho cô bạn tỉnh dậy.....Sắp có chuyện hem hay xảy ra hay là chuyện hay đây????

-Um.....um....mình đã về tới nhà rồi hả anh? – Bình vừa dụi mắt vừa hỏi Tự mà không nhìn thấy cái nhếch mép nhẹ của anh....

-um, tới rồi. Em cũng tài thật nhỉ, ngủ ngon được như thế ngay cả khi ngồi trên xe. Lưng anh êm thế cơ à – Tự giả vờ nói.....thực sự lúc này Tự chỉ muốn chọc ghẹo Bình

-Hihihi, chắc tại em mệt quá, cho em xin lỗi nha. Lưng anh có mỏi không? Em sẽ đèn bù sau nha, thoy, mình zô nhà đi, không kéo mọi người lo lắng – Bình nói, vừa nhắc người khỏi chiếc xe thì Tự bước tới

43. Chương 43

Tình cảnh hiện giờ rất chi là không ổn. Bình ngồi trên yên sau xe, chân chống tới sơ sơ (hix, chiều cao khiêm tốn nên nó vậy).....Tự đứng phía đối diện, khom nhẹ người xuống, 2 tay chống lên chiếc xe và đã tạo được một vòng vây giữ chặt Bình phía trong 2 cánh tay cơ bắp của mình.

Nghiêng đầu qua 1 bên, anh thì thào vào tai của Bình.....bờ môi của anh và vành tai của Bình hiện tại có thể nói là zero khoảng cách. Tự cố tình để môi mình chạm vào vành tai của Bình, nói đúng hơn là anh đang “nhắm nháp” (ạch, nghe cứ y như đang nhậu)

-Thực ra lúc này lưng anh đâu có mỏi.....*Tự cắn nhẹ vành tai một cái*.....được mát xa nên rất là khoẻ nữa chứ .....*liếm nhẹ một cái*.....anh cũng phải cảm ơn em.....*ngậm lun vành tai* - Cười rất chi là đều

ec, ec, anh Tự đều quá à, sao chị Bình chịu nổi đây

Chịu không nổi khoảng cách thân mật này, mùi hương nam tính của anh cứ xộc vào mũi Bình làm Bình không giữ nổi tự chủ, đã vậy, Tự còn cứ tiếp xúc với vành tai của Bình làm cho cô bạn bị bất động, khi Tự nhắc khéo đến hai chữ “mát xa”, Bình đã hiểu ngay anh muốn ám chỉ cái gì, thẹn quá hoá giận, Bình đẩy mạnh Tự ra một cách bất ngờ với hết sức mạnh của mình nhưng đáp lại cô bạn chỉ là một nụ cười thoả mãn. Với sức của Bình thì không làm cho cái xác của Tự di chuyển.....Một tay vẫn chống trên yên xe, tay còn lại, Tự bất ngờ ôm eo Bình, kéo sát người Bình vào người mình, tới nỗi 2 chóp mũi chạm vào nhau.

Ec, anh biến thái quá zậy Tự, anh lợi dụng chị ấy nhieu quá.....Hừ, nhóc con im đi à nha, này giờ anh mày đã làm gì đâu mà kiu là biến thái.....*A, a, a vậy mà là không á*.....Thứ hỏi thẳng nào iu mà không zậy.....Bấm nút.....*Dạ, biến*

2 chóp mũi còn chạm vào thì @@ cái “mát xa” cũng chạm vào. @@@@. May là Bình đã nhanh tay, lấy 2 bàn tay chống vào ngực Tự, bắt chợt gương mặt cô bạn đỏ ửng lên. Đây là lần đầu tiên cô chạm tay vào ngực của một thằng con trai. Chất liệu làm vải sơ mi thì không dày như thun và len, nên cô bạn có thể dễ dàng cảm nhận được từng đường cơ sần chắc cùng với nhịp tim đập mạnh liên hồi của Tự. Chuyện đó lại càng làm cô bạn đỏ mặt hơn.....

Tự nhanh trí phát hiện ra tim Bình cũng đập rộn ràng như muốn thoát khỏi lồng ngực, cậu chàng cười 1 cái rất là thoả mãn.....

-E hèm, em định ăn đậu hũ trên người anh tới bao giờ..... – Tự vừa nói, vừa phả hơi thở của mình lên mặt của Bình, làm cho những sợi lông tơ trên mặt Bình dựng đứng hết....

-Anh.....anh.....mau thả em ra nhanh....., là tại anh đang giữ em chứ bộ - Vừa nói, Bình vừa ngược lên, chu miệng trả lời anh. Trả lời xong, Bình bỗng nhận thấy ánh mắt Tự nhìn mình có vẻ không bình thường...

Đùa giỡn với Bình này giờ, Tự cốt chỉ muốn làm cho Bình tình nguyện hôn mình.....Cái suy nghĩ bản thân phải chủ động hôn người khác, Tự chưa hề nghĩ tới (Ec, chẳng quá). Vì xưa giờ, ai tiếp cận Tự cũng chủ động hôn anh, nên anh đều nghĩ con gái là thế và anh phải là thế (ôi dào, ngơ đến thế là cùng....*Xẹt lửa*.....em im :D). Nhưng khi nhìn thấy đôi môi chúm chím của Bình đang liến thoắng cãi lại, nhìn yêu không hết, cứ như cô ấy đang dụ dỗ Tự vậy. Nhìn Bình một cách đắm đuối, Tự bây giờ thực sự đã hiểu được ham muốn của một thằng con trai khi đối diện với người con gái mà mình yêu.

Không khí trong gara dần trở nên ám muội hơn, nóng hơn, hồi hộp hơn, mọi thứ dần im ắng, chỉ còn nghe tiếng thở mạnh của Tự, tiếng tim đập thình thịch của cả 2. Ánh nhìn của Tự như thiêu đốt Bình, đứng dưới ánh đèn, Bình cảm giác như bị anh lột trần, người càng ngày càng nóng, Bình trở nên luống cuống, không thể cúi mãi thế này, nhưng ngược lên thì Bình sợ không thoát khỏi ma lực từ ánh mắt ấy. Tự nhìn Bình một cách say đắm, ánh nhìn càng trở nên mơ hồ, anh nhận ra được đôi má của Bình đang đỏ ngày càng đỏ, nhìn đôi môi bặm lại của Bình, anh chỉ muốn chiếm hữu nó, khám phá và thưởng thức nó nhưng.....hiện tại.....cô đang không thèm nhìn lấy anh (ec, hiểu sai roy, là người ta không dám nhìn chứ bộ)

Cúi đầu xuống một ít, Tự từ tốn nói với Bình: Vòng 1 của em cũng không tệ nhỉ? – Cố tình nói một câu khiêu khích và nhếch môi cười khi anh thấy Bình đã tức giận, 2 vành tai đỏ gay

-Anh.....

Bình vừa định mở miệng ra mắng thì .....

44. Chương 44

Bình vừa định mở miệng ra mắng Tự thì .....Hm....um....um...um.....

...
...
...
...
...
...
...

Lời của Bình chưa kịp thốt ra thì đã bị Tự nuốt chửng bằng..... (thần đen tối bắt đầu bao trùm đầu óc những ai đọc tới đây, tưởng tượng đi, cứ tưởng tượng đi, há há)

“Xuyt”

Là dân trong xã hội đen, được luyện từ nhỏ nên Tự nhanh chóng phát hiện ra có người đang đến gần, nên vội lấy tay bịt miệng Bình, và kéo nhỏ vào một góc trong gara. May là trong này có một tấm chắn nhỏ vừa đủ che cho 2 người, có tội nó hơi nhỏ nhỏ (hehe, ai được lợi đây), haizz, khoảng cách thu hẹp lắm lắm roy.....làm cho 2 gò má Bình ửng đỏ, tăng thêm sức dụ dỗ “chàng thư sinh” phía đối diện.

“Cạch”

2 người bước vào, chưa thấy dáng người đã nghe tiếng cãi vã vọng tới trước

-Anh là con trai mà làm gì đi chặm chạp vậy? – Cô gái vừa đi, tay cầm cọng cỏ, quay lại mắng

-.....- Đáp lại chỉ là sự im lặng cùng với cái nhếch môi nhẹ

một trai, một gái này không ai khác chính là Long và Phương. Vì sợ Quyên bị đói nên Phong nhờ 2 người này đi mua cháo cho nó (dù gì cũng hèm có gì làm mà :D). Từ ngôi biệt thự, để đi tới gara, họ cần băng

qua một khu vườn. Đó cũng chính là lí do cho cuộc gây lộn này. Phương vừa đi, vừa chạy nhảy lung tung, trông cứ như con mèo con đang vờn những cánh hoa, trông rất đáng yêu. Nếu nhìn kĩ, trong mắt Long bây giờ, chỉ có mỗi hình ảnh của Phương, thế nhưng cô nào hay. Long cố tình đi sau Phương, ngắm nhìn hình dáng yêu kiều, chậm chậm.....vô thức, anh đặt bàn tay lên môi mình, nhắm mắt.....và hồi tưởng lại lần đầu anh chạm vào đôi môi của Phương. Tuy lúc ấy chỉ đơn thuần là mớm thuốc, là môi chạm môi, nhưng cũng đủ làm Long hạnh phúc. Nhưng Long lại không nhớ rõ cảm giác khi chạm vào nó như thế nào? Có ngọt không? Có nóng không? Long không tài nào nhớ ra. Bực tức, tò mò và khao khát, chính những điều đó đã vô hình tạo ra một khao khát mãnh liệt trong Long, cậu ấy muốn được hôn cô gái đang tung tăng trước mặt mình, một lần nữa và một lần nữa, lại một lần nữa.

-Chát – Phương tá nhẹ lên má Long khi thấy anh thần thờ đứng nhìn, mặc cho Phương có la hét, quơ tay, quơ chân loạn xạ.....

Giật mình bởi sự va chạm nhẹ nhàng với làn da của con gái, Long như được kéo về thực tại. Cười nhẹ một cái, Long bước qua và đi vội vào gara. Long không dám chắc nếu đứng ở đó thêm thì anh sẽ hành động gì nữa? Phương tuy không hiểu ấy, nhưng cũng vội vàng đi theo, vì cô chợt nhớ tới Quyên, cô sợ nhỏ bạn đối bụng.

2 người này cứ ở ngoài mà tán với lại chả tỉnh, chỉ tội nghiệp cho 2 “nạn nhân” (có đúng là nạn nhân hok chời) đang phải ép mình “lẩn trốn”. Hiện tại Bình đang dựa lưng vào tường, còn Tự đứng đối diện Bình, lưng của cậu ấy chạm vào tấm màn che.....khiến tấm màn nhấp nhô *nguy hiểm, nguy hiểm*. Như thế rất dễ bị phát hiện.....

-Em đợi ở đây. Tôi lấy xe ra liền – Long nói, rồi nhanh chóng đi lấy xe.

Long thực tình không muốn ở trong cùng một không gian kín với Phương, cậu ấy sợ, sợ một điều gì đó rất mơ hồ, sợ một ham muốn vừa rất mãnh liệt nhưng cũng rất mờ ảo, mãnh liệt đến thế nào? Chuyện này Long không biết được. Lỡ không tìm chế được thì cậu sẽ làm gì? Long cũng không biết được. Phương có cảm giác gì với Long không? Điều này càng khiến Long đau đầu thì thực sự cậu ấy không biết. Đang loay hoay dắt chiếc xe ra, thì điện thoại Long đổ chuông báo có tin nhắn mới

“M mau xử lẹ con mèo con của m coy, t đang ở trong này nek thẳng kia >”< grrrrrrr”=“”>

Đọc xong tin nhắn, Long bật cười haha, Long trả lời “okie baby”

Tin nhắn được gửi đi, làm ai kia Sặc một cái.....

-Này, anh khìn hả? Tự nhiên cười lớn, làm tui giật mình, mém rút điện thoại roy nè – Phương vừa tức vừa giờ giờ cái điện thoại tới phía trước

Linh tính mách bảo có chuyện hấp dẫn xảy ra, Long vội hỏi:

-Em đang làm gì mà dưng tới điện thoại?

-Thì gọi cho nhỏ Bình, nó đi tới giờ chưa thấy về mà.....A, kết nối được rồi – Phương hớn hử chạy lại phía Long

Thực mà nói, ở một mình trong cái gara này dễ bị lạnh xương sống, vì thế nên Phương mới kím có chạy tới Long.....

Teng, Bình lấy 2 tay ôm miệng, vì cô đang rất ..... “không biết làm thế nào cho phải”, Tự cũng nhìn Bình để cô bạn bớt lo lắng, nhưng ngay khi điện thoại Bình vừa reo thì cũng tắt ngay.....

Bên ngoài kia đã xảy ra chuyện gì?

45. Chương 45

Vừa thấy Phương quơ quơ chiếc điện thoại trước mặt, Long biết ngay có chuyện “hấp dẫn” xảy ra thiệt. Phải cứu thằng bạn của mình thôi. Long ngay lập tức chụp lấy tay của Phương, kéo thật mạnh để nhỏ té vào ngực mình.....bất chợt Long lúng túng không biết làm gì tiếp theo, 1s, Phương ngược lên.....mở miệng ra để..... “Bùm”.....cả 2 đều tròn xoe mắt.

“hôn rồi, mình đang làm gì thế này, hôn cô ấy rồi sao? chắc bị cô ấy đập chết mất” – Long khổ sở nghĩ. “Thôi, phóng lao thì theo lao, có chết cũng chết cho đã.” Long từ từ nhắm mắt lại, tận hưởng cái cảm giác mà anh hằng khao khát, ham muốn bùng nổ mãnh liệt, Long một tay giữ đầu Phương ở phía gáy một tay nhẹ nhàng kéo eo Phương sát lại mình. Sau đó, khi thấy Phương đã không kháng cự, Long nhanh chóng lấy cái điện thoại, tắt nguồn và bỏ vào túi. Một cái chạm nhẹ là không đủ đối với Long, không lẽ chỉ chạm vào bờ môi ấy rồi bỏ đi sao? Không, không thể, đối với một người con trai như Long lại càng không thể. Long ấn chặt môi mình hơn vào môi Phương, chú mèo con cũng đã bắt đầu có phản ứng, Phương bắt đầu giãy giụa, tay đâm thùm thụp lên ngực của Long. Nếu như dopin là thuốc tăng lực, thì những nụ hôn thế này chính là thuốc giảm lực, bình thường Phương mạnh mẽ là thế, nhưng tình thế bây giờ, cứ y như Phương đang phẩy ruồi, không hề có xíu tổn thương nào, mặt khác lại kích thích những giác quan cùng ham muốn của Long bùng nổ.

Long – như một ngọn núi lửa vừa bùng tỉnh nhờ một trận động đất, chúng thay phiên nhau tuôn trào một cách gần như thiếu kiểm soát. Cao là đẹp, ừ thì là thế, nhưng với chiều cao khiêm tốn của Phương thì Long đang rất đau lưng khi phải khom người xuống. Lùi lại 1 bước, vòng tay quanh eo Phương nhẹ siết chặt thêm kéo cô bạn theo cùng, Long nhẹ nhàng ngồi xuống yên xe, từ từ thay đổi tư thế.....Vì anh không muốn Phương bùng tỉnh trong biển hôn thế này.

Ai cũng nói khi hôn là cảm giác tuyệt vời, nhưng nó thực sự vẫn có đau khổ trong đó. Thứ Long muốn không chỉ là bờ môi đó, hơi thở Phương cứ liên tục phả ra, nó như một chất kích thích, gây nghiện cho Long. Long muốn hôn thế, nhưng nếu Long làm hôn thế, liệu cô bé mà anh đang hôn, có chấp nhận không? Long đã không thể xác định được anh cần cô nhiều đến đâu, vì thế anh không muốn đem con tim mình ra đánh cược. Chỉ là môi chạm môi, nhưng cũng đủ khiến Phương mất “năng lực hành vi nhân sự” :D, cô bạn không còn đâm thùm thụp nữa mà thay vào đó là chống hai tay mình lên ngực Long, để tạo thế vững – Phương không cho phép mình yếu đuối ý mà - Phong nhẹ nhàng mơn trớn bờ môi của Phương, anh liếm nhẹ viền môi. Thực sự lúc này, Long chỉ muốn cắn, muốn ngấu nghiến bờ môi của cô bé này mà thôi, nhưng biết sao giờ, môi là bộ phận dễ bị tổn thương. Nếu cắn, Phương sẽ bị chảy máu và đau, cuộc chơi tới đây là thối còi kết thúc. Nhưng Long muốn có thêm 1 hiệp phụ kéo dài 15 phút nữa (Ặc, Ặc, đồ con trai ham hố, 15 phút.....* chóng mặt * * chóng mặt quá*.....hix, tội nghiệp Phương, là Long ham hố, hok phải Sour ak nha :D hehe).....

Không rời đi, Long từ tốn hôn môi trên của Phương, chỉ môi trên mà thôi. Anh như cố tình gây chia rẽ đôi môi, làm ôi trên chìm đắm trong sự ngọt ngào nhẹ nhàng của mình, để môi dưới phải khao khát, phải “đói” sự va chạm của anh.....Rồi bất chợt Long hôn Phương một cách chầy chểnh, ngẫu chứ không nghiêm, nghiêng đầu sang trái, rồi lại sang phải, Long như không muốn rời. Như một chiếc mô tô lao như bay chợt gặp đèn đỏ phải thắng gấp, nụ hôn của Long khựng lại, nhẹ nhàng, không hấp tấp, mơn trớn môi dưới.....

Suốt 12 năm học, chưa lần nào có bạn trai, Phương chưa khi nào biết đến hôn, được hôn và bị hôn. Cô bạn thụ động đón nhận nụ hôn của Long, Phương không ghét nó, thậm chí lại thấy hơi thích thích cái cảm giác mới lạ này.....Phương cũng không hiểu mình muốn gì, chỉ là thích thì làm.....nên cô bạn không phải kháng..... (Long: lần nào em í cũng nghĩ thế thì tốt biết mấy nhỉ? ....Tốt cái đầu anh, đồ dã man.....*gâm gừ, nói gì hả con bé kia*.....Thì, nói gì anh tự biết.....Zọt)

um.....um.....

Sự yên tĩnh của không gian, vắng lại chỉ là những tiếng thở phập phồng của 4 con tim, 1 con tim đang khao khát, 1 con tim đang bờ ngõ tiếp nhận, 1 con tim đang kim chế và 1 con tim đang tò mò.

Tiếng thở hắt ra ngày một khó chịu của Tự đã vô tình kéo lấy sự chú ý của Bình.

-Anh khó thở hả? Không khí trong này ngọt ngọt quá. Họ làm cái quái gì mà lâu ra vậy anh? – Bình nhanh

chóng nt vào máy rồi đưa cho TỰ đọc – vì sợ gây ra ồn í mà.....

-*lắc đầu, lắc đầu* - TỰ không nói gì

-Để em xem thử họ đang làm gì? Tò mò quá – Bình hí hoáy bấm lên bàn phím, đưa cho TỰ đọc, không đợi anh phản ứng, cô thò đầu ra, 2 tay vịn vào cánh tay của TỰ

10s sau, TỰ không thấy Bình cử động, anh nhẹ nhàng dìu cô bạn về vị trí cũ. Bình đang trong trạng thái sốc khi chứng kiến cảnh tình củm của Long và Phương.....nên không biết nên phản ứng thế nào. Hơn nữa, lúc đó đang tựa vào người TỰ để lấy chỗ dựa, thấy cảnh í, mặt Bình nóng ran, đang rất chi là bối rối nên giả vờ đứng im zị lun.

“Chụt”

aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, Bình giật mình, trừng mắt nhìn TỰ.

-Nhìn anh như thế à, không sợ bị phạt à? – TỰ cốc nhẹ đầu cô bạn cười nhẹ

Thấy Bình đơ người nên TỰ mới chớp cơ hội hôn lên má cô bạn này một cái “chụt”.....ai dè, chọc vào ổ kiến lửa, thôi kệ, lỡ rồi, phải vào, lời cho bằng được con kiến chúa ra.....Cha ông ta có câu “Muốn ăn thì lăn vào bếp” mờ..... (Ếc, ếc, anh TỰ, anh ăn gì zạ, nói em nghe y *chớp, chớp, chớp..... ^^Con nít con nôi, nhiều chuyện, đi chỗ khác cho anh mày hành xử, keke^^. ....tội nghiệp chị ấy, hizzhizz)

-Anh..... – Bình nắm tay thành 1 nắm đấm định đánh anh thì

-Xuyt.....

TỰ miệng thì “Xuyt”, tay thì để hờ trên vành môi của Bình, TỰ nhích tới một xí, Bình lùi lại 1 xí, TỰ thấy thế lại nhích tới 1 tí (lần này là 1 tí hok phải 1 xí) Bình cũng lùi lại 1 tí.....Bang, đùng tường, đùng tường roy (kakaka, mọi người dừng hủi lắm giọng cười của Sour nha, nha *chớp chớp ngây thơ*), thấy vậy TỰ nhích một khoảng thật “dài”, sát người Bình lun. Khoảng cách này nó.....quá sao sao ak, làm Bình hồi hộp. Hơi thở dồn dập phả mạnh vào ngón tay trở của TỰ - đang đặt hờ ngay bờ môi của Bình ak – như dopin :D.....TỰ thở hắt ra, anh đang cố kìm nén. Đôi mắt mờ đi, hơi ngiêng đầu, anh dời ngón trở lên chớp mũi rồi về lại đôi môi đang mấp máy. Ghé sát vào tai Bình, TỰ nói:

-Này nhóc, em đang kích thích anh đấy biết không? – Vừa nói xong, tay còn lại, TỰ nhanh chóng khoá chặt vòng eo nhỏ nhoi của Bình, làm 2 người sát lại.....

Anh hôn lên má Bình, yếu ớt chống 2 tay lên bờ ngực của TỰ, Bình cố hô hấp để lấy oxy giữ tỉnh táo khiến ngực nhấp nhô.....và cái gì đến cũng sẽ.....

46. Chương 46

Và chuyện gì đến cũng sẽ phải đến.

TỰ rời đôi môi mình khỏi gò má của Bình, chạm nhẹ hai chớp mũi vào nhau, 2 gương mặt sát nhau đến nỗi lông mi của TỰ cũng đã chạm vào lông mi của Bình. Làm con gái mà phải đứng trước TỰ cũng thấy hổ thẹn, con trai gì đâu mà lông mi cong tí tự nhiên. Bình vội nhắm tịt mắt lại khi đôi môi mềm mại của TỰ dần ghé sát tới, TỰ bật cười nhẹ trước phản ứng đáng yêu của TỰ, cú sát hơn một tí, giữa 2 người bây giờ gần như không còn chỗ cho không khí lên vào, có vào được thì cũng phải xách dép chạy ra vì không gian chung quanh họ đang rất rất là hot.....2 đôi môi giờ đây chỉ cách nhau 1mm. Lúc TỰ bật cười, một lần hơi mang đầy nam tính phả lên mặt Bình làm cho tất cả các cọng lông tơ phải dựng đứng lên :d

-Ngoan lắm nhóc, nhưng biết sao giờ, anh muốn em đón nhận nụ hôn này một cách nồng cháy, mạnh liệt chứ không phải ngoan ngoãn, sợ sệt thế này

Nói rồi, Tự đặt môi mình lên gò má bên kia của cô, anh chạm nhẹ vào mọi nơi bằng một nụ hôn nhẹ, hôn lên đôi mi khép hờ, hôn cả vầng trán nhô cao cao, liếm nhẹ vành tai đang đỏ bừng, chụt một cái thật sâu lên sống mũi mảnh khảnh của Bình.

Sour: Nãy giờ tay anh Tự làm gì nhỉ?.....Hỏi làm gì hả con nhóc kia, rình anh mà nãy giờ rồi còn bày đặt, grrrrrrrrrrrr, tránh chỗ

Không khí dần ám muội, thực ra là lúc đầu, Tự định là sẽ hôn Bình roy nhưng nhìn cái bộ dạng của cô ấy, Tự lại muốn trêu ghẹo một tí, nhìn cái chau mày của Bình lúc cậu hôn chụt vào chóp mũi trông yêu kinh khủng, phần con trai bị phần đàn ông lấn át.....

á á tay anh Tự hành động.....

Tính tình tình.....Giai điệu “Touch my hand” trong di động của Tự vang lên, cậu thở dài một cái rồi bắt điện thoại, từ từ bước ra ngoài. Tự vừa bước ra, Bình thở hắt một cái.....nãy giờ, Tự toàn hướng Bình tới những suy nghĩ đen tối.....

Bình vội ôm mặt che đi 2 gò má đang đỏ bừng, cô bạn tự thấy xấu hổ với những suy nghĩ vừa lúc nãy của bản thân. “Trời ơi, sao lúc nãy mình lại có ý định hôn anh ấy cơ chứ, nếu điện thoại không reo thì sao? Thì mình và anh ấy sẽ..... aaaaaaaa, không được, tỉnh lại đi Bình à”

Đứng trong một góc nhỏ, nhìn ra hướng Tự đang nghe máy, tim Bình như chợt thất lại. “Tại sao anh lại là bạn trai của chị An nhỉ? Tại sao anh lại gặp chị ấy trước em? Tại sao đã yêu chị ấy mà lại còn trêu đùa em như thế? Tại sao con tim này lại lỡ nhịp vì anh?” Nghĩ tới đây, cô bạn chợt thấy nghẹn nơi cổ họng, nắm tay ôm lấy ngực mình như muốn níu lại chút gì đó..... “Anh đã lấy đi hương vị sống của em mất rồi biết không?..... Nét buồn trên gương mặt nhỏ bé kia vội biến mất ngay khi Tự quay lại.

“ Đi thôi, vào cứu thằng Phong, nó bị cô bạn nhỏ của em hành hạ, quậy phá trong nhà kìa”

Không đợi Bình kịp phản ứng, Tự nhanh chóng nắm trọn bàn tay của Bình và kéo cô bạn đi. Hai người đi nhanh nhất có thể vì Tự cũng đang rất lo cho tình trạng dở khóc dở cười của Bình, đột nhiên Tự hơi căng thẳng khi nhớ lại những tiếng hét cùng tiếng đập cửa rầm rầm.

Bình nãy giờ thắc mắc, không biết tại sao mà Tự cứ cười hoài trong suốt đường đi, rồi lại đột ngột căng thẳng cũng làm Bình lo theo. Bất chợt Bình tăng tốc, zọt lên phía trước và kéo Tự chạy theo làm Tự cũng bất ngờ.....

Vừa vào tới nhà là họ chạy ngay lên lầu, không cần phải nhọc công kiểm chi cho cực, vì âm thanh của tiếng khóc của Quyên, cùng tiếng đập rầm rầm phát ra từ phòng Phong cũng đủ biết họ ở đâu.

2 ng vừa chạy lên hết các bậc cầu thang thì vài người hầu đã vội chạy tới hối thúc họ vào nhanh. Nhưng khi cả 2 cùng bước vào phòng thì.....ôi thôi, Tự ôm bụng cười nắc nẻ.....làm cho ai đó xám xịt gương mặt.....

47. Chương 47

Bình và Tự vừa bước vào phòng thì một cảnh tượng ngờ ngộ đang diễn ra. Nó đang đứng đập cửa, vừa khóc vừa đấm rầm rầm vào cánh cửa. Vừa thấy hai người đó bước vào, nó khụy xuống, vừa nói vừa khóc, gương đôi mắt đẫm nước nhìn hai người, trông thương quá chừng.

-Huhuhu, hic.....cứu.....cứu Vicky với, Vicky bị nhốt trong này, kui hok mở cửa ra được.....Hic, làm ơn cứu Vicky

Nhìn cảnh tượng này, Bình thấy tội nhỏ bạn.....thần kinh bị ảnh hưởng nặng, không còn là con nhỏ bạn làm trùm nữa, mà giờ cứ như đứa bé mới lớn, Bình vội vàng chạy tới dỗ dành nhỏ bạn mình.

Thong thả bước theo sau, Tự vừa đi vừa cười một nụ cười rất chi là đểu..... . Rõ ràng lúc nãy tên Phong gọi điện kiu Tự và Bình lên đây giúp một tay nhưng lên tới nơi thì không thấy hấn ta đâu, chỉ còn mỗi mình

nó là ngồi khóc thấy tội. Nó thì cứ luôn miệng nói Vicky bị nhốt trong này, vậy thì chỉ còn một khả năng là hấn – Trịnh Quốc Phong đang ở trong đó. Mà tên Phong này có một tật đánh mãi chưa chừa, quánh hoài chưa bỏ..... đó là đi tắm thì hèm có mang đồ vào theo ..... từ đó, ta có thể hiểu hoàn cảnh hiện giờ.

-Được roy, ngoan nào, đừng khóc nữa, anh đây sẽ cứu Vicky cho, nín khóc nào. – Một nụ cười *phải nói sao nhỉ*.....vừa đều đều, lại vừa hả hê như mới “chơi” được ai đó, Tự đứng dậy.....lùi về sau 1 bước lấy đà

Tự vừa đứng lên thì trong phòng tắm cũng vang lên một tiếng “Không”..... *hy vọng của Phong đã bị dập tắt trước khi nó nhen nhóm”.....Rầm, với sức mạnh của mình, cộng với những thế võ mà bản thân biết, Tự dễ dàng đập cho cánh cửa đổ sập..... Quay mặt đi, Tự không buồn nhìn nạn nhân của mình, anh với tay kéo nhỏ Bình đang an ủi đứng lên, đi thẳng tới tủ quần áo.....trước con mắt ngỡ ngàng của nhỏ. Tới tủ quần áo, nhìn trên nhìn dưới, nhìn trước nhìn sau, nhìn trái nhìn phải, Tự đã chọn được một bộ phụ hợp đem cho Phong, và bắt Bình đứng ở đây, không được ra phía khu vực cấm kia.....

Trước khi đi, cậu còn nói nhỏ vào tai Bình: “không được ra đó, tên đó đang sexy, em chỉ được nhìn mỗi anh thôi, nếu không ta sẽ tiếp tục chuyện bỏ dỡ lúc nãy”, nói xong còn liếm nhẹ vành tai Bình một cái roy mới chịu đi..... Haizz, hại cô bạn đỏ mặt, cái 2 cái tai nóng bừng bừng, muốn phụt lửa mà không được.

Tua ngược lại vài chục giây trước, sau khi cánh cửa bị Tự đập ngã, Phong đứng phía trong nhà tắm đã dùng tay đỡ và dựng cho nó gọn gàng qua một bên. Lúc cánh cửa vừa được gọn vào, thì đập vào mắt Phong là gương mặt người con gái cậu yêu ít thích nhiều..... nếu nói là yêu thì Phong tự thấy tình cảm thế này chưa đủ để gọi là yêu, nhưng nó đã hơn thích rồi.....Gương mặt nó – Quyên, lúc này phúng phính đỏ vì vừa khóc nhiều, hét nhiều, mà dùng sức nhiều nên đỏ ửng. Nó đang gương đôi mắt ầng ậng nước mà nhìn lên hấn.

Đau, đau lắm em biết không cô bé ngốc.....Sao lại ngồi đó mà khóc thế này, trông thấy nó thế làm hấn đau lòng lắm nhưng lại thương hơn vì trông nó bây giờ giống chú chó nhỏ lạc mẹ (ec, nói người ta là chó nhỏ, chứ anh cũng khác gì đâu? đang bị gọi là Vicky ka’)

Phong chưa kịp phản ứng thì nó đã chạy ào về phía Phong, ôm chầm lấy cậu ấy.....làm Phong đứng hình.....tim cậu như ngừng đập.....cả cơ thể cậu đang sốc cũng có, ngây ngất cũng có, bàng hoàng cũng có.....mọi cảm xúc đan xen lẫn lộn vào lúc này khi sự va chạm giữa Quyên và Phong xảy ra.

Khẽ thở dài một cái lấy bình tĩnh, Phong lấy tay vuốt nhẹ mái tóc ướt của mình lên, sau đó, cậu nhẹ nhàng dùng 2 tay ôm lấy trọn gương mặt của nó mà lau đi 2 dòng nước mắt.....

-E hèm e hèm, có cần mặc quần áo zô hok đây? – Tự vừa hỏi vừa tỏ vẻ quan tâm lo lắng cho thằng bạn chí cốt, vừa tỏ vẻ ngại ngùng làm như lần đầu tiên thấy cảnh trai gái ôm nhau.....làm Phong hừng hực máu nóng muốn bay zô zân cho Tự một trận. Phong biết Tự cố tình đập cái cửa mà.....

Mà đúng thiệt là Phong và nó đang trong tình trạng không ổn.....

Hồi ức một tí :D

Sau khi xe tới biệt thự, Phong ôm gọn nó, đưa lên phòng của hấn. Sau đó nhờ Phương và Bình thay đồ, lau vết thương cho nó..... Quyên đúng là không biết nên cười hạnh phúc hay khóc đau khổ khi có 2 đứa bạn hiện tại thế này, không hiểu sao Phương và Bình lại quyết định cho nó mặc một cái áo sơ mi của Phong và thêm chiếc quần jean cụt (nhỏ Phương vô tình mới mua :D). Thay đồ cho bạn xong, 2 cô bạn kéo chân ngang ngực cho nó ngủ.... nên đâu ai bek nó mặc gì đâu .....

Sau đó, Phong nhờ Long và Phương đi mua cho nó chút cháo, hấn thấy lo cho nó, sợ nó dậy rồi lại đói bụng..... chờ mãi mà có không thấy Long và Phương về, cũng hok thấy Tự và Bình về (tội nghiệp, 2 cặp này thì tình tứ bên nhau, tội cho Phong và Quyên quá, hichic)..... sợ nó thức dậy không có gì ăn lại khóc.....nên Phong quyết định xuống bếp, tự nấu cho nó miếng cháo dưới sự chỉ dẫn tận tình của bà bếp....

Nấu xong thì người cậu chỉ toàn mùi thịt, dầu mỡ nên cậu quyết định đi tắm.....

Lúc sau nó tỉnh dậy, đập vào mắt nó lại là một không gian hoàn toàn khác lạ, nhưng tràn ngập không khí của người mà nó gọi là Vicky, tạo cho nó một cảm giác khá an toàn. Nhưng nó nhìn hoài, tìm hoài cũng không thấy hình ảnh thân thuộc của Vicky..... vô tình nó nghe có tiếng nước chảy róc rách từ một cái

phòng nhỏ vắng ra..... Vung chắn qua một bên, nó chạy vù tới cánh cửa, và đậm rầm rầm, gọi Vicky liên hồi..... nó tưởng Phong bắt tỉnh trong đó ..... nó vẫn nghĩ Phong là cún Vicky

Phong điếng hồn khi nghe tiếng nó vọng qua cánh cửa.....tiếng nước ngưng chảy, Phong lấy khăn tắm quần quanh người.....nghe tiếng nó khóc, Phong chỉ muốn mở cửa mà ôm nó vào lòng dỗ dành, nhưng tình thế bây giờ lại không cho phép.....Bí thế, Phong gọi điện cho Tự, may là cậu bạn có đem theo điện thoại vào phòng tắm (quần áo thì không đem lại đi đem điện thoại, khì..... Phong: nói ai khì con bé kia? >< dạ,=“” em=“” nói=“” em.....=“”>

Nhìn tay 2 bàn tay đỏ tấy vì dầm vào cửa quá lâu, Phong vừa thấy xót vừa bực, liếc nhìn Tự một cái, nếu biết trước bị thằng bạn chơi thế này thì lúc nãy hẳn đã mở cửa rồi chứ nhờ tới thằng bạn này làm gì..... Tự ném cho Phong cái áo để mặc, choàng áo vào xong, Phong đỡ cho nó nín và kiu nó ra cho cậu bạn thay đồ.....

Sau đó Phong xúc thuốc lên tay cho nó..... Nó kiu đói bụng nên cả bọn quyết định xuống nhà bếp ăn chút gì đó, cùng lúc đó, Long và Phương cũng vừa về tới nhà.....

48. Chương 48

Đang định kéo nhau xuống dưới thì Bình giữ Quyên lại, thấy thế Phong liền thắc mắc “Có gì vậy Bình?”

Bình chống nạnh, lườm 2 cậu chàng một cái với vẻ trách móc:

-2 anh nhìn mà không thấy sao, áo của nó ướt hết rồi, tui phải thay áo cho nó đã không thì có mà cảm lạnh à.....

Nghe bình nói xong, Tự mặt vẫn tỉnh bơ, luôn trung thành với câu nói “của người quan tâm chi một xác, quan tâm của mình thoy là đủ lê lét roy”..... Phong luống cuống quay lại – vì nó đang đứng sau lưng anh – thấy chiếc áo sơ mi trắng của nó đã ướt gần hết, thấy vậy Phong vội đẩy nhẹ nó về phía Bình để cô bạn thay áo thì.....

Nó chạy ngược lại phía Phong, nắm chặt chiếc áo thun cậu vừa mặc, vừa nhìn Phong vừa thút thít mà nói:

-kui, kui..... kui hok thích ở với người lạ đâu. Áo kui ướt hết roy nè, Vicky thay áo cho tui nha..... tui hok mún bà cô kia thay áo cho kui đâu..... – Nó vừa rưng rưng nước mắt sắp tràn mi, vừa nói với hân, sau đó nhìn Bình mà le lưỡi một cái

-NÀY, CON QUỶ KIA...!!!! Bình thấy tức điên lên với căn bệnh kì quái của nhỏ bạn, hix, bị kiu là bà cô trước mặt Tự, hok bực mới lạ

-hik hik, cô đó la kui kìa, hok ở với cô đó đâu.... – Càng nói nó càng siết áo Phong chặt hơn..... khó mà cạy cái tay nó ra được *chớp chớp..... nguy hiểm cho Phong roy *

Phong thấy nó như thế thì vừa xót mà vừa thương, bây giờ anh cũng không biết phải làm sao. Chính nỗi sợ và nỗi đau thời thơ ấu đã làm nó ra thế này. Giờ nó lại không muốn tách rời anh..... nhưng cái việc thay áo cho nó, sao mà anh làm được.... thật là khó khăn..... anh chỉ còn cách gãi đầu..... đau khổ mà suy nghĩ..... Phong không muốn nó sợ thêm nữa

Im lặng một hồi, Tự cũng phán được 1 câu chí lí:

-Haizz, rắc rối với quỳ nhỏ của mày quá Phong nha..... hành hạ baby của tao à

Ặc Ặc, Tự nói xong mà Phương đỏ mặt, Phong giả vờ nôn oẹ làm nó tưởng Phong bị sao lại hỏi thăm

-Tao thấy thế này, tao với mày đi ra ngoài, để Bình và con nhỏ này trong này.... Không đóng cửa, mày và nhỏ sẽ nắm tay nhau, Bình mặc áo cho nhỏ, xong cánh tay này thì đổi tay, nắm bàn tay kia, mặc xong thì cũng okie..... Thấy sao mấy du?

Tự hất mặt lên trời, tự thán phục trí thông minh của mình..... (Cùng lúc đó, tại một trụ điện cao thế nối từ dãy Andes ở Bắc Mỹ tới đỉnh Everest dãy Himalaya, có một người con trai trông rất giống Tự, đang ở trên

đó. Dưới đất có một cô bé tên là Sour đang gọi khẩn cổ: Anh Tự ơi, xuống đất đi, đu dây điện cao thế bị đứt chết đó..... *hehe, không ai khác.. chính là Sour *** chớp chớp)

Bình và Phong thấy cũng có lý nên quyết định làm thế. Nói một hồi Quyên nó cũng đồng ý.... hại Phong khát khô cả cổ

Tự đứng dựa lan can đang.....mút..... cây kẹo mút..... Phong đứng phía ngoài cánh cửa, nó đứng ở trong..... 2 người nắm tay nhau qua khe cửa. Để đề phòng Phong nổi máu 35 nên Bình dùng cravat bịt mắt Phong lại (hix hix, tội nghiệp anh Phong, người có máu 35 nặng là anh Tự chứ bộ)

Chỉ là nắm tay qua khe cửa, những âm thanh soạt soạt khi Bình cởi áo và mặc áo vào cho nó cũng đủ khiến thân nhiệt Phong tăng vùn vụt.... rất là khó chịu à nha..... Bây giờ, Phong chỉ muốn xô cánh cửa vào mà ôm trọn lấy nó... Nó và hấn cách nhau chỉ có bề dày của cánh cửa.....

Mặt Phong hơi ửng đỏ, một bàn tay nắm chặt tay nó, lâu lâu vuốt ve nhẹ để nó khỏi sợ Bình..... nhưng bàn tay còn lại đang siết chặt như kiềm chế điều gì đó, mắt nhắm nghiền..... Trông thẳng bạn mình đang khổ sợ, Tự đứng mà run vai, một lúc sau vì nhịn không nổi nữa mà bật cười ha hả.....

-Mày chết đi thằng quý kia, thấy bạn bè bị zậy mày zui quá ha ? – Phong vừa nhắm mắt vừa **** Tự

-Tất nhiên tao phải vui rồi..... hé hé... ít ra thì tao cũng không phải kiềm chế như mày... - Tự vừa nói vừa cười rất sáng khoái mặc kệ ai kia đang tức điên người

Tự nào hay câu nói của mình đã làm cho Bình ở phía sau cánh cửa kia bị ... bất ngờ... sốc.... “Lúc này anh ấy đã kiềm chế không nổi ư?” Bình chớp chớp mắt, các ngón tay rời lỏng và rời cúc áo của Quyên đứng thờ người... Trong lúc chỉ mới có cài được 2 cái cúc áo ..... Thấy Bình đứng bất động, không làm gì mình nữa, Quyên chớp chớp mắt, chờ đợi nhưng vẫn không thấy gì, nó đánh gan hỏi: (ec, đánh gan mới ghê, sợ Bình dữ vậy ta?)

-Kui ra ngoài được chưa? kui ra ngoài nha.... nha bà cô? – Nó cười tươi nhất có thể

-Hả? Bình vừa ngước lên hỏi... khi được nó kéo lại về hiện tại thì.....

Nó đã bay ra ngoài và ôm chầm lấy hấn, thở vào nhẹ nhõm... trong phòng Bình chỉ kịp “A” một tiếng.....

Vừa ra tới cửa thì cô chỉ kịp nói thêm được một chữ “không”..... Bình thở phào nhẹ nhõm vì nó đang ôm Phong, nên chưa ai thấy gì hết...

Nhưng khổ nỗi Bình nói gì nó cũng không buông Phong ra, nó nhất nhất nói “kui hok đi đâu”....

Bình đành cúi mặt mà nói:

-Anh Phong à, nhỏ này chỉ mới có đóng 2 cúc áo, phần còn lại anh tự xử nhaC

49. Chương 49

Tự và Bình vừa bước đi, Phong nhẹ cốc đầu nó một cái == rùi hỏi một cách ân cần:

-Sao lại hư thế này? Cúc áo chưa cài xong mà sao lại ra đây?

-Kui.... kui thấy bà cô đó đứng yên roy , kui hỏi mà bà hok trả lời nên kui chạy ra lun..... - Nó cười trù và chớp chớp mắt rất đáng yêu

Cả 2 tự đứng lại im lặng, hấn bỗng không biết nên diễn đạt thế nào để nói nó cài cúc áo lại... Nó thấy hấn im lặng tưởng là hấn đang giận chuyện nó không nghe lời nên đâm ra lo lắng:

-Thực ra kui nghĩ anh cũng cài cúc áo cho kui cũng được, kui hok thích bà cô đó đâu....

Lời nó nói ra ngậy thơ vô vàn tội..... “ôi, em làm tôi điên lên mất” Phong thầm nghĩ khi thấy nó lẳng lẳng nhìn xuống đất.....

-Này nhóc, lớn roy, phải tự cài cúc áo đi chứ..... làm biếng quá nha – Phong nói rùi vuốt tóc nhẹ cho nó.

Phong thực sự không biết nên làm sao với nó nữa. Đối với Phong, cậu vừa mún nâng niu nó, chiều chuộng nó nhưng lại không biết làm sao với cô nhóc to xác mà như con nít thế này

-Anh cài cúc áo cho kui y, cái áo này to quá, tay áo dài nữa nè (nó vừa nói vừa giơ tay lên làm bằng chứng), anh cài cúc áo lại cho kui y... Đi mà.... đi nha....

Phong thừa hiểu tính cô bé này nên cũng đành giơ cầu trắng đầu hàng..... hơn nữa, nó đang ôm Phong rất chặt nên cậu cũng muốn khoảng cách giữa 2 người kéo giãn ra..... vì cậu sợ mình không kiềm chế được khi nó cứ sát thế này .... Nhẹ xoay người nó lại, Phong ôm siết nó từ phía sau và từ từ cài lại từng cúc áo cho nó.....

Bây giờ cậu mới biết là nó là trùm phá phách..... và cậu cũng đã nghiệm ra một điều: Những lúc nó như thế này, tuyệt đối không được để bất kì thằng nào lén phéng gần nó..... Nó cực kỳ khiêu khích..... Đối với Phong, Quyên không hề phòng bị, cô bạn tin anh chàng này vô điều kiện..... đôi khi cũng nên cầu mong cho Quyên sớm lành bệnh.

Ngay lúc Phong với tay cài cúc áo thứ 3 cho nó, nó đã tựa hẳn người ra phía sau, 2 bàn tay của nó loay ngoay, phá phách những ngón tay của Phong khiến cho việc cài cúc áo vốn đã hơi hơi khó giờ lại càng khó.

Vì nó phá quá nên những khi cài gần xong một cái cúc Phong lại dùng một tay chụp lại 2 cổ tay của nó, 1 tay cài cúc..... Thực sự là nó rất phá.... Chiếc cúc áo cuối cùng vừa được cài xong thì.....

Nó quay phắt người lại ôm chầm lấy Phong..... làm cho cậu chỉ biết đơ 2 tay trống không trong không khí...

Thấy tình thế hiện giờ thật là không ổn, hẳn mới gọi chuyện để cho nó nới lỏng vòng tay ra và đã thành công (thành công trước mắt thôi)

-Này, sao cứ ôm anh thế nhóc, thích ôm thế cơ à? – Phong hỏi nhằm chọc quê nó nhưng cậu đã vội quên mất nó bây giờ không phải là nó ngày hôm qua và cũng không phải ngày hôm nay

Nó thành thật trả lời một cách rành mạch, rõ ràng với đôi mắt ngây thơ và cái miệng liếng thoáng...

-uhm, vì người anh có một mùi thơm rất dễ chịu, kui thích cái mùi này lắm.....

Hắn bỡ ngỡ trước lời nó đầy vô tư của nó, lời nói ấy cứ như một hòn đá ném trúng ngay huyệt bất động vậy, hắn đứng im re.... Nó thấy thế lại thoải mái hít hà hương thơm nam tính, quyến rũ của hắn, nó còn cọ cọ nhẹ mũi của mình vào bờ ngực săn chắc của hắn ...

Phong đã cử động lại (oh yeah...), cậu ấy hiện tại như đang chịu tra tấn vậy, cái cọ mũi vô tình hữu ý của nó đã như bấm nút cho quả bom trong người hắn đếm ngược..... Đang không biết đẩy nó ra sao để nó không hiểu lầm thì hắn nảy ra một ý tưởng để chọc ghẹo nó... mà lại quên nghĩ tới hậu quả “gậy ông đập lưng ông”

-Này nhóc, có biết thứ gì ngọt nhất không?

-Biết, kui biết chứ, là mật ong

-ukm, nhưng anh biết có một thứ còn ngọt hơn cả mật ong nữa, mún biết hok?

-có có, kui mún biết, cho kui biết đi, kui mún thử xem nó ngọt thế nào

Nhìn thấy nó như thế Phong bỗng có hứng hơn hẳn..... hứng trên ghẹo nó ....

-Đó chính là đây .....

Phong vừa nói vừa đưa một ngón tay đặt lên môi mình, sau đó nhẹ nhàng đặt lên bờ môi của nó.. Nó thấy thế cũng đặt một ngón tay lên miệng hắn rồi đặt lên môi mình, thè đầu lưỡi ra liếm nhẹ

5s sau:

-Hok có vị gì hết, kui hok có thấy ngọt – nó nhìn hắn với ánh mắt trách cứ

-Không tin anh à? – Hắn nhìn đáp trả lại nó bằng một ánh mắt kiên định

Thấy thế, nó thử làm lại lần nữa, nó lấy tay mình đặt lên môi hắn, lần này hắn mở hé miệng, thử phà nhẹ vào đầu ngón tay nó, liếm nhẹ đầu lưỡi mình vào tay nó làm nó thấy nhột, cười khúc khích, sau đó nó bỏ lun ngón tay vào miệng và mút cái chụt

10s sau..... “hizhiz, kui hok có thấy ngọt chỗ nào hết”

Thấy nó thất vọng ra mặt, cứ nhìn chăm chăm xuống đất Phong cười nhẹ, nâng mặt nó lên và nói:

-Nhóc còn nhỏ mà, không ném được đâu. Muốn thử vị ngọt đó thì phải dùng cái này..... chạm vào cái này thì mới biết được nó có ngọt hay không – Hắn vừa nói vừa đặt tay lên môi nó, đưa ngón tay theo vành môi rồi đặt lên miệng mình

-Zậy mình có thể làm ngược lại hok?

-Có thể với điều kiện là nhóc lớn – Hắn từ tốn nói

-Zậy là kui lớn kui có thể thử hả?

-Ukm, đúng rồi, nhóc thông minh lắm

Hắn vừa đưa tay ra định vuốt tóc nó thì nó đã kiễng chân lên, một tay đặt lên bờ vai rắn chắc của hắn, một tay đưa ra sau gáy kéo đầu hắn gần lại và.....

“Kui lớn roy chứ bộ”

50. Chương 50

“Ọc....ọc...ọc....”

Nó vừa kiễng chân lên, tay vừa chạm vào tóc của Phong thì cái bụng lại kiu đói..... Không đói mới lạ, đã 1h sáng rồi... Thế là nó đứng cong người, lấy 2 tay xoa xoa bụng, mặt xỉ xuống.

-Hix, kui đói bụng quá y. Nhà anh có gì ăn không?

-Đồ ăn thì có, chỉ là không biết em có ăn được hay không thôi? – Phong vừa nói vừa gỡ đầu khi nghĩ lại món cháo mà anh vừa nấu...

-Đi đi, kui đói quá rồi, mình đi ăn nhanh

Phong thử phào nhẹ nhõm, lúc này cậu cứ tưởng là 2 người đã... hơi tiếc tiếc... Cái đói cũng đã cuốn cái thắc mắc “ngọt ngọt” của nó bay đi. Đi ngang qua phòng khách, Phong nói Quyên vào phòng khách ngồi xem ti vi trước để cậu vào nhà bếp mức cháo và đem ra cho.

Thở phào nhẹ nhõm khi Phong có thể khẳng định là món cháo này nuốt được, sau khi suy nghĩ một lúc, cậu quyết định mức 2 tô cháo nóng hổi, bốc khói nghi ngút và thơm phức đem ra. Vừa bước tới phòng khách, cậu đã nghe thấy tiếng bô lô ba la của mí đứa bạn, thì ra là Phương và Long đã đi mua cháo về

-2 người đi mua cháo hay đi hẹn hò vậy hả? – Phong vừa đi ra vừa hỏi

-Hehe, kẹt xe í mà. Ủa? mà mang gì ra vậy Phong – Long hỏi

-Cháo... - Phong trả lời cụt lủn

-Ec, cháo..... ai nấu, mà nấu

-Uk, là tao nấu á, sao có gì không? – Phong nhẹ đặt 2 tô cháo trước mặt nó rồi ngồi cạnh nó

-CÁI GÌ? Mà nấu á? – Long muốn rớt quai

-THIỆU GIA NHÀ HỌ TRỊNH xuống bếp nấu Á? – Tự nghe xong cứ như vừa trên trời rớt xún

-Uk, tao xin khẳng định là tao nấu – Phong nở nụ cười đắc thắng trước 2 cái há mồm to của 2 thằng bạn

Mặc kệ 2 người kia đang đống băng, Phương và Bình đi vào bếp lấy tô ra vì họ cũng mua cháo. Sau một lúc thì 2 anh chàng kia cũng đã rã băng và bắt đầu cử động, lúc này trên bàn đã xuất hiện 7 tô cháo: 2 tô cháo thập cẩm, 1 cháo gà, 1 cháo vịt, 1 cháo đuôi bò, 1 cháo lười, 1 cháo lòng :d. Và... nó là được ưu tiên chọn trước. Nhìn 7 tô cháo bốc khói nghi ngút trước mặt, nó cau mày suy nghĩ, đánh giá, trông nó không khác gì một vị giám khảo chấm thi, và 5 người còn lại là 5 thí sinh với những tô cháo dự thi. Nhìn một lúc nó vỗ tay cái Bốp và nói:

-Kui ăn tô này..... kui ăn 2 tô này nha.... – nó cầm 2 tô cháo thập cẩm của Phong lên và chớp chớp mắt nhìn mọi người

-Ặc..... sao không ăn mí cái này, mí cái này ngon hơn nè, ăn cái đó coi chừng zô bệnh viện đó – Tự và Long tỏ vẻ lo lắng..... đang định cười thì nhận ngay được cái liếc mắt đưa tình của Phong nên... nín luôn

-vì nó đẹp và có nhiều màu... - Nó giải thích như thế làm cho Phong chỉ muốn khóc trong lòng.... cứ tưởng vì nó thấy ngon hoặc thơm, ai dè vì nó thấy có nhiều màu nên chọn.....

Mỗi người chọn một tô để ăn... đang ăn được 1 tô rưỡi thì nó tạm ngưng, ngược lên nhìn mọi người rồi

-Tại sao môi này chạm môi kia lại ngọt vậy? – Nó hỏi nhằm lí giải thắc mắc

Không hẹn mà gặp, 3 người bị sặc, 1 người bắt động, một người cười nhẹ. May là lúc đó Phong vừa nuốt xong miếng cháo, chứ không là bị như Long và Phương hiện giờ. Hai người vừa bỏ miếng cháo vào, vừa bắt đầu nuốt, nghe xong, có tật thì ắt phải “... giật mình..” nên ho sặc sụa. Bình thì vô tình nhớ lại cái lúc mờ mờ ám ám hồi chiều nên bắt động, ngậm lun muỗng cháo trong miệng mình. Chỉ có riêng Tự là điềm tĩnh, không hổ danh là người dày dặn kinh nghiệm.

-Thử thế này thì biết – Tự phán ột câu làm Long và Phương được sặc toàn tập 2, nó cùng Phong ngược lên nhìn.

Nhanh như chớp, Tự rút muỗng từ miệng của Bình roy bỏ lun zô mút một cái, múc một muỗng cháo ăn sau đó trả muỗng lại inh. Và nói:

-Đúng là ngọt hơn mật ong – Cười đều một cái, thật sự Tự rất thích chọc thẳng bạn mình và Tự rất vui vì đã thành công khi thấy.....

Nó vừa thấy Tự làm vậy thì bắt chước làm theo ngay.... lấy lun cái muỗng cháo Phong vừa bỏ zô miệng... Phong chưa kịp ăn, nó ăn lun... Ăn xong nó kiu “Ukm, ngọt thật” rồi cười hihi. Thử hỏi cháo đuôi bò nấu với củ sắn, không ngọt mới lạ... nó ngơ thiết.....

Ăn uống no say, cả bọn tập trung trước cái ti vi, vừa xem phim vừa chơi bài. Được một lúc thì mọi người buồn ngủ, riêng nó thì được Phong bế lên tới phòng. Nó thì ngủ chung với Bình và Phương, còn 3 tên kia ngủ một phòng....

Lúc giữa khuya, Long vì khát nước nên chạy xuống nhà bếp uống nước, Tự thì lại mơ một giấc mơ không đẹp nên đã đi ra ban công đứng hóng gió xíu... thế là chỉ còn mình Phong ở trong phòng.

Cùng lúc ấy, tại căn phòng bên cạnh, có một người đã tỉnh lại đột ngột, nhìn xung quanh mờ nhạt qua ánh đèn ngủ mờ ảo, cảm giác cô đơn bao vây lấy con người này. Đặt chân xuống nền, mở cánh cửa phòng, con người này tiếp tục cuộc hành trình tìm ra con người mà con người này đang cần...

51. Chương 51

Đang ngủ, bất chợt nó tỉnh giấc..... Ngồi bật dậy, nó ngơ ngác nhìn xung quanh, 2 bên nó 2 nhỏ bạn đang chìm sâu vào giấc ngủ...ánh đèn mờ mờ bao trùm nó, cảm giác cô đơn bắt đầu bủa vây nó, trái tim bé nhỏ đang đập một cách yếu ớt trong lồng ngực kia như muốn chứng minh một điều: nó sợ một mình trong bóng tối.

Dường như bản năng sinh tồn trong nó trở dậy, đôi chân dần cử động và bước xuống giường một cách nhẹ nhàng, tiến dần ra tới cửa nó với tay mở cánh cửa một cách nhẹ nhàng, không hề gây ra bất kì một tiếng

động nào quá to. Thính giác nó hoạt động hết công suất, lúc này, nó không khác gì một con chó nhỏ... Nó cố gắng tìm ra mùi hương quen thuộc mà từ tối giờ vẫn bao quanh bảo bọc nó...

“A, đây rồi”

Nó đã tìm ra cũng là lúc nó đứng trước cửa phòng của hấn – Trịnh Quốc Phong.... “Cạch” – cánh cửa được mở ra.. nó không đóng cửa lại mà đi từ tốn đi tới cạnh giường hấn...

“Tách, tách, tách...”

Từng giọt, từng giọt nước mắt rời khỏi mi mắt trĩu nặng của nó mà nhẹ nhàng rơi xuống... Nó cũng không hiểu tại sao nó khóc, chỉ là nó vui mừng khi đã tìm ra gương mặt quen thuộc, nhìn hấn ngủ một cách bình yên nó cảm thấy tâm hồn nhẹ nhàng.... Nhưng liệu đây có là mơ chẳng?????

Nó lại đắm ra lo sợ đây chỉ là giấc mơ, nó vội lấy tay khều nhẹ tay hấn.....không tỉnh.... Nó kiên nhẫn chọt chọt tay hấn..... không tỉnh, vẫn bất động.....Nó tức khí ngồi xuống giường rồi giựt nhẹ tóc hấn.....không tỉnh.....Nó tức quá bứt tóc hấn.....cũng không tỉnh.....Grrrrr, ><, nó=“đâm=“ra=“lo=“lặng=“hoảng=“sợ=“vì=“hấn=“nãy=“giờ=“cứ=“liên=“tục=“cái=“điệp=“khúc=““không=“tỉnh”.=“thực=“mà=“nói=“chỉ=“vì=“hôm=“nay=“bị=“nó=“hành=“hạ=“nên=“giờ=“hấn=“không=“còn=“sức=“nữa,=“nãy=“giờ=“hấn=“chỉ=“nghĩ=“là=“2=“tên=“bạn=“thân=“đang=“phá=“nên=“hấn=“làm=“thinh.=“nó=“bị=“mũi=“hấn=“lại.....không=“tỉnh,=“hấn=“thở=“manh=“bằng=“miệng,=“vẫn=“ngủ.....nó=“lấy=“tay=“bị=“luôn=“miệng=“hấn=“lại.....1s...2s...3s...1=“phút...2=“phút...2=“phút=“59s...3=“phút.....hấn=“vẫn=“không=“tỉnh=“(*ngưỡng=“mộ=“ngưỡng=“mộ...=“phong=“nín=“thở=“giỏi=“kinh)....=“thấy=“hấn=“vẫn=“bất=“động=“nó=“đâm=“ra=“sợ.....=“chát”=“–=“nó=“tát=“hấn=“một=“cái=“trời=“giáng.....hấn...=“>

Đang bị bịt mũi bịt miệng bịt mũi, rồi lại bị giáng một cái tát trời đánh zô mặt, đang buồn ngủ, bị phá giấc, còn bị ăn đánh, hấn tức muốn nghẹn họng, tự hứa với lòng sẽ cho kẻ phá rối này một trận đòn lết cũng lết không nổi. Chụp nhanh cánh tay nó lại... hấn giật mình khi nhận ra trước mặt hấn là nó

Nó – với đôi mắt hoảng sợ, nó – với gương mặt đầm nước, nó – đôi bờ vai run run, cũng là nó – hình dáng bé nhỏ đang ngồi trước mặt hấn đây.Hấn bóp cổ tay nó gần như đổ ửng lên... thấy nó khóc hấn giật mình vội thả ra và xem thử.

Thấy hấn đang chăm chú nhìn, tim hấn vẫn đập thình thịch sau bờ ngực sẵn chẵn kia, nó vươn tay ra, chạm vào đó, cảm nhận sự vận động của con tim hấn... bất chợt nhịp tim tăng vọt, nó hốt hoảng nhìn hấn và hấn cười lại nó.....Cảm giác an tâm chợt đến, nó vội ôm chầm lấy hấn.....làm hấn bất ngờ, ngồi im re

-Này, nín khóc đi nào... không có gì phải lo lắng nữa, nín đi – Hấn vừa nói, vừa xoa nhẹ lưng và tóc nó *lợi dụng, thật là đục nước béo cò.... Xoẹt..... “một khoảng im lặng”.....*

-Hic, hic, kui ... kui tưởng anh chết rồi, hu hu hu – Nói tới đó nó khóc òa lên làm cho hấn bối rối

-Thôi, nín đi nín đi nào. Phải ngoan chứ - Hấn nói, cười một cái thật tươi như thiên sứ *Ặc Ặc... so sánh hơi quá thì phải :S * , véo má nó một cái cứng chiều.

Cảnh tượng trên đã được thu lại không thiếu bất kì chi tiết nào thông qua 4 camera – toạ lạc tại địa chỉ “con người” của Long và Tự. 2 vị đại thiếu gia và đại đại thiếu gia nhà họ Đào và họ Lâm đang chun đầu qua khe cửa nhỏ để dòm zô phòng....

Lúc sau nó nín khóc nhưng lại không có ý định về phòng, thấy lạ hấn lên tiếng

-Này, không về phòng ngủ hả tiểu quý?

-* Lắc đầu, lắc đầu*

-hở, vậy em muốn ngủ ở đây hả?

-*gật, gật*

-Ukm, vậy ngủ đi

Hắn nói xong liền nhẹ nhàng nhích người qua cho nó nằm xuống ngủ, đợi nó nhắm mắt, hơi thở đều đều, hắn chậm chậm xuống giường thì.....

52. Chương 52

Nó vừa nhắm mắt, chợt có cảm giác chiếc giường nhẹ đi, hắn đang rời khỏi chiếc giường bỏ nó lại một mình... hoảng sợ, nó nắm chặt tay hắn, vội lắc lắc đầu

-Anh đừng đi, ở đây với kui cho tới khi kui ngủ say được hok?

-Ukm.....ờ thì...ờ.....Zậy cũng được – Hắn nào nề nhìn nó, nhưng nó có hay đâu, nó đang cười tít mắt mà.....
“Lại một lần nữa, tôi phải kìm chế vì em, đồ ngốc à”

He he, ngoài căn phòng, có 2 bóng đen đang rình mò, một nụ à không 2 nụ cười đều chợt xuất hiện làm hé lộ ra những cái răng trắng sáng.... 2 tên này đang có ý đồ gì?

Phong nhẹ nhàng nằm xuống, ôm nó vào người. Cậu chưa kịp đặt toàn bộ tấm lưng xuống chiếc giường êm ái thì nó đã nhanh lẹ luồn tay qua eo, ôm lấy Phong, vùi mặt vào ngực ngủ ngon lành. Bất giác, Phong chỉ biết thở dài với cô bé mình có cảm tình. Phong không xác định được cảm giác dành cho nhỏ là gì? Là yêu hay là thích? Là thương cảm hay là gì....? Hiện tại, cậu mặc kệ những định nghĩa ngu xuẩn bay vòng vòng trong đầu, hiện tại, cậu cho phép con tim mình làm chủ, hiện tại, cậu cho phép mình đánh mất lí trí.

Cấn môi một cái để thức tỉnh bản thân, Phong sợ thằng con trai trong mình trở dậy, nằm bên cạnh nó thực là một cực hình. Nó thì cứ vô tư ngo nguậy mà ngủ, hết lăn qua rồi lăn lại, hết rúc đầu vào ngực hắn thì lại nắm áo hắn ngủ ngon lành. Phong co một tay làm gối, bàn tay siết chặt thành nắm đấm, tay còn lại đặt hờ lên vai nó. Cậu bây giờ ước chỉ có thể đấm một cái.....Vừa ước thì điều ước đã thành hiện thực. Có 2 bóng đen lên vào phòng, rón rén đi tới chân giường, nhìn 2 thân ảnh đang thở nhẹ, chìm giấc ngủ say (có say hay không thì hok biết à nha *cười gian*).... 2 bóng đen này nhếch miệng cười gian ác

-Phen này có tiền xài rồi mà – Bóng đen cười xuýt xoa

-Đúng, xài tiền thằng này mới sướng – Bóng đen thứ 2 đang cầm máy chụp ảnh cười đều

Cố trấn tĩnh chính mình, Phong thong thả nhắm mắt lại dưỡng thần, nhưng thực ra cậu đang đếm cừ, lẩm nhẩm trong đầu “1 con cừ, 2 con cừ, ..., 1 cô nhóc, 2 cô nhóc.....AAAAAAAAA”

Lẩm nhẩm một hồi ai dè ra đếm hình ảnh nó trong đầu, hắn đang định gác tay lên trán thì nghe có động... nên giả vờ nằm luôn. Hắn thừa biết 2 bóng đen kia là ai. Người mà muốn xài tiền của hắn chỉ có 2 người là đại thiếu gia nhà họ Đào – Đào Minh Long và đại đại thiếu gia nhà họ Lâm – Lâm Đình Tự.

Long rón rén tới cạnh giường, quơ quơ tay trước mặt hắn, không thấy hắn có dấu hiệu tỉnh nên quyết định gọi thử

-Phong ơi, Quyên ơi – Long nhẹ nhàng gọi, còn Tự thì lấy tay chọc chọc nhẹ cánh tay của Phong

Bất ngờ..... nằm ngoài dự tính của 2 người, cả 2 đều động làm Tự đánh rơi máy ảnh. Nhưng nhờ có thể võ nên cậu dễ dàng chụp lại. Long thì xém rớt xuống giường khi thấy nó cử động.....may là nhờ có bàn chân của Tự vừa đưa ra đỡ cái lưng của Long

-Nặng quá, chân tao sắp hết trụ nổi roy, mà .....mau dậy ngay – Tự gắng gượng nói vừa đủ nghe.

Tướng Tự lúc này thực trông rất ấn tượng. Đứng trên một chân, một chân đưa ra đỡ tấm lưng của Long, một tay thì với lấy máy chụp hình, tay kia cũng dang ra để giữ thăng bằng, thiệt là giống như đang múa nghệ thuật, làm ai kia không nín nổi cười... .vội giả vờ cử động.

Lúc Long gọi tên nó và Phong, nó bất ngờ trở mình, quay lưng lại với Phong, sau đó lại thấy ko được thoải mái nên quay lại, vùi đầu vào ngực Phong ngủ tiếp. Phong vì thấy nó cử động nên định nhấc tay ra khỏi vai để nó thoải mái, ai dè nó quay lại nhanh quá làm tim Phong lồi nhịp..... hành động không kiểm soát, ôm chặt nó. Lỡ phóng lao đành theo lao, lỡ ôm nó rồi nên cậu cũng giả vờ đặt hờ tay lên eo nó... Cậu không muốn “nước đục thả câu”

Quan sát một lúc, thấy 2 “con mồi” có vẻ chìm sâu trong giấc ngủ, 2 bóng đen bắt đầu “hành động”.

Có ai nghĩ ra được 2 cậu thiếu gia này lại có suy nghĩ trẻ con thế không? – Có... Sour đây

Long cầm nhẹ bàn tay Phong luồn vào phía dưới áo của nó, chỉnh chỉnh một xíu trông có vẻ tự nhiên, Long lùi về... và “Tách” – Tới phần của Tự... phần này 2 người gọi là “chứng cứ tổng tiền”

Có ai nghĩ 2 cậu thiếu gia tiền xài dư giả lại đi tổng tiền không? – Có.....là Sour

Giây phút bàn tay mình chạm vào làn da mịn màng, mát mẻ của nó, làm cho Phong như bùng nổ. Cậu thật muốn giết 2 thằng bạn mình, vốn vì tò mò nên mới nằm im cho 2 thằng bạn xử lí... Không ngờ được tụi bạn mình lại trẻ con tới mức chơi trò này.....Đuối @@

-Mày... đẩy tay nó zô xí nữa cho thân mật coi, xem như mình giúp nó ăn đậu hũ miễn phí – Tự vừa nói, vừa đưa tay xoa cằm ra chiều suy nghĩ

-Okie men – Phong ra dấu ok

Nhưng.....sao đẩy hoài tay Phong vẫn không nhích nhĩ trong khi nó thì lại rúc người vào người Phong thêm một tí, vì đêm đã bắt đầu lạnh mà vì 2 tên ôn dịch này nên nó ko có chăn đắp. Thấy có có biểu tình bị lạnh nên hẳn quyết định xử đẹp hai tên bạn này...

Long thấy lạ khi dịch hoài mà tay Phong vẫn không thay đổi liền cảm giác không lạnh, ngược lên thì gặp ánh mắt mở ra nhìn mình..... trong khi Tự vẫn đang canh “góc đẹp” để chụp... Bỗng lại thấy>>>>>>>>>>

Phong nhắc tay ra khỏi người nó, nếu không chắc cậu cho 2 tên bạn chụp ảnh đẹp luôn quá. Phẩy phẩy tay, í chỉ 2 tên bạn rời khỏi phòng nói chuyện, Long và Tự liền quay đầu ra. Phong vừa nhắc mình khỏi giường thì..... Tự và Long cười đều, xem thử thằng bạn mình sẽ làm gì.....

Rõ ràng lúc này như 2 đứa trẻ phạm lỗi bị bắt gặp, cụp đuôi ngoan ngoãn, thế mà bây giờ thấy bạn lâm vào cảnh bị đất thì lại.....

53. Chương 53

Phong vừa nhắc mình ra khỏi giường thì.... phát hiện vạt áo của mình đang bị nó nắm rất chặt. Trên gương mặt tinh ranh kia đang xuất hiện một nếp nhăn trên trán, đồng thời tay nó siết chặt vạt áo làm Phong không thể đi xa hơn.

Liếc nhẹ hai thằng bạn một cái, Phong cười rất chi là tự tin, quay lại, nhẹ nhàng hôn lên trán nó một cái, và thì thầm vào tai nó một câu.... Một nụ cười đã xuất hiện trên môi, tay nó thả lỏng và nó... xoay người qua bên kia ngủ. Hẳn kéo nhẹ tấm chăn choàng lên người nó để giữ ấm.....

“Nhóc ngoan nào, anh đuổi người xấu đi rồi quay lại... ngoan nằm ngủ nhé”

Quay phắt thái độ 180 độ, hẳn phất tay, chỉ 2 thằng bạn mình ra khỏi phòng... mặc kệ bộ dạng vừa đau khổ tò mò của 2 thằng bạn. Lúc này khi Phong thì thầm vào tai nó, Long và Tự cố gắng đóng tai lên nghe, giữ im lặng tuyệt đối – tim ngừng đập, phổi ngừng hô hấp, dạ dày ngừng co bóp, máu ngừng lưu thông..... nhưng vẫn không nghe được gì (Long, Tự: ê con nhỏ viết truyện kia, có cần nổ banh toà nằm góc ra vậy không? .... *hehe, lâu lâu cho nó bự bự xí anh* .. chớp chớp mắt... zọt)

Cánh cửa phòng khép lại, mọi vật chìm vào yên tĩnh để cho cô quỷ nhỏ có một giấc ngủ ngon....

Vừa xuống tới phòng khách ở lầu trệt, Long và Tự nhanh chân lẹ tay chạy tới ôm vai bá cổ hẳn... để làm hoà...

-hehe, tụi tao định chọc mày xí í mà, zui hok zui hok? – Long nói rất chi là “zui”

-Đúng đúng, tuy là có phá giấc mày nhưng tụi tao cũng có ý tốt đó - *chớp mắt, chớp mắt, cười thật tươi* Tự đang dùng mỹ nam kế....

-Ồ, ra thế sao. 2 bạn thiệt là tốt – Phong cười một cái híp mắt là 2 tên bạn run run

Một khi Phong cười híp mắt như thế, điều đó có nghĩa là “mày chết với tao”.... Đêm trời trở lạnh nhưng vẫn không lạnh bằng không khí trong phòng (vì mở điều hoà mà ... đuổi @@)

-Sao lúc này tao nghe là: phen này có tiền xài, rồi nào là xài tiền thằng này mới sướng? Hay là tao nằm mơ nhỉ? Tao nghe rõ là giọng của 2 thằng mày – Phong ra vẻ đăm chiêu suy nghĩ

Bộp, bộp, bộp – Long và Tự vỗ tay

-Đúng rồi... là mày nằm mơ, chắc chắn là mày nằm mơ. Tụi tao nào lại mất nét dữ vậy đúng ko Tự - Long hùa theo

-Ồ, ra là tao mơ. Sáng mai tao phải kể lại giấc mơ này cho 2 nhóc Phương và Bình nghe nhỉ, cũng hay hay đó – Phong nói mà giả vờ như không thấy vẻ mặt 2 thằng bạn, tay mân mê cầm ra chiều suy nghĩ

Vừa mới cười toe toét.... nghe Phong nói xong... mặt 2 thằng còn hơn cả cái bánh bao đã qua mấy chiều..... xấu không tả nổi..

“Nếu để 2 nhỏ biết chuyện này, mặt mũi đâu mà chườn ra nữa... Mặt mình đã chai tới mức giới hạn rồi, không thể chai hơn được” (***) Ấc, ặc(***)

Thấy 2 cái bánh bao chiều trước mặt, Phong thấy hả hê... đang định chọc ghẹo Long và Tự tiếp thì hình ảnh nó lại ùa vào tâm trí hắn, cái cau mày, gương mặt bình yên khi ngủ và những giọt nước mắt.... lòng hắn quặn lại chỉ muốn quay về phòng với nó.

-Thôi, tao không nói là được chứ gì

-Thật sao? – 2 kẻ tội phạm đồng thanh

-Nhưng.... đưa đây – Phong nói, xoè tay ra phía trước và cười rất chi là tươi

-Đưa.... nhưng đưa cái gì? – Long đau khổ hỏi vì cậu đã thềm đoán cái mà Phong muốn

-Thì cái mà 2 thằng mày định lấy từ tao đó. Mau lên coy, hok là tao đổi í định đó

Long và Tự đau khổ rút trong người ra mỗi người 1 cái credit cards.... tháng này dói chắc. Mỗi tháng tiền chi tiêu của 2 cậu trai này nằm trong chiếc thẻ đó hết..... Phong căn bản không thiếu tiền, nhưng bộ 3 này lại rất thích xài tiền của 2 người còn lại..... Tháng này, xem như Long và Tự phải dói rồi

Yêu là khổ thế, vì sợ Phương và Bình biết chuyện nên 2 cậu chàng đã đồng ý chịu dói....

Nhận nhanh 2 cái thẻ của 2 thằng bạn, Phong vô tình quay mặt bước đi hướng về phía phòng ngủ..... không buồn liếc lại....

Thế nên người ta mới có câu.... Muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm

54. Chương 54

Phong đi rồi.... thẻ cũng đi theo Phong, thẻ đi thì tiền đi... tiền đi nhưng người ở lại

Thở dài đánh thượt, Long và Tự thả mình lên chiếc ghế sofa dài rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Nơi nào có em... anh sẽ ở cùng ... dù đau khổ hay đau đớn cỡ nào anh cũng sẽ luôn bên em, chính vì thế nên Long và Tự đã ngủ lại ghế sofa chứ không về nhà ngủ giường nệm

“Cạch” – Phong cố gắng mở cửa một cách nhẹ nhàng nhất để không đánh thức giấc ngủ của cô công chúa nhỏ đang nằm trên giường – trong mắt của một người con trai đang yêu, em luôn là công chúa nhỏ - dù cho lúc này đã là 6h sáng. Mặt trăng dần khép con mi trĩu nặng sau một đêm dài đằng đẵng ngắm nhìn cô bé của Phong, mặt trời dần vươn vai rồi khe khẽ chớp đôi mắt của mình, một vài tia nắng len lỏi qua những

cành lá... nhẹ hất lên bậc thềm cửa sổ... làm không gian căn phòng có vẻ sáng sủa hơn một mình.... Phong nhìn thấy Quyên rõ hơn một tí, cảm giác đối với người con gái này nhiều hơn lũy thừa mũ mũ mũ mũ mũ mũ ...

“Cảm giác ư???..... Ừ thì hẳn có cảm giác với nó

Hứng thú.... Đúng là hẳn có hứng thú với nó ngay từ lần gặp đầu tiên

Nhớ nhưng.... Hẳn nhớ nó như điên... nỗi nhớ như một con ác thú vô tâm hàng đêm vẫn gặm nhấm hẳn ngay cả trong những giấc mơ... tối nào hình ảnh của nó cũng lờn vờn trong tâm trí hẳn để hẳn phải thốt lên “anh nhớ em” trong khao khát

Thích.... ừ thì hẳn thích nó.... thích tới mức độ chiếm hữu, tới mức muốn siết chặt

Say....hẳn say nó, say nụ cười của nó, say cái chau mày, cái phùng mang trợn má của nó, say cái cau có của nó,.....hẳn say nó

...

...

...

Yêu.... chính xác hẳn yêu nó... nhưng hẳn không biết điều này, đúng hơn hẳn không dám xác nhận. Cuộc sống của nó quá đơn giản.....trong khi thế giới của hẳn thì không như thế... Yêu em, anh sẽ không tổn thương em chứ Quyên?..... Hẳn đã luôn tự hỏi bản thân mình câu hỏi này đến nỗi không nhớ là bao nhiêu lần.... Yêu quá nên... anh sợ tình yêu của mình sẽ tổn thương em bé à

Yêu... Hẳn sợ sẽ tổn thương nó.....”

Nhẹ nhàng bước tới cạnh giường... nhìn gương mặt bình yên khi ngủ của nó, Phong dần quên đi những dòng suy nghĩ của mình. Vuốt nhẹ bờ mi đang khép lại, miết dọc theo sống mũi.... rồi hai gò má, Phong giật mình khi thấy nó cử động.... nhưng ngay sau đó, Phong thở phào và cười nhẹ trên môi

Nó đang cọ nhẹ gò má của mình vào bàn tay của Phong, nó cảm thấy dễ chịu... nhưng người đối diện nó thì không dễ chịu lúc nào. Phong nhẹ dời tay chạm vào bờ môi ướt át, căng mọng, đỏ hồng không dùng son môi.... Trong mắt Phong bây giờ chỉ còn đôi môi của nó ngự trị..... Phong muốn đôi môi đó..... Gió nhẹ thổi như muốn nói “hôn cô ấy đi”, nắng cũng chiếu qua khe cửa sổ nhiều hơn như muốn nói “kiss đi”..... bầy chim đang đậu trên cành cây cũng như muốn hoà vào bầu không khí lãng mạn... 1 cặp chim sẽ đang tựa vào nhau cất tiếng hót tạo thêm bầu không khí... khiến Phong thực sự khó cưỡng lại

“Hôn cô ấy đi, đây là cơ hội tốt”

“Không được, cậu làm như thế là đục nước béo cò”

“Nếu yêu thì hãy hôn đi... chỉ có nụ hôn mới thể hiện được cậu yêu cô ấy nhiều cỡ nào”

“Làm như thế cô ấy sẽ giận, cũng không chứng tỏ cô ấy yêu cậu”

..... Phong khựng lại

“Khi ngủ con người luôn lộ rõ bản chất, hôn đi, nếu cô ấy đáp trả chính là cô ấy yêu cậu, nếu không thì xem như cô ấy chưa có tình cảm với cậu sâu đậm.... Hôn cậu sẽ có câu trả lời”

.... Mắt Phong ánh lên một nét cười

“Đừng... đừng làm như thế, cậu sẽ ăn một cái tát đó Phong à”

“Tất thì ăn thua gì, hôn đi Phong, nếu không sẽ có kẻ khác cướp lấy bờ môi này. Cậu yêu cô ấy mà... Hôn đi, tôi dám chắc cô ấy sẽ đáp lại, cô ấy sẽ vòng tay qua cổ cậu, lời cậu lại gần cô ấy, 2 người sẽ dây dưa hơn.... Cô ấy sẽ e thẹn... 2 người sẽ thành người yêu với nhau”

“Tất cả chỉ là tưởng tượng, đừng tin lời hẳn Phong à”

“Tưởng tượng làm ta lạc quan hơn vào cuộc sống, tưởng tượng mà thành sự thật thì ta có thêm động lực sống, không thành thì thôi vì nó là tưởng tượng mà”

“A... dừng... dừng... Phong ơiii” – Tiếng của vị thiên thần dần nhỏ dần... vì..... Ác quỷ đã chiến thắng

Lúc này đây... đôi môi Phong đã gần sát với bờ môi của nó ...

Thật là một sự thật đáng... không phải suy nghĩ, thiên thần cánh trắng học văn rất dở, tài hùng biện thì chỉ là lê lét cho qua... tốt nghiệp trường Bách khoa chuyên ngành cơ điện tử nên @@... trong khi ác quỷ chúng ta tốt nghiệp 2 trường: Luật và Ngoại thương... phần thắng đã bày rõ trước mắt

Chả thế... bao giờ ác quỷ luôn thu hút người khác phái hơn... ác quỷ luôn có được cô gái mà thiên thần yêu... ác quỷ luôn.. là một thứ gì đó hấp dẫn

Phong có thể cảm nhận rõ được nhịp thở của Quyên, hơi thở của cô nhẹ nhàng phả vào mặt cậu, nhắm mắt lại, cảm nhận mùi hương cơ thể của cô – một thứ hương thoang thoảng, nhẹ nhàng, không nồng, không đậm... cậu ghé sát mặt mình hơn, một tay chống lên phía giường cạnh gương mặt Quyên, Phong nhẹ nhàng tiến tới

Chạm nhẹ ngón tay vào miệng nó, Phong tự nhủ “nếu em không có phản ứng với sự đụng chạm này, anh thề anh sẽ không hôn em dù em có kêu gào @@”..... Phong mở to đôi mắt.....cười hất ra nhẹ nhàng tràn ngập hạnh phúc. Phong vừa đặt ngón tay lên môi nó... nó ngay lập tức liếm nhẹ đầu ngón tay “ôi, cây kem này ngon quá” – Đó chính là những gì Đinh Ngọc Trúc Quyên đang mơ và đang nghĩ ... ôi thôi

Phong nhắm mắt..... Khi hôn nhắm mắt lại để tận hưởng là một điều tuyệt vời..... Phong rút nhẹ ngón tay mình lại trong khi nó đang liếm ..... cậu không thể chờ được nữa... cả cơ thể cậu đang đói nó, đang thèm khát nó, đang khao khát được hôn nó, được chạm vào nó, được nó đáp trả. Cậu muốn bờ môi mình, muốn cái lưỡi của mình được thay thế đầu ngón tay đó mà chạm vào môi nó, chạm vào lưỡi nó....

“Anh thật sự muốn em”

“Um.....”

55. Chương 55

“Um.....Má ơi... cho con cây kem đó đi mà”....

Phong như cứng người khi nghe nó nói, cậu chàng cứ ngỡ nó tỉnh dậy...sẽ phát hiện việc làm “phạm pháp” của mình.... cười hất ra khi thấy nó cau mày giận dữ vì việc mất cây kem. Ngồi thẳng người dậy, trên mặt Phong không giấu nổi vẻ mệt mỏi sau một đêm thức trắng vì nó. Vuốt nhẹ mái tóc của mình, kéo chặn lại đắp cho nó... Phong ngồi xuống cạnh giường và nắm tay nó ngủ.

Giờ Phong mới rõ cái câu “cửa dang tới tận miệng có việc ăn cũng không xong” ...@@

“Cạch”... Chiếc kim ngăn ngủn chỉ đúng 8h... nó trở mình và.....

... và....

....và....

....và....

xoay mình qua bên kia... đồng thời rút bàn tay nhỏ nhắn mình ra khỏi tay to chắc của Phong.... nhẹ kéo tấm chăn che kín người hơn....

Trời dần sang đông... mọi vật dường như cũng muốn chìm sâu hơn trong cái giá cái lạnh của mùa đông. Gió kẻ mang hơi thở mùa đông vào căn phòng... làm cho cô gái nhỏ chui vào tấm chăn kĩ hơn.... đồng thời đánh thức anh cận vệ thức giấc....

Nhẹ trở người, Phong thấy nó đã rút tay ra khỏi tay của mình, thoáng hụt hẫng vụt qua “em không cần anh nữa sao?”... cười buồn một khắc...chạm nhẹ lên mái tóc của nó Phong quay người đi ra ngoài. Trước khi

rời phòng, cậu không quên khép nhẹ cánh cửa sổ lại, không cho người bạn cùng tên Phong với mình lén vào phòng trộm nhìn cô gái của mình nữa, ngược nhẹ nhìn lên mặt trời Phong khẽ thì thầm:

-cho ông ngắm cô ấy nhưng với điều kiện hãy chiếu sáng căn phòng để sưởi ấm cô ấy

Nói xong Phong rời phòng

Trời bỗng hửng nắng hơn.... nắng rực hơn, rạng rỡ hơn.... mọi vật như bừng tỉnh như vừa thêm sức sống mới... ánh sáng ấm hơn nhưng không gắt... xua tan cái lạnh vừa chợt ủa đến

Một hôm sau một đêm thức trắng, Phong lê thân mình về phòng đọc sách nghỉ ngơi – tại đây cậu có cái giường mini.

Vì tất cả các nhân vật chính của chúng ta vẫn còn đang ngon giấc nên không có chú chim nào dám cất tiếng ca vì sợ sẽ bị làm thối ...

Bình và Phương hé mắt từ từ sau một giấc ngủ ngon, không thấy cô bạn con nít của mình trên giường, 2 cô cũng chợt giật mình nhưng rồi lại yên tâm vì cũng đã dự biết là nhỏ bạn mình đi đâu. Vươn hai tay cho dân gân cốt...2 đứa nhìn nhau, cười toét miệng và.... cùng vung chân chạy ủa ra ngoài cửa sổ, mở toang nó để đón ánh mặt trời

2 cô bạn khẽ rùng mình vì sự thay đổi của thời tiết... chỉ sau một đêm mà khí trời đã lạnh hơn hẳn.... Mùa đông ơi, cuối cùng ông cũng tới rồi sao...

-Đông năm nay, mong sẽ có gì thú vị mà nhỉ - Phương nói nhưng không nhìn Bình

-Uhm, tao cũng mong thế... một chút ấm áp trong mùa đông cho tụi mình – Nhắm mắt tận hưởng cảm giác từng tia nắng mơn trớn gương mặt mình, Bình mơ màng mong chờ

Rời khỏi phòng ngủ... hai cô gái nhà ta vừa đặt chân xuống phòng khách thì thấy 1 cảnh tượng hùng vĩ xảy ra ... Long và Tự đang nằm trên ghế sofa ngủ ngon lành trong tư thế rất chi là tội nghiệp. Khẽ lay họ dậy, 2 cô bạn nói họ lên phòng ngủ, Long và Tự vẫn đang trong cơn mơ nên... nghe theo 2 nhỏ rậm rập.

Vừa thấy cái giường ẩn ẩn hiện hiện... theo bản tính nhỏ giỡn, 2 cậu cởi áo ra rồi nhảy lên giường ngủ... về phần Bình và Phương thì họ ghé ngang nhà thay đồ và đem cho nó một bộ quần áo, sau đó đi mua chút gì về nấu ăn.

Đi được một lúc, Phương và Bình cũng đã trở lại. Suy nghĩ cũng lâu, trầm ngâm cũng nhiều, nhưng họ cũng chưa biết nên nấu món gì. Đi tới đi lui, đi xuôi đi ngược, đi qua đi lại, “bốp” 2 đứa cùng vỗ tay, chỉ vào người kia và cười, chúng ta cùng nấu:

-Cơm

Xong đâu và đó, cơm có, canh có, đồ xào có, đồ kho mặn cũng có, đồ luộc cũng có, đồ hấp cũng có... Bình nhờ Phương lên gọi 2 tên kia xuống còn mình thì đi gọi Phong và Quyên. Sau khi gọi Phong xong Bình qua phòng Quyên, xắn tay áo, xắn ống quần, hít rồi thở, thở rồi hít, Bình đã khởi động xong... leo lên giường... dùng hết sức bình sinh kéo tấm chăn ra khỏi người nó, lôi nó dậy, vỗ vỗ vào mặt

-Uhm... mà cho tao ngủ tí coi Bình ... - Bình và Phương có cách gọi nó dậy rất khác nhau nên dù có chưa tỉnh ngủ thì nó vẫn có thể nhận ra

-Dậy dậy đi con sâu ngủ kia... 11h rồi.. .ông mặt trời mở to con mắt muốn rớt ra rồi kia... cơm bày ra rồi không ăn hết à nha ...

- Á á tao dậy

Cười nhẹ, Bình đưa cho nó bộ quần áo vào thay

Tại ngay căn phòng bên cạnh.... Một cơn gió mạnh khẽ thổi qua khe cửa sổ làm cho cái khe ấy ngày càng rộng ra, rộng ra... và cánh cửa sổ mở hẳn. Như chộp được cơ hội, từng cơn gió đua nhau thổi vào như muốn đông cứng hai tên lười kia thức dậy, khẽ rùng mình Long kéo tấm chăn hơn về mình, cảm nhận tấm chăn dần rời khỏi mình, Tự lấy tay giữ lại, kéo người dừ... 2 tên “cắm phần” nhìn nhau... đáp đáp đáp...đáp

đập đập...hậu quả Long bị té gần rớt giường...rối quá cậu chàng vội kéo tấm chăn... vô tình kéo luôn Tự xuống....

“Bụp”

Tình huống hiện tại rất chi là mờ ám.... 2 thằng con trai lưng trần đang nằm lên nhau.... tấm chăn quấn quanh 2 người họ..... Cảnh đẹp ngàn năm hiếm thấy trời cho này đã được một người chiêm ngưỡng và.....

56. Chương 56

Chẳng biết trời xui đất khiến thế nào mà cái chăn nó che đúng chỗ cần che, hở đúng chỗ cần hở tạo ra một khung cảnh cực kì “gợi tình”.... Long nằm ở phía dưới... Tự nằm ở phía trên... 2 tấm lưng “nam tính” được phô ra hết sức có thể... nhưng hiện tại trong mắt ai đó ngoài cửa thì nó không hề nam tính mà lại là sexy.... Còn tấm chăn??? Che vừa đủ những thứ nó cần che...

Tới bây giờ Long và Tự mới thấy hối hận vì không nghe lời Phong... Phong có một thói quen khá tốt, khi đi ngủ thì ở trần cho thoải mái nhưng bù lại thì mặc quần dài, còn 2 cậu nhà ta thì để trần nhưng lại mặc quần kaki tới đầu gối... VẢ... vào ngày hôm nay, tại căn phòng này, giây phút này.. cái tấm chăn đã quấn quanh 2 người, che hẳn đi cái quần kaki của Louis Vuitton.... Đó, mặc quần xịn chi giờ cũng thành ra vô ích... Trong mắt ai kia... thì làm gì có tồn tại Louis Vuitton....

Phương ngỡ ngàng xen lẫn bất ngờ, thực sự không biết nên phản ứng thế nào, quay vội ra khỏi cửa, trước khi ra Phương vội quay lại

-Xin lỗi, đã làm phiền 2 người.... 2 người cứ tiếp tục đi...

Phương tái mặt chạy ra khỏi phòng, không biết là vô tình hay cố ý nhưng Phương đã trao cho Tự một cái nhìn khó chịu như dành ột “tình địch” @@..... Vì chạy quá nhanh nên Phương đã không kịp có cơ hội nhìn thấy gương mặt đau khổ của Long...

“Cạch”...

Cánh cửa im lìm như trạng thái ban đầu... để ra một không gian riêng cho 2 “nạn nhân thế giới thứ 3”..... Long hững hờ buông nhẹ cánh tay trong không trung... - Lúc Phương quay mặt đi, Long đã vô thức đưa cánh tay ra kéo cô bạn lại... trong đầu Long hồi tưởng lại nụ hôn ngọt ngào với Phương trong garage... (Chờ ơi, giờ này là giờ gì rồi mà anh í còn vậy??? >”<)>

Nằm phịch xuống nền bên cạnh Long, Tự gác tay lên trán suy nghĩ. Im lặng một hồi (nói là một hồi chứ có vài giây à):

-Mày may mắn hơn tao, ít ra mày cũng ôm cô bé đó rồi, hôn cũng hôn rồi, sờ mó cũng làm rồi chẳng bù cho tao... chưa hôn chưa làm ăn gì được hết.. haizz....

-Thằng này.... mày muốn chết không hả????????? Mày biết rõ tình cảm tao đối với nhóc đó mà... sao còn nói kiểu đó... Ax.. muốn chọc tức tao hả thằng quý, mày thừa biết khi nào tao đùa cợt và khi nào tao nghiêm túc mà – Long ôm đầu *tự kỉ*...

-Hehe tao biết, tại không có gì làm nên phá mày chơi... Thoy đứng lên nào!!!

Lượn lờ trong phòng Phong 1 lúc, 2 cậu cũng đã chọn ình được 2 bộ đồ tương đối đẹp và thích hợp.

Trở lại với Phương.....

Cánh cửa vừa khép lại sau lưng, Phương hồi hải chạy qua phòng bên cạnh, vừa vào tới phòng, Phương thở hổn hển... làm 2 nhỏ bạn lo lắng. Quyên nó vừa thay đồ xong, bước ra thì thấy Phương như vậy nên đâm ra hơi lo lắng

-Mày gặp ma trong nhà này hả Phương? – Nó hỏi

-Chuyện gì vậy mày, thông thả bình tĩnh kể lại tụi tao nghe nào!!! – Bình trấn an

Tính ra thì cũng tội cho Long và Tự quá nhỉ?

Phong cau mày khi thấy hai thằng quỷ bạn ... dám..... tự ý mặc đồ của mình... lại là 2 cái mà cậu thích nhất. Phong cũng không hề keo kiệt hay tính toán với bạn bè gì cho cam... hơn nữa đây lại là hai thằng bạn thân.. nhưng cái chính là 2 tên này cũng biết là Phong thích hai cái áo đó nhất. Tủ đồ của Phong thì thiếu gì áo... ấy vậy mà Long và Tự cứ cố tình chọc vào ổ kiến lửa dù biết nó cắn sẽ rất đau.

Từ khi được sinh ra, Phong đã được ấn định là người thừa kế của gia tộc Trịnh, cùng với trí óc thông minh nhạy bén, Phong không gặp khó khăn gì trong khi ngồi ghế nhà trường. Học giỏi, đẹp trai lại là con nhà giàu... Phong không tin rằng bọn bạn xung quanh đến chơi với vì cậu là cậu mà họ chỉ tới vì tiền của cậu. Từ đó Phong khép kín mình lại... Trong một lần “ông trời sắp đặt” Phong gặp hai tên mà Phong cho là khó ưa nhất quả đất, hai tên kia cũng có cùng suy nghĩ như thế,, và sau một trận tả xung hữu đột, đập trên đá dưới... đánh nhau bầm dập, tóc rụng, mắt sưng, miệng sứt... cả 3 tên nhìn nhau cười như điên... khiến giáo viên sợ hãi phải gọi điện cho xe cấp cứu tới gấp.. Khi xe cấp cứu tới nơi, các y bác sĩ chuyên nghiệp nhất ngay lập tức vào cuộc..... “lau chùi vết thương và xức thuốc”... để vết thương không để lại sẹo ... Họ làm vậy là đúng thôi... 3 tên này là ai: là Phong, Long, Tự... bộ ba không rời nhau từ sau trận đấu ấy...

Tuy có 2 thằng bạn bên cạnh nhưng quanh Phong vẫn luôn toát ra bầu không khí lạnh lùng.. chính vì thế khi nhìn vào ai cũng nghĩ là cậu cô độc và 3 cô pé nhà ta cũng thế...

-Ây, ấy thôi mà... đừng nhìn hai tụi tao như thế mà... Mà thấy đói bụng không? Chứ thằng Tự nó đói rồi đó (Ax... Long nói thêm câu này làm gì? Lát hồi hận cho coi)...

-Thôi mà Phong, sorry vì tụi tao biết là mày không thích nhưng vẫn cứ làm muk – Tự đấm nhẹ vào vai Phong một cái

Chờ ơi... làm gì là làm gì... sao không chịu nói rõ ngọn nguồn ra... hồi hận nè

Quyên tức xì khói khi thấy hai tên Long và Tự song kiếm hợp bích. Có ai xin lỗi mà cười hề hề như hai tên này không? Hơn nữa... Tình cảm là một vấn đề cực kì nhạy cảm và khó xử lí.. Vậy mà hai tên chết bầm kia làm như không có gì.. Chỉ định xin lỗi là xong thôi sao?

Phương nó cũng bực mình không kém.. Ồ, Tự của anh đói thì anh lo, mà sao anh không biết nghĩ cho cảm xúc của Phong tí nào hết vậy tên Rồng xù đáng chết kia (Trong lúc tức tối, Phương đã nghĩ ra tên mới cho Long)....

Quá đáng, thực là quá đáng. Có ai mà như hai người này không? Biết là Phong sẽ đau khổ mà họ vẫn cười tươi, tay trong tay với nhau như thế sao... Thật là KHÔNG THỂ CHẤP NHẬN ĐƯỢC... Bình tức....

Bình tức... tức lắm... tức cho Phong nhưng trên hết là ghét Long. Vì sao????

Phương cũng tức.... tức lắm... tức cho Phong nhưng trên hết là ghét Tự. Vì sao????

Có mỗi nó... nó tức... cực kì tức... tức cho Phong và xem hai trên kia là ... 2 con cá vì nó rất muốn chém cá ngay bây giờ...

Không hẹn mà 3 cô gái cùng đẩy cửa ra... Nó chạy tới nắm lấy tay Phong.. nhằm an ủi cũng như động viên Phong hãy cố gắng lên. Bây giờ nó không thấy Phong nói gì, nó cứ ngỡ cậu đang đau khổ tột cùng.. còn đứng vững là may mắn lắm rồi... nó muốn cho cậu thấy ít ra bên cạnh cậu vẫn còn 3 đứa nó... Trời đông dần se lạnh, Phong cô độc một mình thế này sẽ lạnh lắm... lạnh cả bên ngoài... lạnh cả trong tim (ôi, sến quá @@... con gái sao mà... tình cảm hoá lên thế này)))

-Phong ơi, anh đừng buồn, còn có 3 đứa tui – Nó nhìn Phong với ánh mắt cương quyết...

Đáp lại nó là con mắt mở to ngỡ ngàng không hiểu mô tê gì hết... nó thì cứ nghĩ là Phong đang... xúc động @@.

Phong đang định hiểu thì lại một lần nữa không hiểu khi thấy Phương đẩy Tự một cái thật mạnh tránh xa Phong... và Bình thì đẩy Long một cái thật mạnh ra xa Phong lun...

-Grrr... 2 người mà còn lại gần Phong là chết với tụi tui – Phương giờ giờ nắm đấm kiên quyết nói

-2 người mà còn tay trong tay xuất hiện trước mặt Phong thì đừng có trách – Bình vừa nói vừa đưa tay ngang cổ

-Phong, cố lên.. có tụi tui bên cạnh anh nè – 3 nhỏ đồng thanh nói, ánh mắt quyết tâm, hùng hực ý chí...

3 tên con trai nghếch mặt ra....không biết là đã có gì xảy ra cả... trước khi đi xuống lầu tụi nó còn quay lại vừa le lưỡi vừa giơ giơ nắm đấm.

Phong bị 3 con nhỏ kéo xuống nhà dưới ăn cơm... nó đi trước, 2 nhỏ bạn đi 2 bên.. tụi nó tía lia quan tâm hẳn, hỏi han đủ điều làm hẳn chóng mặt. Nó đi lùi, vừa đi vừa quay mặt lại nói chuyện với hẳn... làm hẳn cảm thấy thích thích vì được nó quan tâm như thế. Nãy giờ hẳn không nói gì vì hẳn thực ra cũng không biết nói cái gì nữa. Hẳn.. không biết chuyện Phương thấy 2 tên kia... càng không nghĩ trí tưởng tượng của 3 đứa này phong phú đến mức “kinh dị” như thế..

-Này, tại sao anh chưa có người yêu – Nó vô tình hỏi cho vui... định chọc hẳn

Đang định mở miệng nói “Ai nói là anh không có?” thì 2 nhỏ bạn Phương và Bình đã vội cốc nó một cái... làm nó trượt chân ngã người ra đằng sau...

Ngay lúc đó thì....

-Hahahahahahahahah

58. Chương 58

-Hahahahaha – Tiếng TỰ cười vang vọng cả lầu 1... cùng lúc đó thì

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA – Tiếng Phương hét thét lên

-aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa – Tiếng Bình cũng đồng thanh hét... nhưng nhỏ hơn giọng của Phương

Nó thấy mình chơi voi trong không trung, vội nhắm tịt mắt tại, nó đang nghĩ tới viễn cảnh “tươi đẹp” trước mắt.. Đầu nó sẽ đập xuống sàn, máu sẽ chảy ra, thân xác nó sẽ lăn lăn lăn rồi lăn xuống tới bậc thang cuối cùng. Phong hoảng hồn nhìn nó đang dần rời xa khỏi tầm với của mình, cậu không còn thời gian để hoảng hốt nữa... 2 nguồn âm thanh từ Phương và Bình cũng đã đủ làm hẳn đau đầu... Không suy nghĩ gì thêm Phong vươn người về phía trước, luồn tay qua cái eo nhỏ nhắn của nó, Phong ôm chặt nó trong bờ ngực vững chắc của mình.... nhắm mắt để đón nhận cú va chạm với mấy cái bậc thang....

Lúc bản thân gần rời khỏi tầm với của Phong, Quyên cũng đã nhắm mắt lại như thế... nhưng đợi mãi (nói là “mãi” chứ thực ra có 2 giây à) mà không có cảm giác đau gì, nó tưởng nó lên thiên đàng rồi (èo, không phải là địa ngục mà là thiên đàng cơ đấy..... *giơ nắm đấm* em nói vậy là có ý gì hả Sour ... :D :D hem có gì).... mở mắt ra, mi mắt nó chạm ngay vào bờ ngực của Phong, nó cảm nhận được vòng tay mạnh mẽ, cứng cáp và ấm áp của Phong đang bao quanh người nó, trong phút chốc, mặt nó ửng hồng....

Phong cũng nhắm mắt.... vì cậu biết bản thân sắp phải té... cậu sẽ ngã xuống trước cộng thêm khối lượng của nó, kiểu gì xương của cậu cũng phải rạn nứt, nhưng Phong cam tâm tình nguyện, cậu không muốn thấy nó bị đau... Được ôm nó vào lòng, ôm chặt nó, cảm nhận hơi thở và hơi ấm của nó, Phong muốn khoảnh khắc này kéo dài vô tận (gr, gần chết rồi còn mơ với chả mộng)....

1s.....

2s.....

3s.....

Phong mở mắt.... một hình ảnh kinh hoàng đang hiện ra trước mặt Phong @@

Môi của cậu chỉ còn thiếu vài inchs là hôn đất rồi... cả hấn và nó đều đang nằm chéch 1 góc 50 độ so với chiều dọc của cầu thang... tình thế lúc này rất khó mà xoay sở để không phải đau đớn đến bầm dập... Phong nhẹ siết nó thêm một chút... như muốn an ủi vỗ về nó

Đang định quay lại xem có chuyện gì thì Phong bị 2 cô bạn kia ngăn cản

-Không được quay lại

Lùi về đó vài giây:

Ngay lúc nó bị trượt chân té, Phương và Bình hét lên thì ở trên tầng 1, Tự cũng cất vang tiếng cười Hahahaha. Ngay lúc 3 cô gái này doạ sẽ xử đẹp 2 cậu nếu như 2 cậu còn cố tới gần Phong thì Tự đã mơ hồ đoán ra một phần nào đó. Với đầu óc nhanh nhạy của mình, Tự nhanh chóng đoán ra mấy cô nhóc này đã hiểu lắm về giới tính cũng như mối quan hệ của 3 người bọn họ... nói nhỏ cho Long nghe xong, nhìn thấy gương mặt tái đi của Long cộng với sự bất ngờ trước trí tưởng tượng của 3 cô bé, Tự không thể nín thêm nữa, cậu bật cười hahaha... mà không hay dưới những thêm bậc thang kia đang có một tai nạn kinh hoàng ...

-Yaaaaaaaaaaaaa, có thôi cười không hả? Mau xuống phụ tui một tay, mau lên

Cùng trở lại thời điểm Phong “xả thân anh hùng cứu mỹ nhân”...

Thấy nhỏ bạn mình đang chơi vui trong không trung, ngay sau đó thì thấy Phong lao ra làm bia đỡ 2 cô bạn không kịp suy nghĩ nhiều, vội đưa cánh tay ra không trung..... nắm đại..... ai dè lại nắm trúng..... vạt áo của Phong. Cũng may Phong mặc toàn áo hàng xịn nên nó cũng còn hơi chắc chắn... Nếu lúc này Phong và Quyên đang nằm song song với chiều ngang của cầu thang thì may ra còn đỡ, ai dè họ lại nằm chéch một góc 50 độ so với chiều dọc cầu thang, nếu thả tay ra thì 2 người này sẽ... ụi thẳng xuống tới nền... mà nắm giữ lại thì ko ổn thì áo Phong sắp rách mà 2 cô gái cũng không còn sức..... Thấy vậy, họ vội kêu hai tên nhân rồi kia xuống

-2 anh mau xuống đây cứu người coi – Phương hét lên

-Dừng cái trò ân ái lại nhanh coi – Bình tức quá, quát thật to

Nghe thấy thế, 2 tên bay ra... nhìn thấy cảnh tượng “đẹp đẽ” trước mắt, 2 người không kịp hoảng hốt, chạy lẹ xuống vì tay 2 nhỏ này sắp tuột khỏi vạt áo. Phong thở phào nhẹ nhõm khi thấy 2 thằng bạn của mình chạy tới, Phong cứ nghĩ hai tên này sẽ chạy tới mà đỡ Phong cùng Quyên dậy, với sức trai trẻ của hai tên này thì dư sức, nhưng Phong đã quên hai câu nói bất hủ “Khôn 3 năm đại 1 giờ” “ Anh hùng không qua ải mỹ nhân”..... nên hậu quả Phong không kịp lường trước, không ai lường trước được cả... Nó hồi hộp nằm trong vòng tay của Phong.. cũng không hề biết trước..... Bình và Phương đang dẫn đầu sức cũng không ngờ mọi chuyện sẽ xảy ra như thế.... cả 2 tên Long và Tự cũng không hề nghĩ mình đã góp phần tạo ra kết cục như thế.....

Không ai có thể ngờ được chuyện tương tai, trời tính lúc nào chả hơn người tính, huống gì lần này lại không có ai tính cả..... nhưng có hối hận cũng không kịp.... họ chỉ còn biết chấp nhận kết quả.....

59. Chương 59

Nhảy hai bậc thang một, Long chưa khi nào thấy cầu thang nhà Phong lại dài như thế, sau chuyện này nhất định sẽ kêu Phong giảm bớt cho ngắn..... trông ngược đập thành thịch, Tự chưa bao giờ thấy mình chậm chạp như thế... nhìn thấy Bình sắp bị 2 cái xác kia lôi theo, trái tim Tự như ngừng đập, từng tế bào cơ thể Long căng cứng khi thấy từng giọt mồ hôi của Phương nhỏ xuống... trong mắt hai cậu chàng bây giờ Phong là số 0.. Bạn bè là thế đó, quen nhau lâu cho cố vào.. bây giờ Phong không bằng một nhỏ Bình nhút nhát gặp chưa được 3 tháng, cũng không bằng một nhóc Phương ương bướng mạnh mẽ gặp chưa được 90 ngày... Âm ức lắm, nhưng cũng đành cam chịu, có qua có lại mà... vì trong lòng Phong, 2 tên bạn mắm muối này cũng đâu bằng cô nhóc trong lòng hấn bây giờ.

Thấy chân Bình nhích lên một tí, tay Phương tụt ra một tí, 2 cô bé gần như sắp lao về phía trước, không suy nghĩ nhiều Tự chạy ào tới nhưng chỉ kịp ôm lấy eo Bình... Tự thấy Bình sắp bị té theo Long và Quyên nên trong đầu chỉ còn mỗi suy nghĩ giữ cô ấy lại, Tự đâu hay sự va chạm này lại làm cho Bình trông ngược thình

thịnh, nhịp tim đập lồi mấy chục nhịp. Vòng tay Tự siết quanh eo Bình đã lấy đi chút sức lực cuối cùng của Bình, hoảng hốt, giật mình, ngạc nhiên cùng chút hạnh phúc, Bình đã..... thả vạt áo của Phong ra

Ngay lúc Tự ôm Bình thì Long cũng tới kịp. Một tay ôm lấy vòng 2 nhỏ nhắn của Phương, một tay vớ ra để phụ sức với Phương nhưng Long không ngờ có ngày... Long sa vào lưới tình “trọng sắc bỏ bạn”..... Khi vòng tay chạm vào người Phương, Long như ngừng thở..... “không ngờ trông cô ấy bụ bẫm thế mà vòng eo nhỏ nhỉ?” (giờ này rồi mà còn nghĩ được... đúng là không bỏ Phong vào mắt mà)..... chính vì giây phút suy nghĩ như thế nên Long đã đưa tay ra chạm 1 chút... Phương thả tay ra sớm một chút..... Cuối cùng, không còn gì níu kéo hay giữ đôi trai gái này lại, họ nắm mắt, cùng nhau .... “lăn” xuống những bậc thang cuối cùng. Vì đã chuẩn bị trước nên ngay khi 2 cô bạn tuột tay thả áo mình ra, Phong đã nhanh chóng lấy 1 tay chống để buồng người xuống một cách đỡ đau nhất, rồi siết chặt vòng tay quanh người nó... Phong lăn cùng nó xuống tới nền.

Lẽ ra Phương có thể giữ lại được vạt áo đó nhưng có ai nào hay (chỉ có mình Sour hay)... khi Long ôm chầm Phương như thế, hình ảnh của nụ hôn nồng cháy trong garage lại bùng cháy dữ dội làm cho người Phương nhũn ra và dựa hoàn toàn vào Long

Cả 4 người Long, Phương, Tự và Bình cùng há hốc mồm nhìn Phong và Quyên xuống mà không nói nên một lời nào.....

“Bịch”

Cuối cùng họ đã tiếp đất an toàn, ôm chặt nó trong vòng tay, Phong thở hắt ra một hơi. Người cậu đau ê ẩm, nhưng trên một nở một nụ cười hạnh phúc vì nó không sao, nó không bị trầy xước ở đâu hết. Cảm nhận nhịp tim đập nhanh trong lồng ngực của nó, Phong cười, phả hơi nhẹ vào mái tóc nó, Phong thì thào làm vành tai nó ửng đỏ:

-Nghe thấy hết rồi đấy nhóc con

Nó vội bật dậy, rồi đỡ hấn dậy. Thấy hấn không sao nó cũng đỡ phần nào... May là hấn không sao

“May là anh ấy không sao”

Cậu nói ấy cứ thế mà lặp lại trong đầu nó một cách tuần hoàn... nếu hấn mà có sao thì...

“Xoẹt”... một tia lửa điện xẹt ngang qua 4 người ở trên kia ... làm cho họ cháy đen thui như than... Biết là mình sắp bị có quạt ột trận nên Phương và Bình vội thoát khỏi vòng tay của ai kia *làm ai kia có chút hụt hẫng, có chút nuối tiếc*...

-Nè, mày xem đi nè, tụi tao đã cố hết sức rồi chứ bộ, hic hic hic hic – Bình và Phương lại đóng tuồng

Chưa kịp để nó la mắng tiếng nào, 2 cô vội chạy xuống khoe hai bàn tay đỏ ra, mắt ngân ngấn nước. Nó không la tiếng nào, mắng tiếng nào, chỉ khẽ nói nhỏ:

-Được 2 chàng ôm, thích nhỉ, hahahahaha

Đỏ mặt, thẹn thùng, người ta nói có câu thẹn quá hoá giận.... Phương và Bình thẹn quá nên cũng hoá giận..... liền la to

-Mày được anh Phong ôm này giờ, không lẽ mày không thích – Bình nói

-Mày không thích tao cùi sứt móng – Phương khẳng định

Nó..... á khẩu..... Phong cũng á khẩu. Rõ số khổ, đã cố gắng giữ im lặng nhưng vẫn bị lôi vào... Nhìn Phương đỏ mặt, Bình đỏ tai, nó vừa đỏ mặt vừa á khẩu, Phong thì không có lời nào để nói, mặt xám nghét..... Long và Tự không nhin được liền cười vang nhà.....

Đang cười hả hê, hai cậu chàng nhận được hai cái liếc mắt sắc như dao của Phương và Bình, hai chàng phải nín ngay... đang cười mà phải nín liền nên họ bị sặc, mặt đỏ như gấc, nước mắt ngấn dài... trông rất là tội nghiệp....

-Hahahahahaha – Nhịn không được nữa nên nó, hấn, Phương và Bình cùng cười hả hê...

Cả bọn sau khi cười ngất ngưỡng, đã đời thì đi dùng bữa trưa. Sau đó họ chờ 3 cô gái về phòng trọ.

Tối nay là giáng sinh..... họ dự định một kế hoạch đi chơi vào tối nay..... Ngủ trưa, học bài, cơm nước xong xuôi, trang phục chỉnh tề... tụi nó gọi điện cho Trung... định rủ cậu bạn đi cho vui, như thế cũng có thêm cái cớ để rủ thêm 3 anh í đi :d

“Reng reng” – “Cạch” – “Alo” – Điện thoại Trung có người bắt máy, nhưng lại là giọng một cô gái

-Alo, làm phiền cho chị gặp anh Trung một chút – Nó tự tin khẳng định là điện thoại của Trung lại nghe tiếng con gái, nó cứ ngỡ là con bé Mai – em gái của Trung ..... thấy đầu dây bên kia không trả lời nên nó dục

-ukm, em ... là Phụng, không phải Mai, anh Trung đang tắm, có gì lát nữa chị gọi lại cho anh ấy, có được không? – Phụng là một cô gái khá bướng bỉnh nhưng không ngờ lại bị Trung tán lúc nào không hay biết

-Phụng hả? Chị nghe tên em khá là quen..... um..... A, em là em trai của Long, đúng ko? - Nó giật mình nhớ ra cô bé này là ai, nhờ có Bình và Phương nhắc nhở

-Dạ đúng ạ

-Ừa, em làm gì mà ở chung phòng với tên Trung hả? Hắn ta có kình không mà lại đi tắm giờ này – Nó cứ thế mà nói không suy nghĩ kĩ... nó đâu hay ở đầu dây bên kia, mặt Phụng đang đỏ ửng lên, và Trung cũng đã bước ra từ phòng tắm

-Ồ, dạ em... em và anh Trung.... Um.....um..... Anh.... Đợi đã..... Anh không đợi được nữa ..... Bịch.....Xoạt.....A....Anh... từ từ đã... em... um.....Á... anh không được ... không được.....a, không được luôn tay vào áo em..... um...um....Tít...tít...tít....

Đó là tất cả những gì nó nghe được, tất nhiên hai nhỏ bạn cũng nghe được vì nó đã mở loa ngoài... mặt đứa nào đứa nấy đỏ như gấc, tụi nó không ngờ tên Trung kia dám.... her...

..... Lúc Phụng đang còn ấp úng không biết nên nói thế nào với nó thì Trung từ phía sau ôm chầm lấy Phụng, đẩy Phụng nằm ngã ra giường, Phong bắt đầu hôn Phụng, Phụng định mở miệng nói bất kì câu nào cũng bị nụ hôn của Trung nuốt vào hết..... không những thế, tay của cậu bạn này còn sờ soạng lung tung rồi luồn cả vào dưới lớp áo của Phụng, khi bàn tay Trung vừa chạm với chiếc xương sườn dưới cùng, Phụng vội đẩy Trung ra..... “em... em cần phải tắm trước đã, anh đợi em”... Nói xong Phụng vội chạy vào phòng tắm..... Con gái là thế, ương bướng thế nào, quậy phá thế nào nhưng khi đối diện với người con trai mình yêu thì cũng trở nên thật nữ tính.....

Tụi nó đang mơ màng, chưa biết nên làm thế nào thì điện thoại nó reo lần nữa... nó cứ tưởng Trung nên cầm lên vội, ai ngờ lại là bé Mai – em gái của Trung.

-Alo chị nghe nè bé, có gì không em? – Nó cười tươi hỏi han. Từ lần đi Đà Nẵng về, nó vẫn thường xuyên giữ liên lạc và nói chuyện với con bé nên con bé khá là tin tưởng nó

-Ukm... chị Quyên ơi, em có chuyện này hỏi chị... em đang không biết nên làm sao nữa

-Em nói chị nghe đi, nếu giúp được chị sẽ giúp

-Chuyện là thế này... ....

60. Chương 60

-VẬY... Kiên nói đêm nay không để em thoát hả? Bây giờ em đang ở cùng phòng với thằng nhóc Kiên đó sao? – Nó ấp úng ... không thể tin được vào tai mình

-Dạ... anh ấy đang tắm trong phòng tắm, em thực sự rất hồi hộp.... em.. em không bik nên làm gì nữa chị ơi – Con bé Mai lo lắng nói

-Ax... sao tên nào cũng tắm hết vậy – Nó bực mình nói

-Em đang ở phòng bao nhiêu, khách sạn nào? – Phương xen vào hỏi

-Em đang ở phòng 1502 ... khách sạn Intel Continental.....

-Được rồi... ở đó đợi, kéo dài thời gian hết mức có thể, nhớ chưa? Em chưa bước qua tuổi 18, em với tên nhóc đó mà có chuyện gì thì thằng nhóc đó phải zô tù vì tội .... với trẻ vị thành niên đó – Bình cố gắng nói giọng hùng hồn để dọa con bé

-Hic, hic hic ... em biết rồi. em cũng không muốn anh ấy bị như thế...

Cuộc điện thoại vừa dứt, Phương vội gọi ngay cho Trung... Sau khi chuông đổ 1 lần, Trung liền bắt máy, trả lời với một giọng mệt mỏi

-Nghe nè bà chằn

-Yaaaaaaaa, tên kia, định làm gì con bé vậy hả? Gì mà lúc nãy tay... áo gì gì đó – Phương hét vào điện thoại

-Ăn chứ làm gì. Tao đang đói. – Trung trả lời rất thản nhiên

-Hả????????? – 3 đứa cùng đồng thanh

-Tao nói là tao muốn ăn Phụng, tụi mày hiểu không hả? I want to eat her – Trung chậm rãi nhấn mạnh từng chữ

-Trung ơi, bình tĩnh lại trung ơi, con bé.. chưa đủ tuổi đâu, nó còn dưới 18 đó Trung à. Mày làm ẩu thì sẽ đi bóc lịch đó mày – Bình lại minh chứng

-Ăn xong rồi đi bóc lịch tao cũng chịu.

“ Tít”... “tít”..... Tiếng điện thoại ngắt liên lạc ngân dài trong không khí, 3 đứa thờ thẫn nhìn sau, sau đó vội lấy xe chạy tới khách sạn, đồng thời liên lạc với bọn Phong, Long và Tự. May mắn là cả 3 người bọn họ đang ở trong phòng làm việc của Phong. Phong nói cả 3 cô bé hãy tới thẳng khách sạn đó luôn.

Cũng may là tụi nó còn nhớ đây cũng là khách sạn của nhà Phong.

Vừa đi, lòng đứa nào cũng lo lắng khi nhớ lại những gì mà con bé Mai kể.

“Em cùng anh Trung đang đi dạo phố xem cảnh giáng sinh, bỗng dưng Phụng gọi điện cho anh ấy, nói là chị ấy đang ở khách sạn Inter và nói anh em đến. Vì sợ em đi một mình sẽ gặp chuyện gì, nên anh ấy dẫn em đi cùng. (Ra là Phụng đi cùng với anh Long tới khách sạn của Phong chơi, vậy mà cô bé đi với Trung tên Long này cũng không biết, anh trai mà vậy đó, nếu là Phương thì chắc không bắt cần như thế).

Vừa tới nơi hai người ấy ôm nhau, hình như chị ấy nhớ anh em lắm. 2 người họ quen nhau ngay từ sau hôm đi Đà Nẵng. Bỗng dưng Phụng nói muốn gặp riêng anh trai em, nên em ngồi ngoài sảnh chơi, và thấy họ đi thang máy. Trước khi cửa thang máy đóng, em vô tình thấy họ ôm chặt nhau và hôn nhau thắm thiết. Thiệt là ngại chết luôn.

Một lúc sau, bỗng dưng anh Kiên tới, em vui lắm. Thực ra thì em và anh ấy cũng liên lạc thường xuyên, lâu lâu cũng gặp nhau. Bất chợt anh ấy chạy tới ôm hôn em... ngay khi thấy em.. em không biết trời đất gì luôn. Em cảm thấy hô hấp bắt đầu khó khăn, nhưng vòng tay của anh ấy siết chặt lắm, đột ngột em thấy trong miệng em có thứ gì đó mềm mềm, quần lầy lười em.... Em đỏ mặt, em mới biết đó là lưỡi của anh ấy. Bỗng dưng anh ấy thả em ra, nắm tay kéo tới thang máy, đi thẳng lên lầu 15. Vừa vào phòng, anh ấy ép em vào tường và hôn em tới tấp, em thực sự rất bất ngờ, nhưng cảm giác thích thích trong em vẫn trỗi dậy.....

Rồi anh ấy thì thào bên tai em : Đêm nay anh sẽ không thả em ra”

Ax, không ngờ con trai khi yêu lại... ghê gớm đến thế, Quyên rùng mình nghĩ và tự hứa là sẽ không như thế ... Chấm dứt dòng suy nghĩ, 3 cô bé đã tới khách sạn. Dừng 2 chiếc xe honda ngoài cửa lớn đã thấy bọn con trai đang đứng đợi. Phân phó cho người đem xe của 3 nhỏ đi cất, họ ôn tồn hỏi han. Mỗi đứa một câu, chỉ trong vòng 15s, tụi nó đã tóm tắt lại hết nội dung sự việc. Cũng may là 3 cậu nhà ta cũng kha khá thông minh nên hiểu ngay lập tức.

Nắm lấy tay nó, Phong kéo nó đi trước *Phong thật là biết lợi dụng cơ hội, tranh thủ lúc nó đang hỗn loạn mà ra về nam tử hán...*. Hỏi nhân viên tiếp tân, Phong nhanh chóng xác định được Trung Phụng đang ở đâu, Kiên Mai đang ở phòng nào. Bước vào thang máy, lầu 15 thẳng tiến. May mắn thay 2 “tên tội phạm”

và 2 “nạn nhân” đang được tìm kiếm ở cùng 1 tầng. Trong khi thang máy đang đi lên, nó phân phó công việc. Nó và Phong sẽ vào phòng 1507 của Trung và Phụng... vì Trung ớn nó nhất và nó sợ nếu để Long gặp Phụng thì la mắng cho cô bé đó một trận.

Nhưng... đó chỉ là suy nghĩ... trong sáng, ngây thơ và tốt bụng của ba cô bé thôi... chứ 3 cô bé đâu biết rằng bản thân đang đứng cùng với 3 con cáo lai sói đâu...

“Xin lỗi phải phá đêm tình ngọt ngào của em” – Long rầu rĩ nói *Anh trai mà vậy hả trời???”

“Chuyện đang tốt, vậy mà 3 nhỏ này lại phá... mình bik mà mình có ngăn đâu” – Tự nhìn trần thang máy ngao ngán... không dám thở dài

“Lần sau chắc chắn mình sẽ tắt nguồn điện thoại nếu ở trong trường hợp đó” – Phong tự rút ra bài học kinh nghiệm

Thực mà nói thì không có ai trong 3 cậu muốn ngăn cản cả, nếu muốn thì đã ngăn từ sớm... Nhưng biết sao giờ, 3 “viên thuốc phiện” của 3 cậu đã nhúng tay vào ngăn cản, có cho ăn gan Ma mút (một loài động vật to lớn thời tiền sử đã diệt vong)... thì 3 cậu cũng không dám lên tiếng phản đối *Haizz, báo trước một tương lai cho ba ông chồng sợ vợ..... Ai nói là tui tui sợ vợ, chỉ là sợ mí cô ấy khóc thôi.... Tất cả chỉ là nguy hiểm*

“Ting”

Cửa thang máy mở ra.....

“Cạch”

Cửa phòng 1507 mở ra...

“Cạch”

Cửa phòng 1517 mở ra....

Chuyện gì xảy ra??? Chưa ai bik, Sour còn chưa bik mà sao mọi người bik được...

61. Chương 61

“Tíc tắc, tíc tắc” ... Tiếng trống đập thành thạch trong lòng Quyên, nó không biết khi mở cửa ra, chuyện gì sẽ đập vào mắt nó.. bất giác nó đỏ mặt. Tự sỉ vả mình, sao lại chọn đi với Phong, biết vậy 3 đứa tui nó đi chung với nhau là okie rồi... Haizz, có hối cũng không kịp vì ... Phong đã gõ “Cộc, cộc, cộc” lên cánh cửa...

Nhưng đáp lại 2 người này chỉ là sự im lặng một cách kì lạ ... sốt ruột quá nên nó hỏi Phong, thấy con mèo nhỏ của mình đang cuống lên lo lắng như thế khiến cậu không khỏi phì cười. Đang trong lúc đầu sắp sôi, nước sắp tràn nổi mà Phong còn cười, tức khí quá, nó tiện tay béo ngay eo Phong một cái làm cậu chàng nhảy căng lên vì...đau đớn. Làm xong hành động đó, nó vội vàng giặt mình vì... đã quá tự nhiên với Phong, nhanh chóng lấy lại thái độ, nó hối thúc Phong mở cửa.

Nhanh chóng quẹt thẻ dự phòng vào ổ khoá...

“Cạch”... Tiếng cửa vang lên.. vắng vắng trong không khí...

Hắn, nghiêng người... một tay để trước bụng, một tay chìa về phía trước như đang mời một quý cô hầu tước bước chân vào... không khỏi khiến nó phì cười, xem làm rớt cái máy chụp hình. Vừa nhìn nhau cười xong, khép nhẹ cánh cửa lại, quay đầu lại nhìn, hai người trơ ra như tượng khi thấy một cảnh..... nóng, rất nóng, rất ấm..... Trung đang ôm Phụng trong vòng tay ngủ... Nếu thế thì nói làm gì, khổ nỗi là cậu Trung nhà ta không đóng khuya cúc lại, mặc áo sơ mi mà... không cài khuya cúc, còn bé Phụng thì lại dụi đầu vào bờ ngực trần của Trung mà ngủ ngon lành. Thấy Phong đang định tiến tới lay cặp đôi trẻ dậy, nó vội kéo Phong lại. Quay lại nhìn nó với ánh mắt khó hiểu, nó mỉm cười ranh mãnh... máu quỷ nhỏ trong người nó bắt đầu trở dậy.

Có ai như nó không, trong tình huống ngọt ngào, lãng mạn, nóng mắt thế này mà nó còn.... “thu thập chứng cứ để..... tống tiền”, nó muốn chụp lại vài tấm hình để làm bằng chứng nắm tay của Trung. Hí hửng

không được bao lâu, nó liền xỉ mặt trả lại Phong cái máy chụp hình. Thấy nó thất vọng, mặt buồn, không hiểu lý do tại sao

-Sao không chụp nữa?

-Tui... tui... không bik xài cái loại máy này – Nói xong, 2 lỗ tai của nó đỏ ửng vì què

Nghe tới đây là hiểu, Phong chụp lấy cái máy từ tay nó, nhẹ nhàng, uyển chuyển, chụp liên tục một lần mấy chục tấm với những tư thế rất điệu nghệ, những góc ảnh mà Phong chọn để chụp rất đẹp, làm cho bức ảnh càng có hồn, càng thực và rất thu hút... “kiểu này mà chết chắc rồi Trung ơi, hé hé...”... Nó nhìn lại những tấm hình mà Phong chụp, tự tin cười một cách “chết người”.... Nhân lúc 2 con mỗi vẫn còn đang ngủ say, Phong đã lợi dụng họ để làm người mẫu để cậu dạy nó chụp hình vì đây là máy cơ mà ...

Í dà, khoảng cách giữa hai anh chị đã ngày càng kéo gần lại. Phong nhẹ nhàng ôm lấy nó từ phía sau, hai tay nắm lấy tay nó, nhẹ nhàng chỉnh góc nhìn, chỉnh độ nghiêng của đầu, rồi chỉ nó cách chọn góc ảnh sao cho có ánh sáng đẹp nhất, chụp thế nào để tình tứ nhất, ngọt ngào nhất, chụp góc nào để có thể diễn tả được thứ mình muốn gửi gắm, muốn làm nổi bật. Và sản phẩm là.... cuộn phim của Phong hết sạch, Trung có chạy đằng trời cũng không thoát.

Xấn tay áo lên cao để lấy phong thái (mặc dù đang mặc áo tay lửng), nó hùng hù hỏ hỏ tiến về cái giường, định bụng sẽ bộp tên Trung một cái để tên này tỉnh, nhưng nó chợt nghĩ lại, như thế thì... nhẹ quá. Thấ nó đứng đăm chiêu, Phong biết chắc sẽ có chuyện hay xảy ra nên cậu chỉ đứng dựa tường mà xem.... “Ruồi muỗi đánh nhau, trâu bò chết”

Nó lấy cái điện thoại nhỏ xinh của mình ra, chụp lại 7 tấm ảnh với đủ mọi góc.... Đầu tiên nó chụp gương mặt của Phụng và Trung, nó vén tấm chăn lên, chụp 2 đôi chân trần đang xen vào nhau, sau đó nó chụp bộ ngực đang để hở cùng mái tóc của Phụng, nó chụp toàn cảnh... .. Đi qua phía bên kia giường, cô nàng nhà ta bịt mũi Trung lại, khi thấy Trung bắt đầu khó thở, nó bịt luôn mồm Trung lại.... có mà chạy đằng trời.....Tình trạng này xảy ra, thì Trung xoay người từ nằm nghiêng sang nằm ngửa... chớp lấy thời cơ, nó dụi ngay cho Trung một cú ngay bụng... Trung phản xạ ngồi bật dậy, ôm bụng.. làm bé Phụng bên cạnh nửa tỉnh nửa mê thức dậy theo

-Có chuyện gì vậy anh? – Phụng nhẹ nhàng hỏi, lay lay tay của Trung, trong khi Trung đang ôm bụng

-Có chuyện gì vậy anh? – Nó nhẹ nhàng hỏi Trung, béo béo lấy tay của Trung

-A.... chị chị... chị Quyên – bé Phụng lấp bắp

-A.... bé bé... Phụng – Nó cũng giả vờ ngạc nhiên... khiến cho ai kia đang dựa tường cũng phải run đôi vai vì nín cười...

-Chị gì mà chị... em zô nhà tắm mặc đồ chỉnh tề cho chị mau lên, anh Long đang ở ngoài cửa kia, nếu em không muốn Long cất tên này, thì nghe lời chị - Nó vừa nói vừa giơ ngón trỏ và ngón giữa ra thành hình cái kéo, xoẹt một cái trong không khí, ra vẻ mặt hình sự làm con bé Phụng cuống cuống chạy zô phòng tắm..

Trung...lia ánh mắt hình viên đạn nhìn nó, vì nghe lời nhỏ bạn này, mà bản thân phải kiềm chế, không làm gì cô bé cả, chỉ có ôm ngủ thoy mà con nhỏ này cũng không cho, còn đánh lén, Trung chỉ là không quát lại được nó.. vì nó biết hết tẩy của Trung

62. Chương 62

Đang định mở miệng “dần mặt” nó... thì thấy nó cười tươi ơi là tươi... nếu là ngày thường Trung có thể gọi là cực dễ thương, nhưng trong tình huống bây giờ, Trung cam đoan là sắp có động đất... Ấy vậy mà vẫn có người bị ảnh hưởng, tim đập mạnh, mặt ửng đỏ, tay che miệng, người cứng đơ... nạn nhân đó chính là Phong ...

-Anh 2, em có vài tấm hình đẹp lắm, anh muốn xem không? – Nó lia cái nhìn về phía Trung khiến “cậu nhóc này” chợt dạ, vội gài cúc áo lại đàng hoàng.. rồi cười huề

-Dạ, không dám làm anh hai của mày, có gì thì nói đại đi – Trung “buộc” phải cảnh giác

-Ấy dà, tao cũng đâu có thịt mỳ đâu mà mỳ sợ, chỉ là có vài tấm ảnh nghệ thuật định gửi về cho ba ***** xem, nhưng chưa biết nên lấy tấm nào, định nhờ mỳ xem thử í mà

-Haizz, làm tao tưởng cái gì ghê lắm... đưa đây

Trung thở phào nhẹ nhõm khi nghe nó nói thế... nhưng sự thực thì đâu có như vậy. Nó cười tươi rói, còn cảm ơn thằng bạn của mình rồi mới đưa cái điện thoại cho Trung. Cậu bạn nhận cái điện thoại, xem tới đâu mặt tái mét tới đó, đây toàn là những tấm ảnh của chính mình và Phụng, còn ôm nhau ngủ thắm thiết thế kia, nó mà lọt vào tay ông ba của Trung thì cậu có nước về quê cuốc đất. Bây giờ chỉ biết khóc rờn trong lòng vì đã trót có một con bạn quý quái như thế này, thôi đành xuống nước vậy.

-Hihhi, đại ca, đại sư tử cute, dễ thương, tốt bụng, đẹp gái, ngoan hiền....

-Stop – Nó ngăn lại ngay, vì nghe thằng này gọi mà nó muốn nôn hết mấy thứ ăn được chiều giờ

-Chị... bỏ qua cho em lần này nha

-Được thôi, xoá đi – Nó đồng ý

Cuối cùng cũng xoá được mấy tấm hình, nhưng ... sao nó hôm nay lại dễ dãi như vậy.... Nhìn thấy nụ cười của nó, Trung liền liếc nhanh qua Phong, thì thấy trên tay của cậu ấy...cầm một cái máy chụp hình cơ, biết là có xoá mấy cái này cũng không xi nhê gì.... Trung đang bí thế chưa biết làm gì.

Lúc này, bé Phụng cũng đã quần quần áo áo chỉnh tề rồi, Trung thì chỉ cần phất phất vài cái thì cũng nhìn ra đằng hoàng.... thất vọng tràn trề, vì Trung biết tình cảm mà Phong dành cho nó, cậu cũng biết Phong sẽ không giúp cậu nên thất thểu nắm tay bé Phụng bước ra khỏi phòng....

Bước tới cửa phòng, vừa đặt tay lên nắm đấm cửa thì Phong đã chìa cái máy chụp hình ra cho Trung. Trung ngỡ ngàng, Phụng ngạc nhiên, còn nó, tức xì khói, không nói nổi lời nào. Nó chỉ muốn bám tên Phong ra thành cháo ngay bây giờ thôi.... Nó tức lắm... nhưng nó nào hay...

Phong đang yêu, vì thế cậu cũng hiểu tâm trạng của Trung... Phong chỉ đang yêu mà chưa nhận được tình yêu của nó đáp trả, mà cũng phải khổ sở kìm nén cảm xúc, sợ làm nó sợ, nó bị tổn thương... nhưng còn Trung thì khác, Trung yêu thích Phụng và cô bé cũng thế, thử hỏi đam mê cháy bỏng nhường ấy, kìm nén cũng là một chuyện khó đối với một cậu con trai trưởng thành... chưa bao lâu..

-Hết phim rồi, thay phim đi rồi dạo phố chụp ảnh với nhau... nhớ dẫn con bé này về nhà đó

Đám nhẹ vai Phong một cái như một lời chúc may mắn toàn mạng, Trung nắm tay Phụng bước ra khỏi cửa, trước khi đi, cậu này còn quay mặt lại le lưỡi lêu lêu nó nữa... Trung hình như là nghĩ nó đang thiếu dầu nên đổ thêm vào để nó cháy cho to. Có lẽ Trung sợ lửa của nó bây giờ chưa đủ để đốt Phong thành than đen thui

Cánh cửa vừa được khép, Phong nhắm mắt thở dài.. chuẩn bị chịu trận... nhưng 1s...2s...3s...4s...5s...

....

....

....

60s

...1 phút

....2 phút

....3 phút

Nhắm mắt mãi 3 phút nhưng Phong cũng không thấy gì... không gian tĩnh lặng, Phong bắt đầu nghe được tiếng thút thít vắng lại.. ngạc nhiên xen lẫn bàng hoàng Phong mở to mắt... thấy nó đang ngồi trên giường ... khóc nhè....

Nó tức, nó tức vì công tình nó gài tên Trung để bắt tên này phải đãi một châu chè ... thế mà bây giờ thành công toi... Nhưng trên hết là nó tức Phong coi trọng Trung hơn nó... Nó gặp Phong trước cả Trung.... vậy

mà giờ đây hấn – Phong lại đi giúp đỡ Trung chơi nó... Nó tức... nó tức lắm ... nó tức lắm lắm... vì sao trong mắt Phong chỉ có Tự, chỉ có Trung, chỉ có Long mà không xem nó ra gì hết... nó cũng không hiểu tại sao nó lại tức mà khóc nhè trước mặt hấn như thế nữa....

Cửa đã khoá, không gian tĩnh lặng, Phong nghe rõ mồn một tiếng nó khóc nức nở... tim Phong như nghẹn lại khi thấy nó khóc, chỉ là cậu vẫn không hiểu vì sao nó lại khóc như thế... Nhanh chóng tiến lại giường, ngồi nhẹ lên giường, vỗ về nó

-Thôi, nín đi nào, đừng khóc nữa, khóc sẽ xấu lắm. con gái lớn ai mà lại khóc nhè thế này, hư quá

Hất văng tay Phong ra, nó nói trong nước mắt, trong tức tối, trong âm ức

-Uk, tui zậy á, kệ tui, anh quan tâm làm gì. Tui xấu thì sao? Tui hư vậy á, tui muốn khóc muốn làm gì kệ tui, không liên quan gì tới anh

Phong... bất động, bản thân không hề nghĩ nó sẽ có phản ứng như thế. Cậu không nghĩ việc mình giúp Trung lại làm nó khó chịu đến vậy

-Không khóc nữa nào... Là anh sai vì đã giúp Trung như thế... nhóc muốn đánh, muốn la, muốn quỳnh thế nào anh cũng chịu... nín khóc đi.. được chứ

“Bịch, bịch, bịch”

Không kịp để Phong nói dứt câu, nó liền đấm thùm thụp vào ngực, vào bụng rồi cả vào lưng của Phong nữa... vừa khóc.. vừa đánh cho hả dạ... Vừa đánh nó vừa c.h.ửi Phong

“Tại sao trong mắt anh chỉ có Tự, có Trung? Anh coi tui là gì hả? Dù gì tui cũng quen anh trước Trung mà... Tui biết anh có tình cảm với Tự, nhưng vì là bạn bè nên tui không hề phân biệt đối xử hay coi thường anh, vậy mà anh chỉ vì nhìn thấy cái body đẹp đẽ của tên Trung kia, mà không hề do dự đưa cái máy chụp hình cho hấn, còn giúp hấn đi chơi với bé Phụng nữa...”

Càng nghe nó nói... Phong càng hiểu ra vấn đề... “Có lẽ phải làm rõ thôi”

-Anh không phải là người đồng tính

-Anh nói xạo

-Anh không phải là g.a.y

-Anh nói dối

-Anh đã nói ANH KHÔNG PHẢI NHƯ EM NGHĨ – Phong gần như hết kiên nhẫn với sự ngang bướng của nó... đối phó với nó, không thể chỉ dùng lời nói được, sự kiên nhẫn của Phong đã tới mức giới hạn

-Vậy anh có ngon thì chứng minh đi... ? – Nó thách thức Phong trong sự tức tối mà không nghĩ rằng.....

-Chứng minh, được, em muốn anh chứng minh? – Phong hỏi mà như không hỏi

-Đúng, tôi muốn anh chứng..... Bịch

63. Chương 63

(Một bóng đen đứng nấp phía sau cánh cửa phòng của Phong và Quyên... nhưng đợi 3 phút sau vẫn thấy trong phòng im lặng... không có tiếng động. Rõ ràng vừa mới cãi nhau ồm tỏi cơ mà. Đang do dự chưa biết làm sau thì “hấn” trông thấy 4 cái bóng đen bước ra từ một phòng nằm phía cuối dãy hành lang. Vội chòang áo khoác tàng hình vào người, “hấn” mon men đi tới để nghe....)

“Hấn” chính là Sour nhà ta đây, hehe

-Grrrrrrrrrrrr, 2 đứa nhóc này, dám nói xạo số phòng sao – Phương bực mình nắm chặt tay lại

Có cho bé Mai mười cái gan gấu thì con bé cũng dám nói dối Quyên.. nhưng khổ nỗi là chuyện Mai gọi điện cho Quyên đã bị thằng nhóc Kiên nghe được... vì không muốn chuyện hay của mình bị phá nên Kiên quyết định đổi phòng. @@ Anh em họ với nhau có khác, thông minh tinh ranh...

Thấy Phương bức bối như thế, lại đang nghĩ tới việc ngăn chặn “việc hay” của Kiên – đó là trong suy nghĩ của Long, bản thân Long tự khắc cũng bức bối không kém.

“Chuyện hay của tên đó thì liên quan gì đến em cơ chứ? Nếu tôi qua đêm với người con gái khác, liệu em có phản ứng thái quá như thế không?” – Nghĩ đến đoạn, Long cười chua chát, một nụ cười đau khổ.... Tự nhìn thấy mà chỉ biết thông cảm cho thằng bạn mình. Trước khi gặp nhỏ Phương này, Tự ga lăng bao nhiêu, phong độ bao nhiêu thì bây giờ đã là con số không trước mặt Phương.

“Dù em đã hôn tôi thì sao, ha..ha..ha... liệu với một tên con trai khác, em có đáp trả nụ hôn theo cách đó không?” – Lòng thầm đau xót suy nghĩ.....

Phương quá ngốc hay quá ngờ nghệch trong tình yêu, cô chưa bao giờ yêu, cũng chưa bao giờ được yêu, định nghĩa, cảm nhận, khái niệm thế nào là yêu, cô bé không nhận biết được. Vì thế cô cũng không hay biết từ khi nào con tim mình đã có sự rung động, lỗi nhịp vì nụ cười ai đó, trí óc mê muội vì ánh nhìn của ai đó... chính vì thế nên cô không biết được Long yêu cô nhiều thế nào...

“Làm sao để em biết được con tim tôi đây?”

“Làm sao để tôi biết tôi cũng yêu anh ấy?”

Có lẽ ông trời sẽ sắp đặt một chuyện không báo trước để “tôi yêu em” nhiều hơn và em cũng nhận ra “em yêu tôi”.....

Thấy tia nhìn đau khổ trong mắt Long, với kinh nghiệm “dụ dỗ” girl xinh dày dặn, Tự nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Tay lướt trên màn ảnh của chiếc điện thoại, cậu nhanh chóng liên lạc với bộ phận tiếp tân để kiểm xem thông tin về việc đổi phòng của Kiên... nhưng đáp án dành cho cậu là không có sự thay đổi... Cười nhạt, tự sỉ vả mình... có lẽ nhìn thấy gương mặt lo lắng của Bình đã khiến cho Tự mất tỉnh táo...

Dời ánh mắt từ gương mặt Long và đáp xuống gương mặt Bình... Bình lộ rõ vẻ lo lắng, nhưng không hề tức giận

-2 đứa này, dù yêu nhau đến mấy cũng không nên làm như vậy, tội nó còn nhỏ quá

-Khi nào yêu thì em sẽ hiểu thôi... Yêu là phải khao khát nhau ... - Tự cười thật tình tứ nhìn Bình... - nhưng lúc đó Bình lại không để ý – tới lúc ngẩng lên nhìn thì thấy Tự và Long đang cười với nhau. Tim cô bạn chợt đau một nỗi đau không tên...

“Ước gì anh cũng nhìn em như thế”

Haizz... ánh nhìn chị ùi chứ pộ, tại chị ko thấy thui

“Chẳng phải thằng nhỏ có thể từ mở cửa tất cả các phòng thuộc dãy lầu 15 này sao”

-Chúng ta đành lục hết tất cả các phòng trên dãy lầu 15 này vậy... ngoại trừ phòng 1517 kia ra thôi... Theo như tiếp tân nói thì tầng 15 chưa có khách thuê

-Nhóc Kiên có thể mở được tất cả các phòng lầu 15 này – Tự từ tốn giải thích khi nhìn thấy 2 gương mặt ngờ nghệch của Bình và Tự

Họ bắt đầu mở... hết phòng này rồi lại tới phòng kia..... Mỗi lần cửa phòng được mở là một lần 2 con tim bé nhỏ kia phải tăng nhịp đập và rồi lại chậm dần khi trên giường không có thân ảnh nào. Bình và Phương thở phào nhẹ nhõm... sau đó 2 cô lẹ chận vọt vào phòng, chạy vào phòng tắm xem thử, mở cả cửa tủ quần áo... để chắc chắn là cặp đôi đó không trốn....

Khi chạy tới mở cửa tủ quần áo, nhìn không gian nho nhỏ trong tủ, bắt chợt hình ảnh Tự ôm hôn mình trong không gian thế này... xuất hiện trong đầu Bình... Cảm thấy sốc với chính bản thân mình, cô bạn vội lắc lắc nguây nguây cái đầu để xua tan đi hình ảnh đó...

Họ đã đi hầu như hết toàn bộ các phòng và tiến đến phòng cuối cùng....

Cạch... cánh cửa được bật mở..... 2 cặp mắt to tròn ngạc nhiên không hiểu vì sao.... 2 cái cười nhếch mép hiện lên vì đã bắt được cái cần bắt... Chỉ là không biết đã muộn hay chưa...

Tiếng hơi thở vang vọng trong không gian.....

64. Chương 64

“Cạch”

Cánh cửa căn phòng cuối cùng được bật mở, nhưng trong phòng cũng không có ai, mọi thứ hoàn toàn yên ắng... chiếc giường vẫn gọn gàng như bình thường. Nhìn sơ bộ tổng thể, Bình và Phương có thể tuyên bố Kiên và Mai đã “tẩu thoát” khỏi lầu 15 này. Kiểm này giờ không biết đã kiểm bao nhiêu phòng rồi, 2 cô bạn đã mệt nhừ và không còn hưng hăng, sung sức để mà chạy hết góc này tới góc nọ nữa. Lê thân lững thững tới hai tủ quần áo, mỗi tủ mở một tủ, bên trong vẫn trống không... Phương và Bình nhìn nhau, chợt cười thật tươi, gương mặt tràn đầy sức sống được tô nét thêm vài giọt mồ hôi đang ôm sát gò má hai cô bé mà chảy xuống...

Hình ảnh này đã được Long và TỰ thu lại không sót chi tiết nào, nhìn thật kỹ, thật chi tiết để mà nhớ, tối đem ra ngắm nhìn trước khi bước vào giấc ngủ. Không nói nhau lời nào, 2 cô bạn chạy ù ra cái giường đôi giữa phòng, nhảy cái oạch lên giường nằm....

Lúc này mới để ý, nhiệt độ căn phòng bỗng dưng mát hơn hẳn lúc mới vào... Tinh ý hơn một tí, TỰ dễ dàng nhận ra lúc họ bước vào căn phòng này thì nhiệt độ đã không như những căn phòng khác.

Inter Continental có thể được xem là khách sạn áp dụng những công nghệ hiện đại nhất. Điển hình nhất là hiện tại trong căn phòng này... hệ thống máy lạnh tự động.. tự khởi động khi có khách vào phòng và tắt khi khách rời khỏi phòng... Nó gần như là một bóng đèn cảm ứng. Hơn thế nữa, hệ thống máy lạnh của từng phòng còn có bộ cảm biến nhiệt... toát ra từ cơ thể của khách trong phòng, từ đó làm căn cứ mà tự điều chỉnh nhiệt độ phù hợp nhất.

Lúc bước vào phòng, TỰ có thể dễ dàng cảm nhận được không khí mát lạnh tương đối dễ chịu... chứng tỏ trước khi họ bước vào thì đã có sẵn người ở trong này.... TỰ tin với suy đoán của mình, TỰ cười đắc chí và tự thấy suy nghĩ của 2 cô nhóc đang lăn lộn trên giường kia thiệt là quá đơn giản.... Tuy lớn tuổi hơn Kiên, nhưng xem ra... 2 cô bé này còn ngây thơ hơn nhóc Kiên nhiều.

Với vai vế là con trai của chủ tập đoàn hệ thống Highland Coffee... Long đã từ lâu được huấn luyện trải qua những khoá đào tạo khắc khe, làm quen với môi trường nhà hàng, khách sạn (đối với Long thì là chuyện nhỏ như ăn đậu hũ, chỉ việc bỏ miếng và nuốt) ... nên việc bày trí một căn phòng đối với Long là không có gì xa lạ. Lúc 2 nhỏ nhảy lên cái giường, Long đã tinh ý nhận ra một góc phải của giường... được gấp lại không chuẩn. Nhân viên khách sạn này không thể vô ý tứ như thế được, trừ khi người gấp không có thời gian kịp để sửa. Nghĩ xa hơn một tí, Kiên là em họ của Phong... cũng là một con át chủ bài trong hệ thống khách sạn bên Anh quốc, vì thế việc trải giường đối với nhóc này cũng không xa lạ gì... Hả hề với suy nghĩ của mình, Long ngược lên...

-2 người đó chắc chắn ở trong phòng này – TỰ và Long đồng thời tuyên bố

2 cậu chàng ngạc nhiên nhìn nhau rồi cùng cười “hahahaha” làm cho 2 nhỏ nào đó ngất ngây vì nụ cười ... nhưng rồi chợt nghĩ “người ta không phải dành ày, tỉnh mộng” , nhanh chóng lấy lại tinh thần.... 2 đứa nhìn nhau, rồi chạy vụt vào phòng tắm, không kịp để Long và TỰ kịp hiểu. Vội chạy theo 2 nhỏ

-Không được mở cửa - Long và TỰ cùng hét lên

-Cạch – Đã muộn mất rồi .....

“bụp” – Một khoảng không đen òm vây lấy tầm mắt của Bình.... cô cảm thấy cơ thể bị chao đảo và rồi “Bịch” ... cô biết mình đã té nhưng lại không biết tại sao không thấy đau, ngược lại, lại có cảm giác âm ấm, mềm mại... “Thịch thịch thịch” – Bất giác Bình đỏ mặt khi nghe được tiếng tim ai đó đang đập rất nhanh và mạnh trong lồng ngực... đồng thời một bàn tay nào đó đang nhẹ siết chặt lấy cái eo của mình @@

Phòng tắm khá rộng nên có thể đủ sức chứa được 6 người ở mọi tư thế. Đang ôm hôn Mai say đắm, bàn tay cậu đang định sờ soạng lưng tung thì cánh cửa được mở tung ra... giật mình quay lại đằng sau thì cậu được chiêm ngưỡng cảnh cũng như tình... có 2 không 1 trên đời. Bình vì bị Tự kéo giật lại đằng sau nên mất trấn ngã té, Tự thấy vậy vội ôm đỡ lấy Bình nên cả hai đã té xuống nền gạch và Bình nằm trên Tự... Còn Long thì đang đẩy sát Phương xô tường. Lấy ưu thế về chiều cao Long che hẳn tầm nhìn của Phương, không cho cô bạn trong thấy cảnh 2 nhân vật kia đang âu yếm. Nhưng thực chất là không muốn Phương thấy cảnh nửa thoát y của Kiên.. *Ec, ghen gì mà dữ vậy, nhóc Kiên mà cũng đi ghen*

Thấy tình cảnh không có gì bất lợi ình, Kiên tiếp tục ôm hôn Mai.....

-2 đứa mau dừng lại, thay đồ chỉnh tề rồi đi xuống sảnh đợi bọn anh – Tự lạnh lùng căn dặn...

-Muốn làm gì thì lần sau làm tiếp, nhớ là phải tắt hết điện thoại – Long còn “chỉ dạy” thêm

Bình và Phương tức lắm, định ngược mặt ra **** Kiên một trận nhưng đều bị Tự và Long ngăn cản

-Em mà còn cố gắng nhìn thì đừng hỏi tại sao tôi cưỡng hôn

Không hẹn mà cùng, 2 chàng trai cùng hét lên, làm câu nói vang vọng trong không gian buồng tắm nho nhỏ, bất chợt làm má 2 cô gái ửng hồng ....

Kiên và Mai nhẹ nhàng rời khỏi phòng, chợt có tiếng cười khúc khích rồi to dần, to dần

-hihihi, hehe, hahahahaha

65. Chương 65

-Muốn tôi chứng minh cho em thấy đúng không? – Phong gầm gừ nhẹ nhàng hỏi

Vì nó hét quá nên Phong cần phải bịt mồm nhỏ này lại. Đè nó ra giường, đặt toàn bộ cơ thể đầy nam tính của mình lên cơ thể của nó. Đặt bàn tay mình giữa miệng nó và miệng của chính mình, Phong từ từ phả hơi nói nhỏ nhẹ với nó

-Nếu em còn hét lên và cãi tôi như thế, tôi không biết mình sẽ làm gì đâu –

-Ừm ừm ừm ừm ừm – Nó bị bịt miệng nên chỉ biết ừm ừm trong cổ họng

-Em muốn hỏi: Thế anh sẽ làm gì? Đúng ko? – Phong nhếch nhẹ đôi môi cứ như cười khúc khích nó

-..... Đáp lại là một cái gật đầu

-Đơn giản thôi, tôi sẽ tách 2 ngón tay giữa và trở ra để tạo khoảng trống và rồi sẽ hôn cái vật thể đáng ghét đang phơi bày trước mắt mình ... tôi sẽ ngấu nghiến nó, tôi sẽ hôn tới khi nó sưng hồng lên, tôi sẽ tách bờ môi em ra và quét sạch sẽ hàm răng.

Phong nói tới đâu làm nó đỏ mặt tới đó, cơ thể nó bắt đầu nóng dần lên từ chân tới đầu. Nó thiệt chỉ muốn tìm một chỗ để chui mà trốn thôi. Nó cố gắng ngo nguậy người để thoát ra khỏi vòng kiềm chặt của Phong, nó không biết Phong có bực hay không nhưng hiện tại cậu đang nhắm mắt. Một lúc sau, nó vẫn không ngừng ngo nguậy. Bỗng một âm thanh khàn khàn, chất giọng trầm bổng vang lên...

-Nếu em còn tiếp tục ngo nguậy như thế, tôi không chắc tôi sẽ chỉ dừng ở việc đó đâu nhóc con – Phong mở mắt ra nhìn thẳng vào mắt nó

-..... Nó cứng họng không nói ra được lời nào, ánh mắt Phong quá nồng nàn, cháy bỏng, nó gần như sắp bị cuốn vào trong không gian N chiều ....

-Tôi đã nói em tôi không phải là g.a.y, không như em nghĩ. Không lẽ em không cảm nhận được thế nào là g.a.y thế nào là đàn ông chân chính sao? Em có biết tôi phải kiềm chế thế nào khi em đang ở sát tôi trong tư thế thế này không? *Ặc, chân chính cơ đấy*

-Đáp lại những câu hỏi đó của Phong chỉ là sự im lặng, vì nó thật sự bất ngờ

Thở dài, Phong nói

-Tôi sẽ buông em ra, nếu em còn hét thì tôi sẽ cho em biết hôn lưỡi là thế nào, tôi sẽ quét sạch miệng em.... em hãy lượng sức mình đi, so với tôi em chỉ là một con nhím xù lông bé xíu... em không đủ sức ... hiểu không hả nhóc con

-... Gật gật đầu .....

Biết được nó đã ngoan ngoãn nghe lời, Phong cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Cậu chợt lo lắng nếu như lúc này không phải là bản thân mà lại là một người con trai khác thì sao, chỉ nghĩ thôi, Phong cũng không dám. Gục đầu lên bờ vai nó, dụi đầu vào mái tóc mượt của nó, Phong tham lam hít lấy hít để hương thơm lưu trên tóc nó... những cái ôm nhẹ siết chặt... một tay vẫn để trên miệng nó

“Tĩnh tình tĩnh tình”... Một tiếng nhạc trong trẻo vang lên rất chi là gợi tình... đó là báo hiệu hệ thống máy lạnh đã chuyển qua hệ nhiệt độ mới.. tức dưới 30 độ... Hệ thống cảm biến nhiệt đã bắt đầu cảm nhận được sức nóng toát ra từ cơ thể hai con người kia. Nó nóng tới đâu thì Phong nóng gấp nó nhiều lần như thế...

Cứng đờ trước sự đụng chạm thân mật này, mặt nó đỏ như gấc. Thấy hấn – Phong thở dài như thế, nó cư nhiên nghĩ rằng cậu chàng này đang có một nỗi khổ to lớn trong lòng – đúng là có mà – nên nó chỉ lay lay nhẹ hấn dậy. Biết nó ngượng, biết nó bối rối nhưng nỗi tham lam trong lòng hấn quá lớn, Phong giả vờ như không biết, vẫn cố gắng tận hưởng mùi thơm từ mái tóc nó được thêm bao lâu thì tốt bấy nhiêu thôi.

-Này, anh mà không buông thì đừng có trách tui ak nha – Nó lên giọng đe dọa pha chút nham hiểm

-Uhmnnnnnnnnnn – Hấn ừm nhẹ và dài một tiếng, sau đó thở đều đều vào mái tóc nó

Im lặng chờ đợi xem nó làm gì, 1 phút sau hấn cũng chưa thấy có gì xảy ra, nhưng bất chợt

-ha, nhột quá, hahahaha , nhóc con tha cho anh nào... anh chừa rồi

-Cho anh chết, ai bảo tui đã cảnh cáo mà không nghe...chết nè, chết nè

-Hahahaha

Đợi mãi mà hấn không thêm ngồi dậy, nó luồn hai tay xuống bụng hấn và bắt đầu..... cù léc.... Nó cù cho tới khi hấn chịu không nổi, phải trở người qua một bên, nhân cơ hội nó vùng chạy ra khỏi cái giường....

-Ax, giường gì mà to thế, lẫn lộn chục vòng cũng không rớt – Nó nói câu này trong lúc tức giận, nhưng nó không hề nghĩ tới rồi cũng sẽ có ngày nó rớt xuống đất từ cái giường này *Báo trước tương lai, báo trước tương lai :D*

Nhanh chân kéo giựt người nó lại, hấn đâu có ngờ nó biết thế võ đâu..... Và nó đã không ngần ngại tặng cho hấn một cú cước ngay ..... đó đó *í dà, ngại quá đi ahhhh*

-Hự..... nhóc.....con.....em.....em..... - Phong đau quá nhưng không thể làm mất mặt mình nên ngồi xuống

-Tui.... tui... aaaaaaaaaaaaa, tại anh chứ bộ - Nó cũng không ngờ mình đá trúng ngay chỗ đó, què quá nó cũng không biết làm gì vụt chạy ra khỏi phòng đóng sầm cửa lại

Đã không còn không gian riêng cho hai người nữa.... Mỗi người bên một cánh cửa ... tấm ván mỏng cách âm như một bức tường thành chia tách không gian ngọt ngào của hai người thành 2 thế giới riêng tư... Phía bên này cánh cửa là thế giới hạnh phúc của Phong, còn phía bên kia cánh cửa thì là thế giới bối rối của Quyên...

Bất chợt nó nghe được một tiếng cười man rợ phát ra ở phía cuối dãy hành lang

-Hahahahaha

“Khách sạn này có ma sao???”

66. Chương 66

Nguồn gốc xuất phát của tiếng cười rùng rợn mà trong truyện đó chính là Phương. Qua bờ vai của Long, Phương có thể thấy rõ hình dạng tều tếu của 2 con người kia. Tự nằm dưới nền 1 tay ôm đầu, 1 tay ôm eo Bình, còn chân thì khép lại.. nhưng Bình thì ngược lại, 2 tay chống trên ngực tự, chân thì dẹt qua hai bên... Nếu không xét về giới tính thì chắc người khác sẽ nghĩ Bình đang khống chế Tự .... chỉ cần nghĩ tới đó là Phương không nhịn cười được.

-Này, anh nhìn đi, tướng họ trông rất là buồn cười

Phương lay lay Long để rủ cậu bạn cùng thấy nhưng Phương nào đâu hay Long đang ao ước được như Tự kia... Gương mặt trông sầu khổ lắm lắm luôn... Ấy vậy mà người đối diện như Phương lại không nhận ra, cứ thế mà nắm vai Long cười rung người, còn Tự... chỉ cần nhìn từ phía sau cũng đủ biết là Long đang “ao ước” ...., thấy thế Tự không buồn kìm nén mà cười trên nỗi đau khổ của Long. “Hahahahahahaha”

Cứ ở khoảng cách gần thế này... chắc là Bình không chịu nổi mất. Chồng tay lên bờ ngực cứng rắn, Bình lấy lực để ngồi dậy. Vì phải dùng lực nên bàn tay của Bình có thể cảm nhận rõ nhịp tim của Tự đang đập thình thịch và nhiệt độ của làn da thông qua lớp vải mỏng... bất chợt làm Bình bối rối. Chính điều ấy đã dẫn đến hậu quả tóc của Bình vướng vào cúc áo của Tự (Sau sự việc này, Tự không muốn mặc áo có cúc nữa @@) ...), Tự vừa nhắc đầu mình dậy ... Bình thì bị tóc giật ngược lại hậu quả là trán của Bình đập cái “cốp” vào ngay xương ức của Tự khiến cậu bị đập ngược đầu lại xuống đất. Nổi tiếng âm thanh cốp cốp đó là một tràng cười không kiểm soát và kiềm nén của Long. Thực mà nói lúc bị Tự cười, Long đã phải kìm chế, gồng tay để không quay ra đấm Tự một cái. Lý do chủ yếu là cậu muốn lợi dụng mà đứng gần Phương thôi... nhưng biết sao giờ, người ta có câu:

“Lòng tham con người ai nói là không đáy, chỉ là vẫn chưa tìm thấy đáy mà thôi”

Long muốn gần gũi với Phương như Tự và Bình bây giờ cơ. Chính sự so sánh sẽ dẫn tới sự ganh tị và ham muốn. Nay thấy Tự bị rất, Long cực thấy rất đáng, rất đáng. Thấy Long cười như thế, Phương không hiểu Long bị gì, đang còn ngờ ngờ ngáo ngáo thì nghe Bình gọi

-Mày mau tới giúp tao với Phương, đừng có đứng như thế, thấy bạn bè bị thế này không giúp đỡ hả?

Nghe lời bạn, Phương liền rời khỏi vòng tay an toàn của Long mà bước ra ngoài, khiến cậu trai này có một chút hụt hẫng, Long chỉ muốn chộp ngay nhỏ lại mà thôi... vì tập trung vào Phương quá nên Long đã quên “cảnh giác” Tự và đã không nhìn thấy một cái nhếch môi đều chi là đều của Tự.

“A”

“Á”

... chụp lấy.....

“Bịch”

“Cốp”

Lúc Phương vừa bước được 2 bước thì đã bị Tự gạt chân một cái làm cô bạn ngã nhào về phía trước và cái mặt sắp chập làm một với bức tường đối diện... vì thế Phương “A” lên một tiếng thật bất ngờ, khi gương mặt cô bạn chỉ còn cách mặt tường vài cm thì cô đã lo hét lên trước cho đỡ đau... đỡ được nhiều hay bấy nhiêu vậy. Cảnh tượng ấy được thu trọn vẹn vào đôi con ngươi của Long không thừa không thiếu... Long chỉ diên vì không thể bay tới đấm cho Tự vài cái... lúc này đây Long muốn cứu cô gái trước mặt mình hơn... Vươn đôi tay vững chắc ra, Long chụp lấy cánh tay nhỏ gầy của Phương giật ngược lại, ôm trọn vào người mình, cũng chính vì thế nên Long đã bị mất thăng bằng và té xuống. Đầu va chạm với nền gạch men tạo nên một âm thanh trong truyện “cốp” ... Cơ đau ập đến ngay với Long làm cho cậu bị choáng váng, mắt nhắm nghiền cố chịu cơn đau... Tuy không nhìn thấy Phương nhưng Long có thể tự tin là Phương không sao, bàn tay cậu đang ôm chặt cái eo nhỏ bé, cậu có thể cảm nhận được nhịp đập nhanh không phanh của Phương cộng thêm hơi thở vội vàng của nhỏ.....

Phương hoảng hốt khi thấy Long như thế, Phương không biết làm gì, lay lay mà cậu bạn vẫn không mở mắt, vừa lo vừa tức vừa giận nước mắt Phương trào ra lúc nào không hay... 1 giọt rồi 2 giọt rồi lại thêm 1

giọt khác, chúng cứ thay nhau rơi xuống làm ướt đi mảnh áo sơ mi đen dính chặt vào da Long ... đấm thùm thụp vào ngực Long nhưng vẫn không thấy Long mở mắt hay nói câu gì.. Tim Phương như nghẹn lại, cô bạn bắt đầu lo lắng gắt gao hơn... Bất chợt Long cười lớn “hahahahaha”

-Thằng này điên rồi, bị đập đầu nên nó chạm dây thần kinh, chúng ta ra ngoài và xuống sảnh trước nào – Tự nói, kéo Bình dậy và đi ra. Bình cũng không phản đối gì, cô muốn inh cũng như Phương một cơ hội để thấu hiểu cảm xúc của bản thân....

Long không nói gì, không phải do Long bị điên cũng không phải Long bị bất tỉnh lâm sàn, chỉ là Long muốn tận hưởng cảm giác có Phương sát ngay mình. Long không yêu như Tự một cách dịu dàng, lãng mạn, không yêu như Phong một cách lý trí, kiềm chế, Long yêu một cách nóng bỏng, nồng cháy. Long chỉ muốn đè Phương ra sàn ngay bây giờ, ập môi mình lên đôi môi nhỏ đang nức nở gọi tên mình, muốn nuốt tất cả âm thanh của Phương vào cổ họng... Long muốn cuốn lấy cái lưỡi nhỏ nhắn đang lên xuống trong khuôn miệng nhỏ nhắn đó....

“Đành phải cảm ơn thằng bạn chết tiệt này vậy”

-Nín khóc đi, anh không sao... còn khóc nữa thì đừng trách ... tại sao anh lại biến thái – Long dọa dẫm Phương cho cô bạn nín khóc vì hiện tại đôi môi Phương cứ thế mà nức nở trước mắt Long, ấy vậy nó còn khá chi là gần với môi Long, chỉ cần nhích đầu một tí, nghiêng người 1 tí, siết chặt thêm 1 tí thì Long sẽ có thể..... @@

“Không, mày không được như thế, cô ấy cần có thời gian thích nghi và chấp nhận.... Bình tỉnh lại nào Long”

Vòng tay quanh eo Phương siết lại, 2 bàn tay nắm chặt thành nắm đấm

-Tôi khóc thì sao? Tôi không im á? Anh là đồ tồi, giỡn vậy vui lắm hả? Sao không chết quách luôn đi? – Phương vừa mừng vừa tức nên tiếp tục đấm thùm thụp lên ngực Long trong tư thế 2 người đang nằm đè lên nhau

-Tôi nói em im đi, không được nín khóc nữa, nếu không đừng trách tôi – Long thực sự kiềm chế sắp không xong rồi, Phương ngộ nguậy đánh Long như thế giống như đang khiêu khích Long vậy, chẳng giống đang trách móc gì cả

-Không thích á, anh là cái thá gì mà bắt tui nghe anh, làm này làm nọ.. Trách gì, anh thì làm được gì... anh có giỏi thì.....

Căn phòng tắm bỗng trở nên yên ắng

67. Chương 67

Dưới sảnh khách sạn đang có 3 cặp đôi đi tới đi lui, lẩn qua lẩn lại, ngồi lên ngồi xuống mà trông mà chờ mà ngóng 4 vị Phong, Long, Phương, Quyên “ngự giá”.

Phòng tắm vẫn thình lạng ... và dễ dàng nghe được nhịp thở của 2 thân ảnh trong này....

Mi mắt chạm mi mắt

Trán chạm trán

Tóc chạm tóc

Mũi chạm mũi

Tay chạm tay

.... Long đang đè Phương xuống.... miệng nhếch một nụ cười chiến thắng ... chỉ cần một cú “knock out” nữa... thì Phương sẽ thua trắng...

Môi cách môi 5 cm

4cm

3cm

2cm

Cộc cộc.....

-Phương ơi, Long ơi, 2 người có sao không? – Một giọng nói nhẹ nhàng pha lẫn chút tò mò cộng thêm xí khiêu khích.... thoạt nghe cứ tưởng là quan tâm thật lòng nhưng nghe kĩ sẽ có cả tiếng cười khúc khích

Không thấy bên trong trả lời, nó cố gắng gõ cửa và gọi thêm vài lần thế nữa... ấy vậy mà bên trong cứ vô tình lảng lảng không đáp... Nó đành dùng cách cuối

-Haizz... chắc họ té đập đầu zô thành bồn tắm mất rồi, phải gọi cấp cứu và quản lí thôi... đành chạy đi gọi Phong vậy....

“Cạch”

Nó vừa quay đầu đi thì cánh cửa bật mở... cười toe toét mồm vì đã dụ được “rắn” ra khỏi hang .... Nhanh chóng xoá dấu vết nụ cười vừa rồi.. nó chưng ra bộ mặt lo lắng, giả lả quay ra... hỏi han này nọ, sờ đầu, sờ tay... mà vai rung lên vì nín cười @@

-Phương ơi, mày có sao không?

-Té có đau không?

-Đầu anh còn ổn chứ?

-Đập vào đó chắc là bị chấn động nặng lắm

Nó cố tỏ ra vẻ lo lắng sao cho có vẻ “thật” nhất, nó còn xoay người Phương mấy vòng... Phương vì quê quá, biết nó cố tình chọc mình nên chỉ biết im thin thít...

Long tức lắm... bị con nhỏ đang đứng trước mặt phá hỏng chuyện tốt... mém nữa là hôn được Phương lần 2 rồi... Hầy dà...

“Thôi lần tới hôn bù” *éc, hôn mà còn bù*... Long tự nhủ... vì cậu cũng biết là không nên đụng tới nó..

Thở dài đánh thượt, Long lững thững bước ra ngoài, 2 đứa con gái tíu tít đi phía sau.

Vừa ra tới cửa đã thấy Phong nhăn nhó đứng chờ... Long lo lắng chạy tới hỏi han... mà không để ý tới cái thở dài “haizz” của Phương và Quyên... Bạn thân gì mà thân dữ thế không biết, nét lo lắng hiện rõ lên trên gương mặt Long ...

“Rút cục là anh thích Tự hay Phong đây” – Phương trầm nghĩ

“Rút cục anh thích Tự hay thích Long vậy chứ?” – Nó tức tối nghĩ

2 cô nàng cùng tức một lúc nên nguýt 2 tên một cái, 2 nhỏ quay mặt nắm tay nhau đi một mạch tới thang máy, bỏ 2 tên đang đau khổ ở phía sau ... lúc thang máy mở cửa ra cũng là lúc tiếng cười của Long vang vọng

-Hahahahaa

Nó chột đồ mặt vì nó đã biết lý do tại sao Long cười. Thấy nhỏ bạn mình sắc mặt chột đồ ửng, Phương lại ngỡ là nó bị mệt nên vội vàng đỡ nó, lấy tay đặt lên trán xem thử nhiệt độ cơ thể

-hì hì, tao hok sao? chỉ là chóng mặt chút chút thoy

Cả 4 người cùng bước vào thang máy.... Ngay thơ cũng gây ra tội. Phương vô tư báo cáo tình hình sức khoẻ của nó cho 2 tên kia nắm rõ

-Hình như nó không được khoẻ... Mặt đỏ ửng luôn nè

-Hahahaha – Long nhin không được liền bật cười to

-Hự - Phong thụi cho Long một cái để chống “ô nhiễm âm thanh”

“Ai cũng hiểu chỉ một người không hiểu.... nên có một tia giết người chiếu thẳng vào Long”

Cả bọn đã tụ tập đông đủ.... bước chân ra khỏi khách sạn sang trọng, hiện tại... cả 10 người dần hoà vào đám đông đang ăn mừng giáng sinh, dạo phố, nhìn ngắm cảnh và thưởng thức khí trời se lạnh vào đông... Tháp thoáng đầu đó vẫn có những hạt tuyết nhân tạo vương vào tóc, vào vai của khách đi đường .... Thật là một đêm đáng để trải nghiệm

68. Chương 68

Biết rõ giới tính của mình bị Bình hiểu lầm nên TỰ cố gắng nghĩ cách để chứng minh. Thế là một hội nghị bàn tròn diễn ra giữa ba vị đại ca nhà ta... trong khi mí cô nàng đang vô tư với suy nghĩ “họ là g.a.y cũng không sao!” @@

Suy đi tính lại, nghĩ tới nghĩ lui, cách đơn giản nhất và nhanh nhất là nhờ anh ấy ra mặt. Sau khi đã lựa chọn được thời gian và địa điểm thích hợp thì:

“Cuối tuần này ghé nhà TỰ chơi không?” – 1 tin nhắn đã được gửi đi từ nhà Long ... (3 cậu con trai đang tập trung hội nghị bàn cờ)

“Ting” – Bạn có tin nhắn mới

-Đi không? Cuối tuần này tụi mình cũng rảnh... hay ghé nhà mấy tên đó xem thử... nghe nói nhà TỰ là xã hội đen đó... tao tò mò lắm – TỰ nó đang bàn bạc có đi hay không

-Uk, đi đi, tao tò mò nhà của xã hội đen lắm – Phương cũng thêm zô

-Ồ, đúng, đi đi... xem có giống bọn Zin trong Conan không? – Bình mắt mơ màng tưởng tượng...

Cuối cùng, quyết định đã được đưa ra

“Ukj, tụi tui đi nak... Nhưng nhà TỰ ở đâu? Đi lâu không? Có qua trưa không? Có gì để ăn không? ^^”

“Tối giờ đi thì sẽ có người tới rước mấy con quý nhỏ mấy cô... những vấn đề khác không phải phiền”

-Grrrr, tên này láo quá... khác tin nhắn đầu... 2 đứa mày đoán là ai?

-Bla...bla...bla

Sau một hồi bàn rồi luận rồi cãi ... tụi nó đã có kết luận, hậu quả là một tin nhắn đã được gửi đi

“Tin nhắn đầu tiên là của Phong, còn thứ 2 là của Long... Long à, anh nên học tập Phong đi .. =))”

Hahahaha – Một trận cười vang vọng trong căn nhà vốn im ắng của Long... còn Long thì mặt mày bí xị, hằm hằm... tay bóp rột rột...

“Hãy đợi đấy 3 con quý nhỏ kia”

Sáng chủ nhật... 7h sáng...tụi nó vẫn còn đang nướng... Tối qua tụi nó đã rủ nhau đi ngủ sớm... để sáng dậy sớm tập thể dục.. Ai dè, nướng tới giờ mà vẫn chưa “chín” ... TỰ nó không nghĩ bọn con trai “muốn” gặp mình sớm như thế

“Cộc, cộc, cộc”

Đang yên đang lành, đang say giấc, tự nhiên có kẻ nào phá giấc, gõ cửa rầm rầm. Mặt mày nhăn nhó, tụi nó chui ra khỏi tấm chăn yêu quý, đầu tóc bù xù mở cửa

-Con... con... con... xuống .. xem lạ đi – Bà chủ nhà hốt hơ hốt hải, lo lắng, sợ hãi nói tụi nó nghe chữ được chữ mất

-Ủa? Xuống chi vậy bác, có gì ăn hả? – Nhắc tới ăn là 3 đứa sáng mắt, tóc tai cọt lại gọn gàng

-Ăn gì mà ăn? Tụi bay làm gì mà để xã hội đen tới tìm vậy? Cả xóm đang xì xào, người ta sợ kìa

-Hả???????????????? Xã hội đen á hả???????? – Tụi nó hả một lúc mà miệng không khép luôn, chỉ chờ có cái gập đầu của bà chủ nhà thế là

Rầm ....

Tụi nó đóng rầm cửa lại... Bà chủ nhà thì cứ tưởng tụi nó sợ quá nên trốn luôn trong phòng... Vì đích thị bọn áo đen, kính đen, giày đen, xe đen kia đích thân gọi tên tụi nó... Vừa khóc vừa lo lắng cho tụi nó, bà gõ cửa rầm rầm... Còn trong phòng thì .....

Cánh cửa vừa được khép đứa thì lật đồ ra thay cho nhanh, đứa zọt vô phòng tắm súc miệng, rửa mặt, đứa cuốn mùng mền, đứa chải tóc, đứa xỏ giày...

Vèo .. – Một cái lược được ném qua...

Vụt.. – Một cái điện thoại được tung theo hình Hypebol

Víu – Một cái cọt tóc đã được đập an toàn

“Cạch” – Cánh cửa đã được bật mở

Khi vừa nghe nhắc tới xã hội đen thì tụi nó đã biết là ai tới đón, tụi nó hí hửng lắm... muốn xem xã hội đen thế nào nên tối qua đã chuẩn bị sẵn đồ nghề, gồm giày dép, quần áo... tất cả đã sẵn sàng, chỉ việc mặc thôi... Nhưng để đề phòng là người xấu, nên tụi nó cũng đã thủ sẵn .. “dụng cụ” @@

Bà chủ nhà há hốc, cộng thêm sưng sờ khi tụi nó xuất hiện ...

Tóc cọt cao, vuốt thẳng, mũ lưỡi trai, giày bata, quần jeans cụt và áo pull ... Đây là tất cả “dụng cụ” mà tụi nó có thể nghĩ ra nhằm đối phó với trường hợp xấu nhất... “Tẩu là thượng sách”

“Chào bác tụi con đi” – 3 đứa tặng cho bà chủ nhà nụ cười tươi như nắng ...

..... Cuối cùng cũng được gặp xã hội đen

-Xin hỏi ai là Bình ở đây? – Một tên đeo kính râm bước lên hỏi

-Là...là...là tôi – Bình run run trả lời

-CHÀO NHỊ SƯ TỬ - Tất cả áo đen đều cúi rạp người chào mình

-Ec, sao lại kiu tui như vậy? Mà mấy anh là ai? – Bình hỏi

-Vâng thưa các vị sư tử, chúng tôi được lệnh của đại ca tới đón 3 sư tử đến nhà đại ca... Và để đảm bảo an toàn nên đã tăng cường lực lượng. Ở đây chỉ có 3 chiếc xe, vì ngõ hơi nhỏ, ngoài kia còn 2 chiếc đang đợi nữa ... Nên các sư tử không cần lo

-Là tên Tụi kiu mấy người làm thế này hả? Phô trương quá ak? – Nó cất tiếng hỏi

-Dạ...dạ.. vâng – Tên dẫn đầu rút mồ hôi hột khi nghe nó kiu Tụi là “tên Tụi” @@

-Đợi xíu

Nó đi ra một góc nhỏ, gọi điện kiểm tra xem có đúng không, sau khi đã xác nhận... Nó chạy về lại chỗ mấy anh xã hội đen

-Là họ thật đó mày, là xã hội đen đó... kaka... - Nó cười muốn rách cái miệng, tháo kính đen ra, cọt áo khoác vào eo... nó chạy vòng vòng chụp ảnh với mấy anh xã hội đen

-Her... là xã hội đen thiệt kìa mày... lần đầu tao được thấy... đã quá.. – Bình cười tít mắt vì vui ... rồi quay qua nói với Phương... lúc quay qua thì không thấy Phương đâu... đang lo lắng cho con bạn thì...

-Anh... anh... chụp hình giúp em với... - Tiếng nhỏ Phương văng vẳng

Sau khi làm người mẫu ảnh bắt đắ dĩ cho 3 cô bé này, họ nhanh chóng đưa mấy cô nàng này về nhà Tự một cách nhanh nhất và an toàn nhất nếu như không muốn bị Tự xé xác... vì 3 cậu ở nhà sốt ruột đợi, tụi nó thì hí hửng chụp hình....

Cuối cũng đã tới nhà Tự... ..

Wow... lần đầu mình có cảm giác này ... Làm xã hội đen oai thật

69. Chương 69

Ai nói làm xã hội đen là sướng... Cũng chính vì là “dân trong nghề” nên sự cảnh giác cao độ, tính đa nghi khó bỏ đã ăn sâu vào máu Tự... Như câu nói “Gần mực thì đen, gần đèn thì cháy” @@... Phong và Long gần Tự nên cũng lây luôn cái tính đa nghi, hay lo “vớ vẩn” chỉ vì ai đó. Đợi “mãi” mà không thấy tụi nó được đón tới, Tự bắt đầu sốt ruột vì gần đây phe đối đầu đang hăm he bằng đẳng của cậu. Tự bắt đầu cảm thấy hối hận “Có lẽ mình đã sai khi mời cô ấy tới nhà”. Tự vô đầu bứt tóc vì không hiểu tại sao tụi nó lại đến trễ hơn dự định của cậu gần 45 phút.

Bọn của Tự thực chất cũng đã trừ hao khoảng thời gian bọn nó “làm đẹp” rồi, nhưng sao vẫn trễ quá. Chỉ là mấy cậu chàng đã quên trừ đi khoảng thời gian bọn nó “làm quen” với “thần tượng”.

Sốt ruột quá....

Lo lắng quá....

Hồi hộp quá....

Điên mất thôi...

Cả 3 tên cùng đứng dậy một lúc, đi thẳng ra cửa, vừa lúc đó thì 4 chiếc xe “đen thùi lùì như vừa trong sinh ra” đỗ trước cổng nhà... cánh cổng từ từ mở... 4 chiếc xe tiến vào.

Cạch...

Quyên, Phương và Bình đã xuất hiện

Vừa bước xuống cửa, 3 cô nương đã đứng ngây ngất nhìn ngắm hình ảnh trước mặt. Không chỉ có bọn nó ngây ngất mà cả bọn Tự cũng ngây ngất...

Vì lo lắng bọn nó bị bắt cóc nên Tự cùng Phong và Long quyết định đem theo đàn em đi “giải cứu” ... cũng chính vì lý do giải cứu nên họ không còn ăn mặc lịch sự vest đen như Gin nữa mà bây giờ là quần jeans rách loang lổ, áo thun đen, thêm áo khoác... trông rất bặm trợn, tất cả đều vây quanh 3 tên bọn Tự. 3 đứa nó vừa bước xuống trước hết đã choáng ngợp với hình dáng, kích thước ngôi nhà... trong đó Bình là ngây ngất nhất với kiến trúc ngôi nhà... máu dân kiến trúc lại bùng thổi lên ... Tụi nó đâu biết hôm nay tụi nó ăn mặc cá tính cỡ nào, tụi nó lại càng không biết, hình ảnh khi tụi nó ngây ngất đẹp và dễ thương chừng nào, khiến cho không những có 3 người con trai cũng ngây ngất theo, cũng tim lồi nhịp... mà có thêm khoảng dăm người nữa...

Liếc mắt vài cái để bọn đàn em ngậm miệng lại và khẳng định chủ quyền của mình với 3 cô bé kia .. Nếu hình dung kĩ thì Quyên Phương Bình như 3 con nhím con trong một động cáo @@

Hiện tại lúc này, chưa ai nói ai tiếng nào. Phong cũng như 2 thằng bạn của mình đang đau đầu nghĩ cách để giải thích sự hiện diện của bọn đàn em của Tự sao cho 3 cô bé không hoảng sợ ... Chính vì thế mà họ không chú ý lắm đến sự thay đổi sắc mặt của bọn nó.

Dời tầm mắt từ ngôi nhà qua 3 tên con trai nổi bật nhất trước mặt mình .. họ cũng ngạc nhiên .. hôm nay, 3 tên con trai này tuy ăn mặc vẫn bình thường nhưng khi đứng giữa một bọn “đầu gấu” thì trông máu hơn, bản lĩnh hơn và mạnh mẽ hơn...

“Khoan, khoan, bọn... đầu gấu... là bọn đầu gấu, hahahahahaha” – Quyên và Phương cùng nhìn nhau cười *hạnh phúc*

-Bình, bình ơi, mày nhìn trước mặt kìa – Quyên gọi

-Bình, có thứ đáng xem hơn kiến trúc ngôi nhà này – Phương gọi Bình về từ chôn thiên thu

-Hả? Cái nào đáng xem hơn? – Nhắc tới kiến trúc Bình bưng tỉnh

-Xin mời nhìn trước mặt – Quyên và Phương cúi nhẹ người, một tay để ra sau lưng, một tay chìa về phía trước, cứ như 2 chàng vệ sĩ mời cô công chúa tiến vào ... Bình cũng dời hướng nhìn của mình theo phía hướng tay của 2 nhỏ bạn.

“Ồ, hôm nay 3 anh ấy trông thật đẹp trai”

“1 người....

bên này cũng có 1 người... thôi đếm 1 bên thôi.

2 người....

5 người....

10 người....

11 người....

x2 lên sẽ là 22 người....”

-Hả????????????????? Có... có... có 22 tên xã hội đen “bặm trợn kìa” – Bình nói

-Đúng rồi , hahaha... lúc nãy là mấy anh kia, giờ là mấy anh này – Quyên vỗ vai Bình cười cười

-Hôm nay mở mang tầm nhìn roy tụi mày, Phương vác vai Bình, cười cười nhìn 22 nạn nhân

Nãy giờ, não của Tự, Long và Phong đang hoạt động hết công suất để tiếp nhận và xử lý hình ảnh trước mắt .... một bán cầu giải quyết phần cảm xúc, một bán cầu giải quyết phần lý trí... một bán cầu đang cố làm tim đập chậm lại, giảm bớt hoảng hốt, bán cầu còn lại tìm lý do tại sao tụi nó lại cười tí tởn thế kia ... và đã có đáp án

-Đại ca, đại ca .. em hâm mộ hình ảnh xã hội đen lắm, cho em chụp với đại ca nha – Nó đang dùng chất liệu ngọt ngào dụ dỗ một anh chàng tội nghiệp.... Giọng nó công nhận ngọt ngào thật... nhưng sao anh chàng ấy cứ đỏ mồm hôi... Nếu để ý kỹ thì có thể nhìn thấy sắc mặt của Phong đang “xám” lại

-Haha... cậu em, chị chắc chắn là em nhỏ hơn chị, mặt em nhìn bung ra sữa lun kìa.. cho chị chụp một tấm nha.. chị thích những cậu nhóc xã hội đen lắm – Bình hí hửng khi bắt được một “cậu nhóc” để chụp hình chung... up lên face cho oai... nhưng Phương nào biết “cậu nhóc” ấy còn lớn tuổi hơn cả Tự ... Mặc dù là lớn tuổi hơn Tự nhưng lưng áo của cậu đang ướt dần vì cái nắm đấm tiềm năng mà Tự đang chuẩn bị “trình làng”

-Này, chụp hình với mình nha – Phương tìm ra được một cậu bạn khá trẻ trung, tầm tuổi mình nên mới “dụ dỗ” ... cậu này nhanh trí, lùi ra xa một bước

Đã được huấn luyện trước vài câu “cộng đồng”

-Mong ba vị sư tử hãy xin phép các đại ca trước

-Nhưng tại sao? – Nó hỏi

-Đại ca cho phép tụi em mới dám làm theo ý các sư tử

-Nhưng lúc này cũng chụp với mấy anh đồ vest rồi mà – Phương công khai một lời nói có thể giết được chục người

.....

Một khoảng im lặng chết chóc ...

.....

-Xin đại ca tha tội... bọn em biết lỗi nhưng vì thực là không biết làm thế nào

.....

Lại một khoảng im lặng.....

.....

-Xin mạn phép cho hỏi xí nha... ai là đại ca ở đây zậy – Bình sau khi im lặng cũng đã phán ra một câu “bom tấn”

Long, Phong và Tự đã cố gắng vịn nhau mà đứng nếu như không nói là “họ đã muốn té giữa khi nghe Bình hỏi”... Lúc nó hỏi đã làm cho quyền uy của họ giảm 1/3 (còn 2/3), mặt mày đã tím tím lại, gân tay cũng đã hơi nổi lên.... Lúc Phương nói câu đó, bọn đàn em đổ hết mồ hôi hột, quyền uy của họ giảm đi ½ của 2/3 (còn lại là 1/3) ... mặt mày xám xịt, rờn rẫn hiện hết lên tay... Nhưng khi Bình nhẹ nhàng cất giọng hỏi thêm câu cuối thì.... bọn đàn em cúi mặt xuống đất toàn bộ, quyền uy của 3 tên con trai đã tròn trĩnh là ZERO .. mặt mày đi đen nguyên chất ... Vì phải đỡ lấy nhau để khỏi té nên ba cậu đã không để “trút giận lên bất cứ việc gì” ...

“Cốp”

-Sao mày ngốc vậy?

70. Chương 70

Thấy Bình hỏi câu ngu ngơ vậy, nó nhin không được cốc đầu nhỏ Bình một cái

-Mày có không thông minh thì cũng vừa vừa thoy, chừa lại cho tao với con Phương với, sao dành hết vậy...

-Đúng roy... đại ca ở đây tất nhiên là anh đây roy ... - Phương dương dương tự đắc xem như mình đã hiểu, vừa nói vừa chạy lại chỗ người đứng đầu hàng, mặt có vài vết sẹo... tướng đồ con, nhìn hùng hổ dữ tợn.....

-Mày..... - Nó tức nghẹn họng với 2 đứa bạn của mình

-Sao? Tao nói quá đúng đúng không? Nhìn anh này rất có khí chất đại ca

Haizz, 3 cô nàng mãi nói chuyện mà không hay biết rằng mặt của Long, Tự, Phong tên nào tên nấy đã đen thui thui lùì rồi... 3 cô gái của họ, cứ nhiên cãi nhau vì một tên con trai ... Grrrrrrrrrrrr... phóng cái nhìn chết chóc lên thân hình của vị đại ca của Phương, Long hận không thể bóp chết tên này... vì cậu biết rõ không phải lỗi của anh ta.. Mọi người xung quanh cúi đầu thỉnh lặng, chỉ sợ nếu thêm 1 tiếng động họ gây ra thì mạng cũng đi theo.

-Ngu tập 2!!!!!! – Bình và Quyên cùng gõ đầu Phương rõ đau

-Khí chất cái ầu mày á – Nó tức khí nói Phương

-Lúc đầu tao không biết, nhưng con Quyên nó gõ tao nên tao cũng đã hiểu ra... ai dè mày... hehe – Bình nhìn Phương cười nham nhở

-Thôi, con lạy 2 cô nương, có vậy mà không biết. Đại ca tất nhiên là Tự rồi ... - Nó quay mặt qua cười rất tự tin nhìn 3 tên kia mặt vẫn đang đen như bao công

Như chợt hiểu ra vấn đề (haizz... mấy cô này lâu lâu chậm hiểu vậy đó) ... 2 ng cùng quay lại cười cười nhìn 3 cậu con trai.. Nụ cười của ba cô gái như 3 ông mặt trời nhỏ bỗng dưng chiếu sáng một vùng rộng xung quanh, xua đi mây đen u ám đang bao phủ lên mọi người. Nụ cười của họ toả nắng, xua đi khí lạnh buổi sớm... mang đến sức sống ọi người xung quanh... làm ai cũng thở phào nhẹ nhõm còn 3 chàng trai thì đang ngây ngốc đứng nhìn.. Phát hiện mình hơi bị hớ nên Tự lấy lại giọng, đàng hoàng nói:

-3 cô trẻ giờ 45 phút có biết không? >"< -="" tự="" nói="" với="" về="" mặt="" không="">

-Sẽ là bất lịch sự khi đến trễ giờ hẹn đó – Long chêm zô

-Và hơn nữa là thiếu tế nhị khi bắt người khác giới phải chờ mình – Phong nhất mạnh, trong câu nói không hề giấu giếm ý cười của mình

Tức... tức... rất tức.... Bình tĩnh lại

-He he.. thật là xin lỗi vì đã đến trễ nhưng đâu có ai bắt 3 vị phải chờ đâu nè – Nó nói xong le lưỡi trêu tức làm mặt họ dần ửng đỏ vì..... giận

-Hihi.. ai bủ mấy anh ấy mặc vest nhìn phong độ quá... nên tụi tui mới ngơ ngẩn, mới chụp hình hơi nhiều í mà – Phương cố tình chọc tức thêm zô

Giờ mới biết sức mạnh của lời nói, một lời nói ra có thể giết chết hơn chục mạng người... Nguyên dàn vệ sĩ có nhiệm vụ hộ tống 3 cô bé đến cũng đang run run, đổ mồ hôi lạnh mặc dù trời sáng sớm có hơi se se.

-Thôi, thôi chúng ta vào nhà ngồi có được không, tao mỗi chân rồi... em mỗi chân rồi *Bình quay qua nói với 3 cậu con trai đang đứng trên bậc thềm* chúng ta vào nhà được chứ

Công nhận là lời của Bình có sức ảnh hưởng gây sát thương cao... lúc thì có thể làm cho người nghe té ghế lúc lại có thể dập tắt một trận “hoả hoạn tiềm năng”

Cả 6 bóng người từ từ bước vào phòng khách.....

71. Chương 71

Đặt chân vào nhà Tự, 3 cô gái ngỡ ngàng trước một không gian rộng, thoáng với lối kiến trúc cận hiện đại.. vừa mang chút gì đó cổ kính yên tĩnh vừa mang chút gì đó hiện đại sống động. 3 cô gái hồ hởi, tràn đầy sức lực đi theo 3 hướng dẫn viên Long Phong Tự (trực thuộc công ty LPT ^^) làm một tour xuyên nhà Tự. Đi tới đâu họ giới thiệu tới đó, Phong và Long rành nhà Tự cũng gần như nhà mình, điều này làm bọn nó khá ngạc nhiên

-Này, đây là nhà Tự, mà sao 2 anh lại rành như thế? – Nó thắc mắc hỏi khi họ đặt chân tới phòng đọc sách

-Haha.. câu hỏi khá hay.. Tụi này lớn lên cùng nhau, thân như anh em, tất nhiên là phải biết rồi, đúng hok tụi mày – Long cười nghiêng ngả trước câu hỏi của nó.. Tức xì khói.. ăn miếng trả miếng

-Bọn anh quen nhau từ nhỏ sao? – Bình hỏi

-Uk – Phong và Tự cùng trả lời

-Vậy..... cũng đã ngủ chung với nhau, tắm chung với nhau rồi hả? – Phương hiểu ngay ý nó chớp chớp mắt ngây thơ vô “vần” tội hỏi liền

-Uk thì tất nhiên là có rồi – Long không ngần ngại trả lời – Đúng không tụi ..... – Long nín lời khi thấy sắc mặt khó coi của 2 tên kia

-Há há... 3 người là con trai lại tắm chung, ngủ chung... Này... thực 3 người không phải nam giới đúng không? Trời ơi, tắm chung.... – Nó ôm bụng cười, khụp người xuống vừa cười vừa chỉ chỉ 3 tên đang đứng ngổngra như tượng.

Tụi nó lẽ ra không cười nhiều như thế, nhưng khi thấy cái mặt hối lỗi của Long khi trình cho 2 vị đại ca còn lại.. trông cứ y như con nít, thực là rất buồn cười, đau bụng quá nó ngồi bệt xuống nền thảm, ôm bụng mà cười, Phương thì đập bàn đập ghế mà cười.. Bình thì dựa vào một “vật thể” nào đó để cười. Vì cứ thế

mà nghiêng ngả cười nên Bình tựa hẳn vào vật thể đó mà cô bạn không để ý đó là một cái bình hoa cao .... ngang giữa Bình .....

Hậu quả, cái bình hoa bị đổ.. Long liền cất tiếng

-A, bình ..... – chưa kịp nói xong phần còn lại “hoa bị ngã” thì Long đã thấy bóng Tự vụt tới đỡ ... “Bình” cùng “bình hoa”

Ra là khi nghe Long mở miệng, vừa nghe được chữ “bình” Tự đã nghĩ Bình bị gì nên chạy vội tới, không ngờ là cái bình hoa do Bình dựa vào nhiều quá nên bị ngã.. oái ăm là cái bình hoa cao gần bằng Bình ...

-Phụt ... - Phong lúc này không thể nhịn cười hơn nữa... Tự trông cứ như không biết nên chọn ai, đứng giữa 2 người.. một người là Bình một người là “bình hoa”

-Haha, tao không có ... ý.. nói .. Bình .. mà là tao muốn .... hahahaha ... nói...là bình hoa sắp đổ - Long lên tiếng giải thích

-Tự ơi là tự - Phương chỉ có thể nói một câu rồi ngồi luôn dưới đất mà cười

-Haha.. tao không ngờ mày cao hơn cái bình hoa có xí à Bình, mà lại Bình bình nữa .. haha... chuyện này thật là buồn cười – Nó ngồi dưới đất ngược lên nhìn Bình và Tự mà cười ra nước mắt mà chỉ vào 2 người đó

Tự và Bình vẫn trung thành với vua “im lặng”. Tự thì zị quá nên không nói nên lời, Bình thì đang tức nhỏ Quyên nên không biết nói thế nào...Đang lúc gây căng như thế, thì Phương đưa ra một quyết định “Đứng dậy”. Vì cười nhiều quá nên Phương đã quên mất bản thân đang ngồi dưới gầm bàn.. và rồi ...

CỘP

Đầu Phương như muốn vỡ đôi, nước mắt vì đau quá mà không trào ra được

-Hahaha ... đáng đời mày nghe con.. cười tao lúc này giờ tao cười lại...

-Có sao không?

Thấy bạn mình như thế, Bình thấy... hả dạ.. cục tức tự nhiên biến đi đâu mất tiêu. Tự chưa bao giờ thấy Bình “ác độc” như vậy @@ “Xem ra, mấy cô nhóc này không phải vừa” – Tự thầm nghĩ.

Nhìn thấy Phương tay xoa xoa đầu ngồi một cục, khó khăn bò ra khỏi gầm bàn, Long thấy mà thương, vội chạy tới đỡ cô bé dậy và xoa xoa đầu Phương

-Lần sau cẩn thận tí chứ - Long trách “yêu” *í dà... chớp chớp mắt, tình cảm quá*

-Kệ tui chứ, xí – Phương không thèm để lọt tai

Nãy giờ, có 2 vị khán giả rất là bình yêu vô sự xem phim, đó là Phong và Quyên. Cười rồi lại cười rồi lại cười.. thật sự là họ không có cách nào dừng cười được. Quyên vì cười nhiều mà đau cả bụng, từ ngồi cười chuyển sang nằm cười *ec... con gái con lú.. lại nằm ra sàn nhà phòng đọc sách... để... cười@@ >>>>>>>>> mất hình tượng quá ....., Quyên: kệ kui à nha.. giờ nắm đấm* nằm cười vẫn không thỏa, nó lại vừa nằm vừa co người lại ôm bụng cười..... không thèm để ý tới xung quanh. Phong cũng cười, cậu từ tư thế đứng phải chuyển qua ngồi trên ghế, lấy tay che miệng lại cười. Lúc đầu thực thấy Bình và Tự rất buồn cười, Phương cũng buồn cười, nhưng trên hết khi thấy tư thế nó cười thoải mái như thế, nghe tiếng cười lạnh lạnh của nó vang trong căn phòng, vang tới bốn bức tường và lại dội vào “màng nhĩ” của Phong, cậu bắt chợt cười vì vui vì hạnh phúc.

Vì cười nhiều quá mà nó đứng dậy không nổi, Phong phải đỡ nó dậy.. tiếp tục cuộc hành trình khám phá nhà Tự... Khi cả bọn đặt chân tới phòng khách thì trời cũng đã bắt đầu trưa nắng, nhưng trong nhà lại cực kỳ mát, không có chút oi bức nào. Đi mãi mà vẫn chưa thấy “căn phòng mơ ước” của mình, nó bí xí.. Thấy thế Phong vội hỏi

-Sao nhìn ủ rũ vậy nhóc con

-Ê, tui không phải nhóc à ghen, ý to cao rồi xem thường người khác à.. Tui ột cú là đứng hỏi vì sao tui đau nha – Nó lộ vẻ cười nham nhở bắt giắc khiến Phong lùi lại bảo vệ mình.... mặc dù không biết chỗ nào sẽ bị đau

-Haizz,, đi này giờ sao vẫn không dẫn tui tui vào căn phòng đó – Hiểu ý nó, Phương lên tiếng

-Là phòng nào? – Tự hỏi

-A.. là phòng ngủ của Tự à.. không lẽ cái phòng đó mà cũng muốn zô sao? – Long bô bô mà nói không chịu suy nghĩ, cái tật đập hoài không bỏ.. bất chợt làm Bình đỏ mặt vô cớ

-Ngủ cái đầu anh chứ ngủ, ngủ nè – Phương nhảy chồm lên ghế sofa để cao hơn Long rồi cốc đầu cậu một cái, véo vành tai Long một cái

-Chứ phòng gì? – Đau đốn, không cam tâm Long hỏi lại

-Thì là phòng “tra tấn” .. tui thấy trong phim hay có căn phòng đó mà, trong đó có những dụng cụ rất là ghê gớm – Nó chớp chớp mắt nhìn Tự, mong là Tự sẽ gật đầu

-Này ... - Tự đang mở miệng thì có bóng người xuất hiện ở cửa...

“Căn phòng đó lần sau có dịp sẽ dẫn em xem.. chúng ta có khách rồi” – Phong thả thễ vào tai nó... làm vành tai ấy... vô duyên vô cớ ửng hồng...

Cười nhẹ, thổi thêm một làn hơi nóng “Để thương lắm”

Hôn nhẹ lên vành tai đang ửng hồng, Phong thực sự vui trước phản ứng của nó... Nó thì tức tối liếc nhìn Phong cùng tức phản ứng của mình ..

72. Chương 72

Đang nói chuyện rôm rả, mọi người đều ngưng lại vì sự xuất hiện của một người.

-A chị An, chị cũng ở đây hả? – Nó ngạc nhiên trước sự xuất hiện của người con gái này

Không khí bỗng ngưng trệ xuống, Tự hồi hộp vì không biết mọi chuyện có suôn sẻ như mình nghĩ và sắp xếp hay không? Phong và Long thích thú nhìn phản ứng lo lắng của thằng bạn thân. Lớn lên cùng nhau nên đã khá hiểu rõ tính cách của Tự, cậu rất khéo dấu cảm xúc của mình, nhưng ngày hôm nay, nét lo lắng Tự đã không tài nào giấu được nữa – lần này cậu lo lắng vì một người con gái.

Nhìn thấy chị gái mình, lẽ ra bản thân nên vui, nhưng sao trong lòng Bình lại có cái gì đó vô hình khiến Bình cảm thấy khó chịu, chút gì đó ghen tị, chút gì đó ích kỷ. Lắc nhẹ đầu như muốn xua đuổi những suy nghĩ mông lung đó, Bình cười nhẹ và cùng Phương tới xách phụ chị An vài túi đồ

-Nghe nói mọi người tụ tập ở đây, nên chị có ghé siêu thị mua ít đồ nấu bữa trưa. Sao, 3 đứa muốn trở tài chứ? – An cười tươi hỏi

-Nghe cũng hay, cho tui em học lỏm vài tuyệt chiêu nhe – Nó nháy mắt với chị An một cái

Quay qua nói với 3 người con trai đang ngồi xuống ghế sofa...

-Chắc mấy anh và anh ấy đói rồi, đợi em một tí sẽ có đồ ăn liền

Câu nói này thì chỉ có An cùng Phong Long Tự hiểu đúng mà thôi, còn 3 cô gái kia thì cũng hiểu nhưng lại hiểu theo một hướng khác.

Thực chất mà nói, An không phải đi đến một mình mà cô còn đi chung với một người con trai bí ẩn, người sẽ giúp Tự giải đáp khúc mắc “đau đầu”, chỉ tiếc là hiện tại anh ấy đang phải cất chiếc xe yêu quý của mình, chính vì thế nên tui nó không có gặp được anh.

“Anh ấy” mà An nói tới chính là người con trai chưa xuất hiện, còn “mấy anh” chính là Phong, Long và Tự. Nhưng theo suy nghĩ của 3 cô bé thì “anh ấy” chính là Tự còn “mấy anh” lại là Phong và Long.

Mọi việc có vẻ dần rắc rối hơn lúc đầu. Tự đang mất dần tự tin với quyết định của mình.

-Ủa? Sao chị lại gọi họ là “anh”? – Nó đột nhiên phát giác ra

-Bọn họ mới chỉ là sinh viên năm 2 thôi mà – Phương cũng đồng tình với nó

-..... – Bình không có ý kiến, chỉ giương đôi mắt có chút thắc mắc mang một nỗi buồn... làm Tự muốn vỗ về.

-Bí mật! – An nháy mắt nói với tụi nó, rồi xuyt một cái, kéo 3 đứa nó vào nhà bếp

“Ting”... Tiếng chuông điện thoại ngoài vườn vang lên

Một bóng người đang đùa giỡn với 2 chú cho Husky phải ngừng động tác, lấy điện thoại xem vội vì linh tính anh mách bảo có chuyện “không lành”

“Anh mà không vào đây xử lý lẹ chuyện này đồng thời bịt miệng cô bồ nhỏ của mình lại, em cam đoan 2 con Husky đó sẽ được vào nổi và bồ anh sẽ bị nín nói”

“Ặc, nó sắp điên rồi, vào thôi” – Người con trai ấy vội nghĩ, vuốt nhẹ đầu 2 chú chó Husky, anh nhanh chân hướng về cửa chính

-Hey yo, lâu roy không gặp, mấy cậu khoẻ chứ? – Người con trai chào hỏi rất tự nhiên, một cái ôm bạn hữu lâu ngày không gặp với Phong và Long.. nhưng khi tới Tự thì lại cực kỳ thận trọng

Nhận được một ánh mắt giết người của Tự, người con trai ấy chững lại và... đỡ một cú đấm từ Tự.

-her her bớt nóng nào chú em.. anh có trốn đâu – cố gắng làm Tự bớt giận ...

Họ bắt đầu về phòng nói chuyện “những chuyện cần nói của phái nam” ... Lúc người con trai đó bước vào nhà, 3 đứa nó cũng đã nghe được tiếng nói, nhưng không biết là ai. Chỉ nghĩ là khách vì thế đã không nhận thấy được một nụ cười nhếch môi của An – không biết lại suy nghĩ gì nữa đây... An cũng không dự tính gì nhiều, chỉ là cô đã phát hiện ra tình cảm của cô em gái mình đối với Tự, cô mún giúp con bé em của mình nhận ra tình cảm của bản thân, biết được hiện tại đang bị bệnh gì @@

Món cuối cùng nấu gần xong, cười “nham nhở”, An lên tiếng

-Cũng gần xong roy, 3 đứa coi giùm chị nha, chị lên gọi mấy anh ấy xuống ăn cơm.. cũng gần trưa rồi

Nói xong nhẹ nhàng lướt qua 3 cô nhóc, An đi về phía lầu.

3 đứa nấu đã xong, liền thông thả vừa nói chuyện, vừa cười đùa dọn bàn ăn. 3 đứa nói mọi chuyện trên trời dưới đất, bàn ăn cũng đã dọn ra xong, 20 phút rồi 30 phút cũng trôi qua nhưng vẫn không thấy ai xuống nên bọn nó quyết định đi gọi người.

Vì không biết là phòng nào trong dãy lầu 1 nên Bình và Phương chia nhau ra tìm, đành mạo phép mở cửa từng phòng vậy... Nó ... đã phát hiện 2 con Husky nên chuẩn ra vườn phía trước để chơi.

Từng phòng, từng phòng được mở.. nhưng vẫn không thấy ai trong phòng cả. Tiến dần về phía cuối dãy... tiếng cười đùa khúc khích, tiếng nói chuyện thì thầm của một nam một nữ làm Bình điếng người ...

-Này, không được hơn thế này? – Giọng người con gái

-Thì sao? Anh muốn hơn thế? Thế này chưa đủ - Người con trai cãi lại

-A...um... đừng chạm chỗ đó

-Tại sao không? Em là của anh

“Đây chẳng phải là giọng chị An sao? Nhưng còn giọng người con trai kia nghe sao vừa quen vừa lạ thế này? Họ đang làm chuyện gì”

Một cơn gió vô tình đẩy nhẹ cánh cửa vốn đã “cố tình” không khoá .... Một cảnh tượng làm Bình đau cũng đau tột cùng, buồn cũng buồn vô hạn

“Cái gì vốn đã không phải của mình.. thì sẽ không là của mình”

Cùng lúc đó, ở phía cuối bên kia dãy hành lang cũng vang lên tiếng bàn chuyện của 3 người con trai, Phương cũng vô tình nghe được

-Liệu có ổn không mà – “Giọng này là của tên Long đáng ghét đây mà” Phương nhận ra

-Đầu đuôi cũng phải để cô ấy biết, rõ ràng một tí tốt hơn – “Giọng trầm ổn chắc chắn là của Phong”

-Haizz.... – Tiếng thở dài này chắc chắn là của tên Tự ..

Rất cục bọ họ nói chuyện gì cơ chứ?

“Cộc” >>>>>>> “Cạch”

Không đợi họ trả lời, Phương mở cửa vào....

73. Chương 73

Đẩy cửa đi vào, Phương chống nạnh nhìn 3 cậu con trai đang mắt tròn mắt dẹt nhìn mình

-Grrrrrrrrr, đi xuống ăn cơm mau lên thưa các vị bô lão, đã tới giờ cơm rồi – Nói xong Phương le lưỡi làm mặt quỷ một cái mới đi

-Haha, nhỏ này... cũng dễ thương nhỉ - Tự cười nói chuyện đùa với Phong

Éc, éc, có người ăn dấm chua. Hành động vừa rồi của Phương cũng không khác lạ cho lắm nhưng sao trong mắt Long nó lại cực kỳ đáng yêu. Đáng giận hơn là hành động được xem là khiêu khích vừa rồi, không chỉ một mình Long thấy mà còn có 2 con quỷ “không phải cái” xem thấy, đã vậy Tự còn khen dễ thương, Long thực sự ăn dấm chua. Mặt bắt đầu chuyển qua màu đen.

-Hey, nhìn kìa. Xem ra không nên xem chừa đồ của người ta, cũng không nên bình luận gì nhiều, thôi đi ăn cơm nào, nếu không thì chúng ta cũng không được yên thân đâu. – Huých vai Tự, cả 2 cùng nhìn Long. Cười đùa nhau rồi lại cùng xuống tầng dưới ăn cơm trưa

Đã xong nhiệm vụ của mình, Phương tung ta tung tãng đi trên hành lang, tay thì gõ cốc cốc vào cánh cửa. Chỉ cần nghĩ tới mâm cơm phía dưới nhà là miệng lại cười hí hửng.

“Con quỷ Quyên nó tìm được trò gì vui mà biến đi đâu mất, grr, lát nữa phải xử đẹp nó”

Bỗng thấy bóng Bình lững thững bước về hướng mình, đầu cúi xuống đất, trên đầu Bình hiện rõ mồn một một bóng mây u ám, “vị thần u buồn” đang đồng hành cùng Bình, vui vẻ vì đã làm ột người buồn.

-Her, mà sao vậy? Nhìn cứ như vừa mới mất 10 nghìn, hehe , Sao zị mà? – Phương chạy tới bá vai Bình để hỏi

-Mày.... vào phòng cuối hành lang, gọi chị An và anh Tự ra ăn cơm đi

-Ủa? Sao mà không gọi mà lại kiu tao? Mình chia công việc rồi mà – Phương “không thích” làm hết việc @@

-Vì..... - Bình thực bối rối, cô bạn hiện tại cũng chưa xác định được tình cảm của mình như thế nào, thật sự rất đau đầu và bức bối...

-Mà khoan, mà vừa nói chị An với ai trong phòng đó, họ làm gì mà mày không dám làm phiền..... A, không lẽ lại họ đang * Phương chụm 2 tay lại, rồi chụm chụm nhau* - Cười nham nhở - nhỏ Phương không biết ngại

-..... – Thở dài lặng lẽ, Bình gật đầu xác nhận một cách đau khổ

-Há há há, Bình à, mà tưởng tao dễ dụ lắm hả? Nghĩ sao định lừa tao một cách rất là ngốc nghếch thế này

-Thật mà .. – Bình giương đôi mắt đã bắt đầu ngân ngấn nước, khó hiểu nhìn Phương

-Thật cái ầu mày á, tao vừa mới thấy TỰ nói chuyện cùng Long và Phong trong phòng kia, đó họ ra kia – Phương đang nói Bình nghe thì bộ 3 kia cũng đồng thời xuất hiện

Bình ngỡ ngàng không tin được vào mắt mình. Vội dụi dụi mắt, Bình nhớ rõ ràng người con trai kia cũng có gương mặt như thế, vóc dáng như thế, màu mắt như thế... nhưng sao khí chất toát ra từ người con trai đang đi tới kia lại rất giống với TỰ mà cô bạn đã quen những ngày vừa qua. Nước mắt vui mừng vì mình đã nhìn nhầm, vì dù gì lúc này cũng chưa thấy tận mắt kĩ càng, chạm vào xác nhận nên Bình tin rằng mình đã lầm. Nhưng nếu vậy chị An sao lại làm thế? Ôm hôn một người con trai khác trong nhà của bạn trai mình. Nước mắt như được giải thoát, tràn qua hàng mi cong, ma sát nhẹ với làn da và lớp lông tơ, ôm trọn gò má rồi rơi xuống. Bình bây giờ chỉ thấy hạnh phúc trước mắt.

..... Xem ra, khi yêu cũng là khi con người ta nhen nhóm ngọn lửa ích kỷ.....

Từ cuối hành lang đi tới, chợt thấy Bình đang khóc, TỰ hốt hoảng nhìn dòng nước mắt chảy ra.. kìm lòng không được, bước vội tới ôm chầm lấy Bình trước mặt 3 đương sự còn lại.

-Này, sao em lại khóc? – TỰ bất ngờ đẩy Bình ra hỏi.... thấy cô bạn vẫn cứ một mực im lặng, TỰ liền liếc Phương một cái

-Nói, cô đã làm gì mà Bình lại khóc – TỰ “giận mất khôn”, quên mất Bình và Phương là bạn thân

-Ê, thẳng kia, bình thường mày thông minh sao hôm nay ngu đột xuất vậy. Họ là bạn thân thì Phương có thể làm gì Bình. Biết đâu người làm Bình khóc là “mày” thì sao?

Thấy Bình quay qua dữ dằn hỏi Phương, Long không kịp chạnh lòng, bước tới đứng chắn trước mặt Phương lên tiếng cãi lại. Long cũng biết nếu mà TỰ tức lên thì sẽ dễ làm người khác sợ mà bản thân cậu lại không muốn “người khác” đó chính là Phương. Nhấn mạnh chữ “mày” Long thầm nhắc nhở TỰ....

-Cho tui lên tiếng xí - ... Phương từ sau lưng Bình lòi cái đầu nhỏ nhẩn lên tiếng

-em nói đi – TỰ đã không còn kiên nhẫn mà tốt bụng nữa ..

-Hehe, lúc này nhỏ Bình đi gọi chị An xuống ăn cơm thì thấy chị An đang cùng một người con trai khác ôm hôn thắm thiết. Con nhỏ này cứ nghĩ người con trai đó là anh nên khóc đó. hehe – Phương cười nham nhở khi đã chọc quê được Bình

Bình này giờ quê mà không quê hơn được nữa, hai vành tai đỏ ửng ... nóng bốc khói ra. Cúi gầm mặt xuống đất, thiệt là Bình chỉ muốn đào cái lỗ chui xuống cho đỡ quê @@

-A..... anh TỰ... – Bất thành linh, Bình và Phương cùng “a” lên một tiếng

Lúc này vì đã quá “vô tư hồn nhiên” mà Phương quên mất là Chị An là người yêu của anh TỰ... nếu nói vậy thì giờ TỰ phải buồn lắm...

Nhưng.....

Nhìn muốn rớt tròng mắt ra, mà có thấy... TỰ buồn hay đau khổ tí nào đâu. Trong mắt chứa toàn niềm vui... hạnh phúc.. chuyện này rốt cục là sao đây....

Ax... điên quá, sao mọi chuyện lại khó hiểu thế này >”

Bỗng từ cuối hành lang, có 2 bóng người tiến về:

-Làm rõ mọi chuyện cho cô bé hiểu đi – Một giọng nam tính trầm ồm vang lên

Nãy giờ, đứng cô đơn một mình, thấy ai cũng có cặp đôi, thầm thở dài trong lòng, Phong lặng lẽ đi kiếm “cô nàng bé nhỏ” của mình @@

-Làm rõ là làm rõ cái gì? – Phương thắc mắc

-A..... người kia... người kia ..... - Bình cứ như gà mắc thóc, cứ lấp bắp khi nhìn thấy diện mạo người kia ...

74. Chương 74

Đang khi Bình còn ngỡ ngàng, Phương ngỡ ngác, Long thở dài, An và người con trai mới xuất hiện đang nhìn thẳng vào Tự thì một tiếng hét thất thanh vang lên từ ngoài vườn trước nhà vọng tới ... cũng dễ dàng xác định tiếng hét đó của ai .. vì bước chân Phong đã nhanh một cách bất ngờ...

Tạm gác chuyện “người lạ mà không lạ” kia qua một bên, Bình và Phương khi nghe tiếng nó hét thất thanh thì lo chạy ra xem thử “tình hình nguy cấp của con bạn” ... Để lại 4 cái thở dài cùng 4 nét đăm chiêu

-Haizz, em nói rồi mà mấy anh không nghe, tụi nó lơ mơ lắm, cứ thoải mái đi ^^ - An cất tiếng giúp mọi người đỡ sợ hơn .. ai dè .... @@

-Chính vì họ lơ mơ nên... Tự nhà ta mới “toát mồ hôi hột” nè.. – Ôm vai thẳng bạn, Long vừa trêu vừa thông cảm

-Haizz... xem ra.. 2 cậu nhìn thì to xác mà lại không bằng tiếng hét của một nhóc con.. haha... cổ mà giữ lấy đi, mất thì sẽ tiếc đó...

-Thôi, ... chúng ta tạm ngưng ra xem thử có chuyện gì – Tự cất tiếng uể oải

Người có mặt tại “hiện trường vụ án *Tiếng hét giữa ban sớm*” đầu tiên chính là Phong..... nhưng khi ra tới nơi... cậu thật sự không hiểu tại sao nó lại hét toáng lên... Nhíu mi quan sát kỹ... Phong như chợt nhận thấy nguồn gốc tạo ra tiếng hét đang ở đâu.. và đại nhân vật đã làm cho nó phải hét...

Nó thì đang ngồi vắt vẻo trên cành cây, ôm chặt cành cây con con vì sợ ... bị té... 2 tên “tội phạm” dám làm nó sợ chính là ... 2 chú chó Husky..... Tình huống này thực sự làm Phong không tài nào nín nổi .... nên

-Hahahahaa

-Này, tên chết bầm kia, anh không lo giúp tôi còn đứng đó cười hả, ruồi bay zô miệng giờ ... - Nó đen mặt c.h.ửi cho Phong một lèo

-Này, nhìn mặt 2 con chó, bộ cô em thấy nó giống muốn cắn người sao? Hơn nữa, nếu nó muốn cắn chắc chắn sẽ không buồn chọn em để cắn đâu, yên tâm mà xuống đi

-Ai nói với anh là nó muốn cắn tui >”< làm=“” như=“” anh=“” thông=“” minh=“” lắm....=“” hừ=“” -=“” nó=“” vênh=“” mặt=“” cãi=“”>

Cả 2 ai cũng nói đúng. Hai nhóc Husky đang thè lưỡi, mặt hớn hở lên nhìn nó, còn thay phiên nhau nhảy lên để... chụp được nó xuống...

-Vậy nói đi, tại sao lại leo lên đó ngồi trốn 2 con chó không hề có ý định cắn em? – Phong đút tay vào túi, đứng thẳng, dùng ánh mắt chiếu tướng nhìn thẳng vào nó ... làm nó xí nữa té xuống

Hắng giọng chuẩn bị trả lời thì:

-Chắc là nó muốn liếm mặt em đúng không? – Một người con trai tuy lạ mà quen đó lại mở miệng....

Nó im lặng, quan sát toàn cảnh rồi nhanh chóng suy nghĩ... Cái nhìn im lặng của nó khiến Phong khẽ mỉm cười khi nhìn cô gái của mình đang “động não” , thực sự rất thú vị cùng hạnh phúc khi nhìn thấy vẻ mặt tập trung của nó

Lúc này, khi vừa ra chơi với 2 nhóc Husky này, nó vô tình phát hiện đây là một cặp chó sinh đôi, trông chúng giống nhau từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, cả màu lông cũng giống, kiểu lông cũng giống... chúng như hai bức tượng được tạc y nhau, nhưng chơi đùa với chúng một lúc, nó có thể dễ dàng nhận ra được vẻ riêng của 2 con..... Vì thế khi nhìn thấy người con trai lạ kia, nó chỉ hơi chút bất ngờ... nhưng chợt mỉm cười rồi nói:

-Bạn là em trai sinh đôi của tên Tự kia hả?

Ặc Ặc, cũng may là chỉ có mình nó ngồi trên cây, nếu như tất cả đều ngồi trên cây, chắc ai cũng sẽ bị câu nói của nó làm cho “rớt từ trên cây rớt xuống”. Sự thật thì người này là anh trai của Tự, nó lại gọi là em

tra của Tự. Người này lớn tuổi hơn nó, lại đang quen chị An, nó lại gọi ra là bạn.. thật là chấp tay bó gối với suy nghĩ của nó...

-Anh ta là anh trai sinh đôi của anh – Tự mở miệng nói, mắt thì nhìn Bình.....nghe có vẻ giải thích cho nó... nhưng thực chất muốn nói rõ cho Bình hay... ánh mắt cực kỳ trêu mếu

-Ê, tên chủ nhà kia! Tui hỏi anh chứ nhỏ Bình có hỏi đâu, nói chuyện với người ta mà mắt cứ nhìn “đâu đâu đó” thật là không có lịch sự gì hết....

Nó thực sự cũng không ngạc nhiên gì cho lắm, Phương cũng thế và Bình cũng vậy. Nhưng người ngoài cuộc luôn tỉnh như nó thì có thể dễ dàng nhận ra... Tự mà lần đầu nó gặp trong KFC khác hẳn Tự của những ngày hôm sau ... hơn nữa, nó cảm thấy trong thời gian qua, Tự hình như có cảm tình với Bình.. Vì thế, nếu là chỉ có một “Tự” thì chuyện này nghe sẽ không hợp lý...

Đang hài lòng với suy nghĩ, dự đoán thành công của mình, mặt nó bỗng trầm xuống khi thấy..... 2 con chó Husky bỏ nó mà lại chạy đi quẩn quanh 2 tên “Tự” kia... Tức giận, nó... muốn lấy lại 2 con chó mặc dù 2 con chó này thuộc sở hữu của “Tự” (ec@@ sao zô ziên vậy ta? *liếc, nói ai zô ziên*..... hem ai hết). Nhưng... trời đâu có toại lòng người, nó muốn xuống nhưng lại ... không biết xuống.. Lúc này bị Husky dí quá... nên nó mới nhảy rồi leo vọt lên, giờ lại không biết cách xuống

-Này, Phong... anh lại đây xí – Nó nhẹ giọng gọi... Sau khi quan sát tìm xem ai có thể giúp... cuối cùng nó vẫn muốn Phong hơn hẳn những người kia

-Hử, có gì cần anh giúp sao cô bé – Phong giả giọng đều đặn

-“Anh ta thật khó hiểu – Nó trầm nghĩ” .... Anh..... - Nó tức xì khói, khói bay nghi ngút trên đầu

-Sao? Có gì thì nói đi chứ...

-Tui..... - Nó... đang chưa biết nói thế nào

-Này, bọn anh vào nhà trước, cần nói rõ chuyện này cho Bình hiểu, anh không buồn con bé hiểu lầm thằng em anh, rồi hai đứa nó lại không yêu nhau được

Ec, câu nói của “Tự anh” ... đã làm Bình đỏ mặt, không biết đào lỗ nào mà chuồn, trong khi Tự lại chai mặt cười... @@

-Này con bé kia, có gì thì em nói đi.. Không là anh đi vào trong cùng mọi người, trong đó có nhiều chuyện đáng nghe hơn là nghe em gậm gừ tên anh – Phong thông dong đứng nhìn

-Tui... tui...

-..... xoẹt – Phong xoay người định bước vào nhà

-tui muốn nhờ anh giúp tui xuống cái cây này, tui không xuống được

Cười nhẹ, Phong biết mình đã thắng... lần này không lợi dụng... anh không phải là Trịnh Quốc Phong...

-Nhảy xuống đi, anh sẽ chụp – Phong vừa nói, vừa cười tự tin, vừa đưa hai tay ra trước.... 2 cánh tay vững chắc như muốn khẳng định với nó “Em sẽ an toàn trong vòng tay anh”

-Hả? Anh biến thái vừa thôi..... Làm sao mà tôi... sao... ôm ... nổi... - Nó đỏ mặt khó khăn nói ra 3 từ cuối...

-Em không tin sao? Anh cam đoan là em sẽ không đau....

-.....

Trả lời lại sự tự tin của Phong lại là một khoảng im lặng của nó....

Trả lời lại khoảng im lặng của nó, Phong từ từ buông tay.. thấy thế

-A, tui xuống, anh phải chụp cho trúng đó

-Được, anh hứa

Ặc, nghe cứ như một lời tuyên thệ, bất chợt làm mặt nó ửng hồng

-Anh nhớ chụp trứng đó

Đáp lại nó là một cái cau mày ... thấy thế nó vội nhảy xuống...

“Bịch”

Đã hạ cánh an toàn, nó không thấy đau nhưng người nằm dưới nó lại đang đau...

Từ từ mở mắt, đối diện nó lại chính là.... gương mặt của Phong.....

“Bịch” cái nữa

Bây giờ lại đổi tư thế, Phong nằm đè trên người nó, tư thế rất ám muội...

Ánh nắng khê chiếu xuyên qua tán cây, gió nhẹ nhẹ thổi, từng bầy chim riu riu hót thánh thót tạo ra một bầu không gian tuyệt vời

-Nói, tại sao lại leo lên tận đó, có biết nguy hiểm không? – cốc nhẹ trán nó một cái, Phong tra hỏi

-Tui làm gì kệ tui, không liên quan đến anh – Nó hất mặt cãi ... trong tình huống này nó còn cãi được....

-Em làm gì thì không liên quan đến anh .. vậy anh làm gì cũng không liên quan đến em, đúng không?

-Đúng..... Her... - Nó đột nhiên chợt dạ khi thấy mùi nguy hiểm cháy trong không gian, nó thấy gương mặt Phong càng ngày càng lớn, càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ... hơi thở phả dần trên mặt nó, làm cho những cọng lông mao dựng đứng, mùi nam tính phủ quanh hai người...

-Anh... anh... muốn làm gì?

-HÔN EM!!!

-A, không được..... uhm.....

Một khoảng im lặng .....

75. Chương 75

-A.... không được..... uhm....

Một khoảng im lặng

Nó mở to con mắt trừng Phong, đáp lại chỉ là một nụ cười thoả mãn

-ừm ừm ừm ừm ừm???

>”< (tạm=“” dịch:=“” anh=“” làm=“” cái=“” gì=“” vậy=“”>

-Không thấy hay sao còn hỏi – Phong thản nhiên đáp lại (ec, hiểu nó nói gì luôn)

-Thế nào, giờ em có chịu nói không, nếu không thì tôi sẽ hôn em ngay... Nên nhớ .... *ngưng một lát, Phong lấy tay vuốt vài sợi tóc mai của nó*... anh cũng là một thằng con trai, cũng có phản ứng khi nằm cạnh một cô gái thế này .. Có nói hay không?

-*Gật đầu lia lịa*

-Vậy mới ngoan chứ..... *chụt* - Phong hôn lên má nó một cái

-Anh..... xuống mau, tui mới kể anh nghe được – Nó tức .... đỏ mặt lun *không biết sao đỏ đây?*

-Không, hoặc là bây giờ kể hoặc là hôn... Em chọn đi – Phong giữ thế chủ động, từ từ đưa mặt lại gần nó

-Thoy con kể, con lạy tía, trái tim bé nhỏ của con đây cần dưỡng khí ... - Nó bắt đầu kể vừa kể vừa liếc Phong

Lùi lại vài phút trước:

-HÔN EM...

Vừa nói xong câu nói ấy, Phong thiết sự là muốn hôn nó ngay, nãy giờ đã phải nhịn nhục lắm rồi ... nhìn cái miệng liến thoắng cứ cãi lại mình khiến Phong chỉ muốn chinh phục..... nhưng.... bản thân Phong biết là không nên làm thế. Đưa môi mình lại gần đôi môi của nó, Phong tham lam cảm nhận hơi thở của nó, cậu để mặc cho hơi thở nóng bỏng của nó phả vào bờ môi mình – thế là đủ >< cậu=“” tự=“” như=“” thắm....=“”>>>> nhưng càng ngày lại càng thiếu... Kim nén ham muốn bản thân, Phong lấy một bàn tay của nó để lên miệng của mình, rồi đè xuống bờ môi của nó @@ (hôn gì kì vậy trời)... Thành ra hiện tại là môi của Phong, tới bàn tay của nó, rồi mới tới môi của nó.

Lửa cháy một lúc rồi cũng lụi tàn, Phong bình tĩnh ngược lên... cảnh cáo nó... Hẳn thực là rất lo cho nó, lúc mới ra thấy nó ngồi vắt vẻo trên cành cây.. làm tim cậu như muốn rụng rời, lúc nó nhảy xuống.... tim cậu không những muốn rụng mà mạch máu như muốn vỡ ra..... hạnh phúc trào dâng khi cậu xác định hình bóng nó trong vòng tay mình, tim nó vẫn đập... hơi thở vẫn phập phồng..... Nhưng cậu muốn trừng phạt cái tính “hậu đậu của nó”.. nên hiện giờ: ....

-Thoy được rồi, tui kể mà ..... Bla bla bla .... Chuyện là thế đó.....

“Lúc thấy Phương và Bình đi gọi người xuống ăn cơm, nó liền lọt tọt chạy ra ngoài sân, vốn định ngấm cây ngấm cảnh ai dè lại phát hiện ra 2 con cún Husky.... Nhìn bộ lông thiết là đã ^^ Nó không kìm lòng được, liền rón rén bò tới chỗ 2 con chó... Tụi nó *tức 2 con chó*... đang nằm lẫn lộn sưởi nắng và chơi với những cây hoa dại... nhìn thiết là dễ thương và đáng yêu. Đã tiếp cận được mục tiêu... nó từ từ giảm tốc độ. 2 chú chó cũng dần phát hiện kẻ lạ xâm phạm vào lãnh địa của mình, quay lại gầm gừ nào... chậm rãi – cảnh giác tiến tới đánh giá kẻ lạ mặt ...

-Gooc gooc – Nó bạo gan giả tiếng chó con sủa (no... ment – pó tay)

Nghe một tiếng “đồng loại” sủa, 2 chú chó đứng đờ mặt ra.... Rõ ràng kẻ lạ mặt trước mắt nhìn không có gì giống với tụi nó, mà sao lại phát ra âm thanh đó ...

-Gooc gooc – Thấy 2 con chó đứng im nhìn nó, nó... đánh gan .. giả tiếng chó sủa tiếp... Bạo gan lấy tay vuốt vuốt đầu 2 con chó

thình lình 2 chú chó nhảy bổ vào người nó.....

....

....

...

“Chạp chạp chạp...”

2 chú chó nhảy bổ vào người nó, đồng thời phát hiện xung quanh nó có một mùi thì đó thoang thoang như hương hoa tự nhiên (nhờ for ấy mà =)))... thế là 2 con... liếm liếm liếm để mặt nó... làm nó che không kịp...

-Hi hi hi... từ từ đã nào, cho tao thử với...

2 con chó đang liếm khí thế bỗng dừng dừng lại khi nghe thấy nó cười “hihihi”... Giọng cười này nghe hay hơn cái “gooc gooc” lúc nãy... thích thú với âm thanh mới... 2 chú chó “gâu gâu” tán thưởng. Nhân cơ hội, nó chồm dậy bỏ chạy... 2 con chó đuổi theo, bắt được nó.... Người mà chạy đua với chó thì người thua chắc... nghĩ thế nó liền hô:

-A...

Theo hướng mắt nó nhìn, 2 chú chó cũng ngoảnh đầu nhìn theo, chộp được cơ hội nó nhảy zô lùm cây bên cạnh để trốn. Cũng may lùm cây khá cao và người nó có mùi khá tự nhiên nên dễ dàng hoà vào lùm cây... Ngồi im trong lùm cây, giương con mắt thoả mãn nhìn 2 chú Husky khịt khịt mũi đi tìm mình. 1 phút sau... nó vồ ra chụm ngay một chú Husky... sau đó lẫn lộn với 2 con chó... Ai mới nhìn zô, cứ nghĩ là 2 con Husky đang xé xác nó @@

Đang vui vẻ với 2 chú chó, nó chợt nghĩ...

-Không biết tụi nó có bọ chét không ta? Nhìn lông rậm thế này mà ...

Thế là nó bắt đầu chiến dịch sờ soạng, lục lọi bộ lông của từng con.. Lúc nó tìm cho con này thì con kia đứng le lưỡi chờ đợi, trông rất là háo hức.. Đối với 2 con chó, hành động của nó như là đang mát xa nên rất là thích..

Tìm muốn mờ con mắt mà nó cũng ko tìm ra một con bọ chết nào... chỉ có lông và lông... Vuốt thật là mịn... Bỗng nhiên 2 con chó đứng vụt dậy... nhìn nó vớt con mắt háo hức, lưỡi le ra... Chơi với 2 con chó một lúc, nó cũng đã phần nào hiểu được hành động của tụi này. Khi thấy 2 chú le lưỡi.. nó liền biết là 2 con chó muốn liếm cảm ơn...

Chuông cảnh báo reo vang.. nó zot mà không cần suy nghĩ nhiều.. phía sau có 2 máy bay phản lực đang đuổi theo, đang có đà chạy, nó leo tọt lên luôn cành cây và hậu quả là không xuống được...

-hihihi >>>>>> hahaha >>>>>>>> há há há

Câu chuyện nó kể vừa kết thúc, một tràng cười hả hê vang lên...

76. Chương 76

Nghe nó kể xong mà Phong cười lẫn lộn, Phong thực không tài nào nghĩ được nó... có thể.... giả được tiếng cún sủa như thế, thực là dễ thương..... Thực sự là rất dễ thương à!!!...

Hiện tại, vì cười quá nhiều nên Phong đã giải thoát cho nó khỏi tư thế mờ ám, cậu nằm giữa người qua một bên của nó để cười cho thoải mái, và cũng là để cho nó có chút không khí để thở. Thực tình là Phong vẫn cười, cậu thực sự không thể nín cười được khi tưởng tượng ra cảnh nó và 2 chú chó “nói chuyện” với nhau bằng ngôn ngữ “đồng loại”.

Lúc Phong nhắc người xoay qua một bên, trả lại cho nó một bầu không khí “trong lành”, không còn nồng đậm mùi hương nam tính X – men xung quanh nó nữa. Uh thì nó “thoáng” thật, cũng dễ thở hơn, cũng bớt hồi hộp hơn, nhưng sao nó cứ thấy tiếc nuối chút gì đó âm ỉ trong không gian, vương vấn chút mùi hương nam tính dễ chịu, muốn đưa đôi bàn tay mình ra nín giữ lấy bầu không khí ấm áp vừa rồi....

Khi nó nhận thức được nó đang làm gì thì bàn tay nó ra vươn ra phía trước, chạm vào hư không.. Hành động đó đã không lọt qua được ánh nhìn của Phong, cậu ngưng cười, nhắm mắt cảm nhận từng luồng gió nhẹ nhẹ thổi qua gương mặt mình, cũng đã lâu cậu không có cảm giác yên bình và tĩnh lặng thế này, vẫn nhắm mắt nhưng cậu cất tiếng hỏi:

-Em đang tự kỉ hả?

-Tự kỉ á ầu anh á, grrrrrrrrrr >”<>

-Chứ đưa tay vào không trung làm gì, muốn anh nắm lấy à? – Phong nhắm mắt cười nhếch mép, cố gắng cảm nhận hơi thở của nó

-Tui... tui.... tui muốn bắt lấy nắng – Nó gượng quá, không nghĩ là Phong nói trúng tim.. đồ .. nên bối rối nói đại

-Hahaha, em thực sự là rất dễ thương

Nụ cười chợt im bật.....

Nói xong câu đó, không chờ nó kịp phản ứng, Phong vươn đôi tay của mình, chộp lấy bàn tay đang thu về của nó, đè xuống đám lá cỏ bên dưới. Nằm đè nửa thân trên của mình lên người nó..... Khoảng cách 2 gương mặt thu ngắn với tốc độ ánh sáng.....

“Chụt”

....

....

....

....

....

Mặt nó hầm hầm đi ở phía trước, gương mặt ửng đỏ nửa vì tức vì giận, vừa vì ngưỡng vì thẹn... Nó đầu đuôi im lặng không nói lời nào, nó muốn Phong cảm nhận được sự tức giận của nó.

-Này, nếu em còn để cái gương mặt ửng đỏ đó mà vào nhà, anh cam đoan 3 tên ngồi trong đó sẽ lại đoán mò đó...

-Anh còn dám mở miệng nói...

-Không lẽ lại im lặng? Tại sao phải im nhỉ? – Phong cười trêu người nó, chiếc lưỡi cổ tình liếm nhẹ vành môi

-Anh... sao anh dám hôn lên má tui? – Nó tức đấm thật mạnh vào ngực Phong

Bỗng dưng không khí trở nên căng thẳng, nghiêm túc, không còn mang chút gì vui đùa trong ánh nhìn của Phong. Ánh mắt cậu trở nên nghiêm túc, nhìn thẳng vào nó, bàn tay nắm gọn bàn tay nó, áp vào lồng ngực mình

-Hôn môi em tôi còn dám, không lẽ hôn má lại không?

Tai nó như ù đi khi nghe câu nói ấy, mặt nó đỏ muồn cháy khi ánh nhìn như thiêu đốt của Phong cứ nhắm nó mà hướng tới... Trong mắt Phong bây giờ có thể dễ dàng nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của nó... Bàn tay nó có thể dễ dàng cảm nhận được nhịp đập “thình thịch, thình thịch” của Phong... Trái tim như đập nhanh hơn vì sợ đập không kịp, đập mạnh hơn như muốn nó cảm nhận bằng cả trái tim....

Ax, nó sắp không chịu nổi, nhiệt lượng trong người tăng vọt, suy nghĩ cũng không thông như lúc đầu, rút nhanh bàn tay ra khỏi tay Phong, nó chạy nhanh vào nhà...

“Tối giờ sẵn rồi, em không thoát khỏi anh đâu bé con à... Đã đến lúc cho em biết một người con trai trưởng thành khi yêu thì thế nào?” – Cười nhẹ, Phong bước theo nó

Khi gần tới trước cửa, nó chạy chậm lại, ổn định hơi thở rồi mới từ từ bước vào... Chẳng biết Phong chạy hay đi mà cũng cùng lúc tiến vào với nó... Hai người chào mọi người, ổn định chỗ ngồi..... Để bắt đầu nghe 2 anh em Tự kể về họ...

“Ặc, sao vị trí ngồi lạ vậy. Ghế đối diện, từ phải sang: chị An, Tự anh, Tự em rồi tới Bình. Bên này, Phương, Long, mình và tên đáng ghét kia” – Nó đau đầu nghĩ... và càng đau đầu hơn khi tên Long kia cứ nhích qua bên nó, làm nó phải nhích qua bên Phong, nhưng... Phong lại không nhích thêm mà kéo nó sát lại... Long thật là “biết giúp bạn đúng thời điểm” một cách vô tội. Long chỉ muốn Phương ngồi rộng rãi thoải mái thôi, mà thực là đã rộng rãi và thoải mái lắm rồi... nhưng Long vì Phong nên phải làm cho rộng thêm...

Đưa ánh mắt hình viên đạn nhìn Long... nó tức tối..... nhưng dần dần, cái cảm giác thoải mái, dễ chịu, cái bầu không khí âm ấm lại khiến nó thoải mái, đã thay thế hoàn toàn cái cảm giác tức tối lúc này.

Sau khi đã ổn định xong chỗ ngồi, nhấp nhấp li trà, hai anh em Tự bắt đầu thay phiên nhau nói rõ cho 3 cô gái kia biết, nhằm khẳng định với 3 cô gái đó về giới tính của mình cũng như Tự muốn khẳng định tình cảm của mình với Bình. Hăng giọng, Tự anh bắt đầu kể trước

“Từ nhỏ, gia đình Tự đã tham gia thế giới ngầm, cuộc sống gia đình thường xuyên bị đặt vào vòng nguy hiểm. Dù cho có nắm vị trí đứng đầu làm đại ca nhưng cuộc sống họ vẫn luôn bị kẻ thù rình rập. Chiếc ghế của ba Tự luôn bị người khác dòm ngó. Cả ba và mẹ Tự đều biết võ phòng thân nên điều duy nhất họ lo lắng là 2 cậu con trai sinh đôi kháu khỉnh mới chào đời. Họ giống nhau từ chận tới đầu, muốn phát hiện ra thực không phải chuyện dễ nếu như họ cố tình “làm một” người. Từ đó trở đi, gia phả nhà Tự luôn chỉ có một đứa con trai tên Lâm Đình Tự. Tự anh và Tự em... cùng một cái tên, họ thay phiên nhau sống, học tập dưới cái tên của một người. 2 anh em mang họ tên giống nhau, thay phiên nhau đi học, khi bị kẻ thù ám hại, một người bị thương, thì người kia sẽ xuất hiện với một cơ thể lành mạnh để kẻ thù không phát hiện. Ngay cả múi cơ bụng, nốt ruồi họ cũng giống nhau. Chỉ duy nhất tính cách của họ là khác nhau.. nhưng nếu muốn, chúng cũng có thể khác. Duy chỉ người con gái Tự “anh” yêu thì Tự “em” không yêu được... vì Tự “em” hiện đã yêu cô em gái của chị dâu tương lai. Ngay từ lúc cấp 1, 2 anh em đã thay phiên nhau đi học, để tránh sơ sót họ dùng chung cả bộ đồ, cả giày dép. Tất cả những thứ người ta thấy, họ đều dùng

chung. Trừ khi một người vắng bóng một thời gian, để người kia liên tục xuất hiện thì họ mới không dùng chung. Bí mật này hầu như không ai biết ngoài cha mẹ và người đã đỡ ẹ của 2 anh em là “Bà ngoại”. Trong nhà họ cũng không có người hầu, không bạn bè, không quản gia. Vì để giữ tính bảo mật cũng như an toàn cho hai anh em. Mãi cho tới khi Phong và Long phát hiện ra ở họ có sự khác biệt. Thật đúng là bạn chí cốt với nhau. Phong và Long chính là 2 người con trai đầu tiên phát hiện ra bí mật này và họ đã trở thành bạn tốt của nhau.”

Xong câu chuyện, Tự “anh” khẳng định thêm một câu

-3 tên này là con trai 100% đó, tụi em đừng có nghĩ ngợi lung tung nữa

-Ukm, tụi em biết rồi

Tụi nó gục gục đầu xác nhận

-Vậy sao hôm vừa rồi em thấy họ thân mật như vậy? – Phương thắc mắc

-Không tin, em hôn thử tụi nó đi rồi sẽ biết – An lên tiếng, cười nhẹ

-Thôi, chúng ta đi ăn trưa nào, chắc ai cũng đói rồi – Tự “anh” lên tiếng

“Không tin thử thì biết... hôn thử sao?”

Bất giác ba cô gái cùng đưa ngón tay chạm nhẹ vào bờ môi mình

“Ước gì mình được là ngón tay ấy”

Bất chợt ba chàng trai nhìn về 3 hướng nhưng lại ước cùng một ước nguyện

77. Chương 77

Từ sau hôm ở nhà Tự về, biết được bí mật của 2 anh em nhà Tự, tụi nó cũng đã phần nào hiểu được Tự cùng 2 người kia trân trọng tụi nó, tin tưởng tụi nó nên mới nói ra bí mật đó. Nhưng có một điều nó vẫn cứ thắc mắc “Tại sao Tự em lại nói ra điều đó?”... AAAAAAAAAAAAAAAAAA, không lẽ là vì con nhỏ Bình ngốc bạn mình sao... Bất chợt nghĩ ra, nó liền xoay qua nhìn nhỏ Bình đang cặm cụi hì hụi vẽ cho xong cái đồ án học phần. Tô vẽ đậm chiểu, nó sờ cằm suy nghĩ, nhìn từ trên xuống dưới, nhìn từ trái qua phải, nhìn tóc tai, nhìn mặt mũi, nhìn vòng 1, rồi rút xuống vòng 2 rồi hạ xuống vòng 3... Nó nhìn tới mức nhỏ Bình phải ngưng vẽ, gờ gờ nắm đấm trước mắt nó, nó mới thu lại ánh nhìn.

-Mày.... làm gì nhìn như muốn lột đồ tao vậy, có ý gì mờ ám với cô nương dễ thương này hả? – Bình xĩa nó một câu

-Ặc ặc, nghe mắc ói quá má – Phương đang hì hục làm tiểu luận cũng... quay qua chọt 1 câu cho vừa lòng

-Không, mày đúng là dễ thương...

Nó phán một câu xong rồi quay về làm bài, giữ suy nghĩ trong đầu mình. “Con nhỏ Bình này cũng dễ thương, chắc tên kia bị trúng sấm tình rồi, há há” ... Cười hả hê trong lòng khi nó đã tự đưa ra được kết luận thích hợp. Bất chợt như nhớ ra điều gì, nó quay qua khều khều 2 đứa bạn... nhưng... không đứa nào phản ứng. Một khi Bình tập trung vẽ thì sẽ quên trời đất, Phương mà làm thì sẽ đeo headphone... nên nó đã bị xem như kẻ vô tình. Cười nham nhở, nó... cầm một tờ giấy lên, thổi phù phù

“Tách”

Một âm thanh nho nhỏ vang lên trong căn phòng nhưng không hề đá động gì được 2 nhỏ bạn, một mùi khét khét bay ra, tờ giấy bị cháy dần dần.... Thả tờ giấy xuống nền, nó hét

-A, cháy cháy cháy cháy

3s sau, lập tức có phản ứng:

-Á, cháy hả? Đâu đâu, dập lẹ - Bình bật dậy khi nghe nó hét thất thanh và thấy mùi hơi khét khét

-Cháy hả? 2 đứa mày dập đi, tao đi thông báo hàng xóm – Tháo lẹ headphone xuống, Phương zọt ra tới cửa

...

...

...

Im lặng vài giây...

-Grrrrrrrrrrrrrr – Một âm thanh lạ.. xuất hiện từ 2 nơi

-Ha ha ha.. bốt nóng nào ... tại 2 đứa mày xem tao vô hình nên tao còn mỗi cách này thôi... Uống nước hạ hoả nào 2 chị gái dễ thương, xinh đẹp, cute, tốt bụng, dịu dàng, nữ tính.... – Nó bla bla để dụ dỗ 2 con bạn

-Dừng, có gì nói lẹ... - Phương gơ 1 bàn tay lên nhằm ngăn con bạn mình tung mình lên 100 tầng mây văng ra khỏi trái đất bay luôn tới lỗ đen vũ trụ không có đường về.

-Mai 2 đứa mày cũng rảnh mà, đi dự lớp tâm lý học ở trường tao hông? Cũng hay lắm... đi nha – Nó chớp chớp mắt, lay lay tay... mong chờ

-Đi đi Phương, nếu không đồng ý, tao cam đoan tối nay tao với mày sẽ làm không xong bài đâu – Bình đề nghị

-Uk, đi...Giờ tao học bài được chưa hả????????? – Phương nói

-Khà khà... được được, 2 vị cô nương cứ tự nhiên học...

Sáng hôm sau, tại hội trường trường RMIT... 3 đứa nó đã sở hữu 3 vị trí ngồi khá lý tưởng. Vị giáo sư thuyết giảng về phân tâm lý học rất hay và lôi cuốn. Ông truyền đạt ọi người những cách để che giấu cảm xúc thật của mình, những cách để nhận biết người ta đang nghĩ gì, người ta đang cảm thấy ra sao. 3 đứa nó cảm thấy bài nói thực là hay và cuốn hút.

Sau khi đã trao đổi cùng mọi người xong, giáo sư tóm lại một câu rất là chí lý: Mọi điều tôi đã nói với các bạn đều là lý thuyết còn thực tế thì nó phụ thuộc vào chính mỗi con người. Có người quá chân chất nên không biết cách che giấu cảm xúc mình, nghĩ gì đều để lộ rõ ra qua gương mặt, cử chỉ, liếc cũng biết... Còn một số người bản tính đã vậy, không cần học cũng tự biết cách che giấu con người thật của mình. Vì thế che giấu hay mở cửa con người mình đều phụ thuộc vào các bạn.

“Rào rào”

Mọi người trong hội trường thực sự rất hài lòng với bài diễn giải của vị giáo sư này. Lúc đầu khi thấy ông cao tuổi, họ đã có vẻ không hài lòng cho lắm, nhưng bây giờ mọi người đều thể hiện sự hứng thú và cổ vũ hết mình. Thấy thế, ông giáo sư đã ngẫu hứng đề nghị một trò chơi nho nhỏ.

Hội trường im lặng chờ đợi vị giáo sư nói về trò chơi này.

Chúng ta có 4 hình: hình vuông, hình tam giác, hình bình hành, hình tròn. Khi bạn chọn inh một hình, nó cũng sẽ nói lên 1 điều về bạn. Bên phải mọi người đều có một màn hình trả lời nhỏ. Nếu bạn chọn hình nào thì hãy nhấp vào đó. Mọi người nên nhớ, hãy chọn hình xuất hiện đầu tiên trong đầu bạn khi bạn được tôi đề nghị.

Hội trường bắt đầu xôn xao, nhưng 3 đứa nó lại không cần bàn cãi gì. Ngay khi vị giáo sư kia nói dứt lời thì tụi nó đã chọn ngay không do dự.. .Đáp án tụi nó chọn cũng khá giống nhau. 5 phút sau, trên màn hình chiếu của hội trường đã có một biểu đồ thể hiện mức độ chọn các loại hình vừa nêu trên. Không nằm ngoài dự kiến, nhẹ mỉm cười, vị giáo sư cất tiếng

-Hầu hết mọi người ngồi đây chọn hình vuông và hình tròn khá nhiều, 2 hình này chiếm phần trăm nhiều hơn 2 hình còn lại một xíu. Cho phép tôi hỏi một vài câu

Sau đó, vị giáo sư già đi dạo một vòng quanh hội trường để hỏi, một số người thì chọn cái xuất hiện đầu tiên trong đầu, một số khác lại phải do dự chọn lựa... Cuối cùng ông thông báo kết quả....

78. Chương 78

Đặng hắng một chút, ông giáo sư già đẩy nhẹ gọng kính, nhìn một lượt những gương mặt háo hức chờ đón đáp án.

“Những bạn trẻ chọn hình vuông là những người có tài lãnh đạo, còn chọn hình tam giác là những người khá độc đoán nhưng lại rất sâu sắc, chọn hình bình hành là những người tham vọng còn hình tròn.....”

Vị giáo sư bỗng nhiên mỉm cười nhẹ, giữ một khoảng lặng để nghe nhịp thở của mọi người. Nãy giờ ngồi ở dưới, 3 đứa tụi nó thay phiên nhau gật đầu đồng ý, vì tụi nó không có những đặc điểm như thế.

“Còn hình tròn, những bạn trẻ chọn hình tròn chính là những con người có đam mê tình dục”

Câu nói vừa dứt cả hội trường vang lên một tiếng “Ồ”, sau đó tiếng xì xào bắt đầu nổi lên. Chỉ có 3 đứa nó là há mồm há miệng bất động.

-Sao nó trệt lất zậy? – Phương tức tối nghĩ...

-Tự nhiên lại đam mê tình dục, hổng có giống mấy cái kia gì hết a – Bình nhìn trần nhà mà nói

-..... – Nó im lặng

“Ôi trời ơi, sao lại là đam mê tình dục. Không lẽ mới hôm qua nghĩ tới chuyện hôn thú tên đó mà giờ lại bị thế này sao”

Giọng vị giáo sư vẫn đều đều vang lên

-Buổi thuyết giảng hôm nay là hết, rất cảm ơn sự hiện diện của các bạn

Cúi chào nhẹ nhàng, vị giáo sư rời hội trường trong tiếng vỗ tay và huýt sao tung hô của các bạn trẻ. Hội trường thưa dần, tụi nó cũng bắt đầu rời đi.. và về nhà nghỉ ngơi vì buổi tối, trường nó có tổ chức một buổi dạ vũ nhân ngày 14 tháng 2 và 8 tháng 3.

Giờ đã điểm, mọi thứ đã sẵn sàng. 3 đứa đã “đồng phục” chỉnh tề. Nói là đồng phục vì tụi nó mặc 3 chiếc váy đầm có nét rất giống nhau, thêm 3 cái mặt nạ cùng màu. Sinh viên năm nhất thì không được dẫn bạn đi theo, nhưng sinh viên các khoá còn lại thì đều được. Vì thế nó đã lên nhờ Phong, Tự, Long đăng ký giúp 2 nhỏ bạn của mình để đi cho vui.. nhưng nó không nói rõ cho 2 đứa bạn mình biết.

Nó diện ình một chiếc váy xanh dương, tay viền đen ngang tới gối, cộng thêm đôi boot màu xanh đen. Trên ngón áp út đeo một chiếc inox, cổ đeo một sợi dây chuyền trơn có chiếc nhẫn đính đá sapphire màu xanh. Cổ tay đeo một vòng len màu xanh. Tóc cũng cột cao với một cái cột tóc màu xanh sữa. Nó bị nghiện màu xanh @@. Nó cứ trông như một cây màu xanh di động, nhưng tính nó không thích nổi bật nên chọn màu tối, fix màu cũng không tệ lắm.

Phương thì khoác lên người một chiếc váy kiểu giống nó nhưng lại là xanh lá cây đen. Cô bạn không cột cao như Quyên, mà lại búi thành một cục trên đầu, lấy một cái que nhỏ đưa qua. Vì chiều cao hơi khiêm tốn nên Phương mang một đôi giày bata giả búp bê. Cổ tay đeo một vài chiếc vòng sứ đen, cổ cũng đeo một sợi dây chuyền giống nó nhưng chiếc nhẫn đính đá sapphire màu xanh lá cây. Trên ngón tay cái đeo một chiếc nhẫn inox to ^^

Bình thì trông có vẻ nữ tính nhất, mặc dù mặc cũng giống 2 nhỏ bạn. Cô bạn diện ình một bộ váy màu tím hồng, tóc thả tự nhiên ra sau, không cột cũng không búi. Cổ tay lại mang một vài chiếc lắc bạc có đính vài chiếc chuông nhỏ kêu leng keng (Tự rất biết ơn cái vòng tay này đó). Tay không đeo nhẫn như 2 nhỏ bạn nhưng lại đeo một đôi bông tai. Bình chọn ình một đôi giày búp bê cũng màu tím hồng.

Trang phục mà ba đứa nó đang mặc chính là do cô chị họ Mạn Tuyết của nhỏ Quyên mua tặng, thực sự rất thích hợp với tính cách của tụi nó.

Nhìn 3 cô gái này rất có phong cách. Nếu tách nhau ra thì không nổi bật, nhưng khi đứng cạnh nhau lại giúp nhau tôn lên vẻ đẹp. Mỗi người một tính cách, đứng gần tạo một chút tương phản, cũng một chút tương đồng, tạo nên một chút hoà trộn, pha quyện, nhưng cũng tạo ra một cuộc “đấu đá”. Chính vì thế nên không cần quét hết một vòng sân trường, 3 cặp mắt đã có thể tìm thấy 3 đứa nó. Chầm chậm tiến tới chỗ ba đứa nó, Long, Phong và Tự trông thật thu hút người khác. Tụi nó đang chăm chú đọc tên mình trong danh sách đăng ký tham dự và chờ đợi các bạn tiếp tân kiểm tra.

Bộ ba chàng trai này thì không giống tụi nó, họ ăn mặc gần như giống nhau từ giày, quần và áo. Nhưng cách ăn mặc của mỗi người lại không giống nhau. Sau khi điểm danh xong, tụi nó vừa quay ra thì bất ngờ khi chạm mặt ba tên con trai này, một phần cũng vì quá bất ngờ với nét đẹp trai, phong độ của 3 người nên tụi nó tạm thời đứng phổng ra. 3 tên con trai bên này cũng trông không khá hơn là bao.

“Quá đẹp” .... “Đúng là phong cách này” ..... “Chỉ riêng anh mới được nhìn em thế này”

Biết bao suy nghĩ cuộn cuộn kéo tới làm 3 chàng trai đứng ngây ngốc. Mãi cho đến khi vô tình có một tốp người ulla vào, đẩy trúng 3 đứa nó (vì 3 đứa nó tạm thời đang chắn lối đi của người ta) .. 3 tên mới sực tỉnh đỡ lấy. Chỉ là một cái chạm nhẹ giữa bàn tay với bàn tay, cũng đã đánh thức “nữ tính” trong người 3 cô gái. Mặt hơi ửng đỏ, e thẹn cúi đầu, không biết ứng xử làm sao.

“Xem ra tôi đã có ảnh hưởng tới em” – Cả 3 tên nham nhở suy nghĩ.

Ngay lúc bàn tay Phong nắm lấy cánh tay nó để đỡ thì trong đầu nó lại không không xuất hiện câu nói: Hình tròn chính là đam mê tình dục

Long ôm chầm lấy Phương, vì cô bạn bị đẩy khá mạnh. Ngược lên nhìn Long để cảm ơn, Phương nhận rõ được sự lo lắng trong đáy mắt của Long. “Bùm” – Một giọng nói vang lên trong đầu Phương: Có lẽ anh ta không phải g.a.y!!! Muốn biết thì hôn thử đi...

Tự cẩn thận đỡ lấy Bình, giữ cho cô bạn không bị mất thăng bằng, chỉ có thể thôi mà Bình cũng đã cảm động. Ngay khi bàn tay Tự rời khỏi bờ vai của Bình, giọng nhỏ Quyên vang lên: Biết đâu Tự vì mày mà tiết lộ bí mật.

Thấy ba cô gái im lặng không nói, bỗng chốc khiến ấy tên này lo lắng.

-Không sao chứ?

-Không không có gì, chúng ta zô tiệc thôi – Nó nói với 5 người, và họ dần tiến vào tiệc

Trước hết thì trưởng ban tổ chức lên nói vài câu ngắn gọn tuyên bố lí do cho buổi tiệc, sau đó mọi người bắt đầu.

Buổi tiệc diễn ra tương đối vui vẻ, âm nhạc có mọi lúc mọi nơi, nhưng lại khá đông người khiến tụi nó dần cảm thấy không thoải mái. Thúc nhẹ tay nhỏ Phương, hất hất cằm về phía Bình – đang tò mò thưởng thức ly Bailey’s xem nó có vị như thế nào, Phương vừa nhìn đã hiểu ý. Nó giơ 2 ngón tay tạo hình 2 cái chân đang đi, ý chỉ muốn nói là nó biển trước, Phương biển sau, nhường lại không gian

-4 người ở lại đây hen, tui đi với Phong có chút chuyện. Anh ta nợ tui cái này cần phải giải quyết, xí quay lại liền.

Nói xong, nó cười cười với Phương, sau đó lôi Phong đi với bộ mặt ngơ ngác không biết giải quyết chuyện gì là chuyện gì.

Nó và Phong sau khi khuất khỏi tầm nhìn của 4 người kia thì nó thả tay Phong ra, quay mặt lại tươi cười nói

-Xin lỗi đã kéo anh zô dụ này, tui tui chỉ muốn tạo cho Bình và Tự không gian riêng để nói chuyện rõ ràng với nhau thoy. Giờ trả tự do cho anh, anh muốn đi đâu thì đi, tán gái hay làm gì thì làm, mặc đồ đẹp thế này cơ mà.... – Nó cầm cầm cái cà vạt thắt hờ của Phong, nói xong nó lặn mất tăm làm Phong kiểm huyệt cả hơi

Lãng xãng chơi một lúc, bỗng có người níu tay nó lại vừa thở vừa nói

-Bạn ... bạn... bạn... là Trúc Quyên bạn đi chung ... chung... với Phong đúng không?

-Ồ, đúng rồi. Tìm tui có gì không?

-Phong... cậu ấy say rồi... say khướt đi không nổi luôn. Trong khi say vẫn luôn miệng gọi tên cậu, cậu có thể đến và đưa cậu ấy về không? Tại tôi đang đi với bạn gái nên không tiện – Tên này giả vờ mắc cỡ khi nhắc đến bạn gái.

-Được rồi, cậu dẫn tui đi đi

2 người cùng đi nhưng vừa ra tới đường chính thì nó đã bất tỉnh, tên kia nở một nụ cười đáng ghét...

Trong lúc nó tung ta tung tãng đi dạo thì bọn Phương và Long cũng dời đi với lý do là đi kiếm gì đó ăn, và trả lại không gian cặp đôi cho 2 người bạn. Đang đi chung với nhau nhau, Long bắt đầu mở lời trước

-Này, em không còn nghĩ tôi là g.a.y chứ?

-Sao mà tui biết được? Lớn hơn người ta có một tuổi mà gọi là em hoài, chắc cũng gọi Tự là em luôn chứ gì? Anh không thấy Tự thích Bình à, anh nên rút lui đi.

Đẩy mạnh người Phương vào tường, Long tức giận nói

-Đã nói tôi không phải g.a.y, tôi là con trai chân chính. Chẳng lẽ nụ hôn lần trước em không cảm nhận được gì sao? – Long đau khổ đưa ánh mắt hỏi Phương

-Ukm, cảm nhận cũng là cảm nhận. Tui nghĩ hôn ai cũng sẽ vậy thôi, hihi...

-..... Đáp lại Phương chỉ là sự im lặng của Long, buông thõng hai cánh tay để thả Phương đi, Long dựa vào tường một cách đau khổ

Phương lại hoà vào không khí sôi nổi của buổi tiệc để tìm kiếm nhỏ bạn. Phương vì không phải sinh viên trường này nên cũng không rành bố cục thiết kế trường, cũng không quen ai, lại không muốn quay về phá đám Tự và Bình. Trông thấy một bạn trai mặt còn khá trẻ, nhìn lại thông minh, Phương bạo dạn đến hỏi:

-Xin hỏi bạn có biết Trúc Quyên học chuyên ngành khách sạn không?

-A..... Biết chứ. Mình là bạn học của Quyên mà. Tụi mình đều là sinh viên năm nhất. Vì thế mình mới đi một mình đây

Xác định rõ tên này đang đứng một mình, hơn nữa hẳn cũng biết Quyên là sinh viên năm nhất nên Phương tin tưởng đi theo sự chỉ dẫn của hẳn. Vì hẳn nói là Quyên hơi mệt nên đã xuống phòng y tế nằm nghỉ.

Trước mặt Phương hiện giờ là phòng y tế, trong phòng có ánh đèn hắt ra làm Phương nghĩ ngay rằng tên này nói thật, nhưng cô bạn không ngờ là phòng y tế trường hôm nay đặc biệt để đèn vì có tổ chức lễ hội.

-A, bạn làm cái gì vậy? – Phương vừa đặt chân vào phòng đã bị tên đó xô té xuống sàn

-Còn làm gì hả cô em, một trai một gái vào phòng, khoá cửa, thử hỏi để làm gì – Vừa nói, hẳn vừa vút chiếc chìa khoá ra ô cửa sổ, dần tháo hàng cúc áo của mình.....

Quyên bất tỉnh không lý do, Phương đang bị một tên đè tiện nhốt trong phòng y tế, sắp làm hại Phương... nhưng Bình không hay biết được, vì hiện tại cô cũng đang chật vật lo cho chính mình chạy trốn một người... Trở về vài phút trước:

-A, em ... em thấy hơi bất tiện, em cần đi vào nhà vệ sinh một chút

-Ukm, em vào đi, anh đứng đây chờ

-A, dạ....

Bình thực ra định nói Tự khỏi chờ, nhưng cô bạn lại không dám nói. Đứng chờ Bình được hơn 10 phút, Tự vẫn không thấy cô bạn đi ra, liền tá hỏa đi kiếm khắp mọi nơi mà vẫn không thấy. Khi vừa bước ra khỏi phòng vũ hội, ra tới vườn hoa của sân trường thì thấy Bình đang cười nói vui vẻ với một cậu sinh viên tại đây. Tức tối, ghen tuông, đau lòng cùng vui mừng vì đã tìm thấy Bình, Tự nhanh chân bước tới

-Tại sao lại nói dối anh?

-Ồ... anh... anh... Tự..... em ... em là .. là thấy không khí hơi ngột ngạt nên ra ngoài này hít thở không khí một chút

-Hít thở không khí hay là cười đùa với con trai? – Tự tức giận chỉ muốn giết tên kia vì đã thấy được nụ cười của Bình

-A, em không có. Bạn ấy hỏi đường nhưng em không biết.

-Tại sao lại né tránh anh, suốt buổi em không nói chuyện với anh, giờ còn im lặng đi ra ngoài này không nói anh tiếng nào? Tại sao – Tự nhất quyết phải hỏi cho ra

-Em... Em .. em nghĩ nên để cho anh có không gian riêng, để các cô gái khác có cơ hội tiếp chuyện với anh, anh cũng có thời gian làm quen với họ

-Anh không cần – Tự phán một câu chém đứt ngay suy nghĩ vớ vẩn của Tự

-Em chẳng lẽ không hiểu tại sao anh lại tức giận thế này sao? Em nghĩ anh còn muốn làm quen với cô gái khác sao? Chẳng lẽ em không hiểu tại sao anh và anh trai phải lộ diện sao? – Tự nắm chặt bả vai Bình, đầu khở hỏi

-Em... em... em không biết, em không biết gì hết

Nói xong, Bình vụt chạy đi...

79. Chương 79

Dáng Bình nhỏ nhắn nhanh chóng biến mất ngay khúc rẽ trái. Chiếc váy hồng tím tung bay trong gió rồi biến mất hẳn. Một mình Tự đứng giữa không gian vắng trong sân sau, ngược mắt lên nhìn trăng, một mảng đau buồn trong đôi mắt suy tư trong một bầu không khí tĩnh lặng. Lắng nghe nhịp đập của mình, đồng đôi tai để lắng nghe tiếng thở vang đâu đó trong bầu không khí, nhưng Tự không nghe thấy gì.

“Em nín thở cũng giỏi đấy cô bé, hãy đợi xem tôi bắt em thấy nào” – Cười nhếch môi, Tự không còn mang vẻ đơn độc như lúc này, ánh mắt tinh tường quan sát những căn phòng xung quanh. Đây là khu vực để dụng cụ học tập của từng khoa: khoa may, mỹ thuật, kiến trúc, thể dục,....

Suy nghĩ chừng 1 phút, Tự rút điện thoại, bấm bấm 1 dãy số (Sour thấy quen quen). Nhếch môi cười nhẹ, Tự bấm phím “xanh” để gọi, nhưng cậu không đưa lên để nghe, nhưng lại bỏ vào túi quần lại. Nhưng một phần xạ không điều kiện, trong không gian bỗng dừng vắng lên một điệu nhạc nhẹ nhàng ..... khoảng chừng 15s rồi tắt nhưng cũng đủ để phát hiện điệu nhạc đó phát ra từ đâu.

“Phòng trang phục khoa may mặc thời trang”

Từng bước, từng bước tự tin, đĩnh đạc Tự tiến gần tới căn phòng đó .....

Bình tự trách mình tại sao lại quên để chế độ rung, càng không nghĩ Tự có số mình. Đứng phía sau cánh cửa, cô bạn có thể cảm nhận rõ sự hiện diện của Tự ngay ngoài kia, không ngờ lại bị Tự phát hiện nhanh và dễ dàng như thế, Bình không biết nên phản ứng làm sao. Tự đang vào đây? ... Bình bắt đầu dâm ra lo lắng, cô bạn hiện không biết nên đối diện với cảm xúc của chính mình như thế nào? Một cô gái như Bình với chiều cao khiêm tốn, lại không đẹp gái như nhiều người, liệu có phải Tự thích mình thật không? Chuyện này Bình không xác định được, vì thế nên cô bạn mới bỏ chạy.

Tự đang bước tới, Bình lùi từng bước, từng bước thật cẩn thận... Nhìn quanh quất trong căn phòng, gần như không có chỗ trốn. Chỉ cần bật công tắc lên, thì Bình sẽ bị lộ..... “Làm sao đây?” – Vò đầu bứt tóc mà Bình nghĩ

“Cạch”...

Cánh cửa được đẩy ra, ánh trăng chợp lấy cơ hội chiếu vào căn phòng cùng soi lên dáng người cao ráo của Tự. Nhìn căn phòng một lượt, không có ai trong này, cười nhẹ nhàng, Tự bước vào trong và đóng cửa lại.....

Trong lúc Tự đang thư thả vờn bắt Bình thì Long đang điên đầu vì không thấy Phương đâu. Lúc này khi nghe Phương nói cô bạn hôn ai cũng được, điều đó chứng tỏ cô bạn không có cảm giác gì đặc biệt với mình, Long cảm thấy đau khổ, chán chường, chỉ muốn tìm một ly rượu mạnh nốc vào để nó cuốn đi nỗi đau của mình. Loáng thoáng suy nghĩ, ngược mắt lên nhìn thì không còn thấy hình ảnh nhí nhảnh của cô bạn quanh bàn ăn, đồng thời cũng không thấy Quyên, Phong, Bình, Tự. Nhưng đối với cậu bây giờ, không thấy Phương mới là điều kinh khủng nhất. Bắt đầu chạy xung quanh phòng, Long hỏi han một số người nhưng không ai biết. Gần như điên lên, Long chỉ muốn lật tung cái trường này lên mà tìm cho ra Phương. Nhắm mắt lại, 2 bàn tay nắm chặt thành nắm đấm để kiềm chế cơn tức giận. Cậu giận chính mình tại sao lại lơ là, cậu giận Phương tại sao lại biến mất như thế .....

-Xem ra hôm nay thằng đó lại có “một con mồi” béo bở để nhắm nháp rồi

-Uk, nhỏ mặc váy xanh đen đó đúng là ngu ngốc thiệt, nghe thằng đó nói có 1,2 câu là tin ngay

-Haha, chắc giờ phòng y tế cũng lộn xộn lắm rồi

-Không biết đã bao nhiêu cô bé được hấn đưa tới căn phòng đó rồi nhỉ ...

Những lời nói chuyện, bàn tán đó lọt đầy đủ không thiếu một nét vào tai Long. Điên tiết, phẫn nộ, cùng lo lắng khiến Long gần như mất tự chủ, chạy thẳng một mạch tới phòng y tế. Hiện tại cậu không còn tâm trạng dầm cho bọn kia một trận vì dám nói người cậu yêu là đồ ngu ngốc

Phòng y tế ngay trước mắt, Long có thể nghe rõ tiếng của Phương

-Đồ khốn, anh có thả tôi ra hay không?

-Ai nỡ bỏ một cô bé thế này đúng không?

-Bỏ bàn tay dơ bẩn của anh ra, không được hôn tôi, không được – Giọng Phương chống cự

-A.... Mày dám cắn tao... Chát

Long chỉ nghe được tới đó. Khi nghe âm thanh chát chúa vang ra do bàn tay tên khốn khiếp kia chạm vào má Phương, tai Long như ù đi, chạy tới trước cửa phòng, không cần thở lấy hơi, đập mạnh một cái cánh cửa yếu ớt mở toang ra như tờ giấy bị xé rách.

Đây là lần thứ 2 trong mắt Long có lửa nhưng lần này là lửa của sự tức giận. Nhìn hình ảnh đập vào mắt mình, Long như một con hổ bị ai đó phá giấc, tức giận cùng cảm phẫn gào thét trong lòng cậu. Gạt bỏ hình ảnh Phương 2 mắt ngân ngấn nước mắt qua một bên, Long chỉ thấy mỗi tên đáng ghét kia, Long sắp mất tự chủ. Nhìn bàn tay dơ bẩn của tên đó sắp chạm vào bờ ngực của Phương, một tay hấn nắm lấy 2 bàn tay nhỏ bé của Phương giơ lên cao, hấn ta còn ngồi lên trên người Phương để khống chế, đè lưng của Phương phải tựa vào cạnh giường, cái miệng bẩn đó sắp chạm vào cái cổ trắng hồng của Phương, Long càng điên tiết hơn.

Nắm cổ tên đó, thẳng một đấm vào bụng Long không thấy hả giận, thậm chí còn thấy điên hơn khi nhớ lại những gì bọn kia nói. Một đấm vào mặt, rồi lại một đấm vào bụng. Tay mỗi Long chuyển qua chân, đập vào bụng tên đó một cái, hấn thực sự té nhào xuống ...

Ngồi xuống bên cạnh, Long không hỏi không chần chừ bẻ gãy cổ tay bên phải – bàn tay định chạm vào ngực Phương..... tặng thêm một đấm miễn phí vào mặt. Đứng dậy xách tên đó đứng lên, Long lại thụi một đấm vào bụng rồi lại một đấm, rồi lại một đấm như không có ý định dừng.

Phương lúc đầu rất sợ hãi, trong đầu cô vô thức nghĩ đến Long, muốn cầu cứu Long, nhưng vì quá sợ nên cổ họng gần như cứng. Khi thấy Long xuất hiện, nước mắt Phương cứ thế mà chảy ra vì vui mừng, vì hạnh phúc. Thấy Long đánh tên đáng chết đó bầm dập, Phương rất vui và thấy hả giận. Nhưng tình hình bây giờ, Phương bắt đầu lo lắng. Long đang mất tự chủ, cậu ấy đánh tên kia mà không có dấu hiệu dừng, nếu đánh nữa, tên đó chắc cú chết.

Nhắm mắt làm liều Phương ôm chầm lấy Long từ phía sau khiến toàn bộ cơ thể Long rung lên vì sự đụng chạm bất ngờ này. Ngưng đánh một lúc ..... cả Phương và tên kia đều thở hắt ra... nhưng..... Long lại tiếp tục đánh, tốc độ dường như nhanh hơn như muốn trút bỏ hết bao nỗi tức giận

-Cứu ...cứu tôi... làm ơn.....

Phương thấy ngay cả làm thế này Long cũng không ngưng... phải làm sao, làm sao đây .....

Liều mạng thêm lần nữa, Phương lách người từ phía sau ra phía trước Long, đứng chắn giữa Long và tên đáng ghét kia..... Ôm chặt cổ Long, Phương liều mạng ngăn cản..... và đúng là đã thành công .....

Long thả tên kia ra, hắn ta như người chết đuối gặp được miếng gỗ, nhanh chóng lê lét ra khỏi căn phòng, nếu như biết đó là người của Long thì hắn đã không đụng vào Phương, gãy một cánh tay, còn sống xem như là hần may mắn.....

Căn phòng tĩnh lặng, chỉ còn tiếng thở dốc vì mệt và hồi hộp của 2 con người.....

Vì cả 3 đều mặc váy nên mỗi đứa có một chỗ cất điện thoại riêng. Bình cất mặt trong chiếc váy, Phương thì không đem cho khoẻ vì 2 đứa bạn mình đã đem theo... nó thì... bỏ trong đôi boot.

Tỉnh lại ở một nơi khác nhưng lại không xa lạ ấy. Nó xoa nhẹ cái cổ, từ từ ngồi dậy trên chiếc giường. Nhắc đôi mắt ngược về phía trước, nó nhanh chóng phát hiện sự có mặt của tên đã giả danh là bạn của Phong. Nhìn tình huống bây giờ, nó thừa biết chuyện Phong say là không có thật, đây là một cái bẫy.

Tóc tai bù xù, cái cột tóc cao đã bị nghiêng qua một bên, vai áo lệch một bên, nhìn đồng hồ nó ước chừng bản thân đã bất tỉnh được 30 phút. Nó nghĩ chắc hai đứa bạn của nó đang tìm nó (nhưng thực ra thì ... làm gì có thời gian mà tìm, chỉ có một người đang tìm thôi). Nhìn đôi boot còn được mang trong chân, nó thở nhẹ. Ngược mắt bình tĩnh hỏi tên ngồi phía trước, qua đánh giá sơ bộ, nó biết tên này không khó để đối phó, nhưng nó không chắc là ngoài kia còn ai không. Dù gì nó cũng là con gái lại đang mặc váy. Kéo vai áo mình lên, nó mở miệng hỏi:

-Tại sao lại lừa bắt tui tới đây

-Vì mày hay đi chung với nhóm 3 người nổi tiếng. Mày biết họ nổi tiếng và được nhiều người thích không? Mày lấy tư cách gì mà đòi đi chung với họ. Các chị khoá trên nhờ tao xử lý mày, vốn định ày bài học... nhưng xem ra tao có cách khác thú vị hơn.....

Nói xong, không đợi nó kịp hiểu, tên đó đã nhảy chồm lên giường, đè nó xuống.

-Mày trông cũng ngon nhỉ, để tao xem thử 3 thằng kia đã xài qua mày chưa

-Dù sao xài hàng chùa cũng tốt, tao không quan tâm có phải hàng xài rồi hay không? Tao sẽ đối xử mày tận tình.. haha

Thằng này chỉ còn thiếu mỗi việc nhỏ nước ... bọt là đủ. Trông cứ như con sói đói..... mà mặt nó lại bình chân như vại. Bỗng nhiên nó e thẹn, mặt đỏ bừng

-Này, anh..... anh..... có thể chờ một tí không? Em mắc.... em... cần đi nhà vệ sinh.....

-Ax.... đàn bà con gái thật rắc rối, đi lẹ anh chờ - Nói rồi, tên đó hôn phớt lên má nó một cái

“Cạch”

Tiếng cửa phòng đóng lại. Nó nhanh chóng xả vòi nước, rút điện thoại trong đôi giày ra, vừa hồi hộp vừa run... Nó bấm số để gọi..... một cách vô thức

-Alo, anh đây? Em đang ở đâu, biến đâu mất rồi, anh chạy tìm em này giờ có biết không? – Đầu dây bên kia trả lời ngay tức khắc, nghe được cả hơi thở dồn dập, sự lo lắng cùng tức giận

-Ồ..... anh Phong hả? – Nó vô thức gọi Phong là “anh”..... vì nó không nghĩ bản thân sẽ gọi cho Phong, chỉ khi nghe giọng nó mới xác định

-Ok, anh đây? Nói anh biết nhóc ở đâu?

-Em.....à ..... tui bị nhốt ở phòng khách sạn ở tầng 7 á – tầng chuyên để thực hành nghiệp vụ sơ đẳng. Tên khốn kia còn định.....

-Tên đó đã làm gì em?

-Chưa... nhưng em.. à tui không biết kéo dài được bao lâu... anh lên nhanh giúp tui với

-Tút TUT TUT .....

Âm thanh vang lên chứng tỏ Phong đã cúp máy. Nó vừa lo vừa sợ nhưng cũng thoải mái vì Phong sẽ cứu nó
Cộc cộc cộc

Tiếng gõ cửa vang lên, khiến nó giật mình xém nữa làm rớt cái điện thoại

-A, anh đợi em xíu, em vẫn còn ... còn...

-.....

Đáp lại là sự im lặng khiến nó thấy hồi hộp.....

Tại sao lại im lặng thế này .....

Bỗng nhiên

-Hahahahaha .... cười bể bụng mất

A, cái giọng này quen quen – nó chợt nghĩ....

80. Chương 80

Cái giọng cười nham nhở này nó thực sự thấy rất quen, nó đã từng nghe ở đâu rồi. Đứng phía sau cánh cửa nhà vệ sinh, Quyên cố gắng lục lọi trí nhớ của mình .....

1s trôi qua

2s

3s...

A.. đã nhớ ra... “Là giọng cười nham nhở của tên Phong đây mà”

“Cạch”

Đẩy mạnh cánh cửa, nó ủa ra.... và chợt đứng sững lại..... vì bất ngờ

“Đúng là Phong, đúng là anh ta rồi. Mình được cứu rồi... Huhuhu”

Nó mừng thầm trong lòng... Còn tên Phong thì vẫn chưa hiểu chuyện gì

“Hahaha... Đây, lúc này em nói em đang còn ... còn... là còn... cái gì thế hả? Ngoài phòng đâu có ai đâu mà em phải sợ thế” – Phong vừa nhìn quanh căn phòng vừa cảm thấy hơi lạ. Rõ ràng lúc này nó gọi điện cho cậu thì nó có nói là bị người ta bắt, nhưng sao bây giờ trong phòng lại không có ai. Đăm chiêu suy nghĩ, Phong chợt sững người khi nghe tiếng thút thút vang trong không gian... Ngoảnh mặt lại, cậu như bị chấn động khi thấy nó đang rung rung nước mắt. Chỉ một bước chân, khoảng cách giữa Phong và Quyên đã rút ngắn lại chỉ còn vài xăng-ti-mét. Ôm chặt lấy nó, vỗ nhẹ lên lưng nhằm giúp nó thư giãn, Phong cảm nhận rõ cả cơ thể nó đang căng cứng vì lo lắng. Thì thầm nhẹ nhàng bên tai Quyên, cậu nhanh chóng đảo mắt quanh căn phòng ..... và đẩy nhẹ nó ra ...

-Ồn rồi, anh đã ở đây!!! Đừng khóc nữa....

Lúc này vì buồn cười nên Phong đã không quan sát kỹ, giờ nhìn lại thì thật đúng như nó đã nói. Ga trải giường xộc xệch, tấm chăn bị nhàu lại, dưới sàn còn có một chiếc áo vest khoác ngoài của nam giới..... Thu tầm mắt mình lại, Phong chăm chú nhìn nó..... càng nhìn cậu càng bốc hoả, trí tưởng tượng của cậu càng bay cao... Trong lúc đó, nó lại không chú ý con mắt nãy lửa của Phong. Nó đang cố trấn tĩnh mình.

Mặc dù Quyên biết võ, nhưng nó biết nó sẽ không thoát ra được nếu Phong không tới vì ở đây không phải chỉ có một thằng xấu xa. Lúc này, khi bị tên xấu xa kia đè lên người, cả người nó gần như đông cứng vì bất ngờ, khi tên đó giữ chặt cổ tay nó và bắt đầu sờ soạng, người nó toát mồ hôi lạnh và nó chợt nhớ tới Phong – hình ảnh duy nhất tồn tại trong đầu nó lúc đó.

“Thà là Phong thì tốt hơn” – Nó đã nghĩ thế...

Quyên và Phong cũng đã ở trong hoàn cảnh đó khi 2 người ở trong vườn nhà Tự, lúc đó cả người nó nóng lên, nó cảm nhận rõ từng hơi thở của Phong, nhịp đập tăng vọt, tốc độ máu chảy về tim nhanh đến nỗi làm nó phải thở mạnh... nhưng lần này nó lại cảm thấy khác hoàn toàn.

Nó thực sự thấy sợ hãi. Khi thấy Phong đứng trước mặt mình, nó đã vui đến nỗi muốn chạy tới ôm chầm lấy Phong, nhưng nó lại không dám. Nó muốn được ở trong vòng tay Phong để cảm nhận được sự an toàn, và để xác nhận đây không phải mơ. Chính vì không biết làm sao nên nó mới thút thít, không ngờ là Phong lại ôm chầm lấy nó. Được bao bọc trong vòng tay rắn chắc của Phong, nó không còn chút sợ hãi nào, và cũng dần bình tĩnh hơn... Chính vì thế nó đã nhanh chóng nhận ra tình trạng của 2 người... rất là mờ ám và gần gũi..... Đôi má dần ửng hồng vì ngại. Đặt bàn tay trước ngực Phong, nó nhẹ đẩy ra. Nó có thể cảm nhận rõ nhịp đập của con tim Phong, nhịp đập rất mạnh càng làm nó ửng hồng lại càng ửng hồng, ngược mắt lên cặp mắt nó vô tình chạm phải ánh nhìn nãy lửa của Phong..... cái nhìn phức tạp vừa tức, vừa lo, vừa muốn giết người, lại vừa cháy bỏng... Nó như sắp bị cuốn vào cái nhìn đó.....

Trong lúc Quyên đang cúi đầu chìm trong suy nghĩ của bản thân, Phong đã có thời gian để nhìn nó kỹ hơn. Áo váy xộc xệch, tay áo lệch hẳn một bên lộ ra bờ vai trắng ngần rất quyến rũ, mái tóc cột cao lúc đầu đã bị bung ra, gấu váy nhăn nhúm ..... Những hình ảnh không rõ ràng ùn ùn kéo tới trong đầu Phong. Hình ảnh nó bị tên xấu xa kia đè trên giường, bị tên kia sờ mó, chạm vào, ... bao nhiêu hình ảnh cứ thế mà tuôn tới không kiểm soát. Phong biết cần phải làm rõ việc này, không chỉ dựa vào suy đoán, nhưng bây giờ, cậu cần phải bình tĩnh lại trước hết.

Thình lình như không báo trước, Phong đẩy mạnh nó vào bức tường đối diện mình, Phong cúi người, đặt đôi môi mình lên.... và hôn ..... nhẹ vào bờ vai của nó. Không dừng ở đó, Phong ôm chặt nó trong vòng tay mình, cắn nhẹ vào vai nó như muốn tạo dấu ấn cho sự sở hữu của mình...

-A... đau... anh bị gì thế, mau buông em ra..... – Nó cảm nhận được sự tức giận của Phong..... và xưng “em” từ lúc nào không hay

-Chỉ một lúc thôi, anh cần bình tĩnh – Siết chặt nó hơn, Phong thì ào....

“Cạch”

Cánh cửa phòng hé mở, tên ôn dịch đã nói dối Quyên cùng bạn hẳn bước vào phòng, không thấy Quyên đâu nên bọn chúng tiến dần tới cửa nhà vệ sinh, định cùng lúc 2 thằng cùng ... chia sẻ khoảnh khắc với nhau.

-Gọi một tên vào đây – Phong thì ào nhẹ vào tai nó.

-Um... - Nó thở mạnh vì khoảng cách quá gần với Phong, hơi thở của Phong cứ thế mà ùa vào cổ nó, tai nó.... khiến các tế bào cứ thế mà phản ứng hồng lên.....

Phong thích thú trước phản ứng của nó, không dè dặt cậu ngậm nhẹ vành tai của nó.

-Anh..... anh gì ơi... có thể vào đây giúp em xíu được không? Em bị trượt té, váy đã bị ướt hết rồi...

-Okie baby, anh vào liền với em đây – Tên xấu xa đó đáp lại không do dự

Cánh cửa mở ra, rồi lại khép lại. Cánh cửa vừa khép lại, Phong nhanh chóng giáng một đòn ngay sau gáy của tên đó và đỡ hẳn dựa vào tường.

Đợi một lúc không thấy bạn mình ra, tưởng bạn mình cố tình hưởng thụ một mình, tên còn lại gõ cửa hỏi thúc

-Ê mày, ra nhanh. Định độc chiếm à

Gõ cửa mấy lần không thấy trả lời, chạm vào nắm cửa lại thấy cửa không khoá, tên đó đẩy cửa vào. Cánh cửa vừa được mở, liền thấy bạn mình nằm bất tỉnh. Hắn liền chạy tới xem tên bất tỉnh thì bị Phong cho thêm 1 cú nằm sóng xoài trên nền nhà.

Rút điện thoại, bấm một dãy số

-Tầng 7, phòng 1

Ngắn gọn, súc tích ... nói xong Phong cúp máy, nắm tay và kéo nó ra khỏi nhà vệ sinh.

-Cám...cám ơn anh nhiều... – Nó vội rút tay mình lại, nó cảm thấy bản thân có điểm không ổn khi bàn tay Phong chạm tay nó

-Chỉ cám ơn thôi sao? Như thế chưa đủ? Nếu anh không đến cứu thì em đã nằm gọn trong tay 2 tên kia ...
- Phong thẳng thừng nói... Cậu nhìn thẳng vào nó, áp đảo tinh thần

-Vậy... vậy anh muốn thế nào

-Hôn anh – Phong đĩnh đạc nhìn thẳng nó mà nói, làm tim nó như bị lỗi nhịp

-Hả? anh..... anh nói cái gì? – Nó cứ ngỡ mình nghe lầm.....

-Hôn anh!!! Sao, chỉ có thế cũng không được sao? – Phong cười mỉa mai xem thường nó.....

Máu tự ái trỗi dậy, nó đã trót nói một câu.....mà có lẽ sau này nó không hối hận...

-Hôn thì hôn... dù gì cũng chỉ là một cái hôn..... Anh... lại đây – Nó chỉ tay vào Phong và ngoắc cậu lại

-Không phải nơi này

Cười nhẹ, Phong nắm tay, kéo nó ra khỏi căn phòng số 1. Khi họ vừa rời khỏi thì cũng có một nhóm người bước vào và xử lý 2 tên kia.

Nắm tay nó đi hết hành lang và lên lầu 8. Phong kéo nó vào một căn phòng khá lạ, trước giờ nó chưa vào phòng này bao giờ.

-Đây là phòng nghỉ ngơi dành cho giáo viên

-Hả? Anh dám vào.....

Nó còn đang ngỡ ngác nhìn căn phòng.....

-Lại đây... - Phong ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, phong thái rất ung dung, cậu đưa 2 tay về phía nó

Nó như bị thôi miên nghe theo lời nói của Phong, từ từ tiến vào vòng tay của cậu .....

-Hôn anh!!! – Cậu nói ngắn gọn, đầy uy lực.

81. Chương 81

Trước câu nói ngắn gọn và đầy uy lực cùng ánh mắt kiên định của Phong, nó đã từ từ tiến lại gần và bước vào vòng tay của Phong lúc nào không hay. Vì mãi suy nghĩ phải đối phó với Phong thế nào nên nó đã không kiểm soát được khoảng cách giữa hai người mãi cho tới khi Phong siết nhẹ vòng tay quanh người nó.

Lấy lại tinh thần!!!

-Hôn thì hôn, cũng không có gì to tát, tui sẽ hôn anh được cho xem – Nó mạnh miệng, 2 tay chống hông, mặt héch lên tuyên chiến với Phong

-..... - Đáp lại, Phong chỉ im lặng nhìn nó, hàng lông mày nhẹ cau lại khi nó lại xưng hô là “tui” rồi giãn ra, bờ môi khẽ nhếch lên tạo một đường cong như muốn nói “em chết chắc”

Phong cứ thế mà ngồi trên sofa, 2 tay vòng qua eo nó và ngược lên nhìn nó như chờ đợi nụ hôn. Ngay lúc bước chân vào căn phòng, Phong chỉ muốn đè nó vào cánh cửa mà chạm vào bờ môi nó, cho nó biết nó là của mình anh, nhưng Phong đã phải khống chế cái ham muốn ấy, cái khao khát ấy. Cách tốt nhất mà Phong có thể nghĩ ra chính là nói càng ít càng tốt. “Hôn anh” là những gì nhiều nhất mà Phong có thể nói trong lúc còn có thể kiểm soát chính mình.

Từ từ cúi nhẹ người xuống, thu ngắn khoảng cách giữa mặt mình và Phong, Quyên hơi khom lưng, cúi nhẹ đầu xuống. Ngay khi khoảng cách 2 gương mặt còn khoảng 1 gang tay, Quyên mới phát hiện ra một chuyện: “Hôn thì không khó, nhưng đối mặt với ánh mắt của Phong, nhìn thấy hình ảnh mình trong đôi mắt ấy, thực sự khiến Quyên bối rối”. Mục đích của nụ hôn là đôi môi của Phong – đã xác định, khoảng cách để chạm vào – cũng đã xác định, Quyên nhắm tịt mắt lại, đặt nhẹ 2 tay mình lên vai Phong, nó cảm nhận được sức nóng đang toả ra bàn tay nó.

Theo như dự đoán của nó, chỉ cần cúi nhẹ là sẽ chạm vào môi Phong, nhưng sao này giờ, nó cúi khá sâu mà vẫn không có gì xảy ra. Bực mình, nó mở mắt ra.....

Ngay lúc Quyên cúi xuống từ từ ghé sát mặt, Phong bỗng dựa hẳn người ra phía sau, thoải mái ngắm nhìn nó đang nhắm mắt, đôi môi đang chúm chím lại, hơi hôn vào “không khí” phía trước, nhìn rất muốn cắn. Phong rất muốn cắn đôi môi đó.

-Này, sao anh lại ngồi dựa ra đó, sao không nói trước, lúc này rõ ràng ... rõ ràng là ... - Nó vừa tức, vừa què, nên nói không trọn được câu

-Mỏi lưng – Phong trả lời rất xúc tích gọn gàng

-..... - Nó chưa biết nên làm gì tiếp theo

-Hôn anh đi!!! – Nhìn thẳng vào mắt nó, Phong trao nó một câu cầu khiến với âm giọng rất đổi ngọt ngào. “Bùm” – chuông báo động trong nó vang lên

Lúc này, nó định từ từ ghé sát mặt lại, khi đạt một khoảng cách nhất định thì sẽ nhắm mắt mà hôn ... nhưng kế hoạch lại thất bại. Đôi mắt của Phong rất lợi hại, khi nhìn vào nó, Quyên gần như mất kiểm soát mà rơi vào vòng xoáy trong đôi mắt đó, chính vì thế, Quyên tuyệt đối không thể hôn Phong trong tình trạng “mắt Phong còn mở”. Nhưng Quyên nào hay, ngoài đôi mắt, Phong còn một vũ khí khác làm cho Quyên ... không thể biết được bản thân là ai.

Nhanh chóng nghĩ ra cách khác...

Nó nhích lại gần Phong hơn, đứng này giờ nó cũng đã khá mỏi chân, trong khi Phong lại được ngồi sung sướng như thế, nó thực sự “ganh tị”. Nhưng vì Phong đã ngồi dựa hẳn ra sofa, nên dù nó đứng gần thế nào thì khoảng cách khi nó cúi xuống gương mặt Phong vẫn còn khá xa. Để có thể thực hiện được nụ hôn này một cách nhanh chóng, nó đã đưa ra một quyết định khiến Phong rất hài lòng.

“Em thật ngốc” – Cười rất vui trong lòng, nhưng bên ngoài, gương mặt Phong vẫn rất điềm tĩnh

Để thực hiện được ý định của mình, nó quyết định quỳ 2 chân lên trên ghé sofa. Và bây giờ, khoảng cách giữa nó và Phong đã thực sự rút ngắn, vòng tay Phong đã chặt nay lại càng chặt. Hài lòng nhìn khoảng cách đã được rút ngắn, nó cười rất tươi.

-Bây giờ thì đã có thể hôn anh rồi

Một câu nói rất vô tư của nó, nhưng cũng đủ sức để phá tan cái mà Phong gọi là “sự kiểm soát”.

“Nhanh, gọn, lẹ” – Đây chính là phương châm hoạt động của nó, vì nó cũng không muốn ở trong này quá lâu. Nhưng nó lại không biết rằng hôn là từ từ cảm nhận nhau, là phải dây dưa cùng nhau, là chạm một

lần rồi lại một lần và rồi lại một lần. Nếu không thì cái đó không gọi là hôn, và hôm nay, Phong nhất quyết cho nó biết thế nào là hôn.

Rút 2 bàn tay đang để trên vai Phong về, nó nhanh chóng lấy 2 tay đặt lên, che đi đôi mắt Phong đang nhìn mình. Thấy Phong không có ý định phản đối hay rút tay của nó nên nó cũng cảm thấy đôi phần nào thoải mái. Nhắm mắt, đưa gương mặt mình lại gần, xác định khoảng cách, nó nhanh chóng đặt đôi môi mình vào môi Phong...

-Hử, sao môi anh ấy lạ vậy ta, tại sao lại hơi nhọn nhọn...

Đang lúc phân tâm suy nghĩ, Quyên cảm nhận được một luồng hơi nóng phả vào cổ mình, nóng rất nóng... Không nhanh không chậm Phong mở miệng

-Môi anh không phải ở đó ... ngay cả hôn cũng hôn nhầm .. em quá ngốc

Bùm, đã khích tướng thành công...

-Ai nói anh em hôn nhầm, em chỉ là khởi động nên hôn chớp mũi anh thôi... - Nó ngượng ngùng bào chữa, cũng may là vẫn che được mắt Phong.

Để cẩn thận, nó để môi mình trước môi Phong khoảng 5cm..... chuẩn bị chạm môi Phong..... nhưng sao mãi nó vẫn không hôn được. Mỗi khi nó quyết định “hôn thôi”..... thì đôi mắt Phong lại khẽ chớp nhẹ, hàng lông mi cọ xát nhẹ nhàng vào làn da trong lòng bàn tay nó, điều đó như chứng minh “Phong vẫn đang mở mắt”. Chỉ cần nghĩ như thế, là nó không dám hôn nữa.

-Này, anh.... anh nhắm mắt lại có được không?

-..... - Im lặng Phong từ từ khép đôi mắt của mình lại...

Nó nghĩ... nó sẽ làm được. Đặt 2 tay lên bờ vai Phong làm điểm tựa để bảo trì khoảng cách giữa 2 người, nó từ từ đặt lên môi Phong một nụ hôn nhẹ nhàng. 2 con người, 2 trái tim cùng ngưng đập một lúc, cùng tăng nhịp đập cùng lúc, cùng nhắm mắt tận hưởng “dư vị” mà nụ hôn này mang đến.

Nhanh chóng rời đôi môi mình đi, nó lấy lại bình tĩnh, cười rất tươi với đôi mắt vừa mở ra của Phong

-Hihi, em hôn anh rồi nha, cảm ơn một lần nữa....

Nó vừa định rời khỏi vòng tay của Phong, đặt bàn tay mình lên cánh tay của Phong, nó cảm nhận được sự mạnh mẽ của phái nam qua cánh tay ấy, nhưng.... sao cánh tay Phong vẫn đang ôm nó chặt như thế. Đưa cái nhìn khó hiểu về phía Phong, nó sững sờ trước đôi mắt của Phong. Tất cả khao khát, ham muốn cháy bỏng, sự chưa thoả mãn đều thể hiện qua đôi mắt Phong.

Bất ngờ kéo chặt nó về phía mình

-A, Phong, anh làm gì vậy, thả em.....

-Như thế chưa đủ - Phong nói như tự thì thầm chính mình

-Phong, mau thả em.....

-Như thế chưa đủ, em biết không? - Phong nhìn thẳng nó mà nói

-Đủ.. gì? Em không biết, em.....

Không để nó từ chối, Phong nhanh chóng đặt bờ môi mình lên môi nó. Đôi bàn tay cũng bắt đầu hoạt động. Một tay siết chặt cái ôm, tay còn lại, Phong đặt lên gáy của nó, nhẹ kéo gương mặt nó lại gần hơn.

Đôi môi mềm mại của nó được môi Phong bao phủ, trong nhất thời nó chưa biết nên phản ứng thế nào. Nụ hôn này quá ngọt ngào, không giống nụ hôn vừa rồi. Nó tò mò muốn cảm nhận nhưng cũng sợ vì nụ hôn này quá lạ lẫm.

Không để nó có nhiều thời gian suy nghĩ vớ vẩn, Phong cẩn thận bờ môi dưới đỏ hồng của nó. Phong hôn nó một cách nhẹ nhàng, trân trọng khiến nó thoải mái, dần dần chấp nhận nụ hôn của Phong và đáp lại nụ hôn ấy. Chạm vào, lại rời đi, rồi lại chạm vào... Phong chìm đắm trong nụ hôn với nó, nhẹ nhàng mơn trớn bờ môi dưới rồi lại chuyển dần, hôn nhẹ bờ môi trên, cảm giác thật ngọt ngào.

Lần đầu tiên hôn và được hôn, mọi thứ cảm giác mới lạ ùn ùn kéo tới đã đập đổ toàn bộ ý thức của nó, nó chỉ biết làm theo đôi môi Phong và thoả mãn như “ham muốn” hình thành dần trong người nó. Nhẹ đưa đầu lưỡi chạm vào môi Phong, nhanh chóng rút lại, nó cảm thấy thích thú khi được liếm nhẹ đầu môi Phong như thế, nhưng nó lại không biết tầm ảnh hưởng của hành động to gan này.

Phong như tê liệt, như bùng nổ trước sự va chạm.. bất ngờ đó. Cậu không ngờ tiểu quỷ trong lòng mình lại dám làm thế. Phong đã thực sự cố gắng kiểm soát nụ hôn của mình, chỉ duy trì nó ở mức độ môi chạm môi mặc dù như thế là chưa thoả mãn, nhưng nó lại dám cả gan.. liếm môi Phong. Trong đầu Phong, trong tiềm thức, trong cơ thể, trong suy nghĩ và cả trong con tim Phong đều xác định “như thế chưa đủ”. chỉ hôn môi thì chưa đủ. Cái liếm nhẹ của Quyên đã phá vỡ bức tường lí trí cuối cùng của Phong, cậu không chỉ muốn hôn, Phong còn muốn đưa đầu lưỡi mình đi vào khuôn miệng nhỏ bé mà đầy quạ phá kia...

Rời bờ môi nó, Phong nhanh chóng liếm nhẹ bờ môi nó rồi lại đưa lưỡi vào liếm nhẹ hàm răng nó.... Bất chợt, nó mím môi lại rồi lại chủ động hôn Phong... nhưng vẫn không cho đầu lưỡi Phong tiến vào. Cảm giác nụ hôn mang lại cho nó rất ngọt ngào, ở trong vòng tay Phong nó cảm thấy rất an toàn ... nhưng khi đầu lưỡi Phong bắt đầu vượt ve, chạm vào môi, vào răng của mình, Quyên toàn thân như chấn động. Một cảm giác lạ, khó tả đánh úp vào nó. Một khao khát hoà quyện dần xuất hiện, nhưng một cảm giác đánh mất lí trí cũng đồng thời xuất hiện. Nhưng nó lại không biết thêm một điều: khi hôn không nên dùng lí trí để hôn.

Bất ngờ đẩy người nó ra phía trước ghé sofa – phía trước là không khí... nếu Phong không giữ nó lại thì nó sẽ té rất đau – nó cảm thấy ... mất điểm tựa vì Phong đã không còn ôm nó nữa.....

-A.....

Tiếng kêu thất thanh của nó chỉ vừa kịp phát ra khỏi cổ họng thì đã bị lấp kín bởi bờ môi cùng cái lưỡi linh hoạt của Phong. Nhẹ ôm chặt nó lại, Phong thoả mãn với kế hoạch và phản ứng của nó.

Ngay lúc lí trí còn hoạt động, nó đánh mạnh Phong vài cái như muốn trách móc, nhưng sao sức lực lại không hề có, những cái đấm đánh dần trở thành sự âu yếm, nó dần vòng tay ra sau cổ Phong.

Lưỡi là một bộ phận chứa đựng rất nhiều dây thần kinh, nhất là thần kinh cảm xúc..... Cái va chạm của đầu lưỡi Phong đã cuốn đi tất cả những gì nó gọi là lí trí. Đầu lưỡi Phong nhanh chóng uyển chuyển như một chú rắn nhỏ mà quét sơ toàn bộ khuôn miệng nó rồi bất ngờ quấn lấy lưỡi nó. Cảm giác một vật mềm mại chạm vào đầu lưỡi mình như khiến nó bùng nổ, người nó như dần mất hết sức lực, hơi thở dồn dập hơn..... mọi thứ trong cơ thể nó hoạt động gần như hết công suất.

Trong khuôn miệng nó, nước bọt theo phản ứng cơ thể tiết ra ngày một nhiều, nhưng nó lại nuốt xuống không kịp, đang chưa biết làm sao... nó phát hiện đầu lưỡi Phong đang trong khuôn miệng nó .. đang cuốn lấy thứ chất lỏng ấy về miệng mình mà nuốt xuống. Phát hiện ấy đã làm cho Quyên ... “sụp đổ” trong nụ hôn của Phong. Đôi chân không còn sức lực để quỳ, Quyên ngồi phịch lên đùi Phong, thả mình chìm đắm vào biển hôn Phong mang tới.

Siết chặt nó vào người, cảm nhận được cơ thể bé nhỏ của nó đang chạm vào mình, Phong như ngất ngây, như hạnh phúc vỡ oà, nhẹ đẩy người nó nằm xuống ghé sofa. Không hề do dự hay chờ đợi nó thích nghi với tư thế mới, Phong phủ xuống nó một làn môi hôn .....

-Em ngọt quá – Nhẹ thì thâm vào tai nó, Phong cắn nhẹ, rồi liếm nhẹ.....

Thấy nó thở hắt ra, hô hấp đã dần ổn định, Phong cười nhẹ, liền dùng lưỡi mình liếm trọn vành tai nó từ ngoài vào trong..... rồi lại nhanh chóng lần nữa, Phong phủ lên đôi môi nó một trận mưa hôn. Tư thế 2 người hiện tại giúp Phong rất dễ dàng chiếm đoạt khuôn miệng bé nhỏ này. Nó đang nằm trên ghé sofa, và Phong đang trong tư thế nửa nằm nửa ngồi phía trên nó. Cậu rất dễ dàng đưa đầu lưỡi vào mà càn quét nó.

Quyên chìm đắm trong biển cảm xúc mà những cái hôn, những cái chạm mang đến. Vô thức không kiểm soát, Quyên từ từ luồn tay mình..... vào..... mái tóc của Phong, hành động này của nó càng khiến cho nụ hôn trở nên dồn dập hơn.... mãnh liệt hơn, cháy bỏng hơn.....

2 đầu lưỡi triển miên quấn lấy nhau, nó cũng dần dần nuốt thứ chất lỏng trong miệng Phong, nó dần dần quen với mùi vị Phong mang tới.

Đẩy nhẹ lưỡi nó lên, Phong dùng đầu lưỡi mình liếm quét toàn bộ bề mặt phía dưới chiếc lưỡi nhỏ của nó, sau đó lại đè lưỡi nó xuống, rồi quấn lấy lưỡi nó như 2 con rắn quấn chặt lại nhau..... Rồi miệng nó, nhưng vẫn liếm nhẹ

-Làm lại anh xem nào – Âm giọng khàn khàn, mang theo sự thoả mãn cùng ham muốn, Phong nhẹ nhàng như ra lệnh

Nó từ từ bắt chước những hành động của Phong, nhẹ đưa đầu lưỡi mình vào khuôn miệng Phong mà âu yếm, giao quyền. Những cái hôn rụt rè của nó, cái chạm lưỡi đầy ngây ngô, ngốc nghếch của nó như khiến Phong bùng nổ. Đẩy nhẹ người nó nằm xuống sofa.... Phong như thở hắt ra.

Mái tóc nó rối nhẹ xoa ra trên ghế, trên vai nó, vướng vào đôi má đang ửng hồng của nó... trông nó thực sự quyến rũ.

Lại cúi xuống hôn nó một lần nữa, Phong siết nhẹ gáy của nó, nó cũng hơi siết chặt vòng tay mình quanh cổ Phong..... 2 người lại trao nhau những nụ hôn ngây ngất. Bàn tay kia của Phong bắt đầu muốn hoạt động, nhẹ vuốt mái tóc nó, trượt qua gò má mềm mại kia, vuốt qua cái cổ thon thon, sờ nhẹ vào bờ vai trắng ngần, dần dần chạm tới ..... cái đang nhấp nhô vì thở liên tục của nó..... Phong nhẹ nhàng đặt bàn tay lên và vuốt ve.....

Khi bàn tay Phong vừa đặt lên bờ ngực của nó..... thì .....

82. Chương 82

Ngay khi Phong sắp vượt tầm “hôn” của mình thì một âm thanh vang lên khiến nó và Phong khẽ ngược nhìn nhau.....

Lầu 8 yên bình như vốn dĩ của nó, chỉ còn vang đâu đó hơi thở nhẹ của một đôi trai gái đang nhìn nhau cười .....

Cùng lúc đó, ở trong tủ quần áo tại phòng phục trang khoa may thiết kế lại vang lên những âm thanh rất mờ ám.

Ngượng đỏ mặt, dụi đầu vào bờ ngực nam tính của Tự, Bình nhắm mắt hồi tưởng lại những chuyện vừa xảy ra, đồng thời cảm nhận sự ấm áp mà Tự mang lại.....

“Cạch” – Tiếng cánh cửa mở ra, rồi khẽ khép lại, chỉ còn ánh trăng chiếu sáng qua ô cửa sổ.

Tự tin, điềm tĩnh và chút gì đó chiến thắng pha lẫn cảm giác thú vị, Tự từng bước từng bước tiến về giữa căn phòng. Nhìn một lượt quanh căn phòng, Tự không hề tìm thấy hình bóng của Bình. Khẽ cười nhếch môi, lưỡi biếng nhác hàng lông mi của mình lên, nhìn thẳng vào cái tủ quần áo phía trước mặt mình, Tự bước tới.

Đưa tay vặn khoá cửa, nhưng cánh cửa vẫn đứng im. Điều đó chứng tỏ cánh cửa đã được khoá từ phía bên trong, mà chính xác hơn là có người đã giữ cánh cửa lại để nó không bị kéo ra vì cửa này chỉ có thể khoá lại bằng ổ.

-Em định trốn trong đó suốt tối nay luôn sao? Chẳng lẽ vì anh là con trai của xã hội đen nên em mới chạy khỏi anh như vậy sao? – Vuốt nhẹ cánh cửa, Tự nói cho Bình nghe vì anh biết cô bạn đang ở trong đó....

-..... – Trả lời chính là sự im lặng, buông nhẹ tiếng thở dài, Tự xoay người .....

5 phút trôi qua, mọi thứ xung quanh đều rất yên tĩnh, tĩnh đến mức rợn người. Lúc này vì phải trốn Tự nên Bình mới bạo gan trốn vào trong cái tủ này, nhưng bây giờ, dường như Tự đã đi mất rồi, chỉ còn một

mình Bình trong cái tủ nhỏ này, còn trong căn phòng tối om, đóng cửa nữa... Bình bắt đầu thấy sợ và mông lung nghĩ về câu nói cuối cùng của Tự mà Bình đã nghe được

-Em nhớ cẩn thận, anh sẽ không làm phiền nếu như em không muốn gặp anh, nhưng nhớ phải cẩn thận vì em còn lạ lắm nơi này – Tiếng bước chân dần nhỏ dần nhỏ

Đó là tất cả những gì Bình có thể nghe thấy, nhưng có một câu Bình không thể nghe được, câu nói ấy cũng đã bị nuốt đi theo những tiếng bước chân cuối cùng vang lên: Anh sẽ không buông tay !!!

“Cạch” – “Két, két” – Cánh cửa dần hé mở đúng như Tự dự đoán

Tiếng cánh cửa vang trong không trung khiến Bình nổi hết da gà, lấy 2 tay xoa vào nhau, Bình chuẩn bị bước ra khỏi tủ thì bất thành linh, một bóng đen ụp tới trước mặt Bình..... Quá hoảng sợ cùng bất ngờ Bình vội hét lên

-Á..... Ưm ưm ưm.....

Tiếng kêu của Bình chỉ kịp vang lên trong tích tắc, Tự đã nhanh chóng bịt miệng Bình lại. Ngay khi bàn tay Tự chạm vào gương mặt Bình, mùi hương ROMANO đã xộc ngay vào mũi Bình, điều này giúp Bình nhận ra đó là Tự, và cô bạn càng an tâm hơn khi giọng nói quen thuộc vang lên...

-Là anh đây, xem thử em còn trốn bao lâu nữa???

Vừa mới hạnh phúc, vui mừng vì đã có Tự ở cạnh trong không gian tối om thế này Bình đã vội nhớ ra việc bản thân đang trốn Tự. Lùi dần vào trong cánh cửa, cố gắng duy trì cự ly xa nhất có thể với Tự, Bình rụt rè lùi bước.

Trái ngược với Bình, Tự dùng ánh mắt kiên định cùng tức giận và buồn khổ “chiếu tướng” Bình. Bước nhẹ vào cái tủ, Tự cảm thấy tương đối may mắn vì cái tủ này làm khá cao. Tự không cần phải cúi người khi bước vào.

“Két >>> Cạch” – Khép cánh cửa tủ ở đằng sau lưng mình, Tự và Bình hoàn toàn chìm trong bóng tối, hoàn toàn “được nhốt” trong cái tủ quần áo. Lùi nhẹ một bước, Bình nhanh chóng dựng phải bức tường phía sau cái tủ áo, vì chiếc tủ này, độ dày của nó không quá lớn. Tự và Bình đứng cũng không cách nhau bao xa. Tự vẫn duy trì thái độ im lặng, cậu muốn Bình cảm nhận được cậu đang tức giận bao nhiêu. Run rẩy trước bầu không khí nhỏ bé tràn ngập mùi hương nam tính của người con trai mình “chưa xác định được cảm giác”, Bình nhẹ nhích cơ thể qua phía bên phải và đi lùi dần theo phản xạ về phía bên phải tủ đồ. Chiều rộng chiếc tủ cũng có thể xem như là khá lớn, nhưng lùi hoài cũng phải gặp ngõ cụt.

“Bịch” – Lưng Bình đã thực sự chạm vào thành tủ ... Bình ko lùi được nữa, cũng ko qua trái hay qua phải được nữa. Sau lưng, bên trái, bên phải đều là thành tủ. Trước mặt là Tự đang bước tới. Bình bối rối không biết nên phản ứng thế nào, xin lỗi ra sao, giải thích kiểu gì, đang loay hoay với 2 bàn tay của mình đột ngột Bình..... bị bao vây bởi 2 cánh tay cứng cáp của Tự.

Tiến tới gần Bình, Tự rút 2 bàn tay để trong túi quần ra, và đặt lên thành tủ sau lưng Bình, ngang tầm lỗ tai cô bạn. Vẫn im lặng nhìn Bình.. Tự không hề cất lời.

-Anh... Anh Tự, đừng làm như thế, em thấy sợ - Bình chống tay trên ngực Tự, cố gắng đẩy khoảng cách 2 người ra thoáng hơn 1 chút

-Sao??? Em sợ tôi? – Giọng nói đầy buồn bã cùng chua xót

Tự rất hay có thú vui chọc ghẹo Bình, vờn cô gái này như mèo vờn chuột rồi mới ăn nhưng hôm nay lại rất khó kiểm soát được cảm xúc của mình. Nhìn gương mặt phụng phịu, ngại ngùng của Bình, “thú tính” chọc ghẹo của Tự lại trở dậy ... nhưng khi nhìn thấy mình hơi rụt rè sợ hãi, Tự lại đau khổ và có chút khinh bỉ thân thể mình – con trai xã hội đen >< chưa=“” hẳn=“” là=“” rất=“” tốt.=“”>

Khi yêu con người ta đôi khi thông minh hơn trong một số vấn đề nhưng cũng ngu ngốc trong một số vấn đề. Tự thông minh trong kinh doanh, trong quản lý băng dẫn nhưng lại ngốc nghếch trong việc tìm ra câu hỏi: Tại sao Bình lại sợ mình?

Bình căn bản là không xác định được cảm xúc của mình, cũng không biết Tự đối với bản thân thế nào. Hơn nữa, thân thể Bình rất bình thường, chỉ sợ gia đình Tự không chấp nhận cho Bình quen Tự - con gái thường lo xa và lo rất nhiều, trong khi con trai thì lo ít và lo rất gần. Sự khác biệt giữa 2 kẻ ngốc này, không ai nhận ra chỉ có thể dùng đôi mắt để thể hiện ra sự bức bối, khó hiểu này.

-Tại sao lại sợ? Chẳng lẽ vì tôi là một kẻ đầu đường xó chợ - Lời nói pha lẫn chua xót cùng thất vọng khi Tự đang tự hạ thấp chính mình, một tay nâng cằm Bình lên, bắt Bình phải nhìn mình.

-Không có, không có, em không có ý đó ... anh .. anh Tự đừng hiểu lầm

-Chẳng lẽ em ngu ngốc đến nỗi không nhận ra vì ai mà anh và anh trai của anh cùng xuất hiện, nói về thân thể ọi người biết sao? - Tự sắp hết kiên nhẫn với Bình

-Ồ..... em..... em - Bình mù mờ đoán ra đáp án, nhưng không có tự tin nghĩ đó là mình

-Chính là vì em - người đang sợ hãi anh đây. Anh không muốn em lại nhầm lẫn giữa 2 anh em anh, rồi lại buồn vu vơ như thế. - Kết thúc câu nói, Tự đắm nhẹ vào thành tử cho bớt ức chế.....

-Ai nói em sợ anh? Em không hề sợ anh. Em... sợ.. sợ... là vì .. vì .... - 2 câu đầu còn mạnh miệng được nhưng tới câu thứ 3, Bình đã không còn can đảm mà nói ra

-Vì sao? Nói - Tự lại giở giọng bá đạo, lệnh cho con chuột nhỏ trong tay mình. Cậu cảm nhận được một trận run rẩy trong không khí do bờ vai run run của Bình mang lại

-Em... em... không xác định được tình cảm của mình. Em cũng không biết anh đối với em thế nào? Em và anh khác nhau, gia đình anh có chấp nhận em hay không? Chính vì thế em sợ!!! Được..... - Bình vì quá sợ, vì quá hồi hộp nên đã ngược lên trực diện với Tự, nói một mạch... nhưng từ cuối cùng đã không kịp vượt ra khỏi cổ họng. “Được chưa???” nay chỉ còn 1 chữ “Được”...

Chữ còn lại đã vang ra, nhưng rồi theo nụ hôn bất ngờ Tự trao mà dần biến mất.

Ngay lúc nghe những lời giải thích của Bình, cùng lúc nhìn thấy đôi gò má đang ửng hồng dần theo từng câu chữ Bình nói ra, Tự đã hạnh phúc đến mức không cần kiềm chế. Luồn nhẹ bàn tay mình ra sau gáy, 4 ngón tay ôm trọn cái cổ nhỏ nhỏ xinh xinh, xen kẽ những sợi tóc mai, kéo gương mặt Bình lại gần. Tự nhanh chóng đặt môi mình lên để ngăn Bình ngừng nói những lời vô nghĩa. Ngón cái Tự tham lam để lên gò má bên trái của Bình mà vuốt ve.

Cảm giác nụ hôn mang lại khiến Tự choáng váng vì đôi môi quá đỗi ngọt ngào, quá mức mềm mại và “ngon” khiến Tự chỉ muốn cắn nát, nhai và nuốt. Trước khi đi dự tiệc, 3 đứa đã ăn 1 quả dưa hấu ôi miệng đo đổ mà không dùng son phấn, nên đôi môi Bình không hề chứa chút “đồ nhân tạo” nào.

Tiến người tới thêm một xíu, Tự đẩy Bình hoàn toàn dựa vào thành tử, vô lực, vô sức, vô ưu, vô nghĩ mà tiếp nhận nụ hôn của mình một cách trọn vẹn.

Chiếc váy hôm nay Bình mặc rất đẹp, nó gần như men theo đường cong cơ thể Bình mà ôm trọn, làm nổi bật lên vòng eo vừa vặn, nhỏ nhắn của Bình. Đặt nhẹ bàn tay còn “chưa có việc làm” của mình lên eo Bình, Tự siết nhẹ, ôm chặt. Nụ hôn triền miên, ngất ngây, Tự tham lam cướp lấy đôi môi của Bình khiến đôi môi rất sắp tan ra hoà vào nụ hôn đó. Nhẹ rời đôi môi Bình, Tự cọ nhẹ mũi mình dọc theo gò má của cô bạn đến vành tai. Không hôn, không chạm, Tự “thăng tay” luồn chiếc lưỡi mình vào mà liếm từng góc ngách. Cảm nhận thân thể bé nhỏ trong vòng tay mình cứng lại, Tự trầm giọng nói nhỏ

-Thả lỏng nào!!! Đôi môi em làm anh điên lên!!!

Khó khăn lắm mới được Tự giải thoát, Bình tranh thủ hít hà không khí cho đầy lồng ngực đang bị Tự đè ép. Vừa hít được 1, 2 hơi thì cả người đã cảm thấy cứng đờ vì Bình cảm giác nó một vật gì đó vừa ấm, vừa nóng lại vừa ướt át đang chạm vào lỗ tai mình, ngay sau đó từng đợt hơi nóng cháy bỏng lại đua nhau áp tới vành tai mãi cảm đó, nghe xong lời thì thâm của Tự, Bình như không còn sức để đứng vững.

“Bịch”

Bình ngồi phịch xuống đất, cố gắng hít thở không khí cho đầy lồng ngực trong lúc Tự đang ngồi xuống, đối diện với Bình. Lúc này khoảng cách giữa họ đã dần được mở rộng ra, lý trí đã gần như quay về với Bình

-Anh .. anh Tự, em nghĩ chúng ta nên ra thôi, có lẽ 4 người kia đang đợi và tìm anh và em...

-Hử? Vậy sao? Em đã lấy lại được nhịp thở chưa? – Tự gục mặt vào hõm cổ của Bình, vừa thở, vừa thì thầm phả hơi vào cổ Bình, tạo một bầu không khí ấm muội, làm cho các giác quan của Bình gần như tê dại, vô thức trả lời câu hỏi của Tự.

-Um, dạ rồi.

-Tốt – Tự nhìn Bình cười 1 cái

-Ồ..... - Bình đang không hiểu ý của Tự....

Thì đôi môi Tự lại một lần nữa up tới gương mặt Bình.

.....

.....

.....

Lần này, Bình đã nhanh chóng “thủ” được. Nhẹ lấy tay đang bịt cái miệng “nguy hiểm” của Bình lại, Bình đẩy gương mặt Tự ra một khoảng cách để tạo an toàn. Vừa thở phào nhẹ nhõm

-A – tiếng Bình hét lên thất thanh

Thì ra, nhân lúc Bình còn đang đặt tay lên miệng mình, Tự đã đưa cái lưỡi mình ra, liếm vào lòng bàn tay của Bình. Ngay khi cô bạn rụt tay lại, Tự đã vội chụp lấy, nhẹ hôn lên mu bàn tay của Bình ...

-Anh.... anh Tự....

-Em có ghét nó không? – Tự nhìn Bình mà nói

-Um... Em.....

-Còn thế này thì sao? – Không để Bình trả lời, Tự dờ đôi môi mình hôn dọc theo cánh tay của Bình

Nắm 1 chùm tóc đang xoã của Bình, Tự vừa hôn lên chúng vừa nhìn thẳng vào mắt Bình, giam giữ cô bạn trong ánh nhìn ấy...

-Và đây nữa – Hôn nhẹ lên vành tai, sau lại dờ nụ hôn của mình, nhẹ liếm gò má đã quá ửng đỏ của Bình

Bất ngờ, nhanh chóng, Tự đặt đôi môi mình lên môi Bình. Một tay giữ chặt cánh tay lúc này ngọ ngoạy quậy phá, cùng lúc ép sát cơ thể mình vào người Bình, để kiểm việc làm cho cánh tay còn lại của Bình, như thể Tự sẽ còn 1 cánh tay để “làm việc”.

Nhẹ đặt cánh tay mình lên đùi Bình, Tự bắt đầu. ...

83. Chương 83

Đặt một tay lên đùi Bình, Tự cũng giải phóng cho cánh tay kia của Bình mà nãy giờ bị Tự khoá trụ. Dời cánh tay về phía sau lưng Bình, Tự bắt đầu xoa nhe nhẹ để Bình thả lỏng cơ thể mình hơn. Ngay khi thấy Bình đã lấy lại nhịp thở, Tự lại cúi xuống hôn đôi môi sắp bị hồng của Bình, mút nhẹ cánh môi ngọt ngào nãy giờ Tự quyến luyến. Bất ngờ gục mặt lên bờ vai Bình, Tự thở mạnh vào hõm cổ, hôn lên xương bả vai đang hiện lên rất rõ vì Bình hô hấp mạnh. Bàn tay kia bắt đầu luồn nhẹ vào dưới lớp váy Bình đang mặc.

Đang bị chìm đắm trong “vòi rồng” cảm xúc, thoải mái có, ngọt ngào có, tê dại có, Bình chợt giật mình khi cảm giác có một “vật thể lạ” đang di chuyển dưới gấu váy của mình. Choáng váng với những dòng cảm xúc mang lại từ sự va chạm này, Bình vội vươn 2 bàn tay của mình chụp lấy cổ tay Tự - thứ hiện tại Bình có thể thấy vì bàn tay Tự đã được che kín bởi váy của Bình.

Thở mạnh ra vì “kế hoạch” bị Bình phát hiện, Tự im lặng nhìn Bình...

-Anh... Em.... Cái tay..... Em..... Hức

Bình thật sự bối rối không biết làm sao, cảm giác bàn tay TỰ đang chạm vào vùng da chưa người con trai nào chạm tới phút chốc khiến Bình đỏ mặt. Mọi thứ quá mới lạ, khiến Bình lẩn lộn, chính thế đã khiến:

-Hức..... em bị nứt cục rồi – Bình rút một tay lại vuốt vuốt ngược cho đỡ tức vì bị nứt cục

Rút bớt một tay về, đồng nghĩa với việc chỉ còn một tay giữ lấy cổ tay TỰ. Bàn tay Bình bây giờ cứ như là một vật trang trí, hoàn toàn không có sức kìm giữ bàn tay đang di động của TỰ

-A... Anh TỰ... Em... Em... Hức... đang bị nứt cục.... khó chịu quá... Có... Hức... cách nào chữa không anh?

-Có ...

Thấy cô nhóc bé bỏng của mình đang chật vật với chứng nứt cục, TỰ cũng không có ý định “thăm hiểm” hơn nữa. Rút bàn tay mình ra, TỰ cười nhẹ khi thấy Bình thở hắt ra nhẹ nhõm khi thấy bàn tay cậu đã chịu rút ra... Cúi sát người tới Bình, TỰ khẽ thì thầm:

-Anh có cách này sẽ giúp em hết nứt cục, chỉ là phải nghe lời anh? Được chứ?

-Ukm, nhưng... đừng....

-Đừng thế nào?

-Đừng..... đừng bậy bạ ... - Bình đỏ mặt

Cười nhẹ trước sự ngờ nghệch của Bình, TỰ cúi mặt xuống, nhưng không phải là hôn môi Bình, TỰ cũng hôn nhưng là hôn ngay xương ức, sau đó hôn dần lên cổ. Dùng đôi môi mình cảm nhận nhịp đập của mạch máu chạy dưới làn da cổ, TỰ cắn nhẹ lên đó một cái, đồng thời đặt 1 bàn tay mình lên “vòng 1 be bé” của Bình, tay kia giữ chặt 2 cái tay “ngọ nguậy” không yên của Bình – để tiện hành động.

Người ta có nói: lấy độc trị độc, sở dĩ Bình bị nứt cục là do cảm xúc vượt quá giới hạn tiếp nhận của cơ thể. Chính vì thế nên TỰ mới làm cho Bình trải nghiệm lại cảm giác “cảm xúc vượt quá giới hạn tiếp nhận”. Để làm được điều này, TỰ cần kích thích mạch máu bằng cách cắn nhẹ, khơi dậy những phản ứng trong cơ thể, đồng thời xoa nhẹ nơi mẫn cảm của giới nữ ^^

Đúng là 1 công 2 việc, TỰ rất biết là lợi dụng.

Cảm thấy Bình đã ngưng nứt cục, TỰ hài lòng với “phương pháp” của mình. Nhìn gương mặt phỉếm hồng vì ngượng ngùng và phải hô hấp nhanh của Bình, TỰ không kìm chế được mà ôm hôn một cách mãnh liệt.

Đang chìm trong biển hôn thì một âm thanh vang lên làm đứt quãng nụ hôn của hai người. Khẽ cười với nhau, Bình và TỰ nắm tay cùng bước ra khỏi phòng phục trang.

Nếu như Phong và Quyên cháy bỏng như lửa, TỰ và Bình sôi sục như nham thạch thì trong khuôn viên RMIT, đâu đó trong trường còn 1 nam 1 nữ.... không những cháy bỏng, không những sôi sục mà còn mãnh liệt như “lửa mặt trời” ...

84. Chương 84

Cửa phòng y tế mở toang, không khí lạnh về đêm ùa vào, từng cơn gió thay nhau thổi xào xạc rồi lại tạt ngang qua căn phòng, nhưng dường như nhiệt độ trong phòng vẫn không hề giảm đi một chút nào.

Chỉ mới vài giây trước, Long như “kẻ huỷ diệt” nhận mệnh lệnh “đánh cho tới chết”. Những cú đấm của Long không ngừng cướp dần đi sinh mạng của tên khốn khiếp đó. Cảm giác Long đang dần vượt khỏi tầm với của mình khiến Phương lo lắng, cảm giác Long là một con người khác, một kẻ khát máu trong khi người khiến Long ra thế này lại là chính mình – Phương cảm thấy đau trong lòng.

Biết là phải ngăn lại, nhưng Phương đang rất rối, hiện tại chưa thể nghĩ ra cách gì. Phương ước gì cái đầu óc lạnh lẽo của nhóc Quyên có ở đây thì hay biết mấy. Nhưng trước mắt thì tên kia sắp chết, nếu vậy nếu vậy thì Long sẽ mang tội giết người. Không còn thời gian để suy nghĩ nhiều, bây giờ Phương chỉ biết phải làm mất đi sự chú ý tập trung của Long trên người tên kia. Vì thế, người phải lấy đi sự chú ý của Long không ai khác chính là Phương.

Cúi thấp đầu, chui lọt qua cánh tay đang giơ nắm đấm lên của Long, Phương lách người vào giữa Long và tên khốn khiếp kia nhằm che bớt tầm nhìn của Long. Nhưng càng diên thì các giác quan của Long càng nhạy, dù bây giờ có tối om, Long vẫn có thể đập chết tên kia. Nhưng có một điều Long không ngờ... đó chính là “phản xạ vô điều kiện” – thứ mà Long không thể dùng trí não của mình để điều khiển.

Kiểm chân lên một chút, 2 tay ôm lấy đầu của Long, Phương lấy hết can đảm nhắm mắt mà đặt lên môi Long một nụ hôn. Đây là lần đầu tiên Phương chủ động hôn một người nam giới nên thực sự cô bạn không biết nên làm thế nào.

Nhẹ nhàng đặt môi mình lên đôi môi Long, Phương cố gắng kiểm chân để duy trì nụ hôn của mình một lúc. Phương cảm nhận được cơ thể Long đang dần thả lỏng nên muốn duy trì nụ hôn thêm một lúc.

Ngay khoảng khắc 2 đôi môi chạm vào nhau, cả người Long gần như đông cứng lại, các tế bào thần kinh gần như bị “sốc thuốc” trước tác động của sự va chạm của vật thể mềm mại ngọt ngào kia. Cánh tay chuẩn bị giáng thêm một cú đấm bổng khựng lại, im lặng trong không gian, còn cánh tay kia thì đã buông cổ áo tên khốn khiếp kia, hẳn cũng đã lo chạy giữ mạng. 2 tay Long cứ như thế mà để yên trong không gian.

“Đối với nam giới, đôi môi của nữ giới chính là những liều thuốc phiện mềm mại ngọt ngào. Đối với nữ giới, đôi môi của nam giới chính là những sự quan tâm ngọt ngào”. Thuốc phiện mà Phương mang tới làm tâm trạng Long thả lỏng, ý thức về tình trạng hiện tại đã dần được Long xác định.

Phương đã xác định được trong phòng chỉ còn lại hai người, tâm trạng “đèn treo trước gió” đã dần được tháo xuống. Thấy Long không có phản ứng, Phương bắt đầu chột dạ, chỉ sợ là Long đang tức giận vì mình dám tự ý ôm hôn anh ấy. Rụt rè rút dần tay mình về, Phương lùi lại một bước, cúi đầu không dám nhìn Long mà nói

-Em.... em.... xin lỗi vì Tự ý hôn anh, tại... tại... A ... đau.....ummmmmmmmm

Đang lúc Phương cúi đầu, loay hoay tìm cách giải thích cho nụ hôn vừa rồi thì đã vô tình bỏ qua sự thay đổi trong ánh mắt của Long. Phần hồn trong đôi mắt đã dần trở lại. Quét con mắt một vòng quanh căn phòng, Long đã biết chuyện gì xảy ra. Nhìn thấy bờ vai Phương có một vết bầm nhẹ in hình 5 ngón tay, Long nheo mắt nguy hiểm.

Phương từ nhỏ cơ thể đã dễ bị bầm, chỉ cần tác động hơi mạnh một chút thì vùng da chỗ đó sẽ hơi bầm tím lại. Chính vì thế, lúc này bị tên kia nắm vai quá chặt nên giờ đã dần bầm tím.

Đặt bàn tay mình lên ngay đúng chỗ bầm đó, Long đẩy nhẹ Phương vào bức tường trước mặt làm Phương giật mình “A” lên một tiếng đồng thời giương đôi mắt “không hiểu gì” cùng “bất ngờ” lên nhìn Long, nhìn khuôn miệng hé mở, Long dẹp luôn “khúc dạo đầu” mà nhanh chóng ôm hôn Phương, đưa cái lưỡi của mình vào trong miệng Phương mà dây dưa mà hút hết không khí Phương có.

Nhẹ đặt đôi tay lên bờ ngực của Long, Phương vô tình chạm vào làn da trần (vì Long mặc áo không cài 2 khúc đầu). Lúc đầu Phương muốn đẩy Long ra, nhưng bây giờ xem ra không thể. Chạm vào làn da nóng hổi của Long, Phương dễ dàng cảm nhận được nhịp tim đập “không kiểm soát” của Long, khiến đôi tay Phương bủn rủn, không còn lực để đẩy ra nữa, chỉ có thể duy trì được khoảng cách “xa nhất có thể” để bản thân có thể hô hấp chút ít.

Bất ngờ, Long thay đổi tư thế khiến Phương bất ngờ. Phương cảm thấy cơ thể mình di chuyển, nhưng hiện tại, sức lực của Phương toàn bộ đã bị nụ hôn cùng đầu lưỡi của Long lôi kéo đi hết. Vừa hôn vừa ôm vừa chuyển hướng, Long dễ dàng đưa Phương đến chiếc giường bên cạnh. Đẩy Phương nằm nhẹ trên chiếc giường trắng, Long thở hổn hển vào chiếc cổ trắng ngần của Phương.

Cảm giác được nằm lên chiếc đệm thật dễ chịu. Giờ Phương có thể cảm nhận rõ sự an toàn mà Long mang lại ình. Mặc dù đang nằm trong vòng kim kẹp của Long, nhưng Phương lại không hề sợ hãi như lúc ở với tên khốn khiếp kia. Nụ hôn của Long khiến tâm hồn dịu lại. Phương bây giờ đã xác định được “cô chỉ có thể hôn Long mà thôi”.

Nụ hôn nóng bỏng qua đi, Phương dần lấy lại nhịp thở. Nhìn Long đang chống 2 tay lên nhìn mình, ánh mắt ghen tuông, chiếm hữu quét qua toàn bộ người Phương làm cô bạn run lên một cách vô thức. Cái nhìn

quá nóng bỏng, quá gắt gao như muốn lột trần toàn bộ chiếc váy ra khỏi người mình khiến Phương đỏ ửng hai gò má.

-Tên khốn đó đã chạm tới những chỗ nào?

Hôn nhẹ lên bờ vai một bên đã lệch vai áo của Phương, Long vừa hôn vừa hỏi Phương.

-Tên khốn, nhìn xem vai em bị bầm thế nào? Anh muốn .....

Lời Long chưa kịp nói hết, Phương đã dùng môi mình chặn lại. Cô bạn cũng ngạc nhiên với chính hành động của mình, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đau khổ lại hừng hực muốn giết người của Long thì Phương đã không tự chủ mà hôn Long.

2 đôi môi mềm miên dây dưa cùng nhau, 2 cái lưỡi quấn lấy nhau, chạm vào nhau cùng cảm nhận. Đôi khi 2 hàm răng còn vô tình va vào nhau, tạo cho 2 người những trận khoái cảm vượt ngưỡng “hiếu biết”. Chỉ khi cảm thấy Phương cần phải thở, Long mới rời cái miệng ngọt ngào đó mà dời đôi môi mình xuống cằm, xuống cổ, hôn dọc theo xương bả vai.

-Chỗ nào? – Thở mạnh trên bờ vai Phương, Long hỏi ...

.....

-Mặt – Im lặng một lúc, Phương ngoan ngoãn khai

Không cần Phương nói thêm, Long đã phủ một trận mưa hôn lên khắp gương mặt Phương, trán, lông mày, lông mi, mắt, sống mũi, chóp mũi, gò má, vành tai, cả trong tai, men theo viền đôi môi, rồi tới cái cằm .....

-Chỗ nào ....

-Chỗ..... Em không sao mà.... anh ..... - Phương thật sự rất ngại khi phải nói tới nơi tiếp theo....

-Chỗ nào – Long nhìn thẳng Phương mà hỏi

-Cổ... là cổ... anh đã...đã hôn rồi.....

-Chỗ nào nữa – Long hỏi với gương mặt không còn sức kiên nhẫn.

Nhìn thấy ánh mắt sắp hết sức chịu đựng của Long, Phương biết nếu mình không nói ra, Long chắc sẽ tự tìm ra ....

-Đ.... u.... Là... là.... Đùi – Phương lấy hai tay che lấy gương mặt đỏ ửng của mình vì cô bạn biết Long sẽ làm gì ....

Một đợt cảm giác mát lạnh run run chạm vào làn da, Phương biết Long đã vén một phần váy của mình. Nhưng ngay sau đó, một cảm giác nóng bỏng, ẩm ướt chạm vào đùi trái của Phương ... là đôi môi và bàn tay Long... nó đang di chuyển từ đầu gối mà đi lên....

-Không..... không.... phải bên trái .... – Khó khăn thốt ra từng chữ, Phương vừa hít thở sâu để giữ bản thân mình bình tĩnh...

Một loạt cảm xúc khác lạ chạm vào tâm hồn Phương, vừa lạ lẫm, chút sợ sệt nhưng trên hết là hạnh phúc vào thoải mái. Phương không hiểu tại sao, nhưng cô bạn lại không muốn ngăn cản Long. Nắm chặt hai tay vào ga trải giường, Phương cố gắng thở với hết khả năng, nhắm chặt mắt cảm nhận bờ môi Long đang di chuyển trên đùi phải của mình, nó đang tiến dần từ phía đầu gối tiến lên. Bàn tay kia trên đùi trái của Phương cũng di chuyển cùng hướng và cùng tốc độ...

Đang lúc Phương không biết nên làm gì thì Long ngừng động tác. Ngược lên nhìn Phương, Long hỏi

-Còn chỗ nào.....

Phương im lặng.... cô bạn thực sự không dám nói chỗ đó. Nếu nói ra, Long chắc chắn sẽ hôn chỗ đó. Đang khi Phương đang suy nghĩ, thì Long đã phát hiện một mảng tím xanh mờ mờ nho nhỏ ngay phía trên cổ áo bị trễ bên vai trái của Phương. Không suy nghĩ nhiều, Long luồn tay ra phía sau lưng của Phương, đồng thời cúi đầu thưởng thức đôi môi căng mọng của Phương nhằm phân tán sự chú ý của cô bạn. Dễ dàng kéo

được dây kéo phía sau áo, Long nắm tay kéo cổ áo của Phương rộng ra để mình có thể dễ dàng nhìn thấy trọn vòng 1 của Phương được ẩn chứa sau chiếc áo ngực màu xanh đại dương...

-A..... anh... Long..... đừng ..... A.....

Phương giật mình khi thấy Long kéo cổ áo mình ra, sau đó cô bạn nhanh chóng nhận ra dây kéo áo đã bị kéo ra từ lúc nào. Quá bất ngờ, Phương chỉ có thể mở tròn mắt nhìn Long cúi đầu xuống và hôn lên..... một bên ngực của mình.

Thực ra Long chỉ hôn lên vết “màu xanh đen” trên ngực trái của Phương mà thôi.....

-Chỗ này tại sao làm bầm tím? Tên khốn kia đã làm gì ở chỗ này....

-A... đó không phải vết bầm.... đó .. là.....

85. Chương 85

Cảm giác đôi môi Long đang dán chặt trên ngực mình khiến Phương như nghẹt thở. Mở tròn con mắt, ngửa cổ nhìn lên trần nhà, Phương cố gắng hít lấy chút không khí ít ỏi khi một bàn tay Long đã nhẹ nhàng khuấy dần dưới tà váy của Phương mà vuốt ve làn da trắng mịn chưa một gã con trai nào thấy và chạm vào.

-Đừng.... đừng .. như thế!! Đó là cái bớt của em, từ nhỏ đã có.... Chỗ này chưa có ai chạm vào ngoại trừ anh.....

Nói xong, Phương mới tự thấy mình thật ngu ngốc. Lẽ ra Phương định nói: Chỗ này tên đó chưa chạm vào” nhưng không hiểu sao ... nội dung lại bị thay đổi như vậy.

-Cái bớt này..... - Long đưa ngón trỏ chạm nhẹ vào vết bớt đó, sau đó đưa ngón tay mình vẽ theo hình dạng của cái bớt...

Hành động này như khiêu khích Phương, một trận cảm xúc lạ dần xuất hiện, một cái gì đó rất lạ lẫm đang len lỏi vào tâm trí Phương, lý trí đang dần mất đi sự kiểm soát.....

-Thật nhỏ..... em thật nhỏ ... - Long phán một câu sau khi nhìn chăm chăm vào bờ ngực nho nhỏ của Phương ...

Làn da Phương khá trắng vì cô bạn ít khi mặc áo cổ rộng. Dưới sự chăm sóc tài tình của Long, vùng da dần điểm hồng trông rất dễ thương, nó khiến cho người nhìn có một ham muốn “cắn thử một cái”

-Cái... gì... nhỏ... - Phương cố gắng hỏi điều mình đang thắc mắc

Nhẹ cười phả vào làn da Phương, Long nghe rõ ràng được hơi thở hổn hển của Phương và Long biết “mình có thể khiến cô ấy mất đi lý trí”.

-Là cái này...

-A..... Đừng...anh.... A ...

Vừa nói dứt câu, Long cúi đầu xuống hôn lên vết bớt đó, một bàn tay chà xát mạnh hơn vào đùi của Phương, tay còn lại đặt lên bờ ngực bên kia nhẹ chạm vào, xoa và bóp. Cách nhau một lớp vải áo ngực, nhưng độ nóng từ bàn tay Long phả ra, gần như làn da dưới lớp áo đó có thể cảm nhận được 1 cách rõ ràng. Từ gương mặt Phương cho đến bờ ngực... đều đỏ hồng nhưng xác nhận sự tồn tại của Long.

Quét môi mình lên làn da của Phương, Long tham lam cảm nhận sự mượt mà, mềm mại của nó. Từ cái cổ trắng nõn, trượt xuống xương bả vai... hơi lồi lên vì thở mạnh, dời xuống xương ức..... rồi hôn nhẹ, liếm nhẹ vùng da không được áo ngực che phủ. Bất chợt Long cắn một cái..... như xác định chủ quyền ..

-Anh.... là... người.... đầu... tiên.....

Phương không còn sức lực kháng cự... bao nhiêu ngọt ngào, bao nhiêu sự lạ lẫm cùng sự hãi đã lấy hết sức lực của Phương, búa vẩy lấy đầu óc vốn đã rối mù rối mịt của Phương, làm cho cô bạn không thể suy nghĩ gì nữa.

Nói dứt câu, Long càng ham muốn hơn, tham lam hơn. Dùng nụ hôn của mình, Long nhẹ đẩy dần cái áo nhỏ màu xanh đại dương của Phương xuống. Thứ Long muốn hôn còn rất là nhiều. Ngậm chặt ..... rằng mình vào viền áo, Long dùng cái lưỡi thông minh của mình nhẹ lách vào và đẩy nhẹ cái áo xuống. Tất cả mọi hành động đó của Long như những đợt sóng mãnh liệt đánh vào cơ thể Phương. Phương chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đen của Long “nhúc nhích” theo từng cử động của cái miệng của cậu ấy.

Đang thực hiện kế hoạch của mình, môi Long chạm vào một thứ gì đó cộm cộm trên áo ngực của Phương....

-Ha... ha... Phương khìn..... !!! – Long vừa cười vừa thở ... và vẫn duy trì tư thế ... mờ ám... kia

-Hả? – Đang chìm trong biển cảm xúc, Phương như được đánh thức nhờ giọng cười “tươi rói” của Long

-Phương khìn... Sao lại thêu trên này? – Cười nhẹ, 2 bàn tay cũng ngưng hoạt động. Một tay vuốt ve gương mặt Phương, một tay chống để chừa một khoảng không để cả 2 cùng thở

-A.... là nhỏ Quyên làm đó. Lúc trước 3 đứa em mua 3 cái áo .... áo.... này... giống nhau nên nhỏ Quyên đã lên thêu tên lên. Em là Phương khìn, Bình là Bình tân. Em cũng thêu lại trả thù nó, em thêu là Quyên mát ^^

-Có nghĩa là gì?

-Hihi, là Phương khùng khùng, Bình tưng tưng, Quyên mát mát... hihhi – Phương cố gắng cười chữa gương

-Haahahahaha .... Bọn em thật là .... – Long nằm ngửa người bên cạnh Phương để cười cho thoải mái, đồng thời cũng lấy tay kéo cổ áo của Phương lên....

-Nhưng hôm nay tụi em không mặc giống nhau nữa... Em thì màu xanh đại dương, Quyên thì màu xanh sapphire, còn Bình là xanh da trời....

-Tóm lại vẫn là màu xanh.....

-Dạ.....

Nhìn nụ cười của Phương, mặt Long thoáng chốc trở nên nghiêm trọng... Hít một hơi thật sâu, Long nghiêm túc nói:

-Lần sau không được đi theo người lạ nữa, em có nhớ không?

-Em biết rồi, xin lỗi ..... ummmmmmm

Không để Phương nói trọn câu, Long nghiêng người trao Phương một nụ hôn .. vừa nồng nàn lại da diết, vừa ôn nhu lại mãnh liệt... làm Phương ngây ngất đến nỗi cô bạn không hề biết cổ áo mình đã bị mở rộng hơn hẳn lúc này. Bàn tay Long đang nhẹ nhàng ôm gọn 1 bên của Phương. Bàn tay dần dời xuống, chuẩn bị luồn vào phía dưới lớp áo ngực .....

1 ngón tay.....

2 ngón tay.....

3 ngón tay.....

4 ngón tay.....

5 ngón tay.....

“XIN MỜI CÁC BẠN CÙNG THAM GIA ĐIỀU NHẢY CUỐI CÙNG ĐỂ CHÚNG TA CÙNG CHẤM DỨT BUỔI TIỆC”...

Câu thông báo như một hồi chuông báo động, kéo Phương khỏi “mơ màng” và xác định có một vật thể đang sắp “chui tọt” vào trong áo nhỏ của mình...

-Anh... chúng ta... đi ra đi. Có lẽ mấy người kia đang tìm ...

Thở mạnh tỏ vẻ tiếc nuối... Long hôn nhẹ lên đôi má Phương

-Dừng ở đây, nhưng lần sau sẽ ko phải chỉ có như thế.

Nói dứt câu, Long kéo Phương đứng dậy, kéo lại dây áo, chỉnh lại mọi thứ rồi kéo Phương ra ngoài.

86. Chương 86

Không hẹn mà gặp, cả 6 người Phong Long Tự Quyên Phương và Bình đều có mặt dưới đại sảnh cùng lúc. Tiếng nhạc bắt đầu vang, mọi người cùng nhau trao những điệu nhảy vô cùng thú vị và gần gũi. Nói là nhảy cho nó văn chương, chứ thực ra 3 đứa nó nào có biết nhảy, biết khiêu vũ là gì đâu? Tụi nó chỉ đứng đó, nhún nhún, nhảy nhảy, vừa cười vừa nói chuyện với nhau thôi.

Nhìn gương mặt hạnh phúc “sáng ngời ngời” của 2 thằng bạn, Long nảy ra một ý định. Vừa nhip theo nhạc, Long ghé tai nói nhỏ với Phong:

-Này, tình nhân nhỏ bé của mày hôm nay mặc áo chíp màu xanh sapphire đó ....

Không chần chừ để ngắm gương mặt dần đen kịt của Phong, Long hí hửng lôi Tự lại nói nhỏ:

-Bạn iu quý, tối nay tiểu miêu yêu quý của mày mặc áo nhỏ màu xanh da trời đó ...

Sau đó, Long ngửa cổ nhìn trần nhà cười hả hê vì đã chọc tức được 2 thằng bạn của mình.

..... Phong mặt đại biến..... đen mà ko thể tối hơn được nữa? Ngay cả chạm thôi, cũng mới được có xí đã phải dừng lại.. vậy mà thằng bạn chết tiệt kia lại biết được Quyên mặc áo gì ở trong... “da mặt” của Phong không đồng ý chịu nhục như vậy. Kéo Quyên tách khỏi 2 cô bạn của mình, Phong gằn từng tiếng hỏi nhỏ để che giấu đi sự ghen tị của một người con trai...

-Hôm nay em mặc áo nhỏ màu gì?

-Ồ..... sao anh lại hỏi thế ..... là... là màu xanh sapphire....

-Chết tiệt.... sao tên Long kia lại biết?

Trả lời Phong là sự im lặng của Quyên.

Phong thì còn nhẹ nhàng như thế, chứ Tự thì lại không phải vậy. Vừa thấy Quyên bị kéo đi không lý do, Bình chưa kịp ngạc nhiên thì đã tới phiên của mình. Tự không e dè, luồn tay vào eo Bình mà kéo cô bạn sát người mình. Không từ tốn mở màn hỏi, Tự vào thẳng vấn đề

-Tại sao tên Long kia lại biết hôm nay em mặc áo ngực màu xanh da trời.....

-Ồ..... anh Tự... sao anh có thể nói ra mà không nhìn trước sau thế này..... Anh thật là.....

Không cần báo trước, Quyên và Bình cùng đưa một ánh mắt vừa trách lại vừa “muu mô” ... như muốn nói “hehe... lần này chết mày rồi Phương ơi” ...

“Anh là đồ ngốc, em không nói thì tất nhiên là con nhỏ Phương nói chứ ai”

Phong và Tự đều nhận được một câu nói giống nhau.... cả 2 ngây ngốc trong chốc lát... rồi lại tự cười bản thân... yêu quá nên ghen một cách .. không suy nghĩ kỹ.

Chỉ có Phương là vô “số” tội nhất. Người gây ra là Long, nhưng chính Phương lại là người nói ra... nên bây giờ mới phải nhận lấy 2 ánh mắt “nguy hiểm” của 2 nhỏ bạn thân. Đang nói chuyện zui zẻ với nhau, tự nhiên 2 đứa bạn bị hai thằng con trai kéo đi mất, còn người con trai trước mặt mình thì cứ ngửa cổ lên mà cười – biểu hiện không bình thường ... thật là một tình thế “hơi ** ** le”...

-Số đo vòng 1 của Phương là 85 – Quyên kéo Phong lại và nói nhỏ

-Số đo vòng 3 của Phương là 88 – Bình kéo Tự lại và nói nhỏ

..... Kakaka, Phong và Tự nhoèn miệng cười thoải mãn...

-Cục cưng của mày có vòng 1 là 85... cũng không lớn lắm nhỉ? – Phong nói vào tai trái của Long

-Baby của mày có vòng 3 cũng tạm nhỉ 88 ... tạm được đấy Long à – Tự cười cười nói nói vào tai phải của Long

“Bùm”...

Giờ thì Long đã biết được “gậy ông đập lưng ông” là thế nào? Ánh mắt nảy lửa nhìn vào gương mặt ngơ ngác của Phương...

Phương thì lại đang không biết gì? Tự nhiên chỉ thấy 4 kẻ kia mặt cười tí tởn với nhau, còn Long thì cứ như đang sắp bốc cháy...

-Này, có chuyện gì thế, nói em nghe đi – Phương tiến tới thỏ thẻ với Long, mặc kệ 2 cặp kia đang nhảy nhót, cười đùa gì thì kệ

-Vòng 1 85, vòng 3 88 ... sao 2 tên ôn dịch kia... lại biết số đo của em..... >”<>

.....

Một khoảng im lặng trong 5s....

-Yaaaaaaaaaaaaaaaa, 2 con nhỏ kia... sao tụi mày lại nói chiện tể nhị đó ra ... grgrgr – Phương đã phát hiện thủ phạm...

-Hừ hừ... chiện tể nhị là chiện gì vậy? – Quyên nháy mắt hỏi Phương

-Thì.. thì là số đo của tao?

-Vậy chứ màu áo ngực... thì sao? Cái nào tể nhị hơn – Bình thêm zô áp đảo Phương ...

-Her... her... thì thì... tụi mày... đúng là đồ trọng sắc khinh bạn ... - Phương bí thế

-Xí xí... ai trọng sắc hơn thì nói à nha...Hahahaha – Quyên phán lại nó một câu...

Buổi tiệc kết thúc, không ai trong số họ cảm thấy hối hận vì đã đến dự buổi tiệc này. Hôm nay họ đã xác định được tình cảm của nhau.

“Chúc ngủ ngon” ... Tổng đài nhận được 6 tin nhắn như thế. ^^

Chỉ còn vài ngày nữa là đã tới 1 tháng 4.....

87. Chương 87

Hôm nay là ngày 31 tháng 3 .....

Quyên dựa vào lan can, ngẩn ngơ nhìn bầu trời sớm hôm trong lành không gợn chút mây .. Cảnh vật buổi sáng yên bình nhưng sao trong lòng nó lại gợn lên mỗi nỗi buồn mơ hồ, một niềm lo lắng không rõ. Cũng đã lâu nó chưa có khoảng không riêng để tĩnh lặng thế này, nhưng sao nó tĩnh quá... cứ như người ta nói: một sự tĩnh lặng trước một cơn bão tố...

-Hừ.... – Phương đứng phía sau

-.... – Im lặng cười nhẹ với Phương

-Mày có gì không vui à? Tán huyệt thằng nào hả? – Phương cười khà khà châm chọc vẻ mặt “đằm chiêu người lớn” của nó

-Uk, tao tán huyệt anh Long của mày á....

-.....

Chỉ một câu nói của Quyên, cũng đã làm Phương e thẹn, cúi đầu im lặng. Nhìn con bạn trước mặt, Quyên đã thấy nhỏ bạn mình ngày lớn hơn, nữ tính hơn nhưng lại không nhận ra chính mình cũng thế..

-Zô ăn sáng hai má... - Tiếng Bình vắng từ trong nhà ra...

Cả ngày trôi qua một cách nhẹ nhàng, không có gì kì lạ xảy ra nhưng sao lòng Quyên lại ngày càng lo lắng... cơn bão vô hình đã dần mạnh hơn..... Nhìn lên trời, những giọt mưa bắt đầu rơi, cơn mưa làm Quyên càng thêm ảo não rưng rưng thân mình về tới nhà trọ.

Một ngày bình thường đối với mọi người, nhưng không bình thường đối với Quyên đã trôi qua. Ngày hôm nay, mấy người bạn họ không gặp nhau. Vì là cuối tuần nên Long, Tự và Phong đều bù đầu vào đồng công việc của gia đình.

“Tíc tắc, tíc tắc”...

Tiếng chuông đồng hồ báo thức reo lên báo hiệu một ngày mới bắt đầu... Ngày Cá Tháng Tư...

Trôi qua một ngày lành mạnh hôm qua, Quyên đã dần quên đi niềm lo lắng mơ hồ...

Đang trong giờ học, điện thoại Quyên khẽ rung...

-Hôm nay tao sẽ khao 2 đứa mày một bữa ra trò... hehe

Tin nhắn của Phương chạy tới... chưa kịp vui mừng thì Quyên đã vội cảnh giác... Hôm nay là 1 tháng Tư, không nên dễ dàng tin vào bất cứ chuyện gì. Quả thật là tới chiều, khi 3 đứa đã về tới nhà thì không hề có một “bữa ra trò” nào cả. Đang đói meo ruột, chưa biết nên nấu món gì thì cửa phòng trọ của 3 đứa vang tiếng gõ... đồng thời một mùi thức ăn xộc vào... thơm phức.. dự dõ những cái bao tử đang kêu rột rột.

Vị khách đến chính là thằng bạn học cấp 3 của tụi nó, thật là bất ngờ khi được gặp nhau. Hoá ra hôm nay tụi nó được ăn một “bữa ra trò” thiệt . Chỉ là có chút nghỉ ngơi, tại sao thằng này là tốt vậy. Cơm nước no nê, 3 đứa nó bắt đầu đặt vấn đề với thằng bạn.

-Sao, hôm nay mua đồ ăn cho tụi này quá chừng, có ý đồ gì, nói đi? – Nó mở miệng

-Định nhờ vả gì đây? – Phương dăm chiêu suy xét

-Hay định nhờ tụi này làm quen em nào? – Bình phụ hoạ

Choáng váng với màn tra khảo của mấy đứa bạn của mình, cậu ấy vẫn đang lùng bùng lổ tai

-Từ từ, mấy cô nương. ....

-Tui vừa mới sáng chế ra được cái thiết bị theo dõi định vị nhưng không phải toàn cầu mà chỉ là địa bàn thành phố hồ chí minh thôi. Tui muốn... cài vào một chiếc xe làm thí nghiệm ý mà.. Hihi – Hít một hơi, cậu ấy giải thích.

Đối với tụi nó, chuyện này quả là kinh doanh quá lời. Được ăn một bữa no nê, đã vậy còn được cài thử nghiệm thiết bị định vị này. Nó chỉ có lợi chứ không có hại. Tụi nó đã đồng ý chỉ sau 5s và chiếc Future của Quyên đã được chọn làm “chú chuột bạch” cho lần thí nghiệm này.

Cả bọn kéo xuống tầng giữ xe và bắt đầu cài thiết bị vào cốp xe. Xong đâu vào đó, cả bọn kéo nhau đi uống nước mía ở tiệm trước nhà.

Buổi sáng... không có chuyện gì xảy ra..

Buổi trưa.. cũng không có chuyện gì ... chỉ là nhỏ Phương nhắn tin dụ dỗ

Buổi tối... cũng không có gì kì lạ xảy ra...chỉ là được ăn một bữa miễn phí, rồi còn được cài thiết bị. Nó tự **** mình là lo xa ... và rồi nó cũng tự nhủ là không có chuyện gì xảy ra.

Chia tay thằng bạn, cả 3 đứa cùng nhau về phòng. Mọi thứ vẫn không có gì lạ, cả 3 đứa vừa tám với nhau vừa đi lên cầu thang. Khi vừa đặt chân lên bậc tam cấp, nó nhìn vào khoảng trống... kì lạ mới xuất hiện trong tầm mắt.....

-Xe đâu? – Nó ngơ ngác hỏi .

-Xe ai? A, xe mày đâu? – Phương hỏi...

-Xe đâu? Xe đâu? – Bình chạy ra đứng trước chỗ trống, chỉ tay vào khoảng không bên cạnh 2 chiếc xe còn lại và nhìn sợi dây xích bị bấm đứt.

“Xe đâu?..... Chiếc xe đó đâu” ...

Câu hỏi liên tục văng vẳng trong đầu .. không ngớt. ....

88. Chương 88

“Xe đâu” – 2 từ liên tục văng vẳng trong đầu nó... nó không nghĩ chuyện thế này cũng có thể xảy ra với chính mình.

Như không tin vào khoảng trống trước mắt, Bình vội rút điện thoại gọi cho thằng bạn của mình:

-Ê, hôm nay mày mới bày kế lấy xe con Quyên hả? Sao không thấy xe nó đâu hết?

-Hở? Mày nói cái gì?

-Xe... xe con Quyên nó mất rồi. Tụi mày lại bày kế chọc tụi tao hả?

-Ờo... Tao đâu có rảnh..... À, hôm nay đừng có mà xạo tao nha. Tao đã có lòng tốt qua nhà tụi mày chơi rồi, không được đem zụ này ra xạo tao nha... Thôi bạn gái tao tới rồi.. pi ...

“Rụp... Tút tut” – Tiếng điện thoại ngắt đường truyền ngân dài trong không gian. Giương đôi mắt trông chờ, thất thần, bất ngờ của chính mình lên nhìn Bình như tìm chút gì đó hy vọng, nhưng Bình lại lắc đầu

-Nó không làm Quyên à, nó còn không tin là xe mày mất?

-Giờ tụi mình làm gì, phải làm gì đây? làm gì? – Phương lẩm bẩm trong miệng, sự việc xảy ra quá đổi bất ngờ, gần như rút sạch sức lực của Phương, cô bạn phải đứng tựa vào thành lan can.

-Này, lúc này mới cài thiết bị theo dõi đúng không? Lên lầu, lấy máy theo dõi!!!

-Uk, 3 đứa mình đi

Lên tới phòng, khoác nhanh cái áo khoác, 3 đứa luống cuống dắt 2 chiếc xe máy ra. Chuyện này quá đổi ngạc nhiên cùng bất ngờ làm cho tụi nó gần như không tin là thật. Chiếc xe của Quyên hiện chạy đã dần xa chỗ tụi nó hiện đang đứng nên cả 3 cấp tốc chạy theo.

Tuy đang rất bối rối nhưng cũng vẫn kịp nhận ra rằng “3 đứa là quá yếu”. Ngay lập tức, Bình lấy điện thoại ra gọi trong khi Phương và Quyên cố gắng chạy theo “chấm đỏ trên màn hình vẫn đang di động rất nhanh”.

Chưa bao giờ, Bình thấy căm ghét bạn bè mình nhiều như lúc này, gọi cho đứa nào Bình cũng chỉ nhận được câu trả lời: Thôi, mày xạo vừa thôi, nếu là ngày hôm qua thì tao tin, chứ hôm nay thì không. Nướn nước mắt ngược vào trong, Bình thật không biết làm gì khi bạn bè mình lại không tin. Bất chợt Bình nhớ ra An, cô bạn liền ngay lập tức gọi cho chị của mình

-Chị, em Bình nè

-Có gì hem?

-Chị, xe con Quyên bị ăn trộm rồi, giờ tụi em đang chạy theo, chị tới giúp tụi em với, chứ 3 đứa sợ không lấy lại được chiếc xe.....

-Có chị thì sẽ lấy lại được hả? hehe – An cố gắng khịa lại Bình vì vẫn còn nghĩ là Bình nói xạo

-Chị, em không có tâm trạng mà đùa. Đến được thì đến không thì chị chuẩn bị tiếp nhận một số tin tức đi.
xxx.xx Lê Thánh Tôn

Nói xong Bình cụp máy, ngay cả chị gái cũng không tin, thử hỏi 3 tên kia có tin lời tụi nó hay không? Cả 3 đứa đều không muốn nghe thêm bất kỳ lời từ chối nào nữa nên đã quyết định không gọi cho 3 tên đó (có gọi thì cũng có tới đâu >"<).>

Dấu chấm đã ngừng di động trên màn hình, và ..... tụi nó đã thấy chiếc xe của Quyên. Nhìn 1 đám "bóng đen" đang hút thuốc, phả khói hả hê, chuẩn bị trao tiền cho nhau mà Quyên lạnh người.

"Xe là của mày Quyên à, lôi 2 đứa bạn theo là không đúng" – Nghĩ thế, Quyên liền quay lại

-Ê, tao nghĩ hay là.....

-Đẹp, không nghĩ gì hết – Phương chặn họng Quyên

-Tưởng tụi tao không biết mày nghĩ gì à, định kiu 2 đứa tao về chứ gì. Chuẩn bị, zô đi – Bình hùng hồn tuyên bố nhưng 2 lòng bàn tay đang túa ra mồ hôi lạnh.

Trong khi cả bọn đang thập thò chuẩn bị mò vào, thì một bàn tay đặt lên vai Bình.....

-A.....Ummmmmmmmmmmmmm

-Xuyt, chị nè

Vượt trên sự ngạc nhiên chính là niềm hạnh phúc, ít ra trong ngày này, còn có 1 người tin tụi nó. Nhanh chóng vạch ra kế hoạch, Quyên không cho An tham gia vì An không biết võ. Vì thế An đành ngậm ngùi ở ngoài canh xe và tìm thêm sự trợ giúp.

Kế hoạch của tụi nó cũng không có gì đặc biệt, chỉ là bay zô rồi đánh thôi. Vì đó là con hẻm cụt, không thể bọc đường tụi kia lại được. Chính vì 3 đứa đã học võ nên không biết sợ là gì. Đối với Quyên, chiếc xe lại rất quan trọng.

Cột cao 3 ngọn tóc, đeo vào tay 3 vòng tay mỏng – bùa may mắn của dân học võ, tụi nó hít một hơi thật sâu, chậm chậm tiến vào.

Một vài phút sau, chuông điện thoại của TỰ anh reo

-Gọi anh có gì không em?

-.....

-Anh... mau... hức... tới... cứu... 3 đứa... nó... với. huhu, mau tới cứu 3 đứa nó nhanh lên, tụi nó bị đánh nhiều quá, nhiều quá – An nức nở nói

-sao, có chuyện gì với tụi nó, bình tĩnh kể anh nghe – TỰ cố gắng làm cho An bình tĩnh

-Không còn thời gian để kể đâu, 4 anh mau đến con hẻm xxx.xx trên đường Lê Thánh Tôn, gần quán bar Black Dragon cứu tụi nó với

Đang lúc TỰ anh chuẩn bị đứng lên rời khỏi quán thì 3 tên còn lại đồng thanh nói "Ngu" làm TỰ anh vừa tức sôi máu vừa nhăn nhó không hiểu. Long thấy mặt TỰ anh vẫn cứ đơ ra nên liền nói: "Hôm nay là cá tháng tư đó ông đại cố cố cố nội àh"

Như chợt hiểu ra, TỰ nói nhanh vào điện thoại:

-àh, hôm nay em lại định lừa anh như mọi năm nữa đúng không, lần này anh sẽ không bị thua dễ dàng thế đâu

-không, em nói thật đó anh – An lo lắng nói vì thời gian không còn mà TỰ lại không tin

.

.

.

-Câu này nghe quen quá nhóc

-Làm ơn đi anh, xem như tin em lần này nữa thôi

.
. .
-xì, chiều cũ rồi. lần trước và trước nữa em cũng đã nói rồi – Tự vừa cười vừa nói, sau đó nhấp một ngụm rượu

-lần này là thiệt mà anh. em không đem chuyện của 3 đứa nó ra đùa đâu

.
. .
-nhóc, lần trước chẳng phải em đã dọa sẽ cắt tay nếu anh không tin mà. chuyện này có là gì đâu. – Tự thần nhiên đáp, tự hào với trí nhớ của mình

-Vậy .... em phải nói gì anh mới tin em đây?

.
. .
-à há, anh cũng nghe câu này rùi. em còn câu nào mới không, nếu không thì em sẽ không lừa anh được đâu
-có lẽ...em...đã...sai...rồi. Tút, tut, tut...

89. Chương 89

-Có lẽ em sai rồi – Câu nói cứ như vang mãi ..... mặc dù cuộc gọi đã chấm dứt. Tâm tình Tự bắt đầu rối loạn như những cá tháng tư năm trước.

Quen nhau được 4 năm, hầu như năm nào An cũng chọc ghẹo Tự “anh” vào ngày cá tháng tư. Mỗi năm An lại giở một chiêu và “tài nghệ nói láo” ngày một tăng và năm nào Tự cũng thua. Chính vì tình yêu dành cho An, sự lo lắng những điều An nói sẽ là thật, nên Tự đành nhắm mắt mà tin, vì cô người yêu bé bỏng của mình. Nhưng năm nay, bên cạnh anh còn có 3 tên con trai khác nhắc nhở nên Tự đã “tỉnh táo”.

“Nếu 3 đứa nó xảy ra chuyện thật thì tụi nó đã gọi cho 3 thằng này rồi”.... Nhìn qua Long Phong Tự đang cười cười nói với nhau... Tự “anh” chột thờ dài “Nhưng 3 thằng này đang cười phê phỡn với nhau, có thấy tụi nó lo lắng gì đâu, nếu có, tụi nó cũng làm gì ở đây” ..... Nhận thấy điều mình vừa nghĩ rất chính xác, Tự “anh” nhếch môi cười mà nghĩ “An à, năm nay em thông minh lắm, lúc nãy khóc cũng giỏi nhỉ? Nhưng em lại không biết là anh đang ở cùng ai?”..... Và Tự cảm thấy vui vì năm nay không bị cô người yêu của mình dụ dỗ. @@

Con ngô nhỏ...

Nói xong, An cúp máy. Ngồi nép trong góc tường, cô ngồi khóc nức nở, những giọt nước mắt hối hận nóng hối lẫn dài trên đôi gò má. An cảm thấy căm ghét chính mình trong quá khứ, tại sao những năm trước, cũng vào ngày này, cô lại cho phép bản thân dùng cách nói dối để phá Tự “anh” để rồi bây giờ, cậu ấy không “dám” tin cô nói. Số điện thoại những người khác cô cũng không có. Vậy làm sao cứu 3 đứa đây? Cảnh sát!!! Đó là 2 từ vang lên trong đầu cô. Có lẽ đó là cách duy nhất.

Quán Bar...

Tự “anh” lại tiếp tục suy nghĩ.... “Tại sao An lại nói cô ấy sai rồi”, “Sao cô ấy lại bỏ cuộc sớm vậy ta?”, “Những năm trước làm gì có chuyện mình được tha dễ dàng như thế?”, “không lẽ...?”. Hàng loạt câu hỏi vang lên trong đầu Tự, cậu cố xua đi những suy nghĩ đó. Khi nghĩ về những năm trước, năm nào cậu cũng nghĩ thế, cậu sợ là cô nói thật, nhưng kết quả không bao giờ là thế. Vì thế, đối với cậu lần này cũng thế, không

được yêu lòng để cô ấy túm nữa. “Một con thú bị thương một lần, lần sau chúng sẽ chữa”... Hướng chi Tự “anh” đã bị lừa những 4 lần trong 4 năm trước.... lần này, thật sự Tự “anh” không dám tin nữa... mà 3 tên kia cũng không cho phép.... Lúc này, đồng hồ điểm 23:59 ngày 1 tháng 4.

Cứ mỗi khi Tự “anh” cau mày suy nghĩ những lời nói của An, thì lại được 3 tên còn lại dùng ánh mắt nhắc nhở. Cứ qua mỗi năm, tài nói xạo của An trong những ngày này càng tăng, mỗi năm cô lại lấy 1 điều có giá trị hơn để thề thốt. Vì thế, năm nay An dám lấy sự an toàn của 3 đứa kia ra thề cũng là điều dễ hiểu..... Dòng suy nghĩ của Tự “anh” cứ dần trôi dần trôi xa “sự lo lắng mơ hồ”.

Ngồi trong góc khuất nhìn 3 đứa Quyên, Phương và Bình đang cố gắng đỡ đòn, đã hơn 5 phút trôi qua ... Tụi nó tuy học võ khá lâu nhưng dù gì cũng là thân con gái, sức trụ không bền bằng bọn bặm trợn kia được. Cảnh sát.... An vội vàng gọi tới con số mà hiện tại cô có thể nhớ tới: 114.....

Đầu dây bên kia vang lên.... – Alo, sở cứu hoả thành phố xin nghe....

“Bụp” - Ặc... Gọi lộn... thôi gọi lại

Đôi tay An run run bấm bàn phím điện thoại... “Tịt tịt tít” ....

-Alo, đường dây nóng của trạm cấp cứu....

“Rụp”.. cuộc gọi bị cắt đứt không thương tiếc... An đã gọi nhầm lần thứ hai... Cái tính hậu đậu nhớ này ra kia.. chính là cái mà khiến Tự “anh” để ý tới An... An thường chẳng bao giờ để ý, nhưng hiện tại cô thật sự cảm thấy ghét bản thân mình.

Chắc chắn con số còn lại đúng. Gọi nhanh con số 113.... An tự hứa từ giờ tới chết cũng không quên con số này.... Bấm nút xanh trên bàn phím... đầu dây bên kia bắt đầu reo.. tiếng tít tít cứ thế mà vang lên mãi...

Gọi lại 2,3 lần thì chỉ toàn là số máy đang bận, tới những cuộc gọi thứ 3 mới reo đúng như bình thường nhưng..... một hồi sau lại tắt vì không ai bắt máy.

Hôm nay sở cảnh sát đã phải cật lực đau đầu vì có rất nhiều cuộc gọi quấy phá từ sáng sớm tới tối mù mịt. Những cuộc gọi đến với những thông tin lừa dối nhưng lại liên quan tới mạng người nào là đánh nhau, buôn bán ma tuý, cướp của, giết người,.... Thân là cảnh sát, họ không thể chỉ ngồi im mà phán đoán xem đó là thật hay giả, vì rất có thể là thật. Đáng tiếc, tất cả những cú điện thoại đến sở hôm nay đều là giả. Vật vã một ngày, nên mọi người đều rất mệt. Họ kéo nhau đi ăn, nghỉ ngơi và văn phòng cảnh sát... không còn một bóng người. Ngay khi cánh cửa văn phòng khép lại thì chuông điện thoại lại reo lần nữa ..... Không có ai bắt máy..... Tiếng chuông điện thoại reo một lúc và ngưng bật.. trả lại sự yên tĩnh .... Chiếc điện thoại trong tay An từ từ vụt xuống....

lúc này đồng hồ điểm 0:00 ngày 2/4.

điện thoại Tự lại reo một lần nữa:

-Em... xin.... lỗi.... Tút tut tut – Một tin nhắn đã tới máy của Tự “anh”

Đọc xong tin nhắn, Tự “anh” thở dài. Cậu đứng dậy định rời khỏi quán bar.... thì bị 3 tên kia kéo lại.....

Phong nhíu mày

-Có chuyện gì vậy anh?

-An nói 3 đứa kia đang gặp chuyện ở hẻm XXX Đường Lê Thánh Tôn, anh không chắc có phải là sự thật hay không nhưng dù là ..... ơ.. mấy đứa.....anh nguyện tin em cả đời An à...

Ngay khi Tự nói xong chữ “Tôn” thì Phong, Long, và Tự “em” đã vọt ra khỏi quán bar. Vậy mà lúc này, 3 cậu ấy hùng hồn tuyên bố không được để bị lừa trong ngày này... thế mà giờ đây, không cần biết Tự “anh” có lừa anh không? An có xạo hay không? Họ chỉ quan tâm tới sự an toàn của ba đứa.

Vì hiện tại quán bar cũng đang khá gần đường Lê Thánh Tôn nên cả bọn phóng xe chỉ 1 phút là đã tới.

Cùng lúc đó, một cô gái hướng đôi mắt căm hờn nhìn 7 bóng người đang hỗn loạn phía trước. Cô tự ghét mình tại sao lại quá yếu đuối, tại sao lại không đi học võ cùng với em mình. “Mình là đứa vô dụng” An tự nói bản thân. và cô chạy tới chỗ có 7 con người đó.

Cuối cùng cũng đã tới được con hẻm, một cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt họ. Nó không làm họ phải mắt chữ O, miệng chữ A, nhưng lại làm họ đau thắt ruột, tim như bị ai bóp nát.

“Anh thà chết đi một lần để em không phải như thế”.

Một tên du côn đang cố gắng hôn Phương nhưng bị Phương đánh trả. Tên đó đã thả tay nắm Phương một cái làm cô bất tỉnh. Thành linh, tên đó, xé toạc áo Phương ra. Đôi mắt dã thú ngăm nhìn thỏa thích làn da trắng của cô

Ở một góc khác, một tên mập đáng ghét, miệng nồng nặc mùi rượu vừa mới vung tay tát Quyên một cái. Dù là đứa giỏi võ nhất trong bọn thì bây giờ nó cũng không thể chịu đựng nổi trước một đối thủ “nặng kí” như vậy. Máu chảy ra nơi khoe môi - đôi môi đỏ mọng mà nhiều lần Phong đã muốn hôn, muốn chiếm lấy nhưng đều phải kiềm chế lại - nó té xuống nền đất lạnh.

-Để anh mày đây xem thử mày là trai hay gái?? (Vì nó đang mặc trên người chiếc áo sơ mi khổ rộng và quần kaki ngang gối)

“Phục, phục, phục, phục, phục”. Một hàng cúc áo ngay lập tức bị văng ra trước lực mạnh kinh khủng của tên đó. Đôi mắt hấn sáng lên sự ham muốn của một kẻ đói khát.

Nhìn 2 con bạn mình mà Bình thấy đau lắ. Thường ngày tụi nó vui vẻ thế nào, cá tính, nhỉnh, quậy phá, mạnh mẽ thế nào thì bây giờ lại bất động, áo quần thì bị xé rách tả tơi. “Tự ơi, anh ở đâu, sao không đến cứu em và 2 đứa nó”. Bất chợt Bình nghĩ đến Tự, cô tự thấy mình cần anh.

Bình biết võ nhưng thế võ của cô chủ yếu là phòng thủ, hơn nữa, Bình xưa giờ thể chất không khỏe bằng 2 nhỏ kia, nên chỉ với một cú đánh nhẹ sau gáy, cô đã nằm gọn trong tay một tên nào đó. Hấn ta đã gỡ được một chiếc cúc áo.

Thấy Bình bị vậy, An không thể chịu được, liền xông vào đánh tên đó, bị hấn ta hất tay ra, ngã rầm về sau, cô còn chưa lấy lại thế để ngồi dậy thì đã bị một tên lạ mặt bế hấn lên và .....

“Mình được cứu chẳng, là anh sao Tự?” – An chỉ có thể nghĩ thế, cô đã quá mệt mỏi và không còn sức đâu mà chống trả... Nhưng.....

Nhanh như chớp, hấn quăng An vào trong chiếc xe của mình và cởi áo của.....hấn. Một cảm giác tê buốt lan khắp người, cơn đau này đã vắt kiệt sức của An, cô biết hấn là người lạ, sợ hãi nhưng cô không chống trả được. Nước mắt tuôn ra, chảy ngược, gương mặt cô giờ chỉ còn là nước mắt, cảnh vật hòa chung với những giọt nước ấy.

“DỪNG TAY LẠI HẾT, BỌN CHẾT TIỆT KIA”

90. Chương 90

Xé toạc một bên áo trái của An, hấn khoe ra hàm răng vàng khè vì khói thuốc lá, 2 con mắt mở to hết cỡ để thu vào tầm mắt mình vẻ đẹp mê người của An trong cái áo bị xé rách tả tơi. Hấn cúi người xuống gần hõm cổ của An mà hít hà hương thơm nữ tính, một tay đưa ra phía sau để kéo cửa xe lại..... nhưng sao kéo hoài cánh cửa cũng không đóng lại.....

-Chết t i ệ t!!! – Vừa định quay đầu ra phía sau để xem tại sao cánh cửa xe không đóng, bất thành linh.....

1 cú đấm trời giáng từ phía trên dành tặng cho hấn, Tự “anh” nắm cổ áo hấn từ phía sau, kéo ngược lại ra khỏi xe, lại thêm một cú đấm nữa được giáng xuống, Tự lại đưa tay lên một lần nữa.....

-Hic, cứu em...anh... cứu em... – Tiếng khóc thút thít cùng sự sợ hãi tột cùng của An nhẹ vang tên....

Ném mạnh tên khốn đó vào bức tường phía đối diện, hấn bất tỉnh. Quay nhanh lại, ôm chầm lấy cô gái đang run rẩy khóc trong xe, Tự “anh” nghẹn lời:

“Xin lỗi, anh thật sự xin lỗi, em sẽ nghe em cả đời”

Chỉ có thể lặng lẽ nói lời một lời, Tự “anh” siết chặt An trong vòng tay mình, An đã thiếp đi vì quá sợ hãi và mệt mỏi. Nỗi hối hận dâng trào, nhìn thân hình bé nhỏ trong vòng tay mình, tóc tai bù xù, nước mắt nước mũi tèm lem, hai má đỏ ửng vì khóc nhiều, đôi mắt ướt đầm hàng mi, bờ vai áo rách tả tơi mà Tự cảm giác như mất đi một mảnh trời. Nhẹ nhàng cởi phần áo còn vướng lại trên người An ra, hôn nhẹ nhàng lên bờ vai gầy nơi có in 5 ngón tay của tên khốn lúc này để lại, mặc lên người An chiếc áo ngoài của mình, Tự “anh” ... đưa An về nhà..... Tim Tự “anh” đã chậm chậm đập lại như vừa vớt được một chiếc phao cứu sinh.

Lợi dụng tốc độ đang chạy của mình, người con trai đó đã tung một cú đá thật mạnh vào mặt phải của tên trộm xe trước khi hắn kịp giáng cho Bình một cái tát vì tội dám cản tay hắn. Tên này vội buông “con mồi” trong tay mình ra. Lợi dụng lúc tên đó đang còn choáng váng vừa định đánh trả thì “Rắc”, bàn tay phải của hắn bị cậu ta bẻ gãy, gã đó bất tỉnh vì quá đau. Người con trai đỡ cô gái dậy, thân hình mảnh mai nằm gọn trong vòng tay ấm áp, rắn chắc và an toàn của cậu, cặp mắt kiếng của cô bị đập nát, 2 bím tóc rối bù. Đau đớn lăm, hận lăm, Tự “em” ôm chặt lấy Bình. Cọ nhẹ chóp mũi của mình vào gò má lem luốc của Bình, Tự nhắm mắt lại cảm nhận hơi thở yếu ớt, nhẹ nhàng phả vào lớp lông tơ trên gương mặt.

“Em mỏng manh quá!!!”

Cách đó không xa,...

Một cánh tay đang vươn về phía thân hình bé nhỏ.... bộ ngực phập phồng cố gắng hô hấp để lấy lại số dưỡng khí vừa bị đánh mất do cú tát kia đem lại.

Một lực đạo bất ngờ xuất hiện, một bàn tay nắm lấy lưng áo tên mập đó từ phía sau, giựt ngược hẳn lại ..

-Không được chạm bàn tay dơ bẩn của mày vào cô ấy, đồ khốn!!! - Một cú đấm vung ra kèm theo câu nói ấy.

Đẩy mạnh cái xác ục ịch xuống nền đất lạnh, Phong nhanh chóng quay về phía Quyên vẫn còn đang choáng váng sau cái tát kia, máu vẫn đang rỉ nơi khoe môi....

-Đau, em đau lắm Phong ơi.... - Một giọt nước mắt lặng lẽ chảy theo khoe mắt và.... dần chảy vào khoe môi.....

Cặp chân mày nhíu chặt lại đến nỗi chúng đụng vào nhau, tay nắm chặt thành quyền, Phong xót xa nhìn cô gái trước mặt mình. Một bên má vẫn đang đỏ rát, hẳn rõ ràng 5 dấu tay đang chuyển dần sang tím bầm. Phong vội cúi người phủ lấy đôi môi của Quyên ngay khi giọt nước mắt kia vừa chạm vào bờ môi. Nụ hôn vừa nóng bỏng, vừa nhẹ nhàng lại nâng niu, Phong nuốt lấy giọt nước mắt của Quyên, nuốt cả những giọt máu vương nơi khoe miệng..... Sợ Quyên bị thiếu không khí, Phong bắt đắc dĩ phải rời đôi môi của cô bạn.

Cởi nhanh chiếc áo vest phủ lên người Quyên, Phong quay lại “nhặt” 2 tên bị 2 anh em nhà Tự đánh cùng với tên mập lúc này, gom lại một cục. Cũng may là bọn này chưa chạm vào ..... nếu không thì Phong sẽ không buồn phí sức đánh nhau với tụi này.....

-“Tay nào của mày đã làm điều đó, NÓI!!!” - Phong gầm nhẹ

-“dạ, dạ, tay...tay.. trái”

-vĩnh biệt nó đi.....

Trong con hẻm nhỏ vang lên tiếng kêu thét đau đớn.....

Quay lại, Phong cúi đầu, thì thầm điều gì đó vào tai Quyên, Phong đặt nhẹ nụ hôn lên đôi má đang ửng đỏ không biết vì cát tát lúc này hay vì câu nói vừa rồi..

“Nhanh khỏe lại và chuẩn bị đón nhận tình yêu của anh”

Chỉ còn một người ..... vẫn đang điên cuồng....

-không được đụng vào người con gái của tao, mày không xứng - Long lại một lần nữa “tặng miễn phí” cho tên vũ phu kia một đấm.....

Mọi thứ chợt tĩnh lặng, chỉ còn nghe tiếng thở hồng hộc của Long..... Nhắm mắt chờ cú đâm tiếp theo, nhưng tên kia vẫn không thấy cảm giác đau đớn, nhẹ hé mắt hẳn liền thấy... cơ thể đang rơi tự do xuống thêm đất .....

Long thực chỉ muốn đập cho tên khốn đó cho tới chết, nhưng ..... sự im lặng của Phương khiến Long.... đau đớn tột cùng, ôm chặt lấy Phương..... Long nắm chặt bả vai Phương mà lay mạnh...

-này, cô dậy mà cãi nhau với tôi này, không nên nằm im như thế, không lẽ cô bỏ cuộc àh,....., làm ơn, xin em tỉnh lại nhìn anh đi, dù chỉ là lần này, anh nguyện làm nô lệ của em cả đời...

-Anh..... ồ..... ào..... quá ... - Phương mở hé đôi mắt.....một nụ cười yếu ớt hiện lên.....

Long ôm chặt lấy Phương, cảm nhận đôi bàn tay của cô bé đang đặt trên lưng mình vỗ về trấn an.....

Bất thành linh, vòng tay của Long trống trơn..... trên lưng của mình, Long nhận ra có một sức nặng, một vòng tay nhỏ bé yếu ớt ôm chặt lấy cậu..... và tiếng hét của ai đó..... mơ hồ.....

-Long, coi chừng.....

-A..... Phương oii

Long ngơ ngác..... cảm nhận sức nặng trên lưng mình dần trôi tuột, vòng tay ấy dần lỏng ra, và biến mất.....

Một thứ chất lỏng màu đỏ chậm chậm chảy ra.....

Một dáng người mảnh khảnh đang nằm trước mặt anh.....

Trên môi vẫn có một nụ cười mãn nguyện.....

Một giọt nước mắt dần chảy ra ... từ khoé mắt của một cậu con trai.....

Những bóng dáng ngất lả đi... trong vòng tay...của những bóng dáng khác....

Trong đêm đó, dân số hồ chí minh giảm xuống 4 đơn vị.....

Bệnh viện nhận được 4 ca cấp cứu..... Trong đó có một ca rất nặng... “Emergency”... dòng chữ đã sáng rất lâu rồi.....

91. Chương 91

Được Long ôm lấy, bảo bọc trong vòng tay, Phương hạnh phúc lắm, cảm thấy rất là an toàn. Vòng tay vững chắc của Long như muốn truyền thêm sức mạnh cho Phương... và Phương đã dùng chính sức mạnh ấy để..... bảo vệ lại Long.

Ngay cái khoảnh khắc nhắm mắt tận hưởng hơi thở cùng nhịp đập của Long hỗn loạn vì mình, Phương vui như muốn hét lên, cô bạn cảm thấy bị như thế này cũng đáng. Nhắm mắt lại, cảm nhận tiếng “thình thịch” từ bờ ngực rộng của Long.....Phương ước gì giây phút này kéo dài thêm một xíu ..... và... 2 hàng mi rời nhau

Trước mắt Phương là hình ảnh tên côn đồ lúc nãy bị Long đánh ngã đã có trong tay một chiếc gậy mà hẳn ta đã kiếm ra từ xô xình nào đó .... cây gậy ấy đang vung lên, và đang nhắm tới Long..... người có thể cứu Long bây giờ chỉ có thể là Phương, vì những người kia đang ở khá xa nên chắc chắn sẽ tới chậm.....

Vội rời khỏi vòng tay Long, Phương ôm chặt Long từ phía sau và ..... chịu giúp Long một đòn....

Cái khoảnh khắc tiếng “Bốp” chua chát vang lên thì cái sức nặng trên lưng Long cũng từ từ vuột mất..... Long cảm giác như chính mình vừa mất đi một thứ gì đó quan trọng....

Lý trí dần rời xa Phương, hai hàng mi dần dần nhắm lại, sức lực biến mất.....Phương té xuống nền đất lạnh.....

Máu từ vàng trán bắt đầu nối đuôi nhau chảy rồi chảy.... tiếp xúc với nền đất rồi loang lổ ra thành một vũng....

Bàng hoàng, ngơ ngác.....Long cảm thấy trống rỗng, hụt hẫng như không tin vào mắt mình, cái thân xác bé nhỏ mà cậu hàng đêm mong được ôm vào lòng... đang nằm im bất động trước mặt cậu.....

Bình, Quyên, Phương và An đều được đưa vào bệnh viện. Riêng Phương được bác sĩ đưa vào phòng cấp cứu, các bác sĩ tiến hành giám định sơ bộ. An, Bình và Quyên sau khi được nghỉ ngơi thì đã tỉnh lại 30 phút sau đó..... Hiện tại trước cửa phòng cấp cứu, đèn vẫn sáng. Cuộc phẫu thuật đã kéo dài hơn 2 tiếng, bác sĩ y ta cứ thay phiên nhau ra ra vào vào... nhưng vẫn chưa thấy kết quả gì..... Cả 7 người sốt ruột chờ đợi..... Long cứ như kẻ mất hồn, cứ mãi ngồi đó rồi nhìn vào hai bàn tay nhuộm đầy máu đỏ của Phương, cứ nhìn rồi nhìn

1 tiếng... trôi qua

2 tiếng...trôi qua

3 tiếng... trôi qua

4 tiếng... trôi qua.....

“Cạch”....

Cánh cửa phòng bật mở.....Vị bác sĩ mệt mỏi bước ra...

-Chúng tôi đã cố gắng hết sức có thể, những gì đã làm chúng tôi đều đã làm để giữ lại sự sống cho cô bé... còn kết quả ra sao đành phải dựa vào nghị lực sống của cô ấy mà thôi.....

-..... Đáp lại ông chỉ là sự im lặng.....

-Hiện tại, nhịp thở cũng rất yếu, nhịp đập cũng yếu, vết thương rất nặng, giữ được sự sống đã là rất khó, sự sống của cô bé này như đèn treo trước gió ..... chúng tôi sẽ đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt..

-Hiện tại, tôi có thể vào thăm được không? – Long cất tiếng, giọng nói trầm khàn nặng nề đau buồn .....

-Tạm thời thì chưa được.....Bệnh nhân cần sự yên tĩnh tuyệt đối.... Có hồi phục được hay không chúng ta đành chờ thời gian xem thử....Nếu trong vòng 3 ngày tới không có gì xảy ra, thì có thể cô bé sẽ hồi phục còn nếu không thì e là mọi người nên chuẩn bị tâm lý.....

-Hồi phục.... hoàn toàn phải không bác sĩ? – Quyên cố gắng giữ giọng được vững vàng nhất

-Điều này cũng chưa chắc chắn, có thể ở trạng thái thực vật, có thể bị liệt nửa người..... vì vết thương này ảnh hưởng rất mạnh đến não bộ.....

Nói xong vị bác sĩ rời đi với gương mặt mệt mỏi, phờ phạc..... Vì không thể đến thăm Phương ngay lập tức được nên Long nghe lời mọi người, về nhà tắm rửa, ăn chút ít lấy sức và quay lại bệnh viện.

Quyên, An và Bình đều phải ở lại bệnh viện để bác sĩ theo dõi thêm. Quyết không rời 3 cô bạn nữa bước nên 2 anh em Tự và Phong đã nhờ người nhà đem ít đồ dùng tới và tắm rửa ngay tại bệnh viện.....

Về nhà tắm rửa, ăn uống.... Long nhanh chóng quay lại bệnh viện và đứng chờ trước cửa phòng bệnh của Phương. Đôi mắt cậu như nhoà đi khi nhìn dòng chữ: Cao Trúc Phương .... Miết nhẹ ngón trỏ lên từng chữ từng chữ một ... Long nhắm mắt ghi nhớ nụ cười của Phương ... mi mắt chợt ướt .... vị mặn thấm dần vào đầu lưỡi.....giúp Long cảm nhận rõ hơn nỗi đau của chính mình .....

Ánh bình minh gần ló dạng, nắm tay bàn tay nhợt nhạt của Phương và áp vào má mình.....Nhìn Phương nằm ngay trên giường bệnh trước mặt nhưng Long cảm giác mình đang xa dần nơi đang “giữ” Phương, cái nắm tay này... sao Long cảm thấy không vững chắc... nỗi lo lắng dần lớn dần lớn trong tâm trí Long

-Này, ông mặt trời cũng dậy rồi đấy, em cũng phải dậy chứ ....

-.....

-Hôm nay anh mang món KFC mà em thích nhất đến này, vừa ra lò nóng hổi đấy....

-.....

-Anh không cho phép em nằm im như thế này, em dậy mà cãi nhau với anh đi chứ, nếu không anh sẽ đi với cô gái khác đấy.....

-.....

-Em không sợ mất anh sao?

-.....

-Nhưng.....anh sợ mất em lắm, em biết không?

-.....

-Làm ơn.... làm ơn tỉnh lại và nhìn anh

-.....

-Chưa bao giờ anh cảm thấy bất lực như thế này, em đã bước vào cuộc sống của anh, khiến chúng trở nên sống động, thú vị, không còn nhạt nhẽo như trước..... Em cho anh biết cảm giác nhớ một người đến khó thở là thế nào, biết thế nào là ghen, là yêu, thế nào là kiểm chế..... Em đến cho anh biết mọi thứ, cho anh cảm nhận chúng... rồi bỏ anh một mình thế này sao?

-.....

Đáp lại Long... chỉ là sự im lặng của căn phòng....Đôi khi lại vang lên.....tiếng chim ríu rít

“Xoẹt”..... Tiếng cửa sổ được mở....

Thì ra là mọi người đều đã vào phòng, Phong mở hé cửa sổ để ánh sáng chiếu vào phòng, để căn phòng thoáng đảng.. tốt cho Phương lúc này.....

Buổi sớm mai, ánh nắng đang vui vẻ chiếu rọi mọi thứ..... nhìn trời Bình thầm hy vọng....

-Hôm nay thời tiết rất tốt, rất đẹp, may mau dậy rồi đi dạo với tụi tao nữa Phương à....

Mỗi người đều nói với cô bé đang nằm im trên giường một câu.. mà không để ý bầu trời bên ngoài đang dần xám ngoét lại..... âm u hơn.....mây đen kéo đến.....

“Đùng”..... Tiếng sấm vang ầm, tia sét sáng rực xé đôi góc trời, mưa bắt đầu trút nước.....

Và.....

biểu đồ nhịp tim của Phương.....dẫn trở về một đường thẳng.....

“Bác sĩ, bác sĩ”.....

Đi tới, đi lui, đi qua, đi lại..... Mọi người bây giờ như đang trên một cái lò thiêu... .. Bình và An vì sợ hãi quá nên đã ôm mặt khóc.....

Quyên vừa đi tới đi lui vừa lẩm bẩm: Nó không sao, nó chắc chắn ko sao.... nó không sao.....

Long.....bất động như chính mình không hề tồn tại..

Cánh cửa mở ra rồi lại vào, hết người này tới người kia ra vào.....

Cuối cùng họ cũng bước ra.....

Tháo cặp mắt kính của mình vị bác sĩ cất lời..

-Xin lỗi, chúng tôi đã gắng hết sức, mong mọi người chuẩn bị tâm lý, có gì muốn nói với cô bé thì hãy nói.....

Tiếng khóc thét vang.. một góc bệnh viện.....

Những giọt nước mắt rơi tí tách xuống nền nhà như muốn hoà cùng nhịp mưa....

Hình ảnh cuối cùng Quyên nhìn thấy là gương mặt lo lắng của Phong nhạt nhoè cùng nước mắt chính mình – cô bạn ngã vào vòng tay có Phong.....

Long đã hiểu cảm giác “mắt mắt” là thế nào?

Hối hận bao nhiêu cho đủ?

Đau đớn bao nhiêu cho đủ?

Khóc thét bao nhiêu cho đủ?

“nếu” bao nhiêu cho đủ?

Căm hờn, tức giận bao nhiêu cho đủ?

.....

.....

.....

Không có gì là đủ cả khi tôi mất em.....

92. Chương 92

Mặc dù Phương đang trong cơn nguy kịch, nhưng đối với Phong bây giờ, Quyên là người Phong lo lắng nhất. Nhìn thấy Long điên dại, đau khổ khi Phương cứ mãi nằm im, tim Phong như khựng lại khi thấy bóng dáng của Quyên dần ngã xuống. An và Bình chia nhau túc trực ngoài cửa phòng vì 2 phòng bệnh đều bị Phong và Long đóng chốt trong.

Ngay khi Quyên bất tỉnh và được đưa vào phòng bệnh thì Long đã lẳng lặng tiến vào phòng bệnh của Phương, nhân lúc mọi người đang mất tập trung, cậu đã cài chốt trong cửa, ai gọi hay nói gì cũng không mở ra.....

Lặng im ngồi cạnh mép giường, Long chần chừ vươn bàn tay mình ra chạm vào làn da nhợt nhạt, lạnh lạnh của người con gái đang nằm im trước mắt mình. Long không dám dùng dù chỉ một chút sức lực, cậu như sợ rằng cô ấy sẽ biến mất, hình ảnh Phương trước mắt mình sẽ vỡ tan và tan vào trong không khí.....

“Mong mọi người chuẩn bị tâm lý”..... Câu nói của vị bác sĩ già cứ thế mà văng vẳng trong tâm trí Long..... chuẩn bị tâm lý, chuẩn bị tâm lý.....

-Em bảo anh phải chuẩn bị tâm lý thế nào đây Phương?

“Tách”.....

Một giọt nước rơi nhẹ trên mu bàn tay của Phương mà Long đang cầm..... Long vội vàng nhẹ nhàng cẩn thận hôn nhẹ giọt nước..... cứ như Long sợ rằng giọt nước ấy sẽ hoà tan Phương vào trong không khí.

-Mặn thật!!!

Lần đầu tiên trong cuộc đời Long nếm được mùi vị của nước mắt..... của chính mình....

Vén nhẹ những sợi tóc mai đang phủ hờ trên vàng trán của Phương, Long đặt nhẹ một nụ hôn ... như muốn trao tất cả tình yêu, sự bảo bọc của mình cho Phương..... Nhìn bờ môi Phương đang khô lại vì khí oxi thổi vào, Long chỉ muốn hôn lên đôi môi ấy như muốn xoa dịu nỗi đau do vết thương mang lại cho Phương cũng như xoá đi nỗi bất an trong lòng..... nhưng Phương đang dùng ống thở, không thể tháo ra được, đó là việc không thể.....

Đối với Long, giờ chỉ có Phương và Phương, thế giới của cậu u ám, tối đen, chỉ duy 1 hình ảnh phát sáng.. là hình ảnh nụ cười của Phương..... trong ý thức của cậu cũng chỉ có 1 cái tên “Phương”.....

Đối với Phong cũng thế, giờ chỉ có Quyên và Quyên, Phong không còn tâm trí để nghĩ tới chuyện khác. Mặc dù bác sĩ chẩn đoán là do quá suy nhược và mệt mỏi, cộng với tin sốc lúc nãy khiến cho Quyên kiệt quệ sức lực.... nhưng Phong vẫn cảm thấy có điều gì đó không an toàn.....

“Umm..... Nước”

Nghe thấy Quyên đòi uống nước, Phong vội vàng với lấy ly nước..... và.....

Đưa lên miệng mình, uống một ngụm với, sau đó lườn tay ra sau gáy và đỡ Quyên ngồi dậy. Sau đó đặt lên môi Quyên một nụ hôn nhẹ và đẩy nước từ miệng mình qua miệng Quyên @@

-um... anh Phong... sao em lại ở đây?

-Em bị suy nhược nên bất tỉnh. Em đã ngất 30 phút rồi, em đã khoẻ chưa? Có muốn qua xem tình hình của Phương không?

-Phương.....Phương nào? Cái tên này em chỉ có chút ấn tượng.....

-Em.....

Vội vàng gọi bác sĩ tới khám lại cho Quyên, sau đó họ kết luận Quyên bị chứng mất trí nhớ tạm thời, không biết khi nào sẽ nhớ lại, nhưng hiện tại người mà Quyên có thể nhớ thì chỉ có mình Phong...

Phương thì đang nguy kịch, Quyên thì bị mất trí nhớ vì bị sốc... Bình đau đớn nhìn 2 con bạn của mình .....cô bạn sắp không còn trụ được nữa, nhưng vì không muốn mọi người đã lo lắng càng thêm lo lắng nên Bình chỉ còn biết cố gắng và dựa vào Tự “em”...

Hầu như mọi người đều tập trung trước cửa phòng bệnh của Phương, An, Tự anh, Bình, Tự em, Quyên, Phong và đặc biệt là ba má Phương.

Người cảm thấy có lỗi nhất chính là Quyên, vì nó đã cho Phương đi chung, nhưng hiện giờ nó lại không nhớ gì cả.....

Ba má Phương chỉ có Phương là con gái... nên rất thương cô ... còn anh trai Phương thì không thể về ngay vì không có vé máy bay..... 2 ông bà đã gần qua tuổi 50 giờ đang khóc lóc trước cửa phòng vì Long không chịu mở cửa.....

Tự anh, rồi Tự em, rồi cả Phong cũng lên tiếng ..... nhưng không thấy Long có động tĩnh gì...Quyên thì không nhớ gì cả, chỉ là nghe lời Phong, im lặng ra đó đứng thôi..... Bất chợt bác gái nắm lấy tay Quyên.....

-Quyên, con nói nó một câu đi, biết đâu nó nghe con.... cho bác gặp con Phương lần cuối đi con.....

Mặc dù đang rất là không hiểu bác gái tại sao lại xưng hô thân mật với mình như vậy nhưng Quyên vẫn ngoan ngoãn nghe lời

-Cộc cộc.....

-..... – hoàn toàn im lặng, chỉ có tiếng tí tí của nhịp tim Phương chậm rãi vang lên.....

-Tôi biết anh đang rất đau khổ, có lẽ anh yêu Phương nhiều lắm, nhưng 2 bác ngoài đây cũng yêu con gái họ nhiều không kém gì anh... Anh không thể ích kỷ mà không cho họ vào nhìn con gái họ lần cuối được.....

Quyên còn đang định giảng đạo thêm nữa thì cánh cửa mở ra....

-Mong mọi người giữ im lặng, không khóc lóc, bất kì ai gây ồn ào thì tôi sẽ tổng ra ngoài.....

Mẹ của Phương chột nín khóc

-Cái cô ấy cần là không gian yên tĩnh, thoáng mát.....

Mọi người chậm chậm bước vào phòng.....

Bác gái tới nhìn con gái lần cuối, không cầm được nước mắt khi nhìn thấy vết băng bó trên đầu đứa con gái bé bỏng, nuôi nó lớn khôn ngần này, giờ đứng nhìn nó ... dần dần chậm dần hơi thở.... Bờ vai bà mẹ run run... đau khổ nhìn con... Bác gái sắp khóc bật thành tiếng thì thấy Long...có chút cử động..... Thấy vậy, bác trai vội tới đỡ bác gái ra ghế ngồi nghỉ..... và chờ đợi.....

Mọi người lặng lẽ đứng sát vách tường nhìn Phương ..... Phương như dần hoà vào màu trắng của giường bệnh..... làn da nhợt nhạt xanh xao..... Mỗi tiếng tim đập của Phương như một nhát búa gõ vào đầu Long... nghe thật chua chát, thê lương.... Mỗi một lần âm thanh vang lên như báo hiệu khoảng cách giữa Long và Phương xa nhau dần một xíu.....

Quyên ngây ngốc ngồi nhìn và bắt đầu cảm thấy có điều gì đó không đúng với chính mình..... Có lẽ bản thân cô đã quên một điều gì đó rất quan trọng..... Quyên cố gắng nhưng không tài nào nhớ ra được..... Cứ như ai đó cố tình che dấu đi..... Mỗi giây trôi qua Quyên càng sốt ruột, cố gắng nhớ ra, nhấp nhòm không yên..... cứ có cái cảm giác phải nhớ ra gấp, nhớ ra ngay, nhớ ra càng sớm càng tốt.. nhưng sao.....vẫn không tài nào nhớ ra.....

-Em bình tĩnh lại ..... đừng lo lắng..... – Phong trấn an Quyên khi thấy cô bạn bắt đầu nhấp nhòm.....đứng lên ngồi xuống.....

Nhận lấy ly nước từ tay Phong, Quyên nhấp nhẹ một ngụm rồi tiến dần đến bên giường để quan sát Phương rõ hơn..... thì bất thành linh.....

“Tít” .....

Tiếng tít vang lên ngân dài trong không gian..... hoà cùng tiếng khóc vỡ oà không thể kìm chế.....

“Xoảng”....

Ly nước trên tay Quyên rớt bể choang xuống nền đất lạnh như muốn minh chứng điều này là sự thật....

Bác sĩ, y tá được mời tới.....

93. Chương 93

“Cạch”....

Cánh cửa phòng bệnh chạm vào mép cửa tạo ra một âm thanh nặng nề, để lại phía sau nó 9 con người chết lặng... và 1 con người nằm im..... bất động, thân nhiệt đang giảm dần, nhiệt độ trong phòng cũng đang giảm dần....

Các vị y bác sĩ thở dài nặng nề rời đi.....

Đầu Quyên bắt đầu những cơn đau đớn không rõ nguồn gốc, nó như rút lấy toàn bộ sức lực khiến cô bạn phải ngồi sụp xuống.....

Bố mẹ Phương chỉ còn biết ôm con mà khóc mà than mà gọi trời gọi đất....

-Ông trời ơi, sao tôi khổ thế này, sao lại nỡ lấy đi đứa con bé bỏng của tôi..... – Mẹ Phương khóc nức nở cứ như bà đã không khóc lâu lắm rồi, ôm thân xác đứa con gái đang lạnh dần trong vòng tay mình, tim bà đau như bị bóp nát.....

Lặng lặng nhìn gương mặt thân yêu của cô con gái, người cha già đứng tuổi lặng lẽ chảy dài từng giọt nước mắt. Đặt một tay nắm chặt bàn tay người vợ, ông như muốn giúp bà có thêm sức mạnh chống đỡ. Bàn tay còn lại, ông vuốt nhẹ gương mặt cô con gái của mình. Nó đã nhập học được gần 1 năm, về nhà cũng ít, cũng đã lâu ông chưa thấy mặt con gái mình, ấy mà ông chưa bao giờ tưởng tượng ra rằng ông sẽ quan sát con mình gần đến thế này, tĩnh lặng đến thế này... và là lần cuối cùng ông được chạm vào con.

-Tại sao không chọn con mà lại chọn con bé?

Khóc ngất lên khi thấy đứa bạn thân chung tã từ nhỏ của mình đã ... không còn thở.... Đây là sự thực sao? Bình thờ thẫn nhìn vô định, bước từng bước loạng choạng tới gần chiếc giường khiến Tự em phải đi sau đỡ lấy.....Nắm lấy bàn tay dần tê cứng lại của Phương, Bình... bật khóc.....

-Aaaaaaa, Phương ơi, mày tỉnh dậy đi, mày nói với tao một câu đi...

-Mày có muốn chơi trò hù dọa thì cũng phải nói tao một tiếng chứ.... Tao không thích mày như thế Phương ơi.....Huhuhu

Bình ngồi sụp xuống nền đất lạnh, hai tay nắm chặt lấy bàn tay của Phương như muốn truyền hết hơi ấm của mình để Phương tỉnh lại.

“Choang”..... Cánh cửa sổ vỡ tan .... vì một lực đánh vào...

Long đau đớn có, cảm phần có nhưng trên hết trái tim Long như bị bóp chết vì Long biết từ nay trở đi thế giới của cậu sẽ chỉ có một màu đen và cuộc sống của cậu không còn Phương nữa..... Cậu chính vì kìm chế không được nỗi đau tột cùng của mình nên đã đâm mạnh vào tấm kính trước mắt mình khiến nó bể tan nát, tiếng kính rơi trên sàn nhà như phụ hoạ thêm cho bầu không khí trầm lắng.

Thấy thằng bạn mình suy sụp như thế, Phong thật sự lo lắng. Sau khi nhờ An và Tự anh để ý tới Quyên, Phong liền đi tới cạnh Long..... vừa kịp lúc ngăn cản cậu bạn đang định tung thêm một cú đâm

-Bình tỉnh lại đi, làm như thế cô ấy cũng không sống lại, mày biết mà.....

-..... “Tách tách” – Những giọt nước rơi trên những tấm kính vỡ, tạo ra những âm thanh trầm bổng như những mũi tên đâm thấu tim Long

Đặt nhẹ bàn tay lên vai Long, cố gắng an ủi đôi vai run run của thằng bạn mình. Đây là lần thứ 2 Phong thấy Long... khóc nhiều như thế. (Lần thứ nhất chính là lúc 3 tên còn nhỏ, chịu oan một chuyện và cả ba bị ăn đòn).

-Hãy tới ôm cô ấy lần cuối cùng đi..... Ít ra như thế mày sẽ không hối hận

.....

.....

.....

-Xin 2 bác cho cháu... ôm cô ấy lần cuối

Cậu nói như nghẹn lại trong cổ họng của Long, nhìn gương mặt hốc hác tiêu tụy của Long, không ai có thể nghĩ rằng chỉ qua 1 đêm cậu ấy lại thành ra như thế... chỉ có 6 người Phong, Quyên, An, Bình và 2 anh em Tự...

Lùi bước nhẹ lại để Long tiến tới, ba mẹ Phương ngồi ở phía cuối giường....

Vuốt nhẹ vài lọn tóc còn vương trên gương mặt Phương, Long nhẹ nhàng đặt một nụ hôn – cuối cùng – lên vầng trán rộng - đã bao lần phải nhẫn lại để nghĩ kế “đấu trí” với Long.....

Lẽ ra một khi bệnh nhân tắt thở, y tá phải tháo hệ thống hỗ trợ hô hấp, nhưng vì Long ngăn cản nên hiện tại, mọi thứ vẫn hoạt động bình thường. Máy đo nhịp tim vẫn hiện 1 đường thẳng dài không điểm dừng, máy hỗ trợ hô hấp vẫn bơm khí ô xi cho Phương, máy điều hoà vẫn chạy chậm chậm trong sự yên tĩnh, đèn vẫn sáng..... duy chỉ có con tim Phương đã ngừng.....và thế giới của Long cũng.....theo đó mà ngừng ... “sống”.

Ôm chặt Phương lần cuối trong lòng, Long nhắm chặt để ghi nhớ khoảnh khắc này, ghi nhớ mùi hoa oải hương vương trên mái tóc Phương.....

...

...

...

...

...

“Xin mọi người đi ra hết ngoại trừ Bình ở lại”

Sau một hồi tĩnh lại, Quyên cất tiếng.....

Chỉ một câu nói của Quyên, nhưng mọi người cũng làm theo, vì họ đều hiểu rằng 3 đứa là bạn thân, mất đi một đứa thì sẽ không còn gọi là bộ ba được nữa.

Cánh cửa khép lại.....

-Mày... nhớ ra tao và nó chưa?

-..... - Gật đầu

.....Trở lại một lúc trước đó....

Tiếng kính vỡ, tiếng khóc, tiếng kêu la, tiếng gọi.... tất cả hỗn hợp âm thanh đó như muốn chẻ đôi đầu óc Quyên ra, chính nó đã..... “lôi kéo” cái đám kí ức tạm ngủ quên của Quyên thức giấc.... Cứ như một tiếng sấm giữa trời hoang..... Quyên như được “thức tỉnh”..... và đã nhớ ra người con gái đang nằm trên giường là ai, cũng như người con gái đang đứng cạnh mình là ai....

-Con Phương..... nó định nằm im re hoài vậy sao? – Đứng cạnh nhìn Phương, Quyên hỏi Bình nhưng cũng như tự hỏi mình

Trả lời lại câu hỏi ấy chỉ là tiếng khóc nức nở của Bình, ôm chầm nhỏ bạn mình mà khóc.....

Bên ngoài căn phòng, có 2 người con trai như đang ngồi trên đống lửa. Vì Bình khóc quá nhiều, tiếng khóc của Bình làm cho Tự em... lo lắng đi tới đi lui không yên, còn Phong thì ngồi im một chỗ nhưng cũng lo lắng không kém ... vì cậu không nghe được bất cứ động tĩnh gì của Quyên, không có bất kì dấu hiệu nào chứng tỏ Quyên đã trở lại bình thường.

.... Lặng lặng đứng nhìn Phương một lúc....

Bất chợt, Quyên tháo máy hỗ trợ hô hấp của Phương ra..... và..... giáng lên gương mặt vô hồn đó một cái tát.....

Bình như bất động trước hành động của Quyên, không kịp ngăn cản con bạn của mình thì.....

“Chát”

Lại một cái tát nữa giáng xuống

“Chát”... lại một lần nữa

Âm thanh chát chúa vang lên, khiến cả người trong và ngoài căn phòng đều điếng hồn, Bình như phục hồi lại ý thức vội tới ngăn cản Quyên... và bật máy pã ô xi... (mặc dù Bình biết có làm như thế thì Phương cũng không tỉnh lại)

-Này, mày làm gì thế, nó đã như thế rồi, mày để nó yên đi?

-Nó dám bỏ tội mình lại, tao không tha thứ cho cái kiểu yếu đuối đó....

-Mày điên hả? Nó có muốn thế đâu?

-..... Chỉ còn tiếng khóc và 2 hàng nước mắt rơi lã chã trên gương mặt 2 người con gái

“Bụp, bụp”

Quyên đấm thùm thụp lên ngực Phương.... như muốn trút giận..... xả uất ức và cả nước mắt của mình

-Mày tỉnh dậy cho tao con Phương kia

-Phương à, mày có nghe 2 tội tao gọi không, mau tỉnh lại coi – Bình dùng hết sức, nắm lấy 2 chân của Phương mà lay vì cô bạn thấy Quyên làm.. nên quyết định ko ngăn cản nữa, mà sẽ làm cùng với Quyên

“Bụp bụp”

Quyên và Bình không ngừng la hét gọi tên Phương .... bỗng bất chợt.....

-Xuyt.... mày nghe kia..... – Quyên lên tiếng

“Tít tít tít”

94. Chương 94

“rằm”

Cánh cửa bị xô mạnh ra không thương tiếc, 1 bóng dáng thành linh xuất hiện ngay cửa ra vào...

-Mau.....mau.....mau....gọi... mau gọi..... – Quyên vừa thở hổn vừa nói từng từ đứt quãng

-Hả? Gọi ai? Tại sao phải gọi? ..... Này, Bình bị sao hả? – Tự vừa nghe Quyên nói, nhưng lại không thấy bóng dáng nhỏ Bình ở đâu cả..... Long và Phong chưa kịp phản ứng thì Tự đã nhảy vô lấy Quyên hỏi han

-Mau gọi bác sĩ đi, Phương..... Phương nó tỉnh lại rồi – Bình đứng cạnh giường vọng tiếng mình ra...

Một “binh đoàn” bác sĩ @@ được Long kêu gọi tới, sau khi xem đồng tử cũng như nhịp đập, một nụ cười nhẹ nhõm xuất hiện trên gương mặt vị bác sĩ điều trị.

-Cô bé đã vượt qua cơn nguy kịch, có lẽ tình trạng vừa rồi là chết lâm sàng trong phút chốc ...

Tích tắc, đồng hồ trong phòng bệnh từng phút từng phút trôi qua, Long ngược mắt nhìn kim đồng hồ mà trong lòng như lửa đốt.....

“Tới bao giờ cô ấy mới tỉnh lại đây?”

“Um.....”

Một âm thanh rên nhẹ nhàng vang lên thu hút sự chú ý của 9 con người trong căn phòng, không hện mà gặp 9 cái bóng đen vụt chạy hướng cái giường bệnh – nơi có 1 cô gái đang nằm.....

Nhanh nhất là ba mẹ Phương và Long....

-Con tỉnh rồi hả Phương? – Mẹ Phương lo lắng sờ trán để xác định Phương đã lấy lại thân nhiệt

-Con bé sao rồi bà? – Bố Phương hỏi hộp hỏi vợ mình trong khi bản thân đang đỡ lấy đôi vai của vợ mình đang run lên

-..... – Nắm chặt bàn tay Phương, Long chỉ nhìn làn da đang dần lấy lại sắc hồng.... mà trong tim như đã nhắc được cả tấn đá đang đè nặng.

-Ồn quá... làm cái gì mà ồn thế này? – Phương rên nhẹ giọng trong cơn mê chưa tỉnh ...

Nụ cười đã dần hiện lên khuôn mặt mọi người... đúng thật là “Sau cơn mưa trời lại sáng”. Cũng từ ngày hôm đó, 3 đứa quyết định tìm hiểu thêm về “chết lâm sàng”.

95. Chương 95

Sau khi Phương xuất viện và khoẻ mạnh lại từng ngày, Long cũng không e dè mà dấn đi tình cảm của mình. Cảm giác mất đi Phương trong gang tấc Long đã hiểu nó thế nào và cậu biết trái tim cậu đã có chủ, một con tiểu yêu tinh đã chiếm được trái tim cậu. Long thể hiện tình yêu của mình mọi lúc mọi nơi, bất cứ khi nào cậu muốn, Long muốn Phương cảm nhận rõ tình yêu của mình, mà Phương cũng không có cách nào từ chối được tình cảm nồng cháy ấy. Khi được 2 con bạn mình kể lại trong lúc bản thân bất tỉnh thì Long đã đau khổ đến thế nào, Phương thực sự rất cảm động.

Hầu như mỗi ngày Long đều hôn Phương, học xong ở bên quận 7 Long bỏ rơi 2 thằng bạn của mình, chạy tọt qua tận quận 10 vào trường của Phương và đi kiếm cô bạn. Long luôn xuất hiện bất ngờ khiến Phương không kịp trở tay, có khi ngay khúc gheo hành lang, khi ở chân cầu thang, có khi trong phòng dụng cụ, phòng y tế, sân thượng..... Càng hôn Phương Long không hề chán mà lại gần như thấy nghiện, không có thì không chịu được. Phương cứ như moophin của Long.

Ngày nào cũng gặp Long, được cậu ấy ôm và hôn, Phương dần dần quen với sự tồn tại của Long quanh mình, và bắt đầu tiếp nhận cậu ấy.

Hôm nay là thứ 7, Phương và Bình được nghỉ học nên quyết định qua RMIT đợi Quyên học xong thì sẽ đi dạo cảnh bên đó rồi về ăn trưa.

“Tèng tèng teng tềng, tềng teng tềng tềng”

Tiếng chuông báo hết tiết học vang lên, lớp học đã ra gần hết nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng của nhỏ quyên bạn mình đâu, Phương và Bình đứng phía ngoài bắt đầu không chịu yên.....

-Hừ, hé lu 2 tụi mày... - Quyên cười toe toét...

-Hừ á ầu ày á, báo hại tụi tao đứng nãy giờ..... Đền bù đi – Phương và Bình cười nham nhở, ý bảo Quyên phải bao cơm trưa

-Tụi mày..... Chào!!! – Quyên đang định mở miệng thì bất chợt Phong, Long và Tự đồng thanh mở miệng chào.....

Quyên đăng ký học vượt vì thế nên học chung môn này với Phong, Long và Tự. Khi 3 người này vừa xuất hiện thì bất chợt mặt Phương ửng đỏ, cúi gầm mặt, còn Bình thì tỏ ra lúng túng. Những biểu hiện ấy không thể lọt qua được con mắt tinh ranh của Quyên.... lùi lại một bước Quyên đẩy Tự và Long về phía 2 nhỏ bạn.....

-Đây, tao đền cho tụi mày nè – Cười nham nhở ... Phong cũng chỉ còn biết cười với hành động tinh nghịch của Quyên...

-Ồ, nhỏ kia xinh nhỉ .....

Bất chợt có 2 tên con trai đi ngang qua, buông một câu khen bóng gió, không nhắm vào ai, cũng không nói rõ là khen ai.... nhưng lại bùng lên ngọn lửa ghen trong lòng 3 chàng trai. Vì trong mắt họ bây giờ thì người con gái đang đứng trước mặt họ là người xinh nhất. Một người tinh nghịch, một thì e lệ và một thì ... đang không biết làm thế nào...

-A..... – Bất thành linh Long nắm lấy tay Phương kéo về một hướng

-..... Im lặng, Long chỉ kéo Phương đi...

-A, cứu tao, 2 tụi mày cứu tao với – Phương không thể chống lại sức mạnh của Long, chỉ còn biết cầu cứu 2 nhỏ bạn của mình

Đáp lại Phương chỉ là cái vẫy vẫy tay của Quyên và bái bai của Bình. Nhưng Phương đâu có hay phản ứng ấy đã vô tình làm Long tức giận. Phương chỉ là ngại quá mà thôi, Phương biết Long muốn làm gì tiếp theo, Phương sợ bản thân lại không làm chủ được bản thân, lại triền miên say sưa đón nhận bờ môi của Long..... nhịn không được gương mặt nóng bừng.....

Bước chân Long đột nhiên dừng lại, Phương cứ ngỡ là cậu ấy đã thay đổi ý định nào ngờ một bàn tay đặt lên eo Phương và nhắc bổng thân hình cô ấy lên. A.. Long vác Phương trên vai... đi hang nghiêng trong hành lang..... trước con mắt bao người..... lúc đầu còn vùng vẫy tay chân, đánh đấm vào Long nhưng chỉ được chốc lát, Phương liền xụi lơ, gục đầu, dấu gương mặt mình đi.

Há hốc miệng trước hành động của Long, Quyên và Bình thấy lo cho số phận của Phương.... đưa con mắt cầu cứu tới Phong và Tự

-..... Chúng ta... - Quyên vừa mở miệng

- yên tâm, Phương không chết đâu – Phong châm chọc thêm

- A.... anh Tự, mình đi xem thế nào đi, tụi em thấy lo – Bình nắm chặt cánh tay Tự

- Có chuyện là có chuyện gì chứ 2 cô ngốc này – Tự..... thật bó gối với Bình

- Không hỏi hận chứ? – Phong mờ ám hỏi

- Um, không – Quyên hùng hồn tuyên bố

và thế là 4 người liền đi theo Long và Phương

“Rằm”

Cánh cửa được đóng mạnh sau lưng Phương.... Long chống hai tay lên cánh cửa gần với 2 vành tai của Phương, khoá chặt cô bạn gần với lồng ngực của mình. Long vì đang tức giận, lại vừa ôm Phương leo cầu thang lên... nên lồng ngực hô hấp mạnh, từng đợt hơi nóng phả vào gò má, vành tai của Phương, khiến chúng dần ửng hồng.

-Anh, anh Long..... bình tĩnh lại đi – Phương rụt rè nói .....

-..... – đáp lại chỉ là hơi thở tuy còn nặng nề nhưng đang dần ổn định lại của Long

Thấy vậy, Phương bạo gan đưa bàn tay mình lên ôm lấy gương mặt Long rồi một tay đặt ở ngực Long để cảm nhận nhịp đập nhưng Phương nào biết hành động ấy kích thích Long cỡ nào, hít một hơi thở thật mạnh, Long mở mắt nhìn Phương ...

-Đừng ... đừng nhìn em như thế..... - Phương rụt rè nói

-..... – Đáp lại vẫn chỉ là sự im lặng, Long cứ thể lẳng lẳng nhìn Phương

“Nãy giờ sao có mình mình nói, mình đâu có mắc bệnh tự kỷ. Đáng ghét, anh ta xem mình là gì, anh ta là cái gì mà mình phải sợ thế này” .... Ước chế

Phương ngược lên, đối diện với Long.... tuy hơi sững sờ trước cái nhìn cháy bỏng của Long.. nhưng Phương cố gắng giữ bình tĩnh ....

-Này, anh gặp vấn đề khó khăn trong việc nói chuyện à? Sao nãy giờ tui nói mà anh không trả lời là sao? đáng ghét, rốt cục anh coi tôi là cái gì? Anh..... um um.....

“Bộp, bộp, bộp”

Lời nói còn lại của Phương đã bị Long nuốt trọn vào cổ họng mình, đặt bờ môi áp lên bờ môi nữ tính kia, Long tận tình hưởng thụ. Nhích nhẹ thân mình về phía trước, Long dán toàn bộ thân hình mình đè Phương sát vào cánh cửa, 2 thân thể dán sát cọ vào nhau. Luồn một tay ra sau gáy Phương, Long nâng cổ cô bạn lên để Phương có thể ngửa đầu mở hé miệng đón nhận Long. Tranh thủ lúc Phương vừa hé miệng, Long nhanh chóng luồn chiếc lưỡi của mình vào thăm dò, mang đến cho Phương những cảm giác khó tả..... Bàn tay dầm thùm thụp trên ngực Long cũng dần ngưng lại, Phương chỉ còn biết nắm chặt chiếc áo sơ mi của Long..... Tay còn lại, Long bắt đầu thăm dò cơ thể trong lòng bàn tay mình...

-Um..... – Phương ngậm nga giọng khi bàn tay của Long phủ lên bờ ngực của mình...

Trong phòng rất nóng, bên ngoài cũng nóng không kém.... Bên trong nóng vì tình, còn bên ngoài nóng vì ham hố, tò mò...

-Này, Phương nó không sao chứ? – Quyên tò mò hỏi Phong

-uk, sao vừa thấy cãi nhau rồi chỉ cứ um um hoài vậy – Bình nhìn Quyên nhất trí

-2 em muốn biết là có chuyện gì xảy ra không? – Tự mờ ám hỏi

-Tất nhiên là muốn .... – lời nói đã zọt ra khỏi cổ họng Quyên mà Phong không kịp ngăn cản

-Không có gì hấp dẫn đâu mà tò mò, 2 cô bé này thật là ... thôi, ra kia chờ họ đi – Phong lên tiếng, thật là cậu không muốn cho Quyên biết.....

-Hừ, anh Phong không nói thì thôi, Quyên, mày đi với tao, anh Tự sẽ nói cho 2 đứa mình biết... - Bình hất mặt hoàn toàn tin tưởng vào Tự...

-Thằng kia, mày mà làm thế thì..... – Phong dọa dẫm....

-Thì sao? Tao rất sẵn lòng chỉ dạy 2 cô bé đây.... Đi thôi – Tự nói xong liền kéo Bình và Quyên đi... trong khi 2 cô bạn rất nguyền ỷ...

-Chết tiệt.... thằng này .....

Phong bực bội .... kéo Quyên lại về phía mình... bước đi thẳng một nước.....

mỗi người một ngã.....

Trên miệng Tự nhếch lên một nụ cười, Tự không tin là Phong có thể “tử tế” hoài...

96. Chương 96

Phương như mềm nhũn cả người khi bàn tay Long xoa nắn vùng nhấp nhô, cảm giác lạ lẫm đầu tiên trong đời ụp đến làm Phương chưa thể tiếp thu ngay được. Đôi chân như không còn sức lực gượng đứng khiến cô bạn khụy xuống.

Không thể không phủ nhận khả năng đa tài của phái nam, khi hôn họ vẫn có thể làm việc khác. Mọi vấn đề rắc rối, Long cũng khom người xuống theo Phương và bế bổng cô bạn lên.

“Phịch”

Ngay khi Phong, Quyên, Tự và Bình rời khỏi thì Long và Phương đã “hạ cánh” an toàn trên chiếc ghế sofa êm ái.

“Cạch” – Tiếng cánh cửa bị mở ra với một lực khá mạnh

-Em bước vào.....

-Yup, tuân lệnh sếp

Hiện tại, Phong là không còn cách nào kiềm chế được bực tức trong người. Trong khi bản thân lo lắng cho nó như vậy, vậy mà nó còn phớt phơ cười hì hì trước mặt Phong. Mở cánh cửa nặng nề ra, Phong bắt nó vào phòng, chưa khi nào cậu thể hiện sự tức giận của bản thân trước mặt nó, hôm nay là lần đầu tiên nhưng hình như không có ảnh hưởng gì tới nó.

“Giận dữ gì chứ tên kia, làm như ta đây là một đứa con gái ngốc nghếch. Thiệt là không hiểu ý mình gì cả”

Suy nghĩ của Quyên bị gián đoạn bởi ánh mắt lo lắng của Phong. Không muốn làm cậu ấy lo lắng, vì thế nên Quyên mới khoe cái nụ cười “lúm đồng tiền” trước mặt Phong, ai dè lại phản tác dụng, càng khiến cho Phong cảm thấy tức tối hơn.

“Tức tức gì chứ tên này” ... - Quyên thăm trách

Đi thẳng một bước vào phòng, Quyên không ngần ngại ngồi phịch xuống mép giường trước mặt mình, chống 2 tay về phía sau, hếch đầu thách thức Phong, chỉ là không biết cô bạn muốn “thách” cái gì từ Phong

Thực tế thì tại vì phòng này là phòng ngủ nên chỉ có cái giường là chỗ có thể ngồi được nhất, lúc này vì nóng lòng quá nên Phong cũng quên bống mất là nên chọn một cái phòng ít ra cũng phải có ghế sofa để giảm thiểu bớt không khí mờ ám như hiện giờ.

Nhìn hai hàng chân mày Phong chau lại, trong đầu Quyên xuất hiện một suy nghĩ “liều mạng”. Đó là thử “quyến rũ” Phong.

“Dù gì mình cũng là..... con gái, thử thử xem hehe, xem như giết thời gian, chờ đợi 2 người kia làm việc”

Quyên mãi đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân mà vô tình không nhận ra được sự thay đổi trong ánh nhìn của Phong, từ tức giận đã dần chuyển thành chây bồng. Khi Quyên “thức giấc” từ trong đám suy nghĩ rối như tơ vò của mình thì nhìn lại, gương mặt Phong đã phồng to hơn lúc trước mấy lần.

Cúi người, chống 2 tay quanh vòng eo của Quyên, Phong nhỏ nhẹ hỏi từng tiếng nhưng lại mang đầy uy lực

-Lúc này, em thật sự không biết 2 người kia làm gì trong phòng sao?

-..... - Im lặng, chớp chớp mắt nhìn Phong

Tức giận trở lại khi Quyên không phản ứng, Phong cố gắng kiềm chế chính mình và đoán xem thử trong đầu cô bé trước mặt mình đang suy nghĩ gì vì Phong biết Quyên là một con quỷ nhỏ

-Có biết lúc này Long và Phương làm gì trong đó không?

-Hihi, biết chứ sao không biết? Em không có ngốc như nhỏ Bình đâu à – Nó cười vô tội

-Vậy họ làm gì? – Phong đã nhanh chóng hiểu ra ý đồ “đen tối” của Quyên

“ Nếu em muốn giỡn thì anh sẽ chiều” – Phong vuốt nhẹ lọn tóc của Quyên một cách chiều chuộng như muốn dụ hoặc Quyên khai ra ý đồ của mình. Nhưng người ta cũng nói “Trường gian sống sau xô sống trước”, Quyên cũng không vừa cũng đấu cho lại Phong.

-Um, theo em thì có ôm, có hôn môi, có sờ, có đụng, có chạm, có..... hihi – Quyên cố tình bỏ lửng câu nói để khơi gợi trí tò mò của Phong

-Hừm, còn có gì nữa, ôm như thế nào, hôn như thế nào, đụng chạm ở đâu, em nói rõ anh xem thử em có biết thật hay không?

Phong vừa nói vừa nhích người về phía trước, sát với mép giường, khom người xuống hơn nữa để cho hơi thở của mình phả lên làn da hồng mịn của Quyên. Thiệt đúng là muốn dùng sắc đẹp quyến rũ con gái “nhà lành” nhà người ta mà. Bất quá, lần này Phong gặp trúng một cô con gái nhà không lành cho lắm.

-Um..... thì ôm như thế này

Trước khi “hành động”, Quyên chớp chớp mắt nhìn Phong nhằm tranh thủ thời gian để quyết định có làm hay không?

“Nếu giờ mình không miêu tả rõ cho Phong xem, anh ta chắc chắn sẽ xem thường mình, như vậy là mình thua ... Không không, mình phải đấu tới cùng.... Quyết định”

Quyết định cũng xong, chút chần chừ Quyên chậm chạp vòng hai bàn tay ra phía sau cổ của Phong, kéo cậu lại gần. Phong cũng không chịu thua, khụy hai khuỷu tay của mình để có thể rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Hiện tại quá mức gần gũi thế này khiến hô hấp Phong có chút nặng nề và nó đã hoàn toàn bị các sợi lông tơ trên gương mặt Quyên cảm nhận được.

“Hehe, có phản ứng roy” – Quyên nhận ra được Phong đã bị ảnh hưởng, vừa có chút vui mừng, vừa có chút ngạc nhiên (vì Quyên không nghĩ Phong yêu mình đến thế) và cũng có chút lo lắng vì chính Quyên cũng tự nhận ra mình có điểm không ổn. Nhưng cái máu háo thắng của cả hai người này đã một lần nữa đưa họ lại gần nhau hơn.

-Giờ thì sờ như thế này... hehe, anh không được nói là em sàm sỡ anh nha

Rút một bàn tay của mình về, Quyên nhẹ vuốt từ bả vai của Phong xuống bờ ngực rắn chắc của Phong. Làn da mát rượi của Quyên chạm vào làn da nóng bỏng của Phong thông qua lớp vải sơ mi mỏng manh.

“Thật nóng”

Nhận ra được thân nhiệt không bình thường của Phong, vô tình khiến gương mặt Quyên ửng hồng chút ít nhưng cũng khiến cô bạn có thêm tự tin trong việc quyến rũ Phong vì hiện tại chứng minh Phong có phản ứng với những hành động của Quyên.

Cảm nhận nhịp đập thành thịch của Phong, Quyên vu vơ dùng ngón trỏ vẽ vòng tròn trên bờ ngực Phong ..... Bỗng nhiên .....

Phong chụp vội lại bàn tay không an phận của Quyên trên ngực mình, gục đầu lên bờ vai Quyên và xoay gương mặt mình vào hõm cổ Quyên mà hít hà hương bạc hà từ mái tóc của cô bạn. Cấn nhẹ vành tai Quyên, người con trai này thì thâm

-Quậy thế đủ rồi nhóc con, Long và Phương họ không có tâm trí mà sờ mà chạm nhau kiểu đó, em sai rồi

Sự tiếp xúc giữa đôi môi ướt át của Phong với vành tai của Quyên khiến cô bạn một cơn chấn động khiến cả cơ thể hơi run lên, Quyên biết tới đây dừng lại được rồi

Chống nhẹ hai bàn tay bé nhỏ lên trên bờ ngực Phong, Quyên cố gắng dùng lực đẩy nhẹ thân hình Phong ra, nhưng dường như là vô tác dụng, cơ thể Phong vẫn không nhúc nhích, thậm chí còn tiến lại gần hơn.

-Anh sẽ chỉ cho em hai người đó hôn nhau ra sao, chạm vào nhau thế nào, chịu không?

-Hihi, em nghĩ là mình không cần biết đâu. Chắc họ đã ân ái ái xong rồi, chúng ta ra ngoài đi...

-Không nhanh thế đâu.....

Phong vừa cười, vừa thở hơi nặng nề vào hõm cổ của Quyên khiến vùng da chỗ đó ửng hồng với một tốc độ cực nhanh.

Vượt nhẹ bàn tay từ vành tai tới gò má mịn màng, cái cổ xinh xinh, xương quai xanh đi xuống dần dần.....

-A, anh Phong..... em thua rồi.....

-Hừm.... - Phong cười nhẹ, hôn nhẹ lên chóp mũi cái kính của Quyên

-Anh.....

“Um...”

Phong nuốt vào những thứ mà Phong muốn nuốt ^^

97. Chương 97

Môi của con người, ai cũng đều có thành phần cấu tạo giống nhau nhưng đầu lưỡi của Phong lại có những cảm nhận khác. Đôi môi mà Phong đang ngậm đang cắn nhẹ đang dùng đầu lưỡi liếm khiêu khích thì không giống môi Phong xịu nào, một vị ngọt nhẹ nhàng, trơn ướt trơn trượt do lưỡi Phong phủ lên một lớp nước mờ ảo, đôi môi ấy mềm như một miếng bánh bông lan khiến Phong chỉ muốn ngấu nghiến nuốt vào.

-Um..... - Quyên bắt đầu cảm thấy hô hấp khó khăn hơn, dưỡng khí đang bị cướp đoạt dần.... Nhưng cái miệng vẫn không chịu mở ra đón nhận “vật xâm nhập” đang vờn tới vờn lui trước cửa

“Môi hở răng lạnh” .. Quyên rất biết làm theo câu nói này. Cái gì cũng có 2 mặt của nó, câu nói này nếu xét trong trường hợp khác thì có thể nó đúng nhưng đặt trong tình trạng này thì hoàn toàn sai. Vì nếu đôi môi Quyên hé mở ra thì sẽ có một thứ ấm nóng tràn vào.

Phong hài lòng khi thấy sự ửng bướng của cô gái đang nằm phía dưới mình. Phong bắt đầu nói lỏng vòng ôm để Quyên có cơ hội hô hấp và tìm cách dụ hoặc để mở cái miệng nhỏ nhắn kia ra vì Phong tin chắc bên trong sẽ còn ngọt ngào hơn gấp bội lần. 1 bàn tay vẫn chung thủy ôm chặt lấy cái eo mảnh khảnh của Quyên, tay còn lại rất từ từ luồn ra sau gáy và đan xen vào mái tóc dài của Quyên tạo cho cô bạn 1 cảm giác rất ư thoải mái.

-Um..... oái á oái - Quyên đang định mở miệng thì chợt nhớ lại, vội lấy tay bịt miệng mình lại .. nguyên gốc câu nói là: Thoải mái quá

Cười khẽ trước sự phòng thủ của Quyên, Phong không hề vội vàng công phá nó, cậu còn muốn đùa với cô bé đang nằm trong lòng mình.

Không còn nụ hôn ướt át, nồng cháy nữa cũng khiến Quyên có chút ... luyến tiếc nhưng vẫn phải cảnh giác cao thì môi miệng hai người vẫn đang chạm vào nhau, đầu lưỡi Phong vẫn liếm duyên viền môi của Quyên. Sau đó cậu dời đôi môi mình ghé thăm tất cả mọi chỗ gương mặt Quyên từ cái trán cao cao đến hàng lông mày rậm đen rồi cả đôi lông mi cong, chóp mũi xinh xinh, gò má với 1 bên lúm đồng tiền, vành tai đang vểnh lên lắng nghe mọi động tĩnh của Phong.

Đột ngột không báo trước Phong ngậm lấy vành tai của Quyên và cắn nhẹ một cái đồng thời bàn tay cũng rời đi gây tóc của Quyên mà phủ thật nhanh lên một bên ngực phập phồng và hơi dùng chút lực....

-A..... - Tiếng hít thở nặng nề vang lên trong căn phòng.

Lẽ ra Phong đã có cơ hội tấn công cái khu vực bí mật kia khi Quyên mở miệng “a” lên nhưng vì cậu cũng đang bất ngờ trước xúc cảm mềm mại trong bàn tay mình. Cảm giác ấy làm Phong loạn suy nghĩ và ham

muốn lại càng tăng cao. Hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh mà “đùa” với quý con trong lòng, Phong thì thào vào tai Quyên...

-Của em... thật sự nhỏ quá!!!

Câu nói không đầu không đuôi, không chỉ rõ cụ thể là cái gì nhỏ, như thế nào mới thật sự là nhỏ nhưng cũng đủ khiến cho Quyên đỏ ửng cả mặt. Liếc mắt Phong một cái, thật sự Quyên rất muốn mở miệng cãi lại “Của tui nhỏ kệ tui”.. nhưng nếu bản thân nói thế thì cũng đồng nghĩa là Quyên hiểu Phong đang ám chỉ cái gì của cô bạn “thật sự nhỏ”

(Ps: Cái gì của Quyên nhỏ vậy mọi người, Sour là ng viết mà còn ko bik, sao 2 ng đó bik ta???)

Dùng 2 bàn tay nắm chặt lấy bàn tay không an phận của Phong vẫn còn đặt trên vùng cấm, Quyên dùng sức di dời nó đi, nhưng cái bàn tay con trai to ấy cứ như bám rễ trên chiếc áo của Quyên, không chịu nhúc nhích, một mực khăng khăng ôm trọn toàn bộ cái nguồn gốc sinh ra xúc cảm ấy....

Nhìn thấy Quyên nhú mày, Phong thở dài rút lại bàn tay mình nhưng bàn tay chốt chặn lại giữa không trung khi thấy cái thở phào nhẹ nhõm của Quyên.

“Không thể dễ dàng bỏ qua thế này được” ... - Phong nhếch miệng cười xấu xa liền đặt tay về vị trí cũ, lại dùng lực một xíu. Hành động bất ngờ khiến Quyên hốt hoảng, há miệng để thở nhưng vì Quyên vừa dùng 2 tay che miệng lại vừa hít thở nên không khí không có được bao nhiêu. Ấn mạnh bàn tay mình lên vải áo của Quyên, Phong kéo một đường nhẹ rời khu vực cấm tiến tới vòng eo mảnh khảnh.

Đang nghi hoặc, chưa định hình được Phong sẽ làm gì Quyên liền kinh ngạc mở to hết cỡ 2 con mắt nhìn Phong và cảm nhận cảm giác bàn tay Phong đang nằm dưới cái áo của mình.

Làn da con gái đều mịn thế này ư!!! Cảm giác mang lại thật thích, Phong cười thoả mãn nhìn phản ứng ngây ngốc của Quyên. Cậu cũng muốn cô gái này cũng cảm nhận được điều cậu đang cảm nhận, vì thế liền cử động bàn tay xoa nhẹ nhẹ vùng bụng bằng phẳng của Quyên....

Lẽ thường thì con gái sẽ đỏ mặt, sẽ kiu đừng làm như thế, sẽ nói Phong dừng lại, nhưng phản ứng của Quyên thì khiến Phong cũng không ngờ nổi...

-HiHi...

-.....

-Hahaha....

-....

-Nhột, em nhột quá....

-.... – Phong khẽ cười

-Mau bỏ tay anh ra... nhột quá.....

-.....

-Ha..... - Tiếng người tắt ngấm ...

Có lẽ tại vì Phong đã rút tay ra thật, nên Quyên ko thấy nhột nên không cười nữa. Điều này chỉ đúng vào thời điểm một giây trước, còn hiện giờ thì không. Ngay khi Quyên mở miệng cười ha hả lần thứ 3, Phong đã không kiềm chế được cái mong muốn khát khao này giờ...

Nhìn cái lưỡi con con đang vươn ra như khiêu khích mình, hàm răng xếp đều, cái miệng nhỏ mở rộng như chào đón Phong, cộng thêm cái màu hồng của bờ môi đang khiêu khích ánh nhìn của Phong... thật là một liều thuốc dụ hoặc mê người.

Dùng 2 bàn tay ôm chặt lại gương mặt của Quyên, bỏ qua khúc dạo đầu tán tỉnh, Phong tấn công ngay lập tức cái miệng nhỏ đang cười toe toét kia...

-Um.....

Quyên cố gắng chống cự với chút lý trí cuối cùng của mình nhân lúc cái lưỡi giả hoạt của Phong chưa bắt đầu hành động.... Với chút sức lực còn lại, Quyên đâm thùm thụp lên lưng Phong. Thật ra mà nói, với một đứa học võ như Quyên, Quyên có đủ sức đánh khiến Phong đau, nhưng nó lại không muốn Phong bị đau.

Vừa vào trong miệng Quyên, lưỡi Phong bắt đầu thăm dò rất từ từ và khiêu khích dần các giác quan của Quyên. Lưỡi Phong tiến thì lưỡi Quyên lùi, Phong định cuốn lấy thì Quyên lại né tránh, tuy nhiên cái không gian trong khoang miệng của Quyên thì quá nhỏ để 2 cái vật không xương kia tránh né nhau, dù có tránh cỡ nào cũng sẽ xảy ra đụng chạm. Cảm giác trơn mềm, ướt át pha lẫn chút vị ngọt khiến Phong mê mẩn.

Buông 1 bàn tay đang ôm gương mặt Quyên, Phong đem nó phủ lên 1 bên bờ ngực, dùng chút lực xoa nắn và bóp nhẹ, hành động thấy thôi thúc phần xạ thiếu nữ vô điều kiện trong Quyên thức dậy, không có sự can thiệp của lý trí, Quyên chủ động vươn người về phía trước đồng thời gương mặt của hơi ngửa ra càng giúp Phong dễ dàng chiếm thế thượng phong hơn.

“Né mãi cũng không phải là 1 vấn đề, nếu ngọt thì sẽ không phải cay, nếu cay thì sẽ không tránh khỏi”

Quyên quyết định nhanh chóng, dùng đầu lưỡi mình chạm vào lưỡi Phong và không hề chạy trốn khi Phong bắt đầu cuốn lấy, hai bên triền miên... Phản ứng của Quyên thật là khiến Phong cảm thấy rất thú vị....

Mãi một lúc khi cả hai gần như không thể thở nổi mới chịu buông nhau ra. Phong vẫn chống người phía trên Quyên và không hề có dấu hiệu rời đi, hơi thở vẫn nặng nề, gương mặt vẫn toát lên vẻ chưa thoả mãn, đôi mắt vẫn cháy hừng hực ngọn lửa ham muốn....

-um... Phong, hôm nay..... chúng... ta..... – Quyên đang ấp úng chưa biết nói gì

-Chưa đủ - Chỉ 2 từ ngắn học, súc tích, Phong một lần nữa cúi xuống áp sát gương mặt của Quyên....

-Phong..... em.....

-Suyt – Khẽ đặt một ngón tay đặt trên môi Quyên, không cho cô bạn nói lời linh tinh mà làm mất không khí

-Anh sẽ không “tiến bước nữa” đâu ... - Phong nặng nề nói ra trong hơi thở đã cực kì gấp gáp dường như không thể nhịn thêm, không thể chờ đợi 1 giây nào nữa

-Em... em.... A...

Quyên quên mất bàn tay Phong vẫn đang đặt trên ngực mình, thấy Quyên cứ luyên thuyên Phong đành tìm thứ khác lấy đi sự chú ý của Quyên. Cúi xuống cắn nhẹ lên phía sau gáy của Quyên, Phong lại ngẩng lên nhìn

-Anh muốn – Lại là một câu rút không thể gọn hơn

-Muốn... muốn gì cơ chứ... chúng ta....

Không gian lại im ắng trở lại, chỉ còn tiếng thở dồn dập, tiếng chiếc giường chuyển động vì trên đó có 2 thân ảnh đang lăn qua lăn lại...

Hôm nay chúng ta chỉ dừng lại ở hôn ^^

98. Chương 98

Tại hướng đối diện với căn phòng mà Phong và Quyên đang ở, trong đó có một vị thầy giáo trẻ đang giảng giải một số vấn đề người lớn cho cô học trò của mình.

Cánh cửa vừa khép lại, Bình đã hỏi Tự dồn dập dập

-Nhỏ Quyên nó có sao không anh?

-Sao nhìn mặt anh Phong đằng đằng sát khí vậy?

-AAAA... có khi nào anh Phong sẽ đánh Quyên không?

-..... Có khi.....

Giọng Bình ngưng mắt khi gương mặt đen hơn than củi của Tự lọt vào tầm nhìn

-Anh.... anh.... sao thế?

Tự im lặng không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm Bình với gương mặt ăn dấm chua nhưng thực trong lòng đang suy tính nên làm gì với cô gái khờ khạo đang đứng trước mặt mình mà thôi. Ra dáng bất đắc dĩ, Tự thở dài và hỏi ...

-Em có thích anh không? – Tự gương đôi mắt buồn bã nhìn ngắm Bình

-Ồ... em... em... - Bình lấp bắp vì bối rối

...

...

-Anh đã biết câu trả lời! Em thích Phong đúng không? Chính vì thế nên không muốn Phong và Quyên ở cùng một chỗ đúng không?

-A... Không phải... Không... em.... anh.... – Bình rối bời không biết nên tìm từ gì để diễn tả suy nghĩ của mình lúc này

Tự đưa đôi mắt đau thương đánh úp về phía Bình mà trong lòng không khỏi cười thầm vì thỏ con đã dính bẫy

-EM KHÔNG CÓ THÍCH ANH PHONG!!! – Bình nhắm chặt 2 bàn tay mình lại, hét lên trước mặt Tự vì không muốn Tự tiếp tục tự kỷ như thế nữa =.=

Không nói gì, Tự chỉ lẳng lặng nhìn Bình để chờ những lời tiếp theo

-Anh.... anh đâu phải là em đâu mà biết người em thích là ai @@ – Bình phủ nhận lời nói của Tự

-Từ lúc bước vào căn phòng, em luôn miệng nhắc tới Phong Phong. Trong khi người đứng trước mặt em là anh?

-A... là tại em lo lắng cho nhỏ Quyên thôi mà...!!! Đừng... đừng nên hiểu lầm như thế

Vò đầu bứt tóc, Tự dùng hết sức kìm chế chính mình không đánh cô gái trước mặt một trận vì tội quá “ngu ngơ”. Trong 6 người bọn họ, Bình là người chậm phát triển về những vấn đề đen tối nhất!!!

-Em muốn biết Long và Phương làm gì, đúng không?

-..... – Bình gật gật đầu lia lịa, chỉ còn thiếu mỗi việc là rút khỏi cái cổ trắng nhỏ xinh thôi!!!

-Muốn biết thì lại đây ngồi.

-A.....

Tư thế giữa hai người thật mờ ám. Bình đang ngồi trên đùi Tự, vì sợ té nên 2 tay của cô bạn phải siết chặt lấy chiếc áo sơ mi của Tự. Nhiệt từ bàn tay Bình xuyên qua lớp vải mềm mại chạm vào bờ ngực săn chắc!!! Tim Tự lỡ một nhịp!!! Thân thể mềm mại áp nhẹ vào người Tự. Hít một hơi thật sâu, Tự cất lời giảng dạy!!!

Thực ra Bình cũng không có ý định ngồi gần thế này, hại cho nhịp tim của chính mình tăng vọt. Nhưng Tự đưa ra điều kiện là Bình phải ngồi như thế thì anh mới chịu “giảng đạo”

.....

-À, thì ra là vậy!!! Cám ơn anh nhiều nha

Vui vì chính mình đã hiểu rõ ngọn ngành, Bình không tự chủ vươn tay ôm lấy cổ Tự và hôn một cái “chụt” lên má phải của Tự ... rồi nhanh lẹ nhảy xuống, rời khỏi vòng ôm của Tự....

Người tính không bằng trời tính, mà ông trời lại tính thiên vị cho TỰ, nên Bình tính không bằng TỰ tính!!!
2 chân của Bình chưa có cái nào chạm được tới nền nhà thì đã bị cánh tay rắn chắc của TỰ siết chặt lại!!!

Giương con mắt khó hiểu, nhú nhẹ hàng lông mày nhìn TỰ như muốn hỏi “Có chuyện gì thế anh?”

-Thù lao giảng dạy của anh đâu? – TỰ chưng ra bộ mặt con nít đòi quà

-Thù.... Thù...lao gì chứ!!! Em đã cảm ơn rồi mà!!!

-Anh... không đòi cái đó!!!

-A..... anh.....

Một mảng thỉnh lạng trở lại cho căn phòng..... Vì có một ai đó... nuốt mất một ai đó.....

Ôm chặt thân hình nhỏ nhắn trong vòng tay, TỰ siết nhẹ để thân hình Bình sát vào cơ thể mình hơn, cảm nhận nhiệt độ của cả hai dần tăng lên. Nụ hôn từ mạnh mẽ chuyển dần sang nhẹ nhàng, ướt át, thỉnh thoảng cặp cún vươn đầu lưỡi ngậm nhẹ vành tai vốn hiện đã ứng hồng của Bình.

Cơ thể Bình như bị rút hết sức lực, toàn bộ nhũn ra, ngay cả 2 cánh tay cũng không còn ôm sau gáy của TỰ nữa mà chỉ còn bầu vú vào vạt áo sơ mi phía trước vì thế .. việc kháng cự gần như là không còn sức

Nụ hôn dần nóng bỏng hơn, đôi môi đầu lưỡi TỰ dần đi xuống, buông tha cặp môi đỏ mọng của Bình, cho cô bạn cơ hội để hô hấp. Trong lúc Bình chưa lấy lại được “ý thức”, đôi môi của người nào đó nhẹ gặm cắn cái cằm xinh xinh, liếm lướt qua cái cổ trắng ngần. Hôn đến xương quai xanh, TỰ bất ngờ mút thật mạnh một cái vào vùng da lộ ra, để lại một dấu “hôn ngân” khó xóa như muốn chứng minh quyền sở hữu.

Thở mạnh một hơi, nhẹ kéo một vai áo của Bình xuống, TỰ thì thào:

-Đừng để ý người đàn ông khác mà bỏ mặc anh ...

-Nhưng anh Phong là ..... A ... đau em – Bình đang định cãi lại thì bất chợt một cảm giác đau nhè nhẹ ở bả vai xuất hiện.

Khi Bình nhắc đến tên Phong ngay khi nằm trong vòng tay của mình, máu ghen tuông con nít trong TỰ trở dậy, một tay kéo vai áo xuống, TỰ không suy nghĩ đã in dấu răng của mình lên vai Bình, tay còn lại TỰ lần nhanh xuống dưới eo và từ từ luồn vào.

-Um.... Đừng chạm vào chỗ đó ...

Hai bàn tay của Bình buông vạt áo của TỰ ra, di chuyển đến phần phía trên eo của mình và cố gắng giữ lấy bàn tay không an phận của TỰ qua lớp vải thun. Nếu 2 bàn tay Bình tiếp xúc trực diện với tay của TỰ, khả năng cô bạn đủ khí lực để kìm giữ lại đã gần 0% chứ nói chi tình huống hiện tại. Môi TỰ không hề chậm lại tốc độ, nụ hôn dần đi xuống và TỰ không do dự đặt bờ môi mình lên bờ ngực của Bình, thưởng thức mùi hương mà mình yêu thích.

Đôi tay tiếp tục đi lên, đôi môi tiếp tục ấn mạnh xuống..... Cánh cửa vang lên tiếng gõ thanh thúy, tiếng cười thoát nghe trong sáng, nhưng lại cực gian xảo ...

-E hèm, e hèm, tới giờ trả phòng rồi thưa quý khách – Tiếng Quyên vang lên rõ mồn một ... kéo Bình từ trong biển tình ngọt ngào trở về.

Bình vội vội vàng vàng rời khỏi vòng tay của TỰ, chỉnh sửa lại quần áo, kéo TỰ đang ôm cục tức đi nhanh ra cửa!!!

Ánh mặt trời cuối ngày hồng rực như báo hiệu một tương lai đầy sôi động, đẹp đẽ đang chờ đón họ!!!

Spoil chap sau:

Quyên: Anh!!! Nhớ anh quá!!!

Bình: Anh!!! Em cũng nhớ anh lắm!!!

Phương: Anh!!! Em nhớ anh thật nhiều!!!

Quyên, Bình, Phương: Anh ấy là của mình!!!

Anh ấy... không phải là Tự, không phải là Phong cũng không phải là Long!!!
Anh ấy là ai? Liệu có cướp đi cô gái của những cậu trai này!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-gi-the-nay-that-buc-minh>